>. ,>

'OM

ISBN (10) 973-86917-9-6

TEŞU SOLOMOVICI

: y :9

AJ1!/

ISTORIA SERVICIILOR SECRETE ISRAELIENE

MOSSAD, ŞIN-BET, AMAN

Motto: Dumnezeu a vorbit lui Moise şi i-a • zis: „ Trimite nişte oameni să is- a codească Ţara Canaanuluipe care o dau copiilor lui Israel. Să trimiţi câte un om pentru fiecare din seminţiile ebree, toţi să fie printre Prinţii', neamului."

Biblia (Numeri, 13.1,2)

Editura TEŞU

.

2006

Redactor de carte: MARTA SOLON
Coperta: MIHAELA ŞCHIOPU
Tehnoredactare computerizată : VIOLETA MIHULIN
Culegere computer: NUŢIPONOMARENCO
Corectură: OLGA SANDU

4'-

Cartea de faţă dezvoltă mai vechile lucrări ale autorului „Lung e braţul Mossadului" şi „Războaiele Mossadului. 50 de ani de spionaj evreiesc". Apar pentru prima oară câteva capitole esenţiale cunoaşterii istoriei comunităţii informaţionale israeliene („La început a fost Tohu va Bohu", „Eli Cohen - super spionul evreu din Damasc", „Un colonel evreu de Securitate trimis să spioneze în ţara evreilor", „Jonathan Pollard - spionul uitat de Israel într-o închisoare americană", „Băieţii răi ai fundamentalismului extremist evreiesc", „O poveste incredibilă cu creştini evanghelişti", „Capturarea lui Adolf Eichmann", „Prim-ministrul aprobă - Mossadul execută", „Un dureros eşec al Mossadului - „Cazul Ron Arad", „De ce s-a supărat Mossadul pe marele regizor american-evreu Steven Spielberg?", „Proiectul Zichron - o pagină inconfortantă de istorie", „Operaţiunea Damocles şi sfârşitul „Erei Isser Harel" etc., etc. Alte capitole au fost corelate bazei de date a anului 2006.

Unele capitole au fost publicate în „Dosarele ultrasecrete" ale ziarului „Ziua".

„KI BETAHBOLOT TAASE
LEHA MILHAMA..."

Sigla Mossadului cu inscripția:

„Căci prin strategeme vei duce războaiele..."

ORGANIGRAMA GENERALA A SERVICIILOR SECRETE ISRAELIENE

Cantruldo
c«rcatar«
ţi planificam

Şeful Comandantul

jSTORIA SBitelCîILOR SECRETElîSRAELIENB f-

:nufiu.f '" 'iîa*j «-'.

—: j '« '* '•""•' "4

f: /tib **j • i**

iJfhH'ff; IU* • . î

53 OAMENII TĂCERII i ?

si y '". ^ *n li-* <">

.g:i In loc de prefaţă fr .:•>

Titlul cărţii de faţă e impropriu. Niciodată nu se va putea scrie o istorie completă a serviciilor secrete israeliene câtă vreme arhivele Mossad, ŞinBet şi Aman continuă să rămână ferecate, iar oamenii-cheie ai serviciilor speciale păstrează „Legământul tăcerii". Acţiunile de spionaj, răpirile, asasinatele, exploziile misterioase, niciodată nu au fost revendicate oficial de Statul Israel, chiar dacă evidenţa sare în ochi. Dacă nu poate ajunge la documentele originale istoricul va încerca să reconstituiască evenimentele si să deseneze personajele conform unei logici proprii, adunând fărămituri de informaţii, una de aici, alta de acolo, mai găseşte dezvăluite în mass-media locală sau internaţională, mai smulge o mărturisire, apelează la memoriile publicate de bărbaţi importanţi, ce nu

se leagă imaginează. Dacă autorul publică manuscrisul său în Israel, mai are treabă şi cu cenzura militară.

Autorul acestei cărţi trăieşte de peste patru decenii în Israel, a trecut prin câteva războaie, a scăpat cu bine din câteva întâmplări nenorocite, a cunoscut multe şi s-a întâlnit cu numeroşi oameni voioşi şi guralivi dispuşi să-l ia de braţ şi să-l conducă prin trecutul lor, întâlnindu-i însă pe „oamenii tăcerii" a observat că aceştia nu aveau niciodată ce povesti. Arareori ţara pentru care au sângerat şi şi-

au periclitat viaţa a găsit ocazia să le mulţumească şi să-i onoreze în mod oficial şi în văzul public, au gustat uneori, din vina lor sau a altora, din amarul eşecului, alcătuiţi din aceeaşi materie umană care-i supun uzurii şi deziluziei, ştiu totuşi că truda, curajul şi sacrificiile lor au făcut posibilă o viaţă cât de cât normală nu numai în ţara evreiască.

„El e omul tăcerii. Ascuns în cetatea duşmanului, sumbră, Căutând singuratic răspuns întrebărilor grele, din umbră.

Ezitând lângă fiece colţ
(Căci oriunde-l pândeşte captura :
Şi pe urmă, sub umede bolţi, '
închisoarea, supliciul, tortura). >

Părăsit sub apaticul cer, ' Fără sprijin în clipa cea gravă
- Doar cu propriul său revolver '
Şi fiola subţire de-otravă - *

.*

Neştiut, nevăzut, neiubit, 'l
într-un lanţ mult mai greu ca robia, "f
Acceptându-şi destinul ciuntit ' Şi-împlinindu-şi tăcut datoria,

Travestindu-şi făptură şi gând Ascultând paşii morţii, în seară, El e omul tăcerii, arzând Doar de marea iubire de ţară...

Uneori soarta-l cruţă-n sfârşit.

Uneori se strecoară prin plasă | Şi, cărunt, sfâşiat, obosit, însă viu, se întoarce acasă.

Ca soldații se-ntoarce, în zori.

Dar în patria lui primitoare "" Nu-l aşteaptă covoare de flori, ^ •<:Decorații, onoruri, fanfare. 'V'3

V:..- b

Nu se scrie de el în ziar, [1]

Demnităţi nu-l îmbie, puzderii.

^ t. • Pân-la moarte, şi dincolo chiar, .-, ţ Pentru toţi el e omul tăcerii.

Doar când pleacă pe drumul etern Ca spre-o altă misiune secretă, într-un negru chenar se aştern "*" Zece rânduri pe-un colț de gazetă. •*

J* Şi doar foarte puţini vor mai şti ^
Adevărul ce nu se va spune, *xAw*
"•*& Că şi el, de suntem încă vii, <*<
E părtaş la această minune." B ; »vot

Autorul acestei cărţi nu mai are **nipţie de** adăugat versurilor poetului. * LfC ,ft urc »o

' Sebastian Costin: Omul tăcerii (poezie publicată la Tel Aviv în 1977).

Cum arată chipul spionului-şef ? întrebarea ce şi-o puneau curioşii a rămas fără răspuns multă vreme. Mass-media avea consemnul drastic al cenzurii de a nu face cunoscut chipul comandantului Mossad chiar dacă acesta le era cunoscut. Abia după ce-şi încheiau misiunea şi părăseau postul, uneori, devenea public numele lor.

Şefii nu puteau fi văzuţi aproape niciodată din aceleaşi motive de

maximă secretoşenie. Târziu, interdicția a fost anulată, mai mult chiar, numirea unui nou comandant Mossad se înscria în jocul vizibil al democrației israeliene, mass-media participând la exercițiul alegerii noului şef.

Cu toate că numele său e cunoscut, iar fotografia sa a apărut în mass-media locală şi internațională, actualul şef al Mossad - generalul Meir Dagan nu obişnuieşte să „circule" prin presă şi saloane politice sau mondene.

Se străduie să rămână în umbră, vorbeşte foarte rar, şi mai rar acordă interviuri.

Publicarea „Listei spionilor-şefi" de la înființarea Starului Israel şi până astăzi se face aici pentru prima oară. E o premieră publicistică şi istorică.

COMANDANȚII MOSSAD

1951-1952: Reuven Shiloah
1952-1963: IsserHarel
1963-1968: MeirAmit
1968-1974: ZviZamir
1974-1982: ItzhacHofi
1982-1989: NahumAdmoni
1989-1996: Shabtai Shavit
1996-1998: Danilatom
1998-2003: EfraimHalevi
2004 - : Meir Dagan

COMANDANȚII AMAN

1948-1949: IsserBeeri

1949-1950: HaimHertzog

1950 - 1955: Binyamin Gibli

1955-1959: Yehoshafat Harkabi

1959 - 1962: Haim Hertzog

1962-1963: MeirAmit

1964-1972: Aharonlariv

1972-1974: EliZeira

1974-1978: ShlomoGazit

1979 -1983: lehoshua Saghi

1983-1985: EhudBarak

1986-1991: Amnon Lipkin-Shahak

1991-1995: Uri Saghi

1995-1999: MosheYalon

2000-2005: Aharon Zeevi-Farkaş

2006- : AmosYadlin

COMANDANȚII ŞIN-BET (ŞABAK)

1948-1952: IsserHarel
1952 - 1953: Izzy Dorot |
1953-1963: Amos Manor
1964 -1974: losef Harmelin
1974 - 1981: Avraham Ahituv
1981 - 1986: Avraham Shalom
1986 - 1988: losef Harmelin

1988-1994: lacov Peri
1995-1996: Câmi Gilon
1996-2000: AmiAyalon
2000-2005: Avi Dichter
2005- : YuvalDiskin

ŞEFII LAKAM

1957-1981: Binyamin Blumberg
1981 -1986: Rafi Eytan
(în 1986, după arestarea şi condamnarea spionului Jonathan Pollard, unitatea a fost desfiinţată).

ŞEFII BIROULUI DE LEGĂTURĂ PENTRU EMIGRAŢIE L-

1953-1970: ShaulAvigur
1970-1981: Nehemia Levanon
1981 - 1986: Iehuda Lapidot
1986-1990 DavidBartov

CONSILIERII PRIM-MINISTRULUI ÎN

PROBLEMELE DE CONTRA-TERORISM

1972 - 1973: Aharon lariv

1974 - 1977: Rehavam Zeevi.
1977 - 1978: Amihai Paglin
1978-1984: Rafi Eytan

1985 - 1988: Amiram Nir
1988- 1992: Igal Carmon
2003-2004: MeirDagan

Capitolul 1

LA *ÎNCEPUT* A FOST „TOHU VA BOHU"

Ca să trezească curiozitatea cititorilor, cronicarul biblic şi-a început istorisirea descriind haosul („tohu va bohu") care domnea la începuturile lumii. „Tohu va bohu" domnea şi în lumea serviciilor secrete evreieşti la începuturi. Din cauza englezilor, care îşi exercitau mandatul în Palestina, şi a arabilor, care nu aveau nici un chef să vadă naşterea unui stat evreiesc, toți bărbații importanți ai țării activau în semi-ilegalitate, unii chiar într-un absolut secret. Ceața care plana deasupra instituțiilor evreieşti şi a liderilor țării face ca şi astăzi să ne fie greu să deslușim începuturile Mossad-ului. Se ştie însă că un număr de oameni se ocupau pe ascuns cu tot soiul de treburi secrete, luptători ai unor structuri informaționale care vor fi înființate abia după proclamarea Statului Israel.

La început au fost 12 bărbați, lucrau de mult în domeniu şi chiar dacă Mossad-ul nu exista ca instituție, munca lor secretă era eficace. Doisprezece Prinți, dintre cei mai buni bărbați ai neamului evreiesc. Ei erau „aleşii", aşa cum a preacuvântat Biblia: „Dumnezeu a vorbit lui Moise şi i-a zis: „Trimite nişte oameni să iscodească Țara Canaanului pe care o dau copiilor lui Israel. Să trimiți câte un om pentru fiecare din semințiile ebree, toți să fie printre Prinții neamului". Englezii, care dețineau Mandatul Palestinei, au pus premii pe catepele lor, nu ştiau că sunt 12, dar le bănuiau existența. Imediat după ce guvernatorul englez a părăsit Palestina şi a luat ființă statul Israel (15 mai 1948) cei 12 s-au întâlnit într-o casă, la nr. 85, de pe strada Ben lehuda, din centrul Tel Aviv-ului. Oameni cu ocupații diferite, din medii sociale şi culturale diferite, nu se cunoşteau unii cu alții, agenți ai unui fantomatic „Serviciu de informații" (Sherut Yediot) - SHAI. Lucraseră pentru „Hagana", care era armata clandestină evreiască în Palestina, dar pentru că Statul Israel luase ființă, şi „Hagana" se transformase în „Țahal" – armata de apărare a noului stat, serviciul trebuia să se legalizeze.

Atotputernicul
David Ben Gurion,
întemeietorul
statului Israel,
comandantul
armatei,
preşedintele
Partidului Mapaiţ
responsabilul
suprem al
Serviciilor Secrete
Israeliene

De aceea se adunaseră în acea zi, la 30 iunie 1948, cei doisprezece. Comunitatea serviciului secret israelian luase fiinţă. Un bărbat cu o faţă ascetică, mic de statură, cu gesturi domoale, dădea tonul. Numai ochii negri în care parcă ardeau flăcări, trădau energia fanatică a omului marilor decizii. Era Isser Harel. De fapt se numea Isser Halperin, se născuse la Vitebsk, în Rusia în 1912, avea deci 36 de ani. El pleda pentru o singură comunitate de informaţii, dar generalii lui David Ben Gurion, conducătorul ţării, şi-au impus voinţa, aşa încât în aceeaşi zi în care lua naştere serviciul secret intern „Shin-Bet" (primele două litere de la ebraicul „Şerut ha Bitahon Klali" serviciul general de securitate), în paralel, au început să funcţioneze mai multe servicii secrete. Ale Armatei (AMAN, în ebraică „Agaf Ha-Modiin") aveau un comandant separat: colonelul Isser Beeri (numele său adevărat era Isser Birentzveig şi se născuse în 1901). Avea acelaşi prenume ca Harel, comandantul Şin-Bet. Cei doi comandanţi au conlucrat mult şi bine, dar nu s-au iubit. Datorită staturii diferite, Harel a fost supranumit „Isser ha katan" („Isser cel mic"), iar Beeri era „Isser ha gadol" („Isser cel mare"). Israelul era în război, toate statele arabe îi voiau pieirea, armatele vecinilor invadaseră ţara, lipseau muniţiile, soldaţii, alimente. Ţara era bântuită de tot soiul de „turişti" curioşi să asiste la naştere noului Stat, spunele pe nume: spioni ! Cei doi Isser s-au pus pe treabă. Erau timpuri grele, blindatele egiptene ajunseseră la 12 mile de Tel Aviv, infanteria siriană ataca kibuţurile din zona Mării Galileei (Kineret), iar Ierusalimul era asediat de vestita Legiune Arabă a Transiordaniei.

Guriel, Avigur, Shiloah şi „Filosofia periferiei" '

Un evreu leton, născut cu numele de Boris Gurvitch, în ebraică Boris Guriel, fost soldat englez în cel de-al II-lea Război Mondial, căzut prizonier la germani, devenise comandantul serviciilor secrete externe. Avea o oarecare experienţă în spionaj din anii în care i-a spionat pe englezi, înaintea înfiinţării Israelului.

Un evreu născut în 1899, tot în Letonia ca Şaul Mayeroff - acum se numea Şaul Avigur - a fost numit şeful „Institutului pentru Aliaua Bet" (în ebraică „Ha Mossad le Alia Bet", a nu se confunda cu serviciul de spionaj extern „Mossad", care va lua fiinţă trei ani mai târziu, în 1951). Avigur era consilierul politic al „Bătrânului" (Hazachen) cum era numit David Ben Gurion, încă de pe atunci, când era departe de anii bătrâneţii. Avigur primise ordin de la Ben Gurion să facă imposibilul şi să aducă în ţară cât mai mulţi

emigranți evrei.

Aceştia primeau câte o puşcă şi imediat după ce erau coborâți din vasele de transport, după o instruție militară sumară, erau trimişi pe linia frontului.

Toate aceste patru servicii speciale îşi aveau rădăcinile în organizația SHAI, fondată de legendarul Reuven Shiloah.

Pentru specialişti, Shiloah era „Mr. Intelligence", superspionul. Se născuse în decembrie 1909, cu numele de Reuven Zaslanski, tatăl său era rabin, în 1936 s-a căsătorit cu o americancă, Betty Borden. în 1931, Agenția Evreiască l-a implementat în Bagdad, capitala Irakului, unde făcea pe profesorul într-o şcoală evreiască. I-a cunoscut bine pe kurzii din nordul Irakului, în mijlocul cărora a activat pentru o vreme.

Mai târziu, va elabora şi o tactică a spionajului bazată pe alianțe cu liderii minorităților non-arabe din Orientul Mijlociu.

Importanța pentru spionajul evreiesc a „periferiei" lumii arabe a fost adesea exprimată de „Filosofia periferiei" elaborată de Reuven Shiloah. în 1934, când s-a reîntors la Ierusalim, renumele său era bine stabilit în cercurile conducătoare evreieşti, care îl însărcinează să construiască un serviciu de informații profesionist. Cel de-al II-lea Război Mondial îl găseşte în rândurile Brigăzii Evreieşti integrate în Armata engleză. Shiloah şi oamenii săi acumulează experiența armelor, folositoare mai târziu în exercițiul serviciilor secrete evreieşti.

Shiloah e responsabil cu paraşutarea a 26 de tineri evrei palestinieni în spatele liniilor naziste, în țările balcanice, inclusiv în România. Hanna Szeles şi Enrio Sereni au fost prinşi şi executați, Trachtenberg (Şaike Dan), paraşutat în România, a supraviețuit, devenind unul dintre cei mai importanți responsabili ai Mossad-ului. Shiloah stabileşte legături personale, prețioase, cu nucleul de agenți americani, care mai târziu vor deveni fondatorii CIA (Central Intelligence Agency). Pentru Shiloah informațiile şi spionajul reprezentau „cel mai esențial instrument politic". Au rămas celebre cele trei puncte stabilite de Shiloah, care exprimă şi astăzi sarcinile spionajului israelian:

1. Inamicul nr. 1 al evreilor sunt arabii, de aceea în societatea arabă trebuie plasați agenți profesionişti.
2. Serviciile israeliene acționează ca un protector al evrelor nu numai din Eretz Israel, ci din toată lumea.
3. Munca clandestină trebuie să se bizuie pe o tehnologie modernă, să țină pasul cu ultimele metode de spionaj, păstrând legăturile prieteneşti cu agențiile similare din Europa şi Statele Unite.

între cele patru servicii speciale a existat, chiar de la începuturi, o iritantă competiție. Şeful serviciilor secrete militare (AMAN), Isser Beeri, vedea spioni pretutindeni, aşa că l-a arestat pe căpitanul Meir Tubianski, care activase în Hagana şi răspundea de o bază a Țahalului în Ierusalim. Beeri l-a acuzat pe Tubianski, fost ofițer în armata engleză şi fost funcționar superior la Compania engleză de Electricitate din Ierusalim, că spionează în folosul Angliei. Când artileriştii iordanieni antrenați de ofițeri englezi, au început să lovească devastator şi cu precizie Ierusalimul evreiesc asediat, maiorul Binyamin Gibli, comandatul

SHAI din Ierusalim a început să caute un trădător care nu putea fi decât Tubianski, despre care se ştia că este anglofil.

Un tribunal înfiinţat ad-hoc, format din Beeri, Gibli şi încă doi ofiţeri SHAI l-a condamnat la moarte pe Tubianski. în zadar acesta striga că este nevinovat, că ani în şir a fost credincios cauzei sioniste şi şi-a riscat viaţa de foarte multe ori. „Anchetatorii" şi mai ales Beeri, cunoscut pentru duritatea sa, au continuat să-l tortureze, încercând să-i smulgă recunoaşterea trădării. „Sunt nevinovat", au fost ultimele cuvinte ale căpitanului Meir Tubianski în momentul în care un pluton de şapte soldaţi a descărcat armele în el. Beeri ia raportat lui Ben Gurion despre executarea „trădătorului".

Premierul i-a cerut dosarul anchetei şi execuţiei.

Un asemenea dosar nu exista. Evenimentele tumultoase ale războiului au împins cazul „Tubianski" în uitare, până ce văduva celui ucis a scris o emoţionantă scrisoare „Bătrânului".

Ben Gurion a cerut anchetarea cazului. Tubianski a fost reabilitat, iar văduva a primit despăgubiri din partea statului.

Nu a fost unica greşeală a lui Beeri. în aceleaşi zile din mai 1948, Beeri a ordonat arestarea taximetristulu Yehuda Amster, „mâna dreaptă" a primarului Haifei, Aba Huşi, un politician „prea liberal" după concepţiile şefului spionajului militar.

Arestându-l pe Amster, Beeri spera că va afla de la acesta niscaiva „trădări" ale lui Aba Huşi, care avea gesturi „prea omeneşti" faţă de locuitorii arabi ai Haifei. Două luni şi jumătate a fost torturat Amster, i s-au rupt mâinile, i s-au injectat stupefiante în vene, dar în cele din urmă, la 1 august 1948, el a fost eliberat. Cazul a fost ţinut în secret, abia în 1964 ministrul Apărării, Moshe Dayan, a decis să i se acorde despăgubiri lui Amster. încercarea lui Beeri de a fabrica dovezi că Aba Huşi „lucrează" pentru englezi eşuase.

O lună mai târziu, agenţii lui Beeri l-au împuşcat, fără nici o judecată, pe arabul israelian Aii Qassam, agent dublu infiltrat în miliţiile palestiniene.

Metodele acestea, dincolo de limitele legalităţii, l-au iritat pe David Ben Gurion (prim-ministru şi ministru al Apărării la acea dată), care a cerut să fie cercetate circumstanţele lichidării lui Aii Kassam.

în noiembrie 1948, Isser Beeri a fost suspendat din rândurile forţelor armate ale Israelului şi judecat pentru uciderea lui Tubianski şi a lui Aii Kassam şi torturarea lui Amster.

Lichidarea agentului arab Aii Kassam a trezit suspiciuni. Era o figură foarte cunoscută, avea o familie numeroasă, soţie copii, fraţi şi surori, îl cunoştea o grămadă de lume. Lucra pentru evrei de multă vreme, atât pentru instituţia oficială „Keren Kayemet le Israel", cât şi pentru serviciile speciale. Prin intermediul lui Kassam, „Keren Kayemet le Israel" cumpăra în toată ţara terenuri de la arabi, şi tot prin intermediul său, serviciile secrete adunau informaţii preţioase. Desigur, plătite cu bani grei. în timpul Războiului de Independenţă, Kassam a rămas în Israel, de altfel nici nu avea unde să fugă, coreligionarii i-ar fi tăiat gâtul dacă ar fi avut imprudenţa să treacă graniţa. Kibuţul vecin pusese ochii pe pământurile întinse ale lui Kassam. Evreii îl bănuiau pe Kassam că ar fi agent-dublu, aşa că i-au fixat un soi de domiciliu-forţat. Mai întâi la Kfar Shmayahum,

ulterior în laffo. Era păzit să nu fugă, dar era văzut uneori circulând mândru în maşina sa neagră. Se pare că mai îndeplinea niscaiva misiuni informaționale pentru serviciile israeliene. Se ştie de pildă că a înlesnit întâlniri între şefi palestinieni şi ofițeri Tzahal. Constrâns să trăiască izolat de familie, Kassam i-a scris numeroase scrisori premierului David Ben Gurion, pe care îl cunoştea foarte bine. „Sunt cetățean loial Israelului, am îndeplinit atâtea misiuni în folosul țării", îi scria Kassam, dar erau zile de război, aşa că Ben Gurion n-a găsit răgazul să răspundă şi să-l salveze. La 16 noiembrie 1948, cinci luni după proclamarea Independenței Israelului, Isser Beeri, şeful informațiilor militare, l-a convocat pe căpitanul David Kron, responsabilul „Departamentului Special" (Hamahlaka Hameiuhedet) şi i-a ordonat să-l lichideze pe Aii Kassam. Beeri fusese convins de „vinovăția" agentului arab de trei personaje influente în comunitatea informațională militară:

Benyamin Gibli, Moshe Hochman (Damti) şi de Kron. Ziaristul Shlomo Nakdimon (lediot Haharonot) l-a intervievat în mai 2006 pe Benyamin Gigli (87 de ani): „A fost un agent-dublu, declară Gibli. Trebuia împuşcat. Poate că a fost însă o greşeală de procedură". Nepoții lui Kassam, palestinieni cu cetățenie israeliană, îi caută şi astăzi mormântul. Ei consideră că unchiul lor a fost lichidat pentru ca pământurile sale să fie jefuite de kibuțul vecin. Adevărul e altul. După ce conducătorul țării David Ben Gurion a cerut anchetarea cazului şi s-a constatat ilegalitatea comisă cu uciderea lui Kassam, Beeri a fost judecat, în acele zile încordate de război nu funcționa un sistem juridic normal, legile erau cele impuse de situațiile complicate ale luptelor, nu exista vreme să cântăreşti vinovăția sau nevinovăția cuiva, a spus în apărarea sa Beeri. în război apar cazuri în care nu ai altă cale decât să ucizi, chiar dacă nu ai primit de la superior un asemenea ordin. Judecătorii au fost de altă părere şi 1-au condamnat pe comandantul Serviciilor Secrete, simbolic, la o zi de închisoare.

Iseer Beeri a fost silit să demisioneze. losef Witz, directorul lui „Keren Kayemet le Israel", căruia agentul şi colaboraționistul arab i-a făcut enorme servicii, a conlucrat cu lehezkel Sahar, comandantul Poliției, cu Moşe Sharet, ministrul de Externe şi cu Ezra Danin, un responsabil de la serviciile secrete, şi laolaltă s-au îngrijit ca soția lui Kassam să-şi vândă pământurile. KKL a cumpărat fermele lui Kassam şi cu banii obținuți din această vânzare, văduva Kassam, împreună cu copiii s-au instalat în localitatea palestiniană Tulkarem, aflată, în aceea vreme, sub stăpânirea iordaneză.

* Beeri şi-a pledat „nevinovăția", dar tribunalul l-a găsit vinovat şi l-a condamnat, simbolic, la o zi de închisoare. Dar nici această zi de închisoare n-a ispăşit-o. La recomandarea lui David Ben Gurion, preşedintele Israelului Haim Weitzman a semnat grațierea lui Beeri. Acesta a fost nevoit însă să-şi încheie activitatea în cadrul serviciilor speciale.

Aşa s-a încheiat istoria primului comandant al serviciilor secrete militare israeliene, unul din fondatorii comunității de informații a țării. Tot ce făcuse pentru țară şi evrei, şi făcuse enorm, nu a avut importanță, în momentul în care mijloacele totalitariste au lezat substanța democratică a Israelului nounăscut. Beeri a crezut că în numele apărării acestui stat poate să încalce cu brutalitate democrația şi a plătit cu propria-i piele eroarea. Până în 1954, când inima sa nu a mai rezistat ruşinii care i se făcuse, el a continuat să lupte

pentru reabilitare.'

După moartea lui Beeri, lupta a continuat-o fiul său, Itai Beeri, cu demonstrații care încercau să arate că tatăl său nu a făcut altceva decât să îndeplinească, întocmai, ordinele marelui şef, David Ben Gurion.

Nu vom şti, probabil, niciodată adevărul în această lume obscură a începuturilor, bărbați curajoşi şi de o cinste ireproşabilă au intrat adesea în noroaiele realităților complicate şi primejdioase; murdare au fost adesea mijloacele, şi în asemenea cazuri era imposibil să rămână puri şi imaculați.

Fotoliul rămas liber după înlăturarea lui Beeri, a fost ocupat de tânărul colonel de informații Haim Herzog, un bun prieten al lui Reuven Shiloah. Noul şef al serviciilor secrete militare era nepotul unui mare rabin, un tip stilat, de factură occidentală, cu studii superioare la Oxford, vorbitor impecabil de limbă engleză. El a introdus computerele în comunitatea informațională israeliană. Când Ben Gurion l-a trimis pe Herzog Ia Washington ca ataşat militar, acesta a fost înlocuit de adjunctul său, colonelul Benyamin Gibli. Evenimentele se precipitau, confruntările cu lumea arabă deveneau aprige, fracționarea sistemului informațional nu mai putea dăinui.

După victoria asupra armatelor arabe invadatoare, venise vremea unei reorganizări a serviciilor speciale. Reuven Shiloah construieşte în aprilie 1949, un nou corp informațional: „Comitetul şefilor serviciilor speciale" (Vaadat Rasei ha Sherutim).

El va purta numele secret de „VARAŞ" şi nimeni nu a ştiut de existența sa. Din VARAŞ făceau parte Reuven Shiloah, Isser Harel (şeful Shin Beth), Boris Guriel (din partea Departamentului Politic al Ministerului de Externe), Haim Herzog (comandantul AMAN), Jehezkel Sohar (comandantul Poliției) şi Şaul Avigur (şeful serviciului „Alia Beth").

Nu toți spionii importanți ai țării fuseseră cooptați în conducerea noului corp informațional. Fuseseră lăsați deoparte „problematicii", oameni cu recorduri excepționale, lupi singuratici, unii - luptători megalomani, alții - dăruiți trup şi suflet cauzei evreieşti, dar din varii motive greu asimilabili.

Asher Ben-Nathan, de pildă. Se născuse în 1921, în Austria, la vârsta de 7 ani, emigrase cu familia în Palestina. Avea toate datele unui spion de anvergură, şi a şi ajuns foarte repede în serviciul „Alia Bet" al lui Şaul Avigur.

Trimis la Viena ca jurnalist, sub numele de Arthur Pierre, el a început să lucreze pentru „Departamentul Politic" condus de Boris Guriel.

„Arthur cel Frumos" cutreieră capitalele europene, culege informații, stabileşte legături utile, are numeroase aventuri amoroase, îndeplineşte sarcini operative speciale şi-i raportează adesea, direct, lui Ben Gurion. E invidiat de colegi şi-i irită pe şefi. Autonomia îi va produce ulterior necazuri, în lumea austeră semi-socialistă, a Israelului anilor '50,

Asher BenNathan şi oamenii săi duc o viaţă excentrică, bogată, mănâncă la cele mai elegante restaurante pariziene, se îmbracă la Londra, ascultă muzică la „Scala" din Milano, se plimbă cu gondola pe canalele Veneţiei, locuiesc în cele mai elegante hoteluri, cheltuie o grămadă de bani. Nu i se reproşează deocamdată nimic deoarece informaţiile transmise sunt excepţionale, mai ales cele din lumea arabă, informaţii enorm preţuite de conducerea politică şi militară a ţării. Un agent implementat la Damasc transmite prin Asher Ben Nathan planurile armatei siriene de atacare a Israelului.

Un alt agent al lui „Arthur cel frumos", Gerşon Peres, fratele conducătorului israelian Shimon Peres, obţine o listă a bazelor militare egiptene. Mai îndrăzneşte cineva să critice viaţa lor extravagantă? Uite că îndrăzneşte! Umblă vorbe că Asher Ben Nathan a pus mâna pe fonduri „uitate" în bănci elveţiene, aparţinând unor evrei ucişi în anii Holocaustului. Nu a venit încă vremea răfuielilor. Ashen Ben Nathan continuă să activeze cu sârg, în pofida invidiei ce-o resimţea din partea unor şefi ai serviciilor „de-acasă". Cel mai înverşunat dintre aceştia e colonelul Binyamin Gibli, proaspăt promovat la şefia AMAN-ului militar, în alianţă, dar cu motivaţii diferite, Gibli şi Isser Harel încearcă să demoleze „Departamentul Politic", implicit să-l compromită pe Asher Ben Nathan. „Serviciul" lui Ben Nathan care acţionează de la Paris, ripostează. Acest „război fratricid" îi displace „Bătrânului" care-i ordonă lui Reuven Shiloah să pună capăt haosului. Dan Raviv şi lossi Mellman, istoricii cei mai autorizaţi ai Mossad-ului, consideră că Reuven Shiloah, „Mr. Intelligence", a profitat de nemulţumirea afişată de David Ben Gurion faţă de „lucrăturile" din servicii pentru o reorganizare generală. *t:* '''! t, ' c

„Departamentul Politic" va fi dislocat şi Boris Guriel va dispărea. Asher Ben Nathan şi oamenii săi refuză noile reguli ale lui Reuven Shiloah. El îşi mobilizează principalii agenţi într-o localitate de pe malul lacului Geneva şi, pur şi simplu, la 2 ianuarie 1951, declară grevă.

O grevă a spionilor? David Ben Gurion surâde amar şi ordonă să se meargă până la capăt.

AMAN-ul lui Gibli preia toate prerogativele unităţii lui Asher Ben Nathan. Va lua fiinţă o nouă unitate, „Unitatea 131", înregimentată în structurile secrete militare ale AMAN.

Cu o unică sarcină: recrutarea şi implementarea unor agenţi în ţările arabe! Pe ruinele „Departamentului Politic", dezvăluie Raviv şi Mellman, apare pe harta comunităţii de informaţii israeliene un nou serviciu special: „Institutul de informaţii şi misiuni speciale" („Ha Mossad le Modiin u le Tafkidim Meyuhadim"), Mossad-ul.

Prim-ministrul are de ales dintr-o listă cu trei numel pe acela care va fi comandatul Mossad-ului: Akiva Levinski, Binyamin Gibli sau Isser Harel. „Bătrânul" cântăreşte multă vreme şi-l va prefera tot pe Reuven Shiloah, al cărui directorat va acoperi perioada anilor 1951-1952. îi va urma Isser Harel, şeful „Şin-Bet" între 1948 şi 1952. în cei 11 ani de activitate (1952-1963), Harel va performa Mossad-ul, transformându-l într-una din cele mai strălucite şi mai eficace forţe informaţionale din lume.

Să ne reîntoarcem puţin la directoratul lui Shiloah şi la scandalul provocat de cazul

„Theodore Gross", care a zguduit comunitatea de informații. Shiloah nu i-a simpatizat pe Asher Ben Nathan şi pe agenții „Departamentului Politic", care acționau în Europa în prea multă libertate. Multora le-a întrerupt misiunile.

David Magen era unul dintre aceşti ofițeri. Pe numele său adevărat Theodor Gross, s-a născut în 1920, într-o familie de evrei unguri din Transilvania, care emigrase în Africa de Sud. Theodor avea înclinați artistice, a studiat în Italia şi a cântat în diferite teatre de operă din Italia şi Mexic. Ca agent al serviciilor engleze, sub numele de Ted Cross, a îndeplinit misiuni periculoase în anii celui de-al II-lea Război Mondial.

Vorbea fluent engleza, germana, italiana, spaniola şi ebraica, şi în 1948 a fost recrutat de serviciile israeliene ale lui Asher Ben Nathan. în 1950, activa cu succes la Cairo. Shiloah i-a cerut să se reîntoarcă la Tel Aviv. Când a coborât din avion era aşteptat de trei agenți care l-au arestat. A fost imediat acuzat de spionaj în favoarea Egiptului, judecat şi condamnat la 15 ani închisoare. Zadarnic a explicat Magen (Cross, Gross) că întradevăr a avut contacte cu serviciile speciale egiptene, necesare activității de spionaj, dar nu a trădat şi a rămas loial Israelului.

Boris Guriel, fost şef al „Departamentului Politic" a încercat să-l salveze, încercând să arate la proces că este b „lucrătură a lui Shiloah şi a Mossad-ului împotriva unuia dintre cei mai valoroşi agenți ai Israelului", în 1959, şapte ani după ce a fost încarcerat, David Magen a fost eliberat, a trăit până în 1973, cu un nume nou, cu o altă înfățişare, departe de aglomerațiile citadine. Un om tare obosit şi tare deziluzionat, anonim şi astăzi în țara pentru care îşi periclitase de multe ori viața.

Se **stabileşte frăția informațională americano-israeliană**

Shiloah a fost acela care l-a convins pe David Ben Gurion de necesitatea „depolitizării" comunității informaționale, în primii ani ai Statului Israel, toate structurile politice, economice, militare, social-culturale şi administrative erau îmbibate de ideologia şi activiştii partidelor de stânga MAPAI şi MAPAM. Socialismul era la modă, dar în 1951, când David Ben Gurion a fost invitat pentru prima oară în Statele Unite, el era deja profund convins de necesitatea alianței americanoisraeliene. Ajutorul militar şi economic american devenise vital pentru țara evreiască. Circula şi un banc pe aceea vreme: Ițic se întâlneşte cu Avram şi-i spune că s-a anunțat o mare secetă.

„Unde?", întreabă acesta îngrijorat. „La noi, în Israel", îi răspunde Ițic. „Ah, mi-ai luat o piatră de pe inimă, credeam că în America", în cursul unei întâlniri secrete, Shiloah, care l-a însoțit pe premier la Washington, a pus bazele înfrățirii informaționale israeliano-americane. De la întâlnirea dintre David Ben Gurion şi generalul Walter Biddell Smith, şeful C.I.A, şi Allan Dulles, adjunctul acestuia, nu s-a păstrat niciun protocol.

Simplu, se stabilise că nimic din cele discutate nu va fi pus pe hârtie şi niciun document nu va fi semnat de cele două părți.

Dar tot ce s-a stabilit prin viu grai, atunci, în urmă cu jumătate de secol, şi astăzi

continuă să fie literă de lege în relațiile dintre cele două comunități informaționale. Mossad şi C.I.A. au conlucrat în toți aceşti ani, ca două locomotive care împing acelaşi tren. La întâlnirea din 1951 s-a mai stabilit că la Ambasada Israel din Washington va lucra în permanență un om al Mossadului, iar la Ambasada Statelor Unite din Tel Aviv se va afla un reprezentant C.I.A. Nimic nu s-a schimbat de-atunci.

La 20 septembrie 1952, după 18 luni de şefie, Reuven Shiloah a fost nevoit să se retragă, leul mai avea putere, deşi era teribil de obosit. Isser Harel l-a avertizat pe primul ministru David Ben Gurion că e periculos, să se aştepte năpârlirea leului.

I-a fost nespus de greu şefului Statului să-l convingă pe Shiloah că sosise vremea să se odihnească. Odihna războinicului. •••*

La 20 septembrie 1952 începea un nou capitol din istoria Mossad-ului, „epoca Isser Harel"

Nu e istoria matematică, istoricii se contrazic adesea, aşa că după ce am relatat cum a luat naştere serviciul secret israelian (mai exact, cele patru servicii, să le enumerăm din nou: 1. Şin-Bet; 2. AMAN; 3. Institutul pentru Alia Beth şi 4.

Departamentul Politic, de pe lângă Ministerul de Externe), ca să evocăm o altă naştere, la fel de exactă, sau mai bine zis, la fel de posibilă, ca cea istorisită mai înainte. Documentele, dar mai ales amintirile luptătorilor, dezvăluie o vie activitate secretă în anii premergători înființării Statului Israel. Aproape toți conducătorii micului işuv evreiesc, trăitori pe teritoriul Palestinei, aflată sub mandat britanic, desfăşurau şi o susținută activitate secretă. Unii era înregimentați în formațiuni politice legale şi ilegale, alții activau în formațiuni cu caracter militar, clandestine. Cu toții însă urmăreau alungarea englezilor şi proclamarea unui stat evreiesc independent, în fruntea acestor formațiuni se aflau politicieni, precum David Ben Gurion, Menahem Begin, Itzhac Shamir, ultimii doi puşi sub urmărire de autoritățile britanice mandatare pentru „terorism". Toți trei vor deveni, mai târziu, în anumite perioade, prim-miniştri ai Israelului. La 15 mai 1948, proclamarea independenței Israelului a creat şi momentum-ul pentru a aduna sub un singur acoperiş pe toți specialiştii muncii secrete subterane. La 8 februarie 1949, David Ben Gurion, care cumula funcția de prim-ministru şi ministru al Apărării, i-a convocat pe „specialişti" în vederea înființării comunității informaționale israeliene. Printre cei convocați se aflau Reuven Shiloah, Isser Harel, Shaul Avigur, Boris Guriel, Binyamin Gibli, lehoshafat Harcabi, Haim Herzog, Isser Beeri, Izsi Dorot, Amos Manor, generalii lakov Dori, Moshe Dayan, Igal Alon, nume de reținut pentru că le vom întâlni mereu în paginile istoriei serviciilor secrete israeliene. Nu era timp de pălăvrăgeală, decizia a fost luată rapid. David Ben Gurion a ordonat generalului lacov Dori, şeful Statului Major al Armatei israeliene, să înființeze „Serviciul de Securitate" („Şerut Habitahon"), responsabil cu problemele de securitate ale țării şi care va funcționa într-un cadru militar.

Nouă zile mai târziu, la 17 februarie 1949, colonelul Isser Halperin Harel îi va trimite generalului Dori o adresă care cuprindea ultimele instrucțiuni stabilite de David Ben Gurion într-o întâlnire separată cu Harel. Pe 18 februarie, Dori semna un ordin către ofițerii Statului Major care preciza: „Spre cunoştința voastră s-a decis înființarea imediată a

Serviciului de Securitate - Şerut Habitahon - care cuprinde şi Serviciul de Securitate Intern - Şerut Habitahon pnimi). în fruntea acestui serviciu - cunoscut sub titulatura de „Sin Bet" - fusese numit Isser Halperin Harel. Acesta era responsabil şi cu închisorile.

Ulterior, serviciul penitenciar a ieşit din cadrul Sin Bet-ului.

Ca să fie evitată orice neînțelegere privind noul serviciu înființat - „Şerut Habitahon" era şi titulatura serviciului care se ocupa de serviciul militar obligatoriu de încorporare a tinerilor - la 9 martie 1949, generalul Moşe Zadok a semnat un ordin care preciza că „Serviciul General de Securitate" are sarcina de a neutraliza acțiunile spionajului arab.

„Şin-Bet" apărea în actele Armatei ca o unitate militară, avea chiar şi un număr, „Unitatea 184". Absolut toți angajații purtau uniforme şi aveau grade. Comandantul, colonelul Isser Harel nu s-a împăcat cu această disciplină birocratică. El a considerat că Serviciul de Securitate trebuie să aibă un caracter civil şi a reuşit să desprindă Sin Bet-ul de armata israeliană, încadrând-o în 1950 în structurile Ministerului Apărării.

Ulterior, Sin Bet şi-a accentuat profilul civil, trecând sub responsabilitatea Cabinetului premierului țării.

După lossi Melman şi Eytan Haber, autorii cărții „Spionii" („Hameraglim"), organigrama anilor de început ŞinBet cuprindea cinci departamente şi câteva unități semiindependente, cu obiective bine precizate:

„Departamentul l" se ocupa de spionajul politic: aproape toate partidele şi aproape toți conducătorii politici ai țării aveau dosare şi erau supravegheați, în special conducătorii partidelor de stânga, comuniştii şi anumite elemente care activaseră în organizațiile extremiste „Lehi" şi „Etzel". Această supraveghere a încetat târziu, după ce Partidul Mapai îşi consolidase puterea politică. Abia în anii lui Amos Manor ca şef al Şin-Bet (1953-1963), toate „dosarele politice" au fost arse.

„Departamentul al 2-lea" avea sarcina de a neutraliza acțiunile spionajului inamic (spionajul sovietic, al țărilor comuniste din Estul Europei, cel occidental); „Departamentul al 3-lea" se ocupa de lumea arabă, dar şi de arabii aflați în interiorul Israelului; „Departamentul al 4-lea" avea grija noilor emigranți; „Departamentul al 5-lea" era responsabil de securitatea întreprinderilor Ministerului Apărării şi de tot ce ținea de tehnologia înarmării.

Paralel cu aceste departamente patronate de ele sau independente, funcționau o serie de unități speciale - „Huliat Hamivtzaim" („Grup de comando"), „Unitatea tehnică" (care furniza aparate şi sisteme de spionaj), „Unitatea de anchete" etc. Primul şef al „Unității de anchete", înființată la începutul anilor 60, a fost Zvi Aharoni, căruia i-a urmat adjunctul său, Victor Cohen, şi apoi Arie (Paşuş) Hadar. Mai târziu a fost înființată „Unitatea de Informații 8" („Serat Modiin şmone"), care asigura paza bazelor secrete, securitatea birourilor guvernamentale, arhivarea dosarelor secrete, paza personalităților importante etc.

După ce a condus patra ani serviciile secrete interne („Şin-Bet"), Isser Harel se va aşeza, în 1952, la cârma unei noi unități informaționale: MOSSAD. Harel îi va da onoare şi glorie.

Aman - spionajul militar

Câteva sute de ofițeri se ocupă cu spionajul militar.

„Aman", (serviciul de informații militare) n-are, aparent, nici o legătură cu Mossadul şi Şabakul, dar pe canale multiple, informațiile circulă între toate aceste servicii secrete ale Israelului.

Formal, „Aman" întocmeşte un raport asupra probabilității unui război cu vecinii arabi şi oferă conducerii țării scenarii posibile de politică internațională. Bineînțeles, unghiul de vedere este militar.

Ultimul om care vede acest raport înainte de a fi înaintat guvernului este comandantul „Aman"-ului. El face ultimele retuşuri şi-l semnează. Din această clipă, tot ce va iniția guvernul pe plan politic se va bizui pe recomandările serviciilor secrete ale „Aman". Fiasco-ul îngrozitor din ziua de Yom Kipur 1973, când armata egipteană a trecut Suezul provocând mari pierderi Israelului, a fost urmarea raportului incorect al „Aman" care aprecia că Egiptul nu va ataca. O comisie de anchetă statală a recomandat, după Războiul de Yom Kipur, înființarea pe lângă Mossad, Şabak şi Ministerul de Externe, a unor centre de cercetare a situației politice, paralel cu „Aman".

„Aman", susținut de şeful Statului Major al Armatei şi de ministrul Apărării, le-a pus destule bețe în roate „colegilor" de la Mossad sau Ministerul de Externe.

Toate încercările lui Itzhak Rabin şi ale lui Beniamin Netanyahu de a face ordine în comunitatea Serviciilor secrete israeliene au eşuat multă vreme. Un „Consiliu național al Securității" care ar fi trebuit să patroneze toate serviciile şi instituțiile cu profil de spionaj n-a putut lua ființă, cu toate presiunile exercitate de prim-miniştrii țării. Beniamin Netanyahu 1-a numit pe David Ivri preşedinte al „Consiliului Național al Securității", dar acesta n-a intrat în funcție datorită împotrivirii lui David Levi, ministrul de Externe şi Ițik Mordehai, ministrul Apărării.

Orgoliile care macină comunitatea serviciilor secrete israeliene constituie o boală veche, căreia nu i s-a găsit încă medicamentul. Primul ministru ar putea să facă puțină ordine, dar şefii serviciilor secrete sunt „copiii" lui dragi, şi el, ca un tată îngăduitor, n-are inimă să le tragă una peste fund.

Din punct de vedere formal, Mossadul şi Şabakul sunt direct subordonate primului ministru; Aman este subordonat şefului Statului Major şi ministrului Apărării.

Toți prim-miniştrii Israelului obişnuiau să se relaxeze câteva ore în bazinul de înot din incinta Mossadului, în jurul căruia discutau cu şefii acestuia, în acele zile, institutul se golea de oameni şi bazinul era numai la dispoziția şefului guvernului şi al şefilor Mossadului. Oamenii Mossadului l-au putut vedea chiar şi pe Menahem Beghin în chiloți de baie.

Când Itzhak Rabin a câştigat alegerile, bazinul de înot sa golit iarăşi de oameni. Rabin iubea singurătatea; numai uneori îl aducea la bazin pe vechiul său tovarăş de arme de la Palmah, generalul Abraham Aden (Bren), cu care juca tenis.

Rabin a atribuit Amanului sarcina de a aprecia situația „izbucnirii unui nou război", cu alte cuvinte, Amanul avea datoria să dea alarma în preajma războiului. Asupra „stării națiunii" alte servicii trebuie să raporteze primului ministru.

Şefii Mossadului şi ai Şabakului se întâlnesc, separat, cel puțin o dată pe săptămână cu şeful guvernului. Itzhak Shamir, care a fost în tinerețe agent al Mossadului, îi primea cu multă considerație pe şefii serviciilor secrete, în schimb Shimon Peres obişnuia să le spună: „Voi aduceți-mi informațiile, concluziile le voi trage eu".

Golda Meir, Itzhak Rabin şi Shimon Peres nu le-a iertat niciodată şefilor serviciilor

secrete, şi mai ales AMAN-ului, rapoartele lor fanteziste din preajma izbucnirii războiului de Yom Kipur. în 1975, „Aman" a prezis că Egiptul va porni războiul, ca urmare a „înghețării" tratativelor de separare a forțelor. Nimic însă nu s-a întâmplat. Serviciile secrete israeliene n-au prezis nimic în legătură cu pacea cu Egiptul, nici cu vizita lui Sadat la Ierusalim, în schimb au raportat că războiul între Iran şi Irak va dura doar 8 zile (în realitate, războiul a durat 8 ani).

Serviciile secrete israeliene n-au prevăzut Intifada şi nici prăbuşirea sistemului comunist în Uniunea Sovietică. Ele n-au avertizat din timp asupra intenției Irakului de a ataca Kuweitul, şi n-au ştiut să avizeze dacă rachetele irakiene sunt armate cu explozibil convențional, încărcături chimice sau biologice.

Abia după distrugerea reactorului atomic al Irakului, Mossadul a aflat cu surprindere, că într-un an, Bagdadul ar fi obținut bomba atomică.

Nici Tratatul de la Oslo cu palestinienii n-a fost „presimțit" de serviciile secrete israeliene.

Din toate aceste nereuşite, imaginea Mossadului a ieşit nițel şifonată.

Şefii guvernelor israeliene au considerat că *e* mai bine să nu se amestece în certurile şi conflictele dintre diferitele servicii secrete şi au preferat să-i lase pe şefii acestor servicii să se „autodevoreze" între ei. Aceste fricțiuni s-au amplificat după 1992, odată cu numirea generalului Şahak, şef al Statului Major al armatei israeliene şi a generalului Uri Saghi - şef al Amanului. Ambele servicii s-au luptat să devină responsabile cu întocmirea listei priorităților în domeniul informațiilor (aşazisul ȚIH - Țiun iaadim hiunim). De fapt, lista ar fi trebuit s-o întocmească şeful guvernului, dar am mai amintit faptul că acesta preferă să nu se amestece în conflictele de putere din sânul comunității secrete israeliene.

Nici în privința politicii Israelului față de Siria cele două principale servicii secrete nu au căzut la un acord.

Generalul Saghi, şeful Amanului, a ajuns la concluzia că preşedintele sirian Assad, din considerente strategice, doreşte să încheie pacea cu Israelul. Un raport în acest sens a fost depus pe masa şefului guvernului.

Shabtai Shavit, şeful Mossadului, era de altă părere, susținând că totul la Assad e prefăcătorie. Chiar dacă va recăpăta Golanul, Assad nu va face o pace adevărată cu Israelul.

Prea multe bariere psihologice îl împiedică pe preşedintele sirian să fie sincer, iar poporul sirian nu e încă pregătit mental să trăiască cu Israelul în relații normale de vecinătate, în raportul înaintat primului ministru, şeful Mossadului a mai menționat că Assad provine din minoritatea aalway, de unde teama sa bolnăvicioasă să nu fie răsturnat de la putere de majoritatea siriană, printr-o revoltă sângeroasă, aşa cum i s-a întâmplat lui Ceauşescu.

Responsabilitatea culegerii de informații pe teritoriul aflat sub controlul lui Arafat - iată domeniul unui alt conflict major dintre Mossad şi Aman. Fostul prim-ministru Itzhak Rabin a transmis (în 1994) Şabakului responsabilitatea, iar Amanului i-a revenit autoritatea de a se ocupa cu spionajul în țările arabe vecine.

La l iunie, două zile după alegeri, şef al Mossadului a fost numit generalul Dani Yatom. El l-a înlocuit pe Shabtai Shavit care a devenit preşedintele consiliului de

administrație al policlinicilor medicale „Kupat Holim".

Yatom a vrut să-l numească adjunct pe generalul dr. Zwi Ştauber, fostul comandant al diviziei strategice de planificare din Țahal, dar acesta a preferat postul de vicepreşedinte al Universității „Ben Gurion" din Beer Sheva.

Ca altădată Napoleon, care spunea că pentru un război victorios e nevoie de „bani, bani şi iar bani", noul şef al Mossadului a lansat deviza „ies mehir le-modiin" (există un preț pentru fiecare informație). Orice misiune poate fi îndeplinită, consideră Dani Yatom, dacă există bani şi timp suficient.

Fostul şef al Mossadului, Shabtai Shavit, a introdus sistemul testelor psihologice multiple la care erau supuşi candidații recrutați în serviciile secrete. El visa să descopere un „profil psihologic ideal" care să nu mai facă posibilă pătrunderea în Mossad a unor trădători de tipul Victor Ostrovsky. „Trauma Ostrovsky" încă sângerează Mossadul.

în cei 7 ani de şefie, Shabtai Shavit a dus o politică autocratică de promovare a unor oameni, nu întotdeauna cei mai buni, în funcții de conducere. Ca urmare a numirii lui M., un preferat de-al său, fost Mossadnic la pensie, în funcția de şef al diviziei operative, unul din oamenii Mossadului, care era considerat cel mai potrivit să ocupe postul scos la pensie, s-a sinucis.

în plus, s-a aflat că M. a fost acuzat de un mare bogătaş evreu din străinătate, de escrocherie. Şeful Mossadului a reuşit în cele din urmă să-l convingă să nu-i facă proces.

E greu de înțeles de ce Shavit l-a promovat pe M., cum tot atât de curioasă pare menținerea în Mossad a lui I. Acesta e considerat un bun agent operativ, un „katsa" valoros, dar nimeni nu s-a gândit vreodată să-i dea o funcție de conducere în Mossad. Shavit a anunțat că-l va numi pe I. şeful unei divizii. Mulți şi-au manifestat atunci nemulțumirea.

încă era proaspătă povestea „dispariției" unui act secret aflat în posesia lui I. Acesta l-a acuzat pe un curier de neglijență periculoasă. După spusele lui L, el îi predase actul secret curierului. Mossadul a decis să facă un control în casa lui I. şi a găsit actul în spatele aparatului de televiziune. Greşeala lui I. era dublă: neglijemță şi încercare de a arunca asupra unui subaltern propria sa greşeală. Şeful Mossadului n-a ținut seamă de acest „incident" şi l-a promovat totuşi pe I.

Generalul Dani Yatom a moştenit-o de la Shavit şi pe M., „doamna de fier a Mossadului", ca şefă a diviziei resurselor umane. O femeie capabilă, dar rece şi distantă, cu care nimeni din Mossad nu se înțelege. Şi a mai moştenit ceva: un moral scăzut. Instalat la cârma serviciilor Shavit a reuşit să readucă Mossadul în prima linie a serviciilor secrete din lume. A reuşit să stingă sau cel puțin să atenueze fricțiunile care erodau armonia ce ar trebui să domnească în comunitatea serviciilor secrete israeliene. A devenit un obicei ca în fruntea acestor servicii să fie numiți numai generali. Asta e bine, şi e rău.

Aceşti militari sunt oameni dârzi, devotați țării şi pricepuți în meseria războiului. Dar, vorba diplomatului, războiul e o treabă prea importantă ca să fie lăsată pe mâna generalilor. Iar spionajul e o artă pe care generalii, structural, o învață mai încet.

Serviciile speciale şi Armata israeliană (Tzahal)

Vase comunicante complexe şi profunde leagă serviciile speciale (Mossad, Şin-Bet şi AMAN) de Tzahal. Dincolo de armele tradiționale oricărei armate din lume (infanteria, blindatele, artileria, aviația, marina), Tzahal a dezvoltat câteva brațe armate speciale, care ne interesează, acum, din punct de vedere informațional şi operativ.

„Unitatea Duvdevan" (Cireaşă) a fost înfiinţată în 1986, în toiul Intifadei palestiniene. Avea şi continuă să aibă misiunea de a lupta împotriva terorismului palestinian cu mijloace, întrucâtva, neconvenţionale, îmbrăcaţi deobicei în civil, „Duvdevanii" acţionează în Cisiordania (lehuda şi Şomron) şi „neutralizează" terorişti, răpindu-i sau lichidându-i. Acţionează rapid, surprinzându-şi adversarii, după care revin pe teritoriul israelian.

„Unitatea 669" are un profil special şi o singură misiune: salvarea militarului israelian aflat în primejdie, oriunde în lume şi în special din teritoriul inamic. Pe bereta luptătorului din „Unitatea 669" se poate vedea însemnul unei pisici. De ce tocmai această felină domestică, nu am găsit explicaţii.

„Unitatea 900" reprezintă cea mai recentă formaţiune de luptă, despre ea s-a aflat în decembrie 2005, şi s-a născut prin comasarea celor mai buni 900 de luptători din unităţile „Şimşon", „Haruv", „Dukifat", „Netzah IsraeP'şi „Lavi"(care au dispărut din organigrama efectivelor terestre ale Tzhalului.

Obiectivul „Unităţii 900" este lichidarea teroriştilor din oraşele palestiniene. Toţi luptătorii acestei unităţi de elită trebuie să cunoască limba arabă.

O planetă informaţională, nu destul de cunoscută, gravitează în această lume secretoasă: **Consiliul Securităţii Naţionale (Moetzet Le Bitahon Leumi).** în fruntea sa, în ultimii cinci ani a stat generalul Giora Eyland. Niciunul din serviciile secrete „clasice" ale ţării nu-i prea „înghit" pe cei de la Consiliul Securităţii Naţionale. C.S.N se subordonează primministrului, dar niciun prim-ministru nu i-a definit cu exactitate prerogativele si misiunea.

Premierii Israelului au apreciat că e bine ca încă un comandament de gândire şi supraveghiere informaţională să fie treaz, în mai 2006, noul prim-ministru Ehud Olmert l-a numit pe Han Mizrahi (59 ani), fostul şef-adjunct al Mossadului, în fruntea Consiliului Securităţii Naţionale. Mizrahi a dorit, în 2003, să-l moştenească pe Efraim Halevi, după retragerea acestuia din şefia Mossadului, dar Ariei Sharon l-a preferat pe generalul Meir Dagan. 32 de ani a lucrat Han Mizrahi în structurile Mossad, credea că i se cuvine şefia, când nu i-au ieşit pasienţele şi-a făcut bagajele şi s-a retras. Iritarea şi deziluzia nu şi le-a expus în mass-media. Acum, ca şef al Consiliului Securităţii Naţionale, Han Mizrahi s-a reîntors în familia activă a responsabililor cu securitatea ţării.

ORGANIGRAMA MOSSAD

1. Comandantul Mossadului (generalul Meir Dagan)
2. Adjunctul comandantului, responsabilul legăturilor cu CIA
3. Şeful Diviziei Acţiuni Speciale
4. Unitatea AL
5. Şeful Diviziei de Sprijin
6. „Massada" - conducerea acţiunilor speciale
7. Dept. politic - ţări prietene

8. Dept. Documente
9. Tfririm - legături cu evreii din Diaspora
10. Neviot - spionaj cu aparate de ascultare
11. Dept. de Securitate
12. Kidon - „killerii" din străinătate
13,14,15. Dept. pentru ţări străine
16. „Desk"-ul atomic
17. Dept. Tehnologie
18. Dept. de istorie
19. Dept. Administrativ
20. Acte secrete
21. Dept. P.L.O. - Hamas
22. Dept. Legături cu Poliţia, Armata, Ministerul de Externe etc.
23. Şcoala Superioară a Mossadului
24. L. P. - Dept. de război psihologic
(Organigramă după surse de spionaj din Occident)

Capitolul 2

CEA MAI IMPORTANTA MISIUNE A MOSSAD-ULUI -' RĂPIREA LUI ADOLF EICHMANN

'

Serviciile secrete ale Israelului au fost înfiinţate pentru a apăra securitatea ţării, dar nici o altă acţiune nu a fost atât de îndelungată în timp şi nu a consumat atâta energie şi finanţe ca descoperirea, răpirea şi judecarea lui Adolf Eichmann. Arhitectul asasinării în masă a evreimii europene, Adolf Eichmann reuşise la sfârşitul celui de-al II-lea Război Mondial să fugă din Germania şi să se refugieze în America Latină. Din 1947, el trăia în Argentina împreună cu soţia şi patru fii, sub numele de Ricardo Klement.

Pentru Isser Harel, capturarea şi aducerea în Israel a călăului nazist devenise o obsesie. Cine era acest Eichmann?

Născut în 1906, la Sollingen, în Germania, a învăţat primii ani de şcoală, ca şi Hitler, la Linz, în Austria. Avea un chip palid, foarte timid, i se spunea „micuţul evreu". Complexat, se va refula, mai târziu, în meseria de ucigaş de evrei, în 1932 a aderat la Partidul Nazist austriac şi, protejat de căpetenia nazistă Ernst Kaltenbrunner a devenit un an mai târziu ofiţer SS. Din 1934, Eichmann a lucrat în serviciile represive naziste SD („specializat în problemele evreieşti").

Convins că Eichmann vorbeşte ebraica, căpetenia nazistă Heinrich Himmler l-a numit director al Muzeului evreiesc. In 1937, Eichmann a făcut o călătorie în Palestina, în sinistrul RSHA, Eichmann a fost numit în 1939, şeful „Secţiei evreieşti". Şeful său era Reinhard Heydrich, dar adesea a lucrat direct cu Heinrich Himmler. în sfârşit, avea mână liberă pentru a acţiona cu toată eficacitatea de care era capabil împotriva evreilor, şi era un monstru deosebit de eficace.

Meticulozitatea germană şi fanatismul nazist, ura față de evrei şi cruzimea inimaginabilă s-au conjugat în tot ceea ce a întreprins killerul evreimii europene. La sfârşitul anului 1940, Eichmann controla viața şi moartea tuturor comunităților evreieşti, impulsionând raidurile exterminatoare de evrei săvârşite de Einsatzgruppen şi acțiunile de lichidare a evreilor în toate țările ocupate sau aliate cu Germania nazistă, între timp a urcat şi în grad, a devenit Obersturmbannfuehrer SS, locotenentcolonel. S-a ocupat, bineînțeles, de organizarea Consfătuirii din 20 ianuarie 1942 de la Wannsee, unde s-a stabilit planul exterminării totale a celor 11 milioane de evrei trăitori în Europa, în august 1944 va raporta lui Heinrich Himmler că în lagărele morții din Polonia nu au fost uciși decât 4 milioane de evrei, alte 2 milioane fiind asasinați de brigăzile mobile sau au murit din cauza foamei şi bolilor. După război, Adol Eichmann a reuşit să evadeze din lagărul în care fusese internat de trupele americane.

în 1949, Isser Harel ajurat că-l va prinde şi-l va aduce pe Eichmann într-o cuşcă în Israel. Nu a acționat singur în acțiunea de depistare şi răpire a lui Eichmann. într-o carte celebră, „Casa din strada Garibaldi", Isser vorbeşte despre tovarăşii cu care a acționat în echipă. Aproape toți erau supraviețuitori ai Holocaustului, cu părinți sau rude exterminate de maşina morții conduse de Adolf Eichmann.

Scrie Isser Harel: „Din momentul în care am început să mă gândesc la posibilitatea de a-l captura pe Eichmann în Argentina şi a-l aduce pe ascuns în Israel, a fost limpede pentru mine că o asemenea operațiune va trebui s-o dirijez eu însumi şi că prezența mea la fața locului va fi obligatorie. Consideram că acțiunea aceasta va fi mai dificilă din punct de vedere operațional şi mai delicată decât toate celelalte acțiuni de care se ocupa Mossad-ul până atunci; prezența mea efectivă era singurul răspuns posibil la problemele complicate pe care le putea ridica o asemenea misiune".

Totul a început cu un telefon, relatează Isser Harel.

Directorul în Ministerul de Externe israelian, dr. Walter Eytan, i-a telefonat şi l-a invitat la o întâlnire. Primise un mesaj de la dr. Shinar, şeful delegației care se ocupa cu despăgubirile din Germania Occidentală, că Adolf Eichmann trăieşte în Argentina şi că adresa casei în care se ascundea era cunoscută.

O veste stupefiantă. Sursa informației era dr. Fritz Bauer, procurorul-general al landului Hessen din Germania Occidentală. Un agent al Mossad-ului, Şaul Darom, a fost trimis la 6 octombrie 1957, la Koln, să-l descoasă pe Bauer. Agentul trăia la Paris, ca pictor, de altfel un pictor talentat. Bauer, un evreu a cărui familie fusese asasinată de nazişti, a refuzat însă să destăinuie numele informatorului. El i-a comunicat lui Şaul doar că acesta trăieşte în Argentina, iar adresa actuală a lui Eichmann este strada Chacabuco 4261, Buenos Aires. Agentul Mossad-ului a mai descoperit că Vera, soția lui Eichmann s-a măritat, după război, cu un supus american sau argentinian. De atunci s-au pierdut urmele, ale ei şi celor trei băieți pe care i-a avut cu Eichmann. Era foarte posibil ca însuşi Eichmann, cu un paşaport fals, să fi fost acel „străin" cu care se căsătorise Vera.

Idei Goren, un agent operațional experimentat a fost trimis la Buenos Aires să controleze casa de pe strada Chacabuco. El va fi ajutat de Efraim Ham, deținătorul unui talent lingvistic fenomenal, care vorbea nu mai puțin de zece limbi, inclusiv spaniola. La Buenos Aires cerceta istoria emigrației evreieşti în Argentina, pentru care obținuse o bursă.

Şaul şi Idei au fotografiat casa şi s-au interesat de germanii care trăiau în cartier. Era o casă mizeră, nu putea fi aceasta locuința lui Eichmann, au concluzionat cei doi agenți. In plus, au văzut în curte o femeie voinică, şleampătă, îmbrăcată neîngrijit care nu putea fi Vera Eichmann. Şeful Mossad-ului nu a renunțat. El i-a ordonat lui Şaul Darom să se întâlnească din nou cu dr.

Fritz Bauer. La întâlnirea din 21 ianuarie 1958, la Frankfurt, Bauer a acceptat să dezvăluie sursa informației şi chiar i-a dat lui Şaul o scrisoare de recomandare către Lothar Hermann, informatorul.

Ofițerul de poliție Efraim Hofstatter, un bun vorbitor de germană a fost însărcinat să-l purice pe Hermann şi să obțină date de natură să ajute la identificarea lui Eichmann. La instructajul făcut lui Hofstatter, şeful Mossad-ului decisese ca acesta să se prezinte lui Hermann drept emisar al autorităților germane, cu numele de Karl Ruppert.

Lothar Hermann spunea că e jumătate evreu şi că vrea doar să se răzbune, nefiind interesat de bani. Isser va constata că da, îl interesează. Cum a ajuns la Eichmann? Prin fiica sa, care flirtase cu Nicholas, fiul mai mare al lui Eichmann. Casa din Chacabuco fusese cumpărată în 1947, de un anume Francesco Schmidt, care ar putea fi Adolf Eichmann. în rapoartele sale, bine plătite, Lothar Hermann, adăuga că „potrivit zvonurilor, Schmidt a sosit la țărmul Argentinei la sfârşitul anului 1945, cu un submarin german. Şi, ulterior, a suferit o operație estetică completă a obrazului". Agenții Mossad-ului au constatat însă că Schmidt nu era Eichmann. Pe tot parcursul anilor 1957-1959, tot felul de informații privind prezența lui Eichmann în Germania, Kuweit şi chiar în Israel s-au dovedit false.

Isser Harel a lansat la sfârşitul lui decembrie 1959 o campanie de dezinformare: Germania occidentală era solicitată să înainteze Kuweit-ului o cerere de extrădare a lui Eichmann, dar şeful Mossad-ului ştia că acest criminal nu se afla acolo.

Tot dr. Fritz Bauer i-a oferit lui Bauer o informație de o importanță uriaşă: după război, Eichmann se ascunsese într-o mănăstire germană, şi sub oblăduirea unor călugări catolici croați şi-a schimbat numele în Ricardo Klement, nume sub care ajunsese în Argentina, cu un paşaport al Crucii Roşii Internaționale. Un Ricardo Klement apărea în cartea de telefoane a oraşului Buenos Aires din 1952. Tipul fusese proprietarul unei spălătorii, apoi între 1952-53 a lucrat în domeniul producerii energiei electrice pentru societatea Capri. Şeful Mossad-ului a intuit că e pe drumul cel bun. El a decis să încredințeze cercetările lui losif Kenet, un agent trimis să lucreze independent. Originar din Germania, Kenet era un supraviețuitor al lagărului de exterminare de la Auschwitz. Paralel, o unitate operațională a Mossad-ului, condusă de Ezra Eşet, a întreprins cercetări, la sfârşitul lui decembrie 1959, în jurul familiilor Eichmann şi Vera Liebl, soția lui Eichmann. Ezra Eşet era originar din România. Tatăl lui Eichmann, la acea dată în vârstă de 82 de ani, avea un magazin de articole electrice la Linz. Tatăl, cei patru frați ai lui Eichmann, familia Verei Eichmann au refuzat să vorbească, înconjurându-se de un zid gros al tăcerii. La sfârşitul lui februarie 1960, Josef Kenet a plecat în Argentina. Avea misiunea să-l găsească pe Adolf Eichmann, alias Ricardo Klement. în drum spre Buenos

Aires, el s-a oprit în două ţări sud-americane şi a cunoscut patru tineri evrei care s-au oferit voluntari să-l însoţească şi să-l ajute în investigaţiile referitoare la descoperirea lui Eichmann: soţii David, arhitect, şi Hedda, psihologul Kornfeld, avocatul Lubinsky şi studentul Primo.

A doua zi după sosirea lor la Buenos Aires, la 29 februarie 1960, înarmaţi cu o hartă a oraşului, au început investigaţiile. După câteva zile au depistat, în cartierul Sân Fernardo, casa în care locuia Ricardo Klement, Vera, cu cei trei băieţi născuţi în Germania şi cu un băieţel născut în Argentina. Mai stabiliseră că Adolf Eichmann, alias Ricardo Klement, avea o slujbă la compania Capri, din Tucuman, un oraş la 150 km depărtare de Buenos Aires.

în plus, reuşiseră să-l fotografieze pe Ricardo Klement.

Acum, identificarea şi capturarea lui Eichmann deveniseră realizabilă.

Rafi Eytan şi-a format echipa operaţională din cei mai buni oameni ai Mossad-ului, fiecare un specialist în domeniul său. întrucât echipa trebuia să fie „autarhică" din toate punctele de vedere, să-şi satisfacă propriile necesităţi, inclusiv în domeniul vital al documentelor, era obligatoriu ca. Shalom Dani să facă parte din ea, scrie Harel. Dani era cel mai bun falsificator de documente. Un adevărat maestru în arta delicată de care depinde adesea succesul unei acţiuni: prepararea de acte oficiale de toate tipurile, în special paşapoarte şi acte de identitate. Apoi au fost mobilizaţi Abraham Shalom, un remarcabil om de acţiune, planificator excelent, vorbitor a mai multe limbi străine şi specialist în operaţiuni în străinătate. Eli Yuval, un luptător puternic, as în rezolvarea problemelor tehnice, şi Zeev Keren, omul cu „mâini de aur" care era în stare să descuie orice lacăt şi orice uşă închisă. Eytan, comandantul echipei, i-a adus pe Ezra Eşet, un excelent organizator, şi pe Kenet, care cunoştea deja locurile lui Buenos Aires şi casa lui Eichmann.

în plus, Kenet era un talentat anchetator. Din echipa operaţională mai făceau parte şi Itzhac Neşer. Acesta nu avea nici o însuşire de luptător, era lent, greoi şi lipsit de reacţii. Avea însă rarissima însuşire de a „inspira încredere oricui îl vedea". Rolul care îi era destinat a fost de a închiria o casă în Buenos Aires, unde să locuiască împreună cu agenta Dina Ron, „soţia" sa, şi să pară vecinilor drept o pereche normală, în această locuinţă urma să fie adus Eichmann, după capturarea sa. Fiecare om din echipă, inclusiv Rafi Eytan, trebuia să ajungă în capitala argentiniană de la staţii diferite, din afara graniţelor Israelului.

în sfârşit, ultimul cu care a fost completat echipa a fost medicul anestezist M., cel care avea să se ocupe de anestezierea lui Eichmann în momentul capturării şi al păstrării sale în stare de adormire pe parcursul mutării sale dintr-un loc în altul şi în special al transportării în Israel.

Isser Harel a trebuit să decidă asupra uneia din cele trei căi posibile de capturare a lui Eichmann:

1. pătrunderea în forţă în casa lui Ricardo Klement din San Fernardo;
2. arestarea „mobilă", în timp ce Eichmann circula în afara casei;
3. capturarea sa, într-un punct fixat dinainte, pe traseul obişnuit al lui Eichmann către serviciu sau către casă.

Era absolut necesar ca acţiunea să aibă loc înaintea sosirii avionului special israelian care aducea delegaţia israeliană la sărbătoarea Centenarului Argentinei. Cu

acest avion urma să fie transportat Eichmann în Israel. Avionul urma să aterizeze la Buenos Aires, la 12 mai 1969, iar decolarea spre Tel Aviv, o zi sau două mai târziu. Până la 10 mai, Eichmann trebuia să fie în mâinile Mossad-ului.

Primul care a sosit la Buenos Aires, în dimineața zilei de 22 aprilie, a fost Efraim Ham, el a închiriat un apartament care va deveni „fortăreața", sediul comandamentului. A doua zi, a sosit Ezra Eşet, apoi Kenet. Ultimul avea misiunea de a-l identifica pe Ricardo Klement, de a verifica dacă acesta este într-adevăr Adolf Eichmann. Pentru această operațiune esențială, o unitate specială a Mossad-ului a pregătit o listă detaliată a datelor personale şi semnalmentelor lui Eichmann.

Descriere fizică:

După documentul SS din 19 iulie 1937:

înălțimea - 176 cm; circumferința capului - 56 cm; numărul încălțămintei - 41;

După documentul S S din 26 ianuarie 1939:

înălțimea 173 cm; circumferința capului - 56 cm; numărul încălțămintei - 42,5; măsura îmbrăcăminții - 50;

După depoziția lui Wisliceny la Nurenberg, din 27 octombrie 1946:

înălțimea - 176 cm; forma craniului - lungă şi îngustă; părul - subțire, blond închis; nasul - mare şi îngust, cu nări largi; ochii - albaştrii-cenuşii; buzele - subțiri şi strânse;

După certificatul medical oficial din 9 noiembrie 1934:

înălțimea - 173 cm (încălțat); greutatea - 70 kg (îmbrăcat); ochii - albaştri; părul - blond şi lins;

Semnalmente:

1. După depoziția lui Wisliceny din octombrie 1946: o cicatrice abia vizibilă, lungă de circa 3 cm., sub sprânceana stângă;

2. După depoziția lui Wisliceny de la aceeaşi dată: o dublă fractură a craniului (datând din 1932); două poduri de aur în partea superioară a danturii; numeroase plombe;

3. După certificatul medical din 1934: o cicatrice în urma extirpării apendicelui (din 1922);

4. După certificatul medical oficial din 1937: o fractură la mâna stângă;

5. După certificatul medical oficial din 1937: o cicatrice cu lungimea de un centimetru în dreptul celei de-a zecea coaste, în partea stângă;

6. După certificatul medical oficial din 1937: o cicatrice deasupra cotului stâng;

7. După depoziția lui Wisliceny din octombrie 1946:

8. grupa de sânge tatuată sub subsoara stângă, ca la toți ofițerii SS.

Diverse date personale:

9. Numărul din SS, după documentele din 1932 şi 1937 - 45326; un alt număr din SS, a cărui semnificație nu e suficient de clară - 63752; numărul de membru în partidul nazist-899895;

Depoziția lui Wisliceny din 1946: descrierea felului de a vorbi, a accentului, a limbilor pe care le cunoaştea

Capturarea lui Eichmann

Şeful Mossad-ului a decolat spre Buenos Aires în ziua de 29 aprilie 1960, bineînțeles cu o identitate falsă. Ricardo Klement se întorcea în fiecare zi la aceeaşi oră - 19,40, din autobuzul 203, care venea de la Sân Fernando, în dreptul unui chioşc de pe şosea. Aprindea o lanternă şi parcurgea cei 170 de metri care-l despărțeau de casa de pe strada Garibaldi, unde locuia.

La l mai au sosit la Buenos Aires şi Yehuda Şimoni, unul din conducătorii Mossad-ului, şi losif Klein, responsabil la compania de aviație El-Âl. Ei trebuiau să asigure tehnic transportarea întregului grup de răpitori împreună cu cel răpit, cu avionul israelian. După ce vreme de şase zile, agenții Mossad-ului au făcut inspecții şi pânde şi au verificat dacă Ricardo Klement urmează acelaşi traseu şi revine acasă la aceeaşi oră, Isser Harel a decis data executării capturării: 11 mai 1960. Au fost întocmite două planuri alternative de capturare a lui Eichmann: planul A şi planul B, relatează Harel:

„Potrivit planului A, prima maşină urma să îl aştepte pe Klement pe strada Garibaldi, la vreo zece metri de colțul cu şoseaua 202. Vehiculul va staționa în direcția casei lui. A doua maşină, care va sluji drept escortă şi drept rezervă în caz de nevoie, va sta în şoseaua 202, la treizeci de metri de colțul cu Garibaldi, în direcția Bancalari. Această maşină se va îndrepta spre colțul străzii Garibaldi şi şoferul ei îl va orbi cu farurile pe Klement şi pe automobiliştii care vor circula pe şoseaua 202 în momentul capturării. Dacă se va ivi vreo complicație, cei dintra doua maşină vor veni în ajutorul celor însărcinați cu capturarea, din cea dintâi. După executarea operațiunii, a doua maşină o va urma pe prima până la ieşirea din zona periculoasă.

Planul B prevedea că prima maşină va staționa în strada Garibaldi cu botul spre şoseaua 202, iar cea de-a doua va sta în şoseaua 202, în direcția Sân Fernardo, după chioşc, cu botul spre strada Garibaldi. Maşinile vor fi dispuse în aşa fel încât cei dinăuntru să se poată vedea unii pe alții. Şoferul celei de-a doua va semnaliza cu farurile, după un cod convenit înainte, în clipa când Klement va coborî din autobuz şi se va opri pe şoseaua 202. Atunci prima maşină se va urni încetişor din loc, aşa încât să poată opri lângă Klement în momentul în care acesta va coti pe strada Garibaldi. Cei însărcinați cu capturarea vor sări jos, vor pune stăpânire pe el şi-l vor sui în maşină. Ca planul A, farurile celei de-a doua maşini îi vor orbi pe automobiliştii care vor trece pe şosea. Apoi, a doua maşină o va escorta pe prima.

Ambele planuri includeau înscenarea unui accident tehnic pentru a justifica parcarea maşinilor la marginea şoselei.

Cu aceeaşi ocazie au fost schițate trei planuri de retragere posibile".

După ce a dat ultimele ordine, Isser Harel, răcit cobză şi cu febră, s-a instalat la cafeneaua stabilită şi aştepta un semn de la oamenii trimişi în acțiune. La ora 21, nu primise nici un semn de viață de la agenții săi. Conform unui plan orar, a trecut şi a băut ceai şi cafea pe la câteva cafenele. Abia către miezul nopții i-a văzut intrând pe Abraham şi Kenet. Păreau obosiți, dar ochii le străluceau. Isser a înțeles că Ricardo Klement Eichmann, fusese capturat. Iată ce i-au raportat cei doi agenți comandantului:

„Maşinile au sosit în zona obiectivului la 7.35 seara, puțin după ora prevăzută. Nu mai rămăseseră decât două-trei minute până când autobuzul 203 avea să se oprească în stația din fața chioşcului. Au apucat totuşi să se organizeze pentru a-l întâmpina pe

Klement. Dar autobuzul şi-a făcut apariţia şi Klement n-a coborât din el.

Prima maşină staţiona în strada Garibaldi, la vreo zece metri de colţul cu şoseaua 202, cu botul spre casa lui Klement.

Capota motorului era ridicată şi Zeev se prefăcea că meştereşte la motor. Stătea în aşa fel încât Klement, venind, nu-l putea vedea. Eli stătea în partea stângă a maşinii, aplecat şi el peste motor. Kenet, care-şi pusese ochelari cu această ocazie, şedea la volan, iar Rafi, care se lăsase să alunece de pe bancheta din spate pe podea, îşi sprijinise obrazul de cadrul geamului şi urmărea ce se petrece înjur.

A doua maşină parcase la marginea şoselei 202, între podul de peste râul aflat în direcţia Bancalari şi colţul străzii Garibaldi, cu botul spre această stradă. Cele două maşini se aflau la vreo treizeci de metri una de cealaltă. Pasagerii celei de-a doua ridicaseră şi ei capota motorului, prefăcându-se că repara o defecţiune mecanică. La câteva zeci de metri în spate se afla un camion, al cărui şofer stătea în cabină, ospătându-se cu mâncare şi băutură. A rămas acolo tot timpul cât a durat operaţiunea, fără să bage de seamă ce se petrecea sub ochii lui.

Unul din rolurile celor dintr-a doua maşină era să-i orbească cu farurile pe automobiliştii care veneau din faţă, ca şi pe Klement, aşa încât acesta să nu observe prima maşină decât când va ajunge foarte aproape de ea.

Şapte perechi de ochi erau aţintite spre staţia de autobuz.

Două automobile au sosit unul după altul şi Klement n-a coborât din nici unul. în sufletele celor ce stăteau la pândă a început să se strecoare o umbră de îngrijorare. E posibil oare să fi venit mai devreme şi să fie deja în casă? Sau poate nu va veni deloc. Trecuseră patru zile de la ultima acţiune de supraveghere care dăduse rezultate pozitive; nu era oare cu putinţă să-şi fi schimbat între timp obiceiul?

Deodată l-a văzut apropiindu-se prin întuneric pe Klement. Era ora 8,05. Abraham a luat-o în fugă spre maşina lui. Văzându-1, Ezra a închis imediat capota motorului. Cu viteza fulgerului, Abraham a sărit la volan şi a aprins farurile mari. în momentul acela, Klement ajunsese deja la colţul străzii Garibaldi. Abraham a pornit motorul.

- Eli, a şoptit Kenet, atenţie la pistol. Ţine o mână în buzunar.

în momentul acela Klement era chiar în faţa maşinii.

- Momentito, i s-a adresat Eli, năpustindu-se asupra lui.

Klement, cuprins de panică, a făcut un pas înapoi.

Conform planului pe care îl exersaseră, Eli trebuia să

pună stăpânire pe Klement după sistemul numit „înlăturarea sentinelei": să-l înşface din spate şi să-l tragă spre maşină ţinându-l cu spatele la el. Zeev urma atunci să sară de pe locul său şi să-l apuce de picioare. Dar, de teama pistolului, Eli a adoptat o altă cale: a sărit asupra lui Klement pentru a-l doborî la pământ. Din pricina pasului înapoi al lui Klement, elanul saltului lui Eli i-a făcut să cadă pe amândoi, în cădere, Klement a scos un urlet îngrozitor, ca o fiară prinsă în capcană. Zeev a fugit în jurul maşinii şi l-a prins de picioare. Klement era ca paralizat. Văzând că echipa s-a abătut de la plan, Rafi s-a temut de o complicaţie şi, contrar procedeului stabilit, a sărit din maşină, l-a apucat pe Klement de cap şi a început să-l tragă spre maşină, în timp ce Eli şi Zeev îl împingeau, în câteva secunde, toţi patru - Rafi, Eli, Zeev şi Klement - s-au înghesuit pe bancheta din spate. Zeev s-

a cățărat peste speteaza scaunului din față şi şi-a reluat locul de lângă şofer. Kenet a coborât capota motorului, s-a întors la volan şi a pornit maşina. Toată acțiunea n-a durat nici măcar un minut.

în prima maşină totul era într-adevăr în ordine. Klement nu manifesta nici un semn de împotrivire. La pornirea maşinii, capul lui era sprijinit pe genunchii lui Rafi. Cu ajutorul activ al lui Zeev, care se aplecase peste speteaza scaunului din față, Rafi şi Eli i-au astupat gura, l-au legat de mâini şi de picioare, i-au pus ochelari opaci, l-au culcat pe podea şi l-au învelit cu o pătură, în tot acest timp Klement n-a scos nici o vorbă. Kenet îi spusese în nemțeşte o mică frază care avea, pentru el, desigur, un sunet cunoscut: „Dacă nu stai liniştit, te împuşcăm".

în tot acest timp, Klement-Eichmann zăcea pe podea, cu desăvârşire liniştit. Nu i se auzea decât respirația grea. La început se gândiseră să-l adoarmă imediat după capturare, pentru a fi siguri că nu le va face dificultăți în drum spre casa conspirativă. Dar doctorul respinsese această idee, explicând că ea implica un risc pentru viața prizonierului. N-aveau de unde şti dacă nu îngurgitase în ultimele ore mâncăruri grele sau băuturi tari, după care administrarea unui narcotic era periculoasă.

După trei sferturi de oră au ajuns la destinație. Cele două maşini s-au oprit, conform planului, la cinci minute de casa „Castel" şi au fost supuse modificărilor necesare pentru a intra pe neobservate în vilă.

Când au sosit la casa conspirativă era 8,55. Trecuseră cincizeci de minute de când Klement-Eichmann coborâse, pentru ultima dată în viața lui, din autobuzul 203.

Klement a fost întins pe un pat de fier, cu un picior prins cu cătuşe de marginea patului. Nu i se scoseseră ochelarii opaci şi nu văzuse încă încăperea şi pe cei ce-l capturaseră.

I se luaseră hainele şi zăcea îmbrăcat într-o pijama cumpărată după măsura lui. Când s-au apucat să-i controleze gura, a spus că după atâția ani nu trebuie să se mai aştepte că mai e atât de precaut încât să ascundă o fiolă de otravă între dinți. I-au scos proteza, iar apoi i-au cercetat în amănunțime hainele şi pantofii.

In camera prizonierului se aflau în momentul acela Rafi, Eli, Abraham şi Kenet. Acesta din urmă a fost cel care l-a interogat. Mai întâi au căutat semne de recunoaştere pe corpul lui, conform datelor deținute de Kenet. Ştiindu-se că ofițerii SS îşi tatuau la subsoară grupa sangvină, au început prin a examina locul cu pricina; dar în locul tatuajului n-au dat decât de o mică cicatrice. Apoi i-au găsit urme de răni pe piept amintirile unui accident de circulație din timpul războiului.

Ținând în față lista semnalmentelor particulare ale lui Eichmann, Kenet a început să pună o serie de întrebări prizonierului:

- Ce număr porți la pălărie?
- Cincizeci şi şase, a răspuns Klement.
- Şi la îmbrăcăminte?
- Cincizeci.
- La pantof ce număr porți?
- Patruzeci şi doi.
- Şi care era numărul carnetului tău de membru în partidul național-socialist?
- Opt nouă nouă opt nouă cinci, a răspuns Klement fără ezitare.

De fapt, acest răspuns spontan, laolaltă cu măsurile îmbrăcăminții erau de-ajuns pentru a-l identifica pe Klement, aproape cu certitudine, drept Eichmann. Nimeni altcineva nu putea şti numărul lui Eichmann în partidul nazist, şi cu siguranță nimeni altcineva nu l-ar fi recitat într-un mod atât de automat.

Dar Kenet voia să audă confirmarea chiar din gura lui Klement.

A continuat aşadar cu întrebările:

- în ce an ai venit în Argentina?

- -în 1950.

- Cum te numeşti?

- Ricardo Klement.

- Cicatricile de pe piept sunt consecința unui accident din anii războiului?

- Da, a răspuns Klement şi a început să tremure din tot corpul. Pesemne că de-abia în clipa aceea şi-a dat seama că se demascase răspunzând la întrebarea privitoare la numărul său de partid.

- Atunci care este numele tău adevărat?

- Otto Heninger, a murmurat el.

Kenet n-a reacționat imediat la această nouă minciună.

Şi-a răsfoit un timp notele fără să scoată o vorbă şi tăcerea a întins la maximum nervii prizonierului. Apoi l-a întrebat:

- Numerele tale în SS au fost 45326 şi 63752? !

- Da.

- Spune-mi cum te numeşti cu adevărat! i-a ordonat Kenet.

- Mă numesc Adolf Eichmann.

Un tremur scurt, ca un fior, a străbătut trupul prizonierului, în încăpere s-a aşternut o tăcere adâncă. Cei patru israelieni nu puteau da glas celor ce se petreceau în sufletul lor. Nu erau în stare decât să schimbe priviri mute. Eichmann, în schimb, a găsit o cale de a exprima ceea ce simțea:

- E lesne de înțeles, a spus el, că sunt foarte emoționat.

Aş dori puțin vin, dacă se poate roşu, ca să-mi birui emoția.

După ce i s-a spus că va primi ceea ce cere, a adăugat:

- în clipa în care mi-ați spus să tac, acolo în maşină, am înțeles că am fost prins de israelieni. Ştiu ebraica, am învățat-o de la rabinul Leo Baeck: „La început, Dumnezeu a creat cerul şi pământul... Bereşit Eloim bara et haşamaim ve et haaretz...".

„Şma Israel..."

E greu de descris oroarea şi dezgustul cu care au ascultat cei patru vorbele biblice rostite de Eichmann în ebraică. Tonul smerit cu care începuse să se adreseze răpitorilor săi era, el singur, de ajuns pentru a le pricinui o silă profundă. Dar când a pronunțat cuvintele sacre pe care milioane de buze evreieşti le murmuraseră în ultimele clipe de groază ale vieții lor, au crezut că le plesneşte inima. N-aveau voie să-l lovească pe prizonier; primiseră ordine severe în acest sens. N-aveau voie să-şi urmeze impulsul lăuntric care-i îndemna să-i închidă gura păcătoasă, fie ce-o fi.

Nici unul dintre ei nu avea timp să-şi analizeze prea mult sentimentele

contradictorii, îi aşteptau o mulţime de treburi: examenul medical al lui Eichmann, organizarea pazei Şi stabilirea normelor de securitate, aranjamentele privind aprovizionarea, planificarea măsurilor necesare în caz de urgenţă şi multe altele.

Au înăbuşit aşadar vulcanul de emoţii care erupsese în ei şi au trecut la treabă", (vezi cartea autobiografică „Casa din strada Garibaldi", de Isser Harel, Hasefer, 1999)

Imediat după ce Eichmann a fost capturat, Isser Harel a trimis codul stabilit lui Iacov Caroz, şef de departament la Mossad, pentru ca acesta să-i informeze pe premierul David Ben Gurion, ministrul de Externe, Golda Meir, şi şeful Statului Major al Armatei: „Eichmann e în mâinile noastre". După capturarea lui Eichmann, transportarea sa în Israel a necesitat o operaţiune logistică de amploare.

Patru chestiuni importante trebuiau elucidate înaintea etapei transferării prizonierului, îşi aminteşte Isser Harel:"

1. Obţinerea de informaţii complete cu privire la aeroport, la modul său de funcţionare, la pază, la controlul vamal, la procedurile de intrare şi ieşire a pasagerilor, la aranjamentele de intrare şi ieşire a lucrătorilor şi a vizitatorilor în zonele de dincolo de bariera vămii;

2. Obţinerea de informaţii exacte asupra avionului care va aduce delegaţia israeliană, a orei de sosire, a timpului de şedere pe aeroport, a procedurilor cu privire la pasagerii care vor sosi cu acest avion şi la cei care se pregătesc să se întoarcă cu el în Israel, a aranjamentelor de vânzare a biletelor, în caz că se va primi autorizaţia necesară, şi a categoriilor de pasageri cărora li se va permite să plece în cazul că nu se va aproba luarea de pasageri obişnuiţi;

3. Problemele legate de aducerea lui Eichmann de la casa conspirativă la aeroport, de asigurarea actelor, a transportului, de pregătirea lui din punct de vedere fizic şi medical, de obţinerea colaborării lui pe drum, de măsurile necesare în cazul unui control al poliţiei pe şosele;

4. Aranjamentele cu privire la „acoperire" şi la comportarea lui Eichmann şi a însoţitorilor săi la bordul avionului până în Israel;

Am trasat împreună cu Rafi şi Abraham toate aranjamentele operaţionale, modalităţile de demontare a instalaţiilor din casele conspirative, de ascundere a echipamentului, de restituire a maşinilor, precum şi căile de ieşire a oamenilor din Argentina la încheierea întregii acţiuni.

Planul definitiv pe care l-am întocmit a fost ca Eichmann să fie transportat de la „Castel" la avion în uniforma companiei aeriene, cu actele pe numele Zihroni luate de la Iehuda. Doctorul va face toate pregătirile necesare să-l adoarmă la momentul potrivit, încă din orele dimineţii se vor face drumuri de recunoaştere pe şoselele care duc de la casa conspirativă la aeroport. Ultima inspecţie va avea loc imediat înaintea transportării lui Eichmann: maşina condusă de Iţhak va porni spre aeroport, şi dacă va constata că totul e în regulă pe drum, va da semnalul cuvenit maşinii prevăzute să-l aducă pe Eichmann, iar aceasta va porni fără întârziere de la aeroport spre casa conspirativă, pentru a-l lua. Dacă şi acest drum va decurge fără incidente, maşina respectivă se va întoarce la aeroport cu Eichmann şi însoţitorii săi. Volanul îi va fi încredinţat lui Kenet; Eichmann va sta pe

bancheta din spate, între doctor şi unul dintre cei doi însoţitori. Al doilea va sta în faţă, lângă Kenet.

Dacă vom constata că nu e posibil să-l urcăm pe Eichmann în avion la locul de parcare al acestuia, împreună cu tot echipajul, vom încerca să-l introducem în momentul când avionul se va afla deja pe esplanada de decolare în chip de membru al echipajului, rănit la cap într-un accident de circulaţie, în acest caz, „rănitul" va parcurge toată procedura curentă a controlului de frontieră.

Am mai convenit că grupa care se ocupă de „curăţarea" caselor conspirative, de lichidarea echipamentului şi de restituirea maşinilor închiriate, alcătuită din Rafi, Abraham, Eli, Şalom Dani şi Dina îşi va începe treaba imediat după decolarea avionului. Cu toţii vor pleca din Argentina cât mai repede cu putinţă" în momentul în care vor fi siguri că n-au lăsat nici o urmă a celor petrecute în casele conspirative şi apartamentele operaţionale.

Rafi Eyan primise misiunea să controleze dacă toate urmele şederii sale şi activităţii agenţilor Mossad în Buenos Aires au fost şterse. Tot el primise ordinul ca înainte de Părăsirea Argentinei să lichideze întregul inventar cumpărat sau închiriat. Din diferite motive, decolarea spre ţară a avionului israelian care a adus la Buenos Aires delegaţia oficială a fost amânată de câteva ori. în cele din urmă, zborul a fost programat pentru 21 mai 1960, la miezul nopţii. Convoiul cu cele trei maşini cu membrii echipajului şi personalul însoţitor a trecut iară probleme prin intrarea principală a aeroportului. Când au sosit, Eichmann a fost scos dintr-o maşină, îmbrăcat într-o uniformă de membru al echipajului, el păşea susţinut din ambele părţi. Eichmann putea merge dar nu era capabil să vorbească şi nici nu ştia ce se întâmplă cu el. Aşa a trecut de bariera de control şi a fost urcat în avion, în compartimentul VIP.

Eichmann a fost injectat cu un soporific, şi dormea profund. Cei şapte agenţi care ocupaseră compartimentul nu-şi luau ochii de pe el. Nici Isser Harel!

Când motoarele avionului au început să duduie şi avionul s-a desprins de pe pistă, Isser Harel nu-şi putu stăpâni un strigăt de victorie. La 22 mai 1960 avionul El-Al ateriza la aeroportul din Tel-Aviv. Isser Harel lipsise din ţară 22 de zile şi-l aducea într-o cuşcă, aşa cum jurase, pe killerul nazist.

Eichmann a fost judecat la Ierusalim şi condamnat la moarte pentru crime împotriva poporului evreu, crime împotriva umanităţii şi crime de război. A fost spânzurat la 31 mai 1962, în închisoarea din Ramle.

După incinerare, cenuşa i-a fost aruncată din avion, deasupra Mării Mediterane. Se spune că însuşi Isser Harel, comandantul Mossad-ului, a ţinut să facă, personal, acest lucru.

Capitolul 3

ISRAEL BEER - SPION SOVIETIC?

SPION GERMAN? PATRIOT ISRAELIAN?

Istoria Mossad-ului este una a performanței. Primejdiile care au amenințat statul Israel şi mai înainte, işuvul - comunitatea evreiască din Palestina - au făcut necesară naşterea serviciilor speciale, continua lor perfecționare. Să lăsăm deoparte, deocamdată, poveştile festive şi pe marii bărbați ai Mossadului, pe aceia care au scris cu eroism şi sânge istoria Mossadului, ca să aruncăm o privire şi asupra acelor eşecuri dureroase, dacă nu ruşinoase, datorate unor evrei nemernici, spioni ai răului sovietic şi comunist în propria lor țară evreiască.

Specialişti ai Mossad-ului şi istorici militari de profesie continuă să manifeste o curiozitate vie pentru Israel Beer, un fost colonel al Țahal-ului, mort într-o închisoare israeliană în timp ce-şi ispăşea o condamnarea de 15 ani pentru trădare.

Israel Beer a fost evreul cu cea mai înaltă funcție în Israel condamnat de evrei, deşi a susținut cu vehemență că nu şi-a trădat neamul şi țara. Colonel plin în anii când acest grad era rar în ofițerimea israeliană, consilier militar al lui David Ben Gurion, conducătorul Israelului, autorul oficial al istoriei Armatei israeliene, profesor admirat de toată lumea, Israel Beer se bucura în anii întemeierii statului Israel de-o prețuire generală. Un singur om nu-l agrea: Isser Harel, temutul şef al serviciilor secrete israeliene. Poate că era rodul unei invidii personale, Isser era mic şi urât, Israel - un bărbat strălucitor şi cu succes la femei; poate însă că bănuitor cum era față de toți, Isser Harel avusese o intuiție genială. Nici generalului Moşe Dayan, şeful Statului Major al Armatei, nu-i plăcea acest bărbat, care-i „sufla" uneori femeile pe care ar fi dorit şi el să le curteze.

„Fustangii şi invidioşi", decretă disprețuitor David Ben Gurion, care îi avea pe toți trei la inimă.

Beer s-a născut la Viena în 1912, şi din adolescență a optat pentru mişcarea socialistă, mai târziu se va angaja în lupta împotriva fascismului austriac şi al generalissimului Franco. A învățat la Academia Militară din Austria, unde a obținut titlul de doctor în istorie, şi a luptat ca voluntar, în 1937, în rândul Brigăzilor spaniole, în războiul spaniol. Cel puțin aşa susținea. Israel Beer a emigrat în Palestina în 1938.

După unele prezumții, Israel Beer era încă din acei ani sub controlul poliției secrete sovietice (NKVD) şi ulterior NKGB.

In anii 1946-1951, şeful serviciilor secrete sovietice era Viktor Abakumov, căruia i-a urmat Semyon Ignatiev şi Lavrenty Beria. „Războiul rece" a umplut continentele cu spioni ruşi, pentru Stalin era important să ştie ce se întâmplă în Israel.

Probabil că atunci a fost „dezghețat" şi Israel Beer. Spionul izraelian n-a recunoscut niciodată acest lucru.

In anii '40, un bărbat cu un asemenea record militar, care afirma că primise gradul de colonel în războiul spaniol, s-a bucurat de un imens respect în micul işuv evreiesc din Palestina, care ducea o lipsă acută de ofițeri cu pregătire militară. Beer a fost cooptat în nucleul de conducere al Haganei şi Palmah-ului (Armata evreiască din Eretz Israel), devenind unul dintre cei doi adjuncți principali ai generalului Igal Yadin, comandantul acțiunilor speciale. Acesta devenise de fapt şeful Armatei, în lipsa generalului lakov

Dori, bolnav în acea perioadă. Iossi Melman şi Eytan Haber, în cartea „Hameraglim" („Spionii") mai relatează că după Războiul de Independenţă din 1948, Israel Beer a fost numit şeful Departamentului Organizare al Armatei israeliene. Când şi-a dorit funcţia de adjunct al şefului Statului Major al Ţahal-ului a fost oprit nu pentru că ar fi fost bănuit de ceva, ci pur şi simplu postul fusese promis unui ofiţer apropiat Partidului Mapai, dominant în acea epocă, pe când Israel Beer avea legături strânse cu „Mapam", partid şi el de guvernământ, dar cu orientare de stânga. Israel Beer a făcut pe supăratul şi, în 1953, a ieşit din rândurile active ale Armatei. Ulterior, a devenit un colaborator apropiat al lui David Ben Gurion şi Shimon Peres, ministrul adjunct al Apărării. Aceştia l-au însărcinat pe Beer să fondeze Departamentul de istorie militară la noua Universitate din Tel Aviv. Renumele de specialist şi istoric militar i-au înlesnit lui Beer accesul la toate secretele ţării şi i-au prilejuit contacte cu militari şi oameni politici de cel mai înalt rang din lume. Devenise profesor de strategie şi istorie militară, solicitat de publicaţiile cele mai importante din ţară şi de peste hotare. Şeful spionajului vest-german, Reinhardt Gehlen, îi solicita concursul. Isser Harel i-a stricat întrucâtva lui Beer continua sărbătoare, interzicându-i să se întâlnească cu Gehlen.

Melman şi Eytan dezvăluie că la solicitarea americanilor, în special a lui Allan Dulles, şeful CIA, interesaţi să pună un picior în curtea preşedintelui egiptean Nasser, Gehlen a trimis numeroşi oameni de ştiinţă şi ingineri germani, unii cu trecut nazist, să lucreze în industria egipteană de armament.

Isser Harel era convins că e vorba de o greşeală istorică, activitatea specialiştilor germani în Egipt, şi construirea de către ei a armei rachetelor reprezenta o ameninţare la adresa securităţii Israelului, în plus, Harel se împotrivea organizării sistemului informaţional egiptean de către agenţii spionajului german.

Motiv pentru care Harel se împotrivea oricărui contact dintre Gehlen şi Israel Beer. în anii 1958-1960, Beer a vizitat de mai multe ori Franţa, călătorea cu un paşaport diplomatic, dar de fiecare dată Harel nu i-a permis să se întâlnească cu Gehlen. în 1960, profitând de lipsa lui Harel din Israel (şeful Mossad-ului era ocupat cu prinderea lui Adolf Eichmann în Argentina), israel Beer pleacă din nou la Paris, unde primeşte o invitaţie de la şeful spionajului vest-german. Beer se întâlneşte cu Gehlen în Germania şi vizitează şi Berlinului răsăritean, fieful spionajului sovietic din Europa. Când se întoarce acasă, îl aştepta un Isser Harel, turbat de furie.

La 9 iunie 1960, Beer e invitat la Mossad unde e silit să răspundă la o mie de întrebări. Autorii cărţii „Spionii" au aflat cum s-a desfăşurat semi-ancheta Mossad-ului. O reproducem:

„Harel: Ce-ai căutat în Germania?

Beer: Am fost de trei ori în Germania, întotdeauna invitat oficial.

Harel: Cum obişnuiai să te prezinţi în faţa instituţiilor şi diferitelor persoane în Germania?

Beer: M-am prezentat ca ofiţer israelian care lucrează la Cabinetul ministrului Apărării.

Harel: Ce funcţie ai în acest Cabinet?

Beer: Rezolv tot ceea ce Ministrul Apărării îmi cere. De pildă, să-i înaintez un Raport despre anumite probleme germane.

Harel: Cui ar fi trebuit să-i raportezi asupra tuturor întâlnirilor şi contactelor pe care le-ai avut în Germania? Şi cui i-ai raportat acest fapt?

Beer: Eu raportez prim-ministrului şi ministrului adjunct al Apărării.

Harel: Ai fost în vizită, în 1958, la Berlin? Ai trecut şi în Berlinul răsăritean? Dacă ai fost în Berlinul răsăritean, te-ai gândit că, ținând seama de restricțiile de securitate, trebuiai să ceri aprobarea unui responsabil al Mossad-ului, sau cel puțin ai anunțat pe cineva că intenționezi să vizitezi Berlinul răsăritean?

Beer: Vizitând Berlinul de Vest, am trecut şi dincolo, în zona sovietică, pentru că mă interesa. Nu am auzit că ar fi trebuit să cer cuiva aprobare ca să vizitez Berlinul de Est. Nu am folosit paşaportul diplomatic, ci actul personal israelian de identitate. Nu am cerut aprobare din țară. Am fost singur, şi nu m-am întâlnit cu nimeni. Am evitat să mă întâlnesc cu germani care cândva au fost prietenii mei.

Harel: De ce ai dorit să-l întâlneşti pe Gehlen în mai 1958?

Beer: Nu am dorit. Gehlen a vrut de mult să se întâlnească cu mine, ca urmare, probabil, a conferințelor pe care le-am susținut. Profesorul care mi-a organizat conferințele, care este reprezentantul lui Gehlen la NATO, mi-a transmis invitația acestuia de a mă întâlni cu el. Am raportat acest lucru la Ierusalim şi, mi s-a răspuns că există deja o legătură cu serviciile germane. Mi s-a comunicat din partea lui Shimon Peres să nu mă întâlnesc cu Gehlen.

Harel: Cum s-a întâmplat că totuşi te-ai întâlnit în septembrie 1959 cu unul din oamenii lui Gehlen?

Beer: Tot timpul am avut întâlniri cu prietenii profesorului, nu că ar fi fost oamenii lui Gehlen. Prietenia mea cu profesorul se baza pe faptul că el era redactorul revistei militare care mi-a publicat articole. Mă vedeam cu el încă înainte să fi devenit un om al lui Gehlen.

Harel: Prim-ministrul mi-a povestit despre întâlnirea pe care ai avut-o cu Gehlen. Cum de te-ai întâlnit cu el, deşi ți s-a interzis foarte clar acest lucru? în ce cadru a avut loc întâlnirea?

Beer: Când am fost în Germania în mai 1960, a venit la mine un tip, probabil responsabilul unui departament al lui Gehlen, care mi-a comunicat că şeful său vrea să mă vadă, în particular. I-am spus profesorului că nu doresc să mă întâlnesc cu el. Omul lui Gehlen a repetat că întâlnirea este particulară şi nu are nici o legătură cu contactele dintre serviciile speciale.

Harel: Ai întrebat pe cineva dacă ai dreptul să te întâlneşti cu Gehlen?

Beer: Nu am întrebat pe nimeni.

Harel: Cine a fost prezent la întâlnire şi despre ce ați discutat?

Beer: Numai eu şi Gehlen. Am predat un raport primwinistrului. Gehlen mi-a spus că vrea să trimită, prin intermediul meu, o scrisoare personală prim-ministrului. Scrisoarea [ar]e patru puncte:

1. Israelul are o mare importanță strategică, de aceea el (Gehlen) doreşte contacte guvernamentale şi nu numai între serviciile speciale ale celor două țări.

2. El e dispus să transmită Israelului rapoartele pe care <-[e] înaintează lui Adenauer (cancelarul Germaniei la acea vreme - n.n.). De asemenea, orice raport pe care noi l-am dori.

3. în schimb, el doreşte să primească aprecieri asupra situației din țările Orientului Mijlociu. Informații de ordin strategic. De exemplu, informații despre nazişti refugiați în

Orientul Mijlociu, penetrarea comunistă în țările arabe, viitorul lui Kassem, preşedintele Irakului. Eu nu am comentat, am ascultat numai.

4. Gehlen s-a arătat entuziasmat de activitatea israeliană în Africa şi că ar vrea să colaboreze cu Israelul în țările africane. El a spus: „ Voi aveți un nume bun, dar nu aveți bani, noi avem bani". A propus să ne dea banii pentru acțiunile israeliene în Africa.

Harel: De ce nu mi-ai raportat mie, ştiai doar care este funcția şi responsabilitatea mea în această chestiune?

Beer: Nu ți-am povestit pentru că Gehlen mi-a spus că este un mesaj personal.

Harel: Dacă şeful spionajului sovietic sau şeful serviciilor speciale americane te-ar fi invitat în mod particular, te-ai fi dus la întâlnire?

Beer: Nu m-aş fi întâlnit cu şeful spionajului sovietic, dar dacă şeful serviciilor americane m-arfi invitat m-aş fi dus.

Dacă un responsabil dintr-o țară prietenă ar vrea să transmită un mesaj l-aş ajuta.

Harel: E adevărat că te-ai prezentat în Germania ca fiind consilier al primului-ministru?

Beer: Nu e adevărat.

Harel: Dar dacă Gehlen spune?

Beer: Dacă Gehlen spune aşa, atunci el minte.

Harel: Cunoşti faptul că atâta vreme cât nu ai fost însărcinat de primul-ministru sau de către mine să te întâlneşti cu oameni ai serviciilor secrete străine, orice întâlnire de acest gen e un delict de securitate? Te-ai întâlnit cu agenți germani, poate şi cu oameni ai unor alte servicii străine, sovietice sau occidentale?

Beer: Nici cu agenți sovietici şi nici cu agenți occidentali.

Harel: Te-ai întâlnit în cursul vizitei cu comunişti din țările răsăritene?

Beer: Nu.

Harel: Cum se explică faptul că un om cu trecutul tău de militar este căutat întotdeauna de agenți străini?

Beer: înțeleg prea bine că Guvernul israelian are o anume politică față de Germania. Am certitudinea că eu pot să ajut mai mult ca oricare altcineva în această direcție, pentru că vorbesc germana şi cunosc Armata lor. în plus, sunt prețuit în Germania, datorită conferințelor şi a cărților pe care le-am publicat. De aceea, David Ben Gurion are încredere în mine, şi ştiu că tu nu ai încredere în mine.

Harel: După părerea mea, Ben Gurion e naiv în ceea ce te priveşte. Ai povestit germanilor că ai fost de stânga, că ai luptat în Brigăzile internaționale în războiul spaniol şi că ai fost foarte apropiat de Moşe Sne, care astăzi este unul din conducătorii lui „Maki" (partidul comunist israelian - n.n.)?

Beer: Rog să figureze în protocol că ai afirmat că şeful Guvernului este naiv.

Harel: Se va menționa, dar am spus că este naiv în ce te priveşte.

Beer: Nu am relatat nici unuia dintre prietenii mei din Germania despre trecutul meu, pentru că acest lucru nu este în binele Israelului. Tot ce-am făcut a fost în slujba Israelului. Nu sunt obligat să transmit germanilor informații privitoare la trecutul meu.

Harel: Cu câți oameni ai serviciilor germane te-ai întâlnit?

Beer: Cu cinci".

Pentru Isser Harel, devenise limpede că Israel Beer nu e „curat". A fost surprins să mai constate un lucru: Beer s-a folosit indirect de Shimon Peres, care dorea să stabilească din rațiuni politice o legătură cu influentul şef al spionajului german, în cartea sa, „Spionajul sovietic", Harel scrie: „Se pare că Peres, ministrul adjunct al Apărării, cu ajutorul legăturilor lui Beer, încerca să stabilească un contact cu Gehlen, pentru a se întâlni cu el personal. Acest lucru era păstrat în secret față de mine".

Şeful Mossad-ului l-a privit îndelung pe omul care-i mărturisise, fără să clipească măcar, că se întâlnise cu cinci agenți ai spionajului german. Erau într-adevăr agenți ai Germaniei de Vest, dar unul dintre aceştia, cu siguranță lucra pentru spionajul sovietic. Şi oare cu cine s-a văzut Beer în Berlinul răsăritean? Să-l aresteze? Nu avea probe, şi Ben Gurion are încredere în el. încă!

Beer jubila; ştia că Harel nu-i poate face nimic.

„Degeaba jubilezi, gândea Harel, te înhaț eu până la urmă. Ai să faci tu o greşeală".

în aceeaşi zi, Harel a ordonat urmărirea strictă a lui Israel Beer. O întâmplare bizară îl alertase în mod deosebit pe Harel. John P. Roche, profesor şi decan al Facultății de Drept şi Diplomație a Universității din Boston, consilier special al preşedintelui american Johnson, fusese invitat să susțină o conferință la Universitatea Ebraică din Ierusalim. Universitatea a oferit un dineu în onoarea sa la un restaurant. Deodată, s-a aşezat la masa lui un bărbat care s-a recomandat ca Tony Ferraro, fost luptător în Brigăzile Internaționale în războiul civil din Spania.

„Nu te uita imediat, i-a spus străinul, în spatele tău, la masa vecină, se află un colonel israelian. Tipul a vrut cândva să mă împuşte."

Câteva clipe mai târziu, m-am întors, povesteşte profesorul Roche, şi am văzut un om simpatic, în haine militare.

„Acest om, i-a şoptit aşa-numitul Tony Ferraro, a fost anchetatorul sovietic care a trimis mulți oameni la moarte în Spania. El m-a acuzat că sunt troțkist şi fascist şi numai paşaportul meu american mi-a salvat viața. Poate fi colonel în Armata israeliană un agent al NKVD-ului sovietic?", l-a întrebat misteriosul Tony Ferraro.

Profesorul american l-a ascultat cu gura căscată şi n-a priceput de ce Ferraro s-a aşezat la masa sa şi i-a dezvăluit tocmai lui povestea cu Israel Beer.

Supravegherea strictă a lui Beer nu a dat roade, dar el a căzut în cele din urmă în mâinile lui Harel. Un număr de 35 de ataşați militari, culturali şi economici lucrau la ambasada Uniunii Sovietice. Mossad-ul nu avea atâția agenți care să asigure urmărirea lor 24 din 24 de ore. Harel a introdus sistemul „Hamesarek": alegerea la întâmplare a unuia dintre ei, şi pentru o perioadă, acesta era urmărit cu strictețe. La 30 martie 1960, întâmplarea a făcut ca Vladimir Solokolov, ataşat de presă şi secretarul II al Ambasadei sovietice, să fie filat 24 de ore din 24.

Casa din strada Brandeis nr. 67, din nordul Țel Aviv-ului, era şi ea supravegheată, de agenți sub comanda lui Malhin. Beer a fost văzut stând de vorbă cu Sokolov. Isser Harel sa deplasat cu încă câțiva fruntaşi ai Mossad-ului la fața locului. Harel dorea să-l aresteze imediat. Sokolov dispăruse, dar lucrurile s-ar fi complicat dacă Beer ar fi susținut că nu s-a întâlnit cu rusul. Beer era o personalitate prea mare şi adjuncții l-au sfătuit pe Harel să

continue supravegherea relațiilor dintre oficialul rus şi acesta, pentru a-i prinde în flagrant delict, în plus, Amos Manor, comandantul Sin Bet lipsea din Tel Aviv. Informat, Manor i-a cerut lui Harel să nu se pripească. Melman şi Eytan Haber subliniază că Harel nu a ținut seama de sfatul şefului serviciilor secrete interne. El era nemulțumit de prea multa „delicatețe" cu care Manor trata „Dosarul Beer". Fără să se mai gândească, Harel îi ordonă lui Zvi Malhin şi lui Aharon Şaluş, comandantul Poliției, să-l aresteze pe Israel Beer. Victor Cohen, numit de Harel şef al echipei de anchetatori, povesteşte:

„- Am bătut la uşa apartamentului. Ne-a deschis. Am avut impresia că ştie pentru ce am venit, că aflasem de mtâlnirea lui cu Sokolov. Doream să nege acest lucru. „Se spune că ai fost văzut, că ai legături cu ambasade străine, şi te[ai] întâlnit cu americani şi englezi". „Aiurea, a spus Beer. Nu [m]-am întâlnit cu ei. Şi nu am de gând să vorbesc cu tine. Să vină comandantul Poliției. Numai cu el sunt dispus să vorbesc."

Cohen: şi cu ruşii te-ai întâlnit?

Beer: Nu m-am întâlnit cu nimeni. Nu am nici o legătură cu ei.

Cohen: Atunci să încheiem povestea asta, repede.

Semnezi că nu te-ai întâlnit cu ei."

Beer a luat hârtia şi a semnat. Victor Cohen i-a şoptit lui Aharon: „Avem deja un dosar împotriva lui Beer". Beer a fost dus într-o casă izolată din Abu Kabir, un cartier din sudul Tel Aviv-ului şi anchetat toată noaptea. Abia a doua zi, Harel l-a informat pe premierul David Ben Gurion. Acesta a rămas cu gura căscată. Conducătorul țării s-a simțit rău din două motive:

a avut alături, vreme îndelungată, un trădător, şi un alt om apropiat, pe care-l prețuia şi îl socotea prieten, l-a urmărit ani de-a rândul pe Israel Beer şi l-a arestat în cele din urmă, anchetă desfăşurată pe ascuns, fără a fi informat.

în cele şapte zile cât a fost anchetat, Berr nu a fost torturat. La început, Beer a continuat să nege că s-ar fi întâlnit cu Sokolov, dar în cele din urmă a cedat. Dar conspirația clădită imaginar de Isser Harel nu era adevărată. Israel Beer nu fusese internat, de formă într-un lagăr german şi infiltrat, apoi cu o identitate falsă, în Palestina. El nu emigrase ca spion sovietic. Beer nu era doctor al Academiei militare din Viena şi nu luptase în războiul spaniol împotriva lui Franco. El a mai mărturisit că nu primise mulți bani de la sovietici, nu pentru bani le-a transmis tot soiul de informații, ci din motive ideologice. Fără să fie comunist, Beer avea credința că Uniunea Sovietică e atât de puternică încât va dicta soarta lumii. Era important pentru Israel ca cineva să fie prietenul Moscovei, îşi asumase această misiune din patriotism israelian!

Vestea arestării lui Israel Beer a şocat societatea israeliană. Mulți au crezut atunci că e o răzbunare personală a lui Isser Harel, unii mai cred şi astăzi. La 14 ianuarie 1962, Israel Beer a fost judecat şi condamnat la 10 ani de închisoare.

Ulterior, Tribunalul Suprem al Israelului a înăsprit pedeapsa, la 15 ani de închisoare.

„- Nu neg faptele, a declarat la proces Israel Beer.

Resping însă acuzația că am vrut să lovesc în securitatea Israelului. Dimpotrivă, am vrut să fiu în slujba securității țării.

Vreme de 23 de ani m-am străduit din toate puterile să slujesc țara, şi pentru asta am

avut întâlniri cu Sokolov... Nu sunt un trădător".

în închisoare, Beer a scris cartea „Securitatea Israelului.

Ieri. Astăzi. Mâine", în care revine asupra versiunii că a învățat la Academia militară austriacă, doctoratului în istorie şi lupta pe frontul spaniol, în închisoare a devenit fumător de haşiş, în lumea fantasmelor redevenea probabil eroul care se vroia.

A murit la 1 mai 1966, ducând cu el în mormânt taina care ar fi putut da răspuns întrebării: „Cine a fost cu adevărat Israel Beer?"

în contenciosul Mossad-ului figurează încă sute de asemenea evrei răi şi nemernici. Unii născuți israelieni, alții aduşi de valurile emigrației, aveau mentalități diferite, ocupații diverse. Markus Klingberg era un savant biolog, Shabtai Calmanovici, Sami Baruh şi Nahum Manbar - oameni de afaceri, Shimon Levinson purta grade de colonel în Armata israeliană, Francis Samuel avea grad de colonel în Securitatea română, Mordehai Vanunu era tehnician atomist, Zeev Avni şi Levi Levi - agenți ai Mossad-ului, Udi Adiv - kibuțnic, iar Aharon Cohen - un cunoscut activist sionist. Au spionat, şi-au trădat țara şi neamul pentru bani, interese meschine, din ordin sau din motive ideologice. Fruntaşul sionist Aharon Cohen, de pildă, considera că „Răsăritul" trebuie să cunoască secretele lumii occidentale şi ale Israelului. Prinşi, nu a existat unul care să nu ceară clemență. Mossad-ul a fost însă nemilos cu ei.

Capitolul 4

ACȚIUNEA JOEL" *ŞI* PARAŞUTAREA AGENȚILOR EVREI ÎN ROMÂNIA

Spionajul evreiesc a acționat cu mult înainte ca „Mossadul" să fie înființat. Una din acțiunile cele mai îndrăznețe a fost paraşutarea în anii 1943-1944, a 32 de agenți evrei în spatele liniilor hitleriste. Mulți dintre aceşti agenți au fost paraşutați pe pământ românesc.

Aparent, ei au fost lansați pe teritoriul inamic pentru a-i ajuta pe evrei şi pentru a-i salva pe aviatorii americani şi englezi căzuți prizonieri. Acțiunea însă bătea mult mai departe.

Paraşutarea celor 32 de agenți evrei în spatele liniilor inamice a făcut parte dintr-o operație pe scară mare, de „intoxicare" a Germaniei hitleriste, care trebuia convinsă că debarcarea aliaților va avea loc în estul Mediteranei şi în Balcani, şi nu în Normandia, pe coasta franceză!

Se pare că această operație de „intoxicare" a fost stabilită la întâlnirea istorică dintre Roosevelt, Churchill şi Stalin, la Teheran, în anul 1943.

La această operațiune de mare anvergură au contribuit şi serviciile secrete evreieşti din Palestina.

Churchill n-o menționează în Memoriile sale (poate pentru că acea carte a premierului englez a fost publicată imediat după război, iar protocolul de la Teheran era încă clasificat drept „Document secret"), dar mareşalul Lord Allanbrooke, şeful Marelui Stat Major Imperial englez din ultimii ani ai războiului, a relatat în jurnalul său despre această uriaşă operație de dezinformare care avea numele de cod „Joel".

Tot o operație militară având scopul să-i inducă în eroare pe nazişti a fost şi invazia

britanică din insulele Dodecanezului grecesc. Operația a constituit un eşec îngrozitor şi numeroşi soldați englezi au pierit sau au fost luați în prizonierat de nemți.

Debarcarea englezilor în insulele Cos, Samos şi Serus a întărit însă convingerea unor strategi de la Statul Major nemțesc, şi mai ales a lui Hitler personal, că aliații pregătesc o invazie în estul Mediteranei şi în Balcani.

Istoricii celui de-al doilea război mondial au constatat că Hitler, în orele decisive ale debarcării aliaților în Normandia, a ezitat să arunce în luptă diviziile de rezervă. Hitler credea, că debarcarea din Normandia constituie un şiretlic al aliaților.

Această credință i-a fost întărită şi de paraşutarea agenților evrei în România, Iugoslavia şi Ungaria.

Hitler s-a lăsat prins în capcana elaborată de serviciile secrete ale aliaților, şi a ordonat ca din cele 120 de divizii care apărau „Zidul Atlanticului" în vestul Europei, să fie dispersate 25 de divizii în Italia şi 25 de divizii în Balcani. Când armatele generalilor Eisenhower şi Montgomery au debarcat în Normandia, ele aveau în fața lor numai jumătate din forțele hitleriste.

„Forța A" - cum a fost denumită unitatea celor 32 de agenți evrei paraşitați în Europa răsăriteană, şi-a făcut pe deplin datoria. Mulți dintre agenții evrei au pierit în răsăritul Europei, pentru a se asigura succesul invaziei aliaților din nordul Franței. Pioni, sacrificați într-un joc teribil de sofisticat.

Janusz Pieckalkiewicz, polonez din naştere şi neamț prin opțiune, este un specialist al lumii spionajului. Cele 26 de episoade ale serialului său „Spioni, agenți şi soldați" au fost distinse cu premiul „Nimfa de aur", la Festivalul Internațional de televiziune de la Monte Carlo. în 1973, televiziunea germană i-a prezentat filmul „Israelul are brațul lung", care a devenit peste doi ani, o carte palpitantă.

Autorul descrie o secvență din istoria secretă a spionajului israelian, petrecută pe pământul României, în anii 19431944. Ruth Klueger, şefa serviciului de spionaj evreiesc la Bucureşti - scrie autorul - a fost nevoită în 1941, după instalarea Misiunii Militare Germane în România, să părăsească îara- „Serviciile evreieşti" din Tel Aviv, în colaborare cu serviciile de spionaj britanice din Orientul Mijlociu, a hotărât sa Paraşuteze doi spioni evrei, pentru a restabili o rezidență la Bucureşti sau în alt oraş românesc.

Eroii acțiunii se numeau Yehouda Ashibar şi Arie Oreni.

Destinația lor ar fi fost un mic orăşel situat la circa 60 km distanță de Bucureşti. Din clipa când au început să survoleze teritoriul românesc, avionul lor a fost întâmpinat de puternice baraje de artilerie antiaeriană. Primul a sărit Arie Oreni, apoi Yehouda Ashibar. „Această coborâre în noaptea glacială - s-a confesat Ashibar autorului - îmi părea un coşmar, împrejurul nostru explodau obuzele antiaerianei şi în timp ce pluteam suspendat între cer şi pământ, mi-a venit dintr-odată ideea că această noapte era noaptea Anului Nou. Deasupra, avionul scânteia în lumina proiectoarelor. Am privit spre pământ şi am simțit că îmi stă inima: aveam sub ochi periferiile Bucureştiului. Din eroare, pilotul ne lansase deasupra Capitalei româneşti". Trăgând disperat de suspante, Yehouda Ashibar a evitat să aterizeze într-o piață şi a căzut pe un acoperiş, de pe care s-a rostogolit într-o curte de fermă, într-o căruță plină cu ştiuleți de porumb. Mârâiau câini în jur şi Yehouda

Ashibar era incapabil să se mişte: în cădere, îşi fracturase piciorul stâng. Nu i-a mai rămas decât să înghită planul de operații şi codurile.

Apoi s-au auzit paşi pe pavajul curții şi paraşutistul s-a văzut înconjurat de un grup de soldați. A fost internat în spitalul militar din Bucureşti, de unde a izbutit să intre în legătură cu comunitățile evreieşti din România. La rândul său, Arie Oreni a fost capturat de jandarmeria rurală românească. La interogatorii, a susținut morțiş că nu ar fi avut decât misiunea de a lansa manifeste, dar ar fi fost nevoit să sară cu paraşuta deoarece avionul a fost atins de obuzele artileriei antiaeriene. Mai târziu, a fost internat într-un lagăr din Frankfurt, unde Gestapoul l-a supus unei anchete severe. Apoi a fost readus în România. Un an mai târziu, Yehouda Ashibar şi Arie Oreni au fost eliberați.

în vara lui 1944, au fost lansate în România şi alte echipe de câte doi sau trei paraşutişti, fiind recepționate de activişti ai mişcării sioniste clandestine. Treptat, s-a format la Bucureşti un cartier general al organizației „Haganah" (armata de autoapărare israeliană), aflat în permanentă legătură prin radio cu baza de la Cairo. De asemenea, acest comitet ar fi ajutat numeroşi aviatori aliați evadați din lagărele de prizonieri româneşti să treacă în Iugoslavia, în sfârşit, acest comitet ar fi reuşit să intre în legătură chiar şi cu Yehouda Ashibar şi cu Arie Oreni, transferați între timp la închisoarea militară din Bucureşti. Când germanii au început să atace Capitala, adică în zilele care au urmat actului de la 23 august 1944, cei doi paraşutişti au fost eliberați din închisoare.

în dimineața zilei următoare, şi-au procurat un post de radio-emisie şi au cerut ajutor forțelor aliate din Italia precizează Janusz Pieckalkiewicz - are au trimis 120 fortărețe zburătoare din Flota 8-a aeriană a Statelor Unite. „Un întreg covor de bombe a căzut pe grupul de luptă al generalului Gerstenberg şi pe aerodromul Otopeni". Cu pierderi grele, germanii s-au retras de pe liziera Bucureştilor. După intrarea armatelor sovietice în Capitala României, toți paraşutiştii evrei s-au reîntors întregi şi sănătoşi baza de la Cairo.

Minai Pelin a cercetat arhivele securității româneşti şi a descoperit multe inadvertențe în versiunea relatată de polonezul Pieckalkiewicz.

„Paraşutiştii lehuda Ashibar şi Arie Oreni au fost oameni de mare curaj" - scrie autorul român. Nu le-a lipsit temeritatea şi abnegația pentru o cauză dreaptă, ci norocul. Au fost păscuți de ghinion chiar din clipa când li s-au deschis paraşutele. Cum de altfel se mai întâmplă printre spioni, fie că lucrează pentru „Mossad", fie că s-au înrolat în alte servicii de informații".

Ce spun arhivele româneşti?

Yehuda Ashibar şi Arie Oreni s-au prezentat autorităților militare româneşti sub numele de Gideon Jakobson şi Josef Hanany. Avionul care i-a paraşutat nu era un „Halifax" (cum scrie Pieckalkiewicz), ci un avion american de tip „Liberator"; avionul a intrat în spațiul aerian al României survolând Dunărea între Turnu Măgurele şi Giurgiu, în noaptea de 30 septembrie spre l octombrie 1943. Obiectivul lor era de a se angaja pe itinerariul Bucureşti-Timişoara, pentru a arunca manifeste, a sonda reacțiile artileriei antiaeriene şi a aprecia traficul naval de pe Dunăre. Cel puțin aşa au afirmat, la interogatoriu, cei doi prizonieri.

La l octombrie 1943, ora 2,15, cei doi paraşutişti erau în mâinile jandarmeriei române,

întâi, captivii au fost lăsați să doarmă pe săturate şi abia spre amiaza zilei, organele militare de informații i-au supus primelor interogatorii. Evidența pleda m favoarea faptului că nu erau însărcinați cu o misiune de diversiune. Gideon Jakobson şi Josef Hanany purtau uniforme militare britanice, nu aveau nici haine civile, nici arme, şi săriseră din avion cu paraşute albe, de salvare, îndeobşte, lansările de noapte, în scopuri de spionaj sau în cadrul unor acțiuni de comando, din motive lesne de înțeles, se efectuau cu paraşute albastre sau cenuşii, în acelaşi timp, o altă evidență era în măsură să răstoarne presupunerile inițiale: asupra lui Gideon Jakobson şi Josef Hanany s-au găsit 123 monede de aur, 198 bancnote străine şi 246 bancnote româneşti totalizând 173.000 lei, sume apreciabile în vremurile acelea. De asemenea, paraşutiştii aveau asupra lor pachete cu hrană concentrată şi truse medicale de prim ajutor. Gideon Jakobson s-a grăbit să-şi asigure interlocutorii că în avioanele plecate în zboruri de recunoaştere, fiecare membru al echipajului avea asupra sa, pentru cazuri de aterizare forțată, câte un săculeț conținând o sumă fixă în aur şi diverse valute, destinată să-i asigure supraviețuirea în teritoriul inamic. Asupra celor doi paraşutişti evrei s-a găsit însă o sumă echivalentă cu necesarul de întreținere pe timp de o lună a unui întreg regiment.

Cei doi spioni evrei au fost prinşi cu toți banii asupra lor. Anchetatorii români nu i-au chinuit pe prizonieri şi nu leau smuls declarații cu forța.

în raportul pe care l-au înaintat anchetatorii români mareşalului Antonescu, era menționat că cei doi prizonieri „au lăsat să se înțeleagă că viitorul României depinde într-o oarecare măsură de felul cum i-a tratat pe evrei".

Vestea capturării celor doi paraşutişti evrei a ajuns imediat la autoritățile militare germane. Gestapo-ul a intrat în acțiune.

Hitleriştii au cerut insistent românilor să le fie predați prizonierii, dar autoritățile româneşti s-au sustras presiunilor germane printr-o stratagemă. Mareşalul Antonescu a dat ordin „Statului Major al Aerului" să comunice germanilor că prizonierii vor fi interogați de organele româneşti şi că rezultatul se va comunica „Misiunii aeriene germane". Nu ar fi exclus - scrie Mihai Pelin - ca răspunsul românilor să fi fost determinat tocmai de faptul că prizonierii capturați erau amândoi evrei, motiv temeinic de a fi feriți de o anchetă nazistă.

Totuşi, neputând să reziste presiunilor germane, autoritățile româneşti au admis că Gideon Jakobson să fie interogat de nemți, în Germania, mai ales şi datorită faptului că prizonierul „s-a arătat a fi deosebit de vorbăreț".

Românii au hotărât să formeze o comisie de ofițeri care să-l însoțească pe Gideon în Germania şi să se informeze la fața locului asupra metodelor şi tehnicilor germane de interogare a prizonierilor aliați. Gideon Jakobson a plecat la 9 octombrie 1943 în Germania însoțit de ofițeri români, şi s-a întors în România la sfârşitul lunii octombrie însoțit de aceeaşi aardă" de ofițeri români. Raportul anchetei germane, semnat de Manfred von Killinger, ministrul lui Hitler la Bucureşti, nu cuprindea nimic nou față de cele cunoscute de români. losef Hanany s-a reântâlnit cu Gideon Jakobson în lagărul de prizonieri aliați de la Timişul de Jos (după ce petrecuse câteva săptămâni în spitalele din Sinaia şi Braşov).

Cei doi captivi au fost eliberați în zilele de 2 şi 3 septembrie 1944 când s-au îmbarcat, împreună cu ceilalți prizonieri aliați, în avioane americane pe aerodromul PopeştiLeordeni spre Italia.

Autorul român contestă povestea lui Janusz Pieckalkiewicz după care cei doi agenți secreți evrei şi-ar fi procurat un aparat de radioemisie şi la 23 august 1944 ar fi chemat în ajutor aviația americană din sudul Italiei.

La 26 august 1944, flotila de bombardiere americane a atacat la marginile Bucureştiului, forțele germane de sub comanda generalului Alfred Gerstenberg. Dar nu cei doi spioni evrei i-au chemat pe aliați.

Astăzi, se ştie că la 25 august 1944, prințul Bâzu Cantacuzino, căpitan în aviația română, însoțit de un ofițer american, dintre foştii prizonieri internați la Timişul de Jos, a zburat la Bari, în Italia, unde a înmânat comandantului aviației strategice aliate din Mediterana harta cu amplasamentul trupelor hitleriste în zona Băneasa - Otopeni - Bucureşti.

„Aceasta este povestea adevărată a agenților secreți israelieni Gideon Jakobson şi losef Hanany, prezentați de Janusz Pieckalkiewicz drept Arie Oreni şi Yehuda Ashibar - scrie autorul român. Fără nici o îndoială, este povestea unor oameni curajoşi, care nu au ezitat să-şi rişte viața într-o misiune periculoasă. Corectând fanteziile lui Janusz Pieckall-Jewicz nu am intenționat să le umbrim meritele. Ei au eşuat în misiunea lor datorită unui complex de împrejurări asupra căruia nu au avut nici o putere. Poate acțiunea lor nu a fost suficient pregătită. Poate pilotul avionului din care au sărit în văzduhul României nu era destul de experimentat. Poate i-a păscut pur şi simplu ghinionul".

Polemica românului Pelin cu povestitorii occidentali ai misiunii celor doi spioni evrei paraşutați în România, mi-a stârnit curiozitatea să întreprind propria mea cercetare. Sumară.

Ziaristul israelian Steinmetz Avni, în acei ani membru în conducerea mişcării sioniste aflată în ilegalitate, mi-a relatat că cei doi spioni evrei nu se numeau nici Gideon Jakobson şi Josef Hanany (cum apar în arhivele româneşti) şi nici Arie Oreni şi Yehouda Ashibar (cum sunt numiți în cartea lui Pieckalkiewicz), ci Arie Fichtmman şi Liova Gokovski. Nu este exact că ei vorbeau doar engleză, germană şi ebraică; ambii erau originari din România, şi au ascuns faptul că vorbesc bine româneşte.

După eşuarea acțiunii lui Arie şi Liova, în luna mai 1944, au fost paraşutați în România Ricu Lupescu şi Itzhak Măcărescu (care, din nefericire, au fost şi ei prinşi de jandarmeria română şi internați într-un lagăr). La 4 iunie, au fost paraşutați în România Menu Moscovici (Eliezer), astăzi prof. ing. Itzhak Ben Efraim şi Şaike Trachtenberg-Dan.

Imediat în luna următoare, la 29 iulie 1944, au fost paraşutați în România Baruch Kamin (Kaminischi) şi Dov Berger.

Toți erau kibuțnici, cu toții erau originari din România şi toți vorbeau româneşte.

Ultimii patru agenți evrei n-au fost prinşi, au fost întâmpinați de rezistența evreiască, unii dintre ei au rămas în România, îndrumând mişcarea sionistă după 23 August şi revenind în Palestina mult mai târziu.

Conducătorii evrei din Palestina au făcut eforturi considerabile ca să infiltreze agenți evrei în România antonesciană. Conducătorilor sionişti din Eretz Israel nu le era indiferentă soarta tribului evreiesc din România, care număra sute de mii de oameni.

Capitolul 5 MENE, TEKEL, FARES*

La înfiinţarea Statului Israel, existau spioni evrei, dar serviciile secrete erau inexistente. Fiecare grupare politicomilitară evreiască avea propriul său serviciu de informaţii şi proprii săi agenţi, în războiul evreilor împotriva arabilor şi al englezilor, la şcoala sângeroasă a terorismului, se înfiripa Mossadul de mai târziu.

înaintea înfiinţării Statului Israel activau în Eretz Israel trei formaţii militare patronate direct de mişcarea muncitorească (Palmahul) şi de mişcarea revizionistă de dreapta ("Irgun Zva Leumi" şi "Etzel"). în fruntea "Palmahului" se afla David Ben Gurion, de cealaltă parte Menahem Beghin şi Itzhak Shamir.

Una dintre acţiunile teroriste cele mai răsunătoare ale agenţilor "EtzeF'-ului a fost aruncarea în aer a hotelului "King David" din Ierusalim, unde îşi avea sediul comandamentul armatei engleze mandatare din Palestina.

în explozie şi-au pierdut viaţa 91 de oameni, dintre care 17 evrei. Un ziarist din presa ebraică a stat de vorbă cu familiile evreilor ucişi în explozie - văduve cu copii mici, rămase fără un susţinător al familiei, copii care au crescut orfani, un frate care şi-a pierdut sora de 19 ani.

Biblia (Daniel, 5. 25-28) relatează pedepsirea regelui babilonian Belşatzar, care în timpul unui ospăţ a poruncit să se aducă vasele de aur şi de argint furate de tatăl său, împăratul Nabucodonosor, după distrugerea Templului din Ierusalim. In timp ce regele împreună cu femeile şi concubinele sale, şi cu cei 1000 de dregători ai Împărăției au băut vin din vasele sacre, o mână de foc a scris pe Perete cuvintele „Mene, Tekel U Fares" (Numărat, Cântărit, Condamnat). Dumnezeu numărase, judecase şi l-a pierit pe profanatorul vaselor sfinte.

"Nici o instituţie a Işuvului nu ne-a purtat de grijă. Nici organizaţia Etzel nu şi-a asumat răspunderea familiilor îndoliate".

în beci, care se afla exact sub elegantul restaurant "La Regence" de la hotelul King David, se făceau ultimele pregătiri pentru masa de prânz, îmbrăcat în djabalie şi cu kefie, cu o mitralieră în mână, Aharon Abramovici se uita cum se aprindeau unul după altul fîtilele improvizate plasate în bidoanele mari de lapte, care în ziua aceea nu conţineau lapte, ci explozibili.

Era luni, 22 iulie 1947, ora 12,13. în 30 de minute hotelul avea să sară în aer.

Jumătate de secorl a trecut de atunci, dar timpul nu a reuşit să şteargă amintirile lui lona Verek, sora lui Aharon Abramovici. "în dimineaţa aceea, fratele meu s-a purtat ciudat.

A plecat de acasă la 8,30 dimineaţa, spunând că se duce la lucru, când el lucra de obicei, în ture de seară. Nimeni dintre noi n-a dat atenţie orei neobişnuite, nici faptului că, în loc să arunce un "shalom" grăbit, el şi-a luat rămas bun de la fiecare în parte, ba chiar s-a întors din stradă şi ne-a mai spus o dată la revedere. Abia după aceea am înţeles că

era emoționat la gândul rolului pe care avea să-l joace în explozia pusă la cale de Etzel la hotelul King David".

Lunea era întotdeauna o zi aglomerată la birourile autorităților britanice de la hotelul King David. După un weekend de trei zile - vinerea pentru musulmani, sâmbăta pentru evrei şi duminica pentru creştini - clădirea zumzăia de activitate. La ora prânzului hotelul era în mod special plină de lume: pe coridoare se încrucişau cei veniți la audiențele din cursul dimineții, cu cei care soseau pentru audiențe de dupăamiază. lehuda Mirmelstein, fiu unic la părinți, proprietarii primei farmacii din Afula şi din Emek Izrael, venise pentru ultimele formalități în vederea plecării lui în Italia, unde voia să studieze farmacia.

Bidoanele de lapte cu explozibil erau plasate exact sub biroul în care lucra Claire Russo. "Duminică am plecat în concediu la Natania şi voiam s-o iau şi pe ea cu mine, dar n-a primit aprobare de la serviciu şi s-a dus la lucru ca de obicei", povesteşte fratele ei, Itzhak Russo, proprietarul unui magazin de lână, din Tel Aviv, care păstrează şi acum toate actele surorii lui într-o mapă de carton pe care a scris cu litere mari:

„Lunea neagră".

Cu şapte minute înainte ca fitilele din bidoanele de lapte să înceapă să ardă, în stradă s-au produs două explozii de diversiune şi a început agitația. Peste două minute a sunat telefonul funcționarului de la recepție. O voce de fată a spus repede: "Vorbesc în numele mişcării clandestine evreieşti. Am pus o bombă în hotel. Evacuați-l imediat!" Mai rămăseseră 21 de minute până la explozie.

"Etzel se mândreşte cu faptul că i-a avertizat pe britanici din timp", spune cu mânie Margalit Shimshi. "Dar avertismentul a fost dat după cele două explozii din stradă, şi toată lumea a crezut că la ele se referea. Cei din Etzel nu s-au deranjat să dea avertisment direct britanicilor, ci unui simplu funcționar, şi în felul acesta s-a pierdut un timp prețios. Dar ceea ce mă revoltă cel mai mult este că mulți membri ai Etzel-ului din Ierusalim au ştiut despre acest plan, şi printe ei, propriul văr al soțului meu, care ştia că el lucrează la hotel. Dacă nu i-a spus soțului meu, de teamă să nu le raporteze superiorilor lui britanici, putea să-mi spună mie. Aş fi găsit eu un mijloc să-l rețin acasă în ziua aceea".

Ora 12,30. Mai rămăseseră 13 minute până la explozie când Shmuel Ishaia i-a telefonat de la hotel fiicei sale, care lucra la Bank Discount. "Tata lucra la un magazin de băuturi şi se dusese la hotel să ia comanda lunară", povesteşte Varda Cohavi. "Primise un cec şi mi-a telefonat să mă roage să pun o vorbă bună la bancă, să-l poată depune în aceeaşi zi, deşi banca se închisese. A fost ultima oară când i-am auzit vocea".

Autorii planului nu se gândiseră la temperatura ridicată din ziua aceea de vară, care va accelera reacția chimică, astfel că explozia se va produce cu şase minute înainte de timpul prevăzut, lehuda lanovski ar fi avut timp să iasă din hotel. Tocmai ieşise, cu inima plină de mândrie, din biroul şefului său, care îl anunțase că a fost înaintat în grad. "Fratele meu s-a grăbit să ne telefoneze să ne dea vestea cea bună", spune Moshe Ianovski.

"Ne-a spus că porneşte imediat spre casă. în mijlocul frazei am auzit deodată «bum» şi telefonul a amuțit".

91 de oameni au pierit în explozie, dintre care 17 evrei.

Familiile îndoliate sunt obsedate până în ziua de azi de "steaua întâmplării", care i-a condus pe cei dragi în clădire, în clipa fatală. 25 de ani mai târziu, Moske Elbek i-a povestit întâmplător unui coleg de birou de la Ministerul de Finanțe despre fratele lui, ucis în explozie. Colegul, Israel Isaharov, a pălit.

"Fratelui tău îi datorez viața", i-a spus el. "Lucram amândoi la biroul de avocatură al lui Haini Cohen (mai târziu judecător al Tribunalului Suprem), şi, în dimineața aceea, mi-a cerut să duc la hotelul King David un document, la departamentul juridic.

N-aveam chef şi l-am rugat pe fratele tău să se ducă în locul meu".

Ezra Sperling, cumnatul lui Walt Disney, lucra ca şef al departamentului de comerț şi industrie, în dimineața aceea trebuia să plece la Haifa, dar a mai zăbovit în birou cu bijutierul Rehavia Musaiof, venit să-i mulțumească pentru că-l ajutase să primească o autorizație de import. Cei doi ieşiseră din clădire, dar nu apucaseră să se îndepărteze când, deodată, s-au pomenit sub o rafală de gloanțe.

Alergând în zig-zag, Musaiof a reuşit să evite gloanțele trase de oamenii Etzel-ului şi să traverseze strada, dar tata a fost împins înapoi în clădire", povesteşte Ben-Ami, fiul lui Ezra Sperling. "Organizația Etzel era foarte mândră de această acțiune şi a încercat să consoleze familiile îndoliate spunând că rudele noastre ucise au căzut victime în lupta pentru independență. După mine, explozia de la King David, a fost o acțiune teroristă".

In oraş s-a declarat stare de interdicție şi rudele celor dispăruți au rămas închise în case, fără să ştie nimic de soarta celor dragi. Ştirea exploziei a fost anunțată la radio şi a doua zi după tragedie, toți cei ale căror rude lucrau la hotel s-au grăbit să se ducă la morgă să-i identifice.

Itzhak Russo şi-a înterupt concediul la Natania, unde voise s-o ia şi pe sora lui, Claire, s-a întors la Ierusalim şi a pornit s-o caute. "Până în ziua de azi mă obsedează întrebarea dacă ea a aflat de avertisment, sau moartea i-a venit prin surprindere. Claire era cea mai tânără dintre victime. Avea numai 19 ani. Era frumoasă ca o artistă de cinema şi se îmbrăca întotdeauna după ultima modă. Când au scos-o de sub dărâmături au fost siguri că e englezoaică şi au dus-o la camera mortuară de la «Augusta Victoria». Când am găsit-o era întinsă pe catafalc, acoperită cu drapelul britanic. L-am ridicat, şi frumusețea ei rămăsese intactă. O cărămidă căzută din zid îi fracturase coloana vertebrală. Mai aveam frați mici şi mama n-a mai vrut să-l lase să învețe. «Să nu ajungă intelectuali şi să fie omorâți ca sora lor, care vorbea multe limbi străine şi lucra la englezi», obişnuia ea să spună".

în timp ce familiile îndoliate stăteau "siva" (ritualul Jupă deces), membri ai organizației Etzel s-au strecurat pe furiş «i le-au pus în cutiile de scrisori un manifest în care li se explicau mobilurile acțiunii. "Eram o familie aranjată, cu o viață frumoasă, şi, deodată, totul s-a prăbuşit", spune Varda Cohavi, al cărei tată a murit în explozie. "Aveam 18 ani, eram o mică funcționară de bancă, şi deodată, răspunderea întreținerii mamei şi a fratelui meu mai mic a căzut pe umerii mei. Moartea unui om apropiat este o rană care nu se vindecă toată viața, în cazul nostru, în afară de durere mai era şi un sentiment de revoltă. Ne e greu să digerăm faptul că moartea tatei a fost provocată de evrei. Nici o instituție a Işuvului (autoritatea evreiască), nu ne-a purtat de grijă. Nici organizația Etzel nu

şi-a asumat răspunderea familiilor îndoliate. Printre cei ucişi în explozie erau oameni care au avut o contribuţie importantă la crearea statului, dar nici până în ziua de azi nu sunt recunoscuţi ca victime ale unei acţiuni inamice, iar noi nu suntem consideraţi ca toate familiile îndoliate".

Când autorii atentatului au ieşit din clădirea hotelului, asupra lor s-a deschis focul şi Aharon Abramovici a fost rănit, împreună cu un alt rănit a fost urcat într-un taxi şi ascunşi într-o sinagogă din oraşul vechi. Peste câteva ore a murit.

Cadavrul lui a fost descoperit de britanici abia după câteva zile.

"Nici unul dintre tovarăşii lui nu a îndrăznit să vină la înmormântare şi pentru că locuinţa noastră era supravegheată de britanici, nimeni n-a venit nici măcar să ne prezinte condoleanţe", spune lona Verek. Fratele meu a murit ca un erou, nu e criminal şi el nu e vinovat de moartea evreilor care se aflau în clădire.

Era o epocă tulbure, când englezii spânzurau evrei, iar evreii omorau englezi. Nici arabii nu erau copii mai cuminţi.

„ Cei care ucideau, englezi, evrei şi arabi nu erau numiţi terorişti", ci luptători pentru dreptate şi independenţă.

Aproape toţi aceşti "terorişti" evrei au fost preluaţi de Mossad, în momentul înfiinţării serviciilor secrete israeliene.

k[1] au reprezentat nucleul, "inima vie" a Mossadului. Mulţi au devenit miniştri, prim-miniştri şi şefi ai armatei israeliene.

Capitolul 6 BRIGADA RĂZBUNĂTORILOR

La sfârşitul celui de al doilea război mondial, mulţi dintre supravieţuitorii Holocaustului trăiau cu obsesia răzbunării împotriva naziştilor. Cei mai activi dintre ei prove.neau din rămăşiţele de evrei rămase în viaţă în lagărele de exterminare de la Auschwitz şi din Brigada Evreiască care luptase alături de armata engleză. Aşa a apărut „Brigada Răzbunătorilor". Câteva decenii nu s-a ştiut nimic despre această brigadă, secretul acţiunilor a fost păstrat cu străşnicie. „Răzbunătorii" au plănuit să-i înece pe copiii lui Eichmann, să otrăvească alimentele soldaţilor eliberaţi, sau chiar să provoace un masacru în masă, otrăvind sursele de apă ale Germaniei. Doi documentarişti de film, Beni Uri şi larin Kinor, au dezvăluit existenţa „Răzbunătorilor" în filmul „Ochi pentru ochi".

întreprinzând ancheta în vederea realizării filmului, cei doi au descoperit povestea „Brigăzii răzbunătorilor". După cum arată filmul, în fruntea acestei unităţi se afla cel ce avea să devină şef al Marelui Stat Major al Israelului, Haim Laskov.

Alături de el se aflau cei care vor deveni generalul Meir Zorea, generalul Israel Cârmi - care ulterior a întemeiat în ţară poliţia militară -, Şmuel Ghivon şi Iohanan Pereţ. Toţi aceştia serveau în armata britanică, la o bază din orăşelul Crevisio, în zona de graniţă între Italia, Iugoslavia şi Austria.

Cârmi relatează: „Am trimis soldaţi să ancheteze localnicii. Eram decişi să intrăm şi

să incendiem, casă după casă". Răzbunătorii au reuşit să ajungă la o pereche de nemți dispuşi să colaboreze. Bărbatul se afla în fruntea Gestapoului din regiune, iar Cârmi l-a însărcinat să întocmească o listă a celor ce au deținut funcții superioare în Gestapo şi SS. „în dimineața aceea, după ce am cercetat lista, am înțeles că am prins câțiva rechini mari. Lista cuprindea amănunte exacte. Am decis să-i executăm pe oamenii aceştia", spune Cârmi.

S-au format patrule de şoc, din soldați evrei îmbrăcați în uniforme englezeşti. Aceştia îi găseau pe cei căutați în casele lor, îi scoteau în curți şi îi sugrumau cu mâinile lor, aruncându-i apoi, cu o greutate legată de gât, în apa adâncă a râului din apropiere, în decurs de câteva luni, au primit zilnic liste cu aproximativ 30 de nume. „Plevuşcă" era predată englezilor, să se ocupe de ei. „Rechinii" erau tratați de evrei, în felul acesta au fost lichidați, aproximativ o mie de oameni.

Printre cei lichidați s-a numărat şi „asasinul de copii" Elvis Gwande, pe care l-au găsit, la doi ani după încheierea războiului, în orăşelul Judenburg din Germania. Apoi, când membrii unității au început să aibă mustrări de conştiință omorând oameni fără a fi judecați, Iohanan Pereț a spus:

„Mama mea a fost arsă la Treblinka, tata - spânzurat la Auschwitz. Pentru mine asta a fost de-ajuns!" Unitatea răzbunătorilor a fost transferată în Olanda, dar şi acolo şi-a continuat acțiunile de lichidare.

O altă unitate de răzbunare a fost comandată de Heinrich Manos Diamant, supraviețuitor al Holocaustului, care şi-a pierdut întreaga familie. El relatează că după război, l-a urmărit pe Eichmann şi, după căutări îndelungate, a ajuns la o casă la Althaus, în Austria, unde a găsit-o pe Veronica Liebert, soția lui Eichmann, cu cei trei copii ai lor. S-a împrietenit cu ei şi, într-o zi, i-a invitat la o plimbare cu barca pe lac. „Am vrut să-l pedepsesc pe Eichmann, şi, cea mai cumplită pedeapsă ar fi fost să-i înec copiii. Dar, în momentul în care răsturnasem aproape barca, mi-a apărut în față mama mea. Nu ştiu cum am reuşesc să restabilesc echilibrul bărcii. Am pornit spre țărm şi de atunci nu i-am mai văzut pe aceşti copii", s-a confesat Diamant, în cele din urmă, el a reuşit să ajute la capturarea lui Eichmann împrietenindu-se cu amanta acestuia, Măria Messberer, care trăia la Linz, în Austria. A obținut de la ea o fotografie rară a lui şi a predat-o Mossadului.

Scriitorul Michael Bar Zohar a încercat şi el să se răzbune pe Eichmann, dar a eşuat. Şimon Avidan, unul din comandanții Palmahului, i-a relatat lui Bar Zohar că un grup de răzbunători a descoperit un neamț despre care credeau că este Eichmann. Omul a fost adus într-un luminiş de pădure şi executat. Apoi s-a aflat că fusese vorba de un alt criminal nazist.

Şi partizanii au întreprins acțiuni de răzbunare. Ei au întemeiat la Lublin grupul „Din" (în ebraică „judecată"), în fruntea căruia s-a aflat poetul Aba Kovner. Acesta i-a povestit istoricului Levi Sarid care, la rândul său, a arătat totul în film:

„Răzbunarea a fost testamentul lor. O sentință pentru întregul popor german, care a ştiut despre ororile Holocaustului şi a tăcut", în 1946, când s-a stabilit marele plan de otrăvire a apelor, Aba Kovner s-a înapoiat în țară pentru a primi aprobarea de la conducerea işuvului, să otrăvească sursele de apă ale Germaniei, la Miinchen, Hamburg şi Niirenberg. Ar fi murit otrăviți şase milioane de germani, pentru cei şase milioane de evrei morți în Holocaust. Primul preşedinte al Israelului, Haim Weizman, a confirmat că i-a dat

dispoziţii savantului prof. Ernest Bergman, să pregătească un material toxic, lipsit de gust şi miros care să fie ambalat în cutii de conserve şi trimis în Germania. Kovner s-a îmbarcat pe un vas britanic ce naviga spre Franţa, având la el un sac cu 50 de kilograme de cutii cu otravă. Dar probabil că cineva l-a denunţat: Kovner a fost arestat în Franţa.

Ca reacţie la arestarea lui Kovner, aliaţii săi au trecut la planul de a otrăvi pâinea ce se aducea membrilor din S S şi Gestapo aflaţi atunci în lagăre lângă Dachau şi Nurenberg. în aprilie 1946, grupul a uns cu otravă, într-un ritm nebun, trei mii de pâini, care, ajunse în lagăre, au ucis trei sute de prizonieri de război.

Istoricul prof. loav Ghelber, de la Universitatea din Haifa, are multe rezerve faţă de aceste mărturii. El susţine că ele au fost depuse de oameni care se sprijină unii pe ceilalţi şi că nici o mărturie nu vine din afară. Doi eroi principali ai acestei afaceri n-au fost dispuşi să vorbească, până în ultimul moment: generalul Haim Laskov, care n-a vorbit deloc şi generalul Meir Zorea, care pare-se, a povestit ceva în ultimele zile ale vieţii. Israel Cârmi a dezvăluit încă din 1960 povestea, săptămânalului „Haolam Haze".

„După câte ştiu, soldaţii din Brigada Evreiască au organizat câteva pogromuri împotriva nemţilor, după război.

Dar acţiunile acestea erau spontane, iar britanicii au făcut totul pentru a-i scoate pe soldaţii evrei din Germania şi a muşamaliza lucrurile", spune prof. Gheiber.

El mai relatează:

„L-am întrebat odată pe Laskov, de ce nu vrea să spună nimic despre acţiunile de răzbunare, şi el mi-a răspuns: „Răzbunarea nu este un act cu care trebuie să te mândreşti, fiindcă ea e arma celor slabi, şi atunci am fost slabi". Prof. Ghebler mai este de părere că colaboraţioniştii n-au procurat întotdeauna informaţii exacte. Despre acţiunea de otrăvire a pâinilor el afirmă că „e un mit".

Beni Uri, regizorul filmului, relatează că persoanele implicate în această afacere au acceptat să fie intervievate pentru film numai „după o acţiune de convingere grea. Multora le este greu să vorbească despre asta chiar şi astăzi, după cincizeci de ani. Am primit şi multe refuzuri".

„Dacă analizăm ce anume au vrut 'Răzbunătorii' şi ce au obţinut în cele din urmă, constatăm că de fapt ei au eşuat. Dar am considerat că filmul îi va elibera pe aceşti oameni de povara pe care o poartă în suflete de atâta vreme. Ne-am întrebat de ce, din atâţia supravieţuitori, numai un mic grup a vrut să se răzbune. Şi răspunsul pe care ni l-am dat a fost că majoritatea au venit în Israel, unde au reuşit să-şi întemeieze familii, şi pentru ei asta a fost răzbunarea adevărată" - spune în încheiere Beni Uri.

Capitolul 7

„HAIESEK HABIŞ" - AFACERE RUŞINOASĂ

Cea mai frumoasă poveste cu spioni, trădători şi denunţători sună cam aşa: un individ se priveşte în oglindă şi cuprins de greaţă, spune: „Denunţătorule!" S-a uitat

vreodată în oglindă Avri Elad?

„Haadam haşlişi" (Omul al treilea), va rămâne probabil figura cea mai controversată din istoria spionajului israelian. El a fost unul din agenții secreți cei mai importanți ai Mossadului, de vreme ce a fost trimis să organizeze, la Cairo şi Alexandria, o importantă rețea de spionaj. La sfârşitul anului 1953, „Haadam haşlişi", pe numele lui adevărat Elad Avri, sau Paul Frank sau Avraham Dov-Zeidenberg, a primit ordinul să execute un plan machiavelic conceput de Serviciile secrete israeliene şi aprobat de unul din conducătorii țării. Nici până astăzi nu se ştie cine a dat acest ordin şi cine l-a aprobat.

Piramida puterii se înfățişa astfel: prim-ministru era David Ben Gurion, ministru de Externe - Moshe Sharet, ministru al Apărării - Pinhas Lavon, şeful Statului Major Moshe Dayan, comandantul serviciilor secrete ale armatei Beniamin Gibli, şeful Mossad - Isser Harel, în perimetrul acesta s-a luat cea mai uluitoare decizie din istoria politică şi a Serviciilor secrete israeliene. Churchill făcuse cunoscută decizia Angliei de retragere a trupelor engleze de la Canalul de Suez. Colonelul Nasser dobândea astfel o cale maritimă de cea mai înaltă importanță strategică. Serviciile speciale şi Executivul israelian erau în stare de orice pentru a-i convinge pe englezi şi pe americani că fac o greşeală istorică. Aşa s-a înjghebat planul aventurier de sabotare a unor obiective britanice şi americane din Egipt, ambasade, centre culturale, cazărmi etc., ceea ce ar fi trebuit să dovedească anglo-americanilor că egiptenii nu sunt în stare să-şi gestioneze Canalul de Suez şi independența.

Aceste acțiuni criminale ar fi fost atribuite bineînțeles egiptenilor şi ar fi trebuit să declanşeze o uriaşă reacție antiegipteană în Occident şi mai cu seamă în Statele Unite şi Anglia.

începând cu data de 2 iunie 1954 au început să sară în aer obiective anglo-americane, altă serie de atentate au avut loc la 15 iunie 1954, din fericire, sau poate din nefericire, ele au încetat brusc, aşa cum au fost declanşate. Egiptenii reuşiseră să-i aresteze pe toți membrii agenturii israeliene, pe toți în afară de şeful rețelei.

Relatarea procesului agenților israelieni a umplut paginile ziarelor lumii şi a adus destule prejudicii Israelului.

Verdictul a fost foarte sever. Moshe Marzuk şi Shmuel Ezer au fost spânzurați, Victor Levi şi Filip Nathanson au fost condamnați la închisoare pe viață, Marcelle Ninio şi Robert Dasa au fost pedepsiți la 15 ani muncă forțată, iar Meir Zafran şi Meir Minhas la 7 ani închisoare. Unul dintre agenți nu a mai ajuns la Tribunal: Max Benett s-a sinucis în celula sa, cu cinci luni înainte de proces. Un singur om a reuşit, ca prin minune, să scape: Elad Avri, şeful rețelei de spionaj!

Acțiunea aceasta şi deznodământul ei tragic, cunoscute sub numele de „Haiesek habiş" (Afacerea ruşinoasă) au avut urmări care au zguduit viața politică israeliană. Deşi a dat ordine severe şi s-a anchetat adânc, şeful guvernului, David Ben Gurion, n-a reuşit să afle cine a dat ordinul. Pinhas Lavon, pe atunci ministrul Apărării, care i-a acoperit pe vinovați sau poate nici el n-a ştiut adevărul, a fost obligat să părăsească scena politicii israeliene.

Şi ce simplu s-ar fi putut încheia toată această poveste ruşinoasă, dacă Lavon sau Gibli sau Dayan sau toți laolaltă şi-ar fi asumat de la început responsabilitatea,

recunoscând că a (sau au) dat ordinul, ulterior ar fi putut să spele creierii mulțimii explicând că acțiunea a fost o „necesitate națională" sau cine ştie ce alte bazaconii patriotarde, erau prea adulați eroii ca cineva să fi avut curajul sau interesul să-i dea jos de pe piedestal, dar aşa au rămas cu toții pătați şi odată cu ei o pată istoria serviciilor secrete.

Beniamin Gibli va trebui să părăsească şefia AMAN, dar e bun prieten cu generalul Moshe Dayan, şeful Statului major al Armatei, care, curios, lipsise vreme de o lună din țară, tocmai în perioada deciziilor şi atentatelor din Egipt, acum are ocazia să-i salveze onoarea lui Gibli şi-l numeşte pe acesta comandant al unei divizii Țahal.

Şocul „Afacerii ruşinoase", din urmă cu peste jumătate de secol, continuă să fie resimțit şi astăzi. Un eveniment editorial neobişnuit a repus din nou pe ordinea zilei „Afacerea ruşinoasă": apariția la Cairo a cărții „Acțiunea Suzana", a ziaristului şi scriitorului egiptean Abdel Hamuda. Egiptul a deschis arhivele serviciilor secrete egiptene şi a dat răspuns unei întrebări care a obsedat nu numai serviciile secrete israeliene, în ultimele decenii: şi-a trădat Elad Avri tovarăşii de luptă? Răspunsul egiptenilor este clar şi documentat:

Elad Avri, deşi a fost şeful rețelei de spionaj, a reuşit să părăsească legal Egiptul la 12 zile după ce autoritățile îi arestaseră pe toți agenții israelieni. Avri nu s-a temut să se prezinte pe aeroportul din Cairo, să se legitimeze cu un paşaport pe numele de Paul Frank, nume sub care active în Egipt. De unde avea Paul Frank siguranța că nu va fi şi el arestat?

Autorul cărții dezvăluie că Paul Frank, alias Elad Avri, petrecuse în luna iulie 1954, înaintea arestării rețelei sale, aproape 12 nopți la hotelul de lux "Windsor" din Alexandria.

El se înscrisese în registrul hotelului sub numele de Paul Frank.

Acest hotel era cu strictețe supravegheat de organele securității egiptene. Este cunoscut, dar n-a fost arestat.

Când nu dormea la hotelul "Windsor", Paul Frank locuia pe strada Hussein nr. 53, în casa baronului german Theodor, fost hitlerist, care se refugiase în Egipt la sfârşitul celui de-al doilea război mondial. Baronul german lucra pentru spionajul egiptean. Se pare că baronul Theodor mai lucra şi pentru altcineva şi, bănuit că a furat acte de război ale marinei egiptene a fost nevoit să părăsească Cairo.

Paul Frank a fost recrutat de serviciile de spionaj egiptene în această perioadă când îl frecventa pe baron susține autorul cărții "Acțiunea Suzana". Colonelul Otman Nuri, şeful serviciului secret al armatei egiptene din Cairo, un specialist al contraspionajului, a reuşit să-l corupă pe agentul Flad Avri. Acesta i-a predat pe toți agenții săi colonelului Nuri şi astfel şi-a salvat pielea.

De la Cairo, Avri a zburat la Roma şi de acolo la Bonn, *țn* Germania. Cinci luni a locuit Avri în capitala Germaniei Federale şi în toată această perioadă, din întâmplare (?), la Bonn se afla şi şeful serviciului secret militar egiptean, colonelul Otman Nuri.

La 29 decembrie 1954, Avri a fost rechemat în Israel, pentru a fi cercetat în cazul "Afacerii ruşinoase". El nu s-a temut că va fi arestat, ştia că nu există dovezi împotriva sa.

Cînd a fost încolțit, şi-a pledat nevinovăția. Totuşi, tribunalul care l-a judecat "cu uşile închise", l-a condamnat la 12 ani închisoare, pentru contacte "ieşite din comun" cu colonelul Otman Nuri. Dacă s-ar fi ştiut că a trădat, ar fi fost, fără îndoială, condamnat la moarte.

După ce şi-a ispăşit pedeapsa, Elad Avri a părăsit imediat Israelul şi s-a stabilit în Statele Unite, unde şi-a cumpărat o fermă.

"Cu ce bani?", se întreabă ziaristul egiptean. Aluzia e transparentă. Oare serviciile noastre secrete nu şi-au pus aceeaşi întrebare? în urmă cu câțiva ani Elad Avri a publicat în America o carte autobiografică despre "Omul al treilea", în care se apără cu disperare. Nu Avri a trădat, el ar fi, chipurile, victima manipulațiilor serviciilor screte.

Arhivele securității din Cairo dovedesc însă altceva.

Presupun ce s-a întâmplat la ferma lui Avri după apariția cărții care-i descoperea trădarea.

Brusc, Avri a simțit o sudoare rece de-a lungul sirii spinării. Cuprins de o presimțire rea, Avri s-a repezit la telefon ŞJ a rupt firele. A îngrămădit banii într-o valiză, a stins luminile Şi s-a făcut nevăzut.

Poate că nu de brațul lung al Mossadului s-a temut, ci de răzbunarea foştilor săi camarazi pe care i-a trimis la moarte.

Câțiva dintre ei au reuşit să supraviețuiască chinurilor din temnițele egiptene şi trăiesc astăzi în Israel...

Dincolo de aspectul juridic al „Afacerii ruşinoase", poftea a declanşat în societatea israeliană un adevărat cutremur , Oral. Conducătorul legendar al țării, David Ben Gurion nu s-a împăcat cu situația obscură lăsată în urma sa de fuga lui Avri.

Nu era posibil ca o unitate secretă, un segment din sistemul informațional, să lanseze o acțiune atât de importantă şi atât de imorală şi vinovatul principal să rămână nepedepsit. Acțiunea fusese lansată în ascuns, fără aprobarea premierului țării, care este responsabilul direct al Mossadului.

Cineva a dat acest ordin! Cine? Povestea era atât de urâtă, încât toți responsabilii politici şi militari ai Israelului doreau să fie uitată. Numai David Ben Gurion s-a încăpățânat şi a cerut insistent să se facă lumină în acest caz. Când camarazii săi cei mai apropiați s-au coalizat întru muşamalizarea afacerii, prim-ministrul David Ben Gurion a părăsit conducerea Partidului Mapai şi a provocat noi alegeri parlamentare. „Majoritatea tăcută" a populației nu l-a susținut. Deşi Partidul „Rafi", în fruntea căruia a candidat, a obținut numeroase locuri în noul Knesset (Parlammentul israelian), David Ben Gurion nu a mai fost ales prim-ministru, el s-a retras din viața politică şi s-a instalat la Sde Boker, într-o colibă din pustiul Neghev. El a continuat să trăiască acolo, profetizând înflorirea țării ca o consecință a dezvoltării agricole şi economice a Neghev-ului.

Vocea sa n-a răsunat în pustiu.

Capitolul 8

KLINGBERG - POVESTEA UNUI SAVANT ISRAELIAN SPION ÎN SLUJBA KGB

De cum intrase în birou, secretara observase că Isser Harel, şeful Mossadului, nu-i în „apele"sale:

- Dă-i drumul la aerul condiționat, strigă el la secretară. Ce dracu', vrei să ne sufocăm? Unde-i cafeaua?

în următoarele clipe apăsă pe cele trei butoane,care îi avertizau pe cei trei şefi de departamente operative, că şeful sosise.

Aceştia nu întârziaseră să sosească val-vârtej. Simțiseră şi ei, că „şeful" e turbat.

- Rapoartele! îi soma Harel.

întrunirea începu... Nici nu-şi spuseseră „shalom". Era °ra 8 dimineața. Jaluzelele erau trase şi, din plafon, o lampă fluorescentă îi învelea pe Harel şi pe ceilalți trei bărbați, cu fețe chinuite de nesomn, cu o lumină bolnavă.

- Profesorul pleacă mâine, 17 aprilie, la Berlin, la «Conferința internațională pentru protecția vegetației", spuse cu un glas neutru Iair.

- Am verificat la Institutul Biologic din Ness Ziona, Profesorul nu a luat de-acolo nici-un dosar şi nici o hârtie, adăugă precipitat, Zanbar.

- Până azi n-a ştiut nimeni că pleacă la Berlin, spuse apăsat Itzhak. Poate că nici el nu ştia că trebuie să plece.

Harel tăcu, îngândurat. Aşadar, profesorul Markus Klingberg, directorul adjunct al Institutului Biologic de la Ness Ziona, de fapt şeful institutului, se grăbeşte să plece la Berlin.

- De ce? De ce pleacă?

- Să-l întrebăm, propuse Iair.

Harel se prefăcu că nu aude nuanța de ironie.

- Buuun, spuse şeful, lungind vorba cât se putea. Ce dracu, crezi că o să răspundă?

Iair nu se emoționa:

- Păi, o să ne arate, probabil, o invitație de la şmecherii ăia de la Berlin. Conduce unul din seminariile conferinței.

Moleculele chimice...

- Toate plecările sale în Europa sau America au acoperire. Tipul e un mare om de ştiință, adăugă Zanbar.

- E un mare om de ştiință. Asta-i tot, zâmbi sardonic Iair.

Harel simți că-şi iese din pepeni:

- Faci iar pe deşteptu', nenorocitule. „Un mare om de ştiință", da?

Harel nu aşteptă răspunsul, îi puse lui Iair un deget în piept şi-i ordonă calm:

- Te duci acasă şi-ți faci bagajele. Mâine, pleci la Berlin.

- Ai să trimiți de două ori pe zi rapoarte cu ce se ocupă profesorul, ce mănâncă, pe unde umblă, şi cu cine se întâlneşte.

- Şi ca să nu te plictiseşti, îi iei cu tine, pe Zanbar şi Itzhak.

- Mâine mă însor, replică Iair.

- îmi pare rău!

La 20 septembrie profesorul Markus Klingberg sosea la Berlin, cu cele trei umbre după el.

în dimineața aceleaşi zile, pe biroul tovarăşului Erich Milke, atotputernicul ministru

însărcinat cu securitatea statului din Germania răsăriteană, se afla un document secret, marcat 378/69. Două pagini cu titlul „Cercetări israeliene în domeniul materialelor de luptă chimice". Documentul fusese alcătuit de departamentul culegerii de informații despre Israel al serviciilor de informații est-germane „STASI" (acum ele se află în arhivele de la Berlin în dosarul nr. 352).

„Conform unor informații interne demne de încredere, în Israel se lucrează intens în domeniul compuşilor organici ai acidului fosforic, se menționa în document. Aceşti compuşi, reprezintă baza fabricării de mijloace moderne pentru protecția vegetației şi pentru combaterea dăunătorilor - dar şi pentru producerea unei serii de arme chimice şi biologice deosebit de periculoase.

în fruntea programului de înarmare cu arme biologice a Israelului se află un profesor cu numele Markus Klingberg (ştie şi germană).

în aceste cercetări savanții israelieni sunt sprijiniți de specialişti din Germania federală, care au fost invitați de câteva ori în Israel pentru consfătuiri".

în continuare erau prezentate câteva realizări israeliene în acest domeniu, printre care cea a echipei de la „Mahteşim", condusă de dr. Pereț Braha. „Mijloacele chimice şi biologice de luptă au la bază şi cercetările dr. Schroeder, fostul director al Institutului pentru cercetarea protecției vegetației de la fabrica „Bayer", care a descoperit în cursul celui de-al doilea război mondial, gazul nervilor de tip „Somon" şi „Sarin". Trebuie adăugat că în timpul războiului, „Bayer" a folosit evrei, drept cobai pentru medicamentele sale."

în document se mai preciza că dr. Schroeder a fost în Israel în 1967 şi la sfârşitul lunii februarie 1968, vizitând Institutul Weizman şi alte instituții de cercetări care se ocupă de compuşii organici de fosfor. După mărturisirea doctorului Schroeder, în Europa nu există în acest domeniu institute de cercetări care se pot compara cu cele israeliene.

Agenții est-germani au mai raportat că în octombrie 1968 a făcut o vizită în Israel şi profesorul Klimer, directorul Institutului de substanțe toxice de la Universitatea din Bonn, care era pe atunci şi locțiitorul preşedintelui comisiei de Medicină militară a armatei germane. Atât prof. Klimer, cât şi Prof. Schroeder, au fost cândva cercetători la „Bayer"-ul nazist.

După cum se precizează în document, „pentru securitatea sursei, această informație nu poate fi folosită în scopuri publice".

Tovarăşul Erich Milke luă un „Lord" roşu, şi încercui cu cerneală cele două cuvinte: „Ştie germană". Vreme de opt zile, cei trei agenți israelieni şi-au bombardat şeful cu rapoarte care-l scoteau din țâțâni pe şeful Mossadului: „A mâncat varză cu caltaboşi. S-a plimbat o oră prin parc. A asistat la lucrările conferinței. Nu s-a întâlnit cu nimeni". Cam aşa arătau toate rapoartele. După 8 zile, profesorul Markus Klingberg s-a întors la Tel Aviv, cu cele trei umbre după el.

- Asta-i tot? Nimic altceva? N-ați observat nimic secretos? Nimic ciudat? Nici un semn? Isser Harel emitea nervos întrebările una după cealaltă, în vreme ce, cei trei agenți, clătinau neputincioşi din cap. Nu, nu observaseră nimic ieşit din comun. Profesorul Klingberg se comportase normal, la fel ca toți ceilalți invitați la Conferința Internațională. Puțin distrat, ca toți savanții.

- în ultima zi şi-a uitat ochelarii şi nu şi-a putut citi raportul, spuse într-o doară,

inocent, Zanbar.

- Şi? - îl fulgeră şeful.

- S-a dus să îi ia din camera de la hotel. A lipsit vreo câteva minute.

Harel se uită la agenţii săi cu milă. Se ridică, începu să măsoare biroul în lung şi în lat şi apoi spuse calm:

- Idioţilor!

Profesorul devenise obsesia comandantului Mossadului.

îşi înnebunise adjuncţii, îi pusese să-l urmărească pe Klingberg, zi şi noapte, şi-i căptuşise biroul de la Ness Ziona şi casa cu microfoane. Dar profesorul părea curat, „Lacrima Christi".

Dacă ar fi fost întrebat de ce îl bănuia pe profesor, Harel n-ar fi ştiut ce să răspundă. Un al şaptelea simţ îl avertiza însă că profesorul nu e „cuşer" (curat).

Doctorul Markus Klingberg venise în Israel din Uniunea Sovietică în 1948. îşi făcuse stagiul militar ca medic, cu grad de ofiţer. După ce s-a eliberat din armată a început să lucreze la Institutul Biologic de la Ness Ziona, un orăşel din apropierea Tel Avivului. Ascensiunea sa ştiinţifică a fost rapidă. Tipul era telentat şi tobă de carte. Iar Israelul, înconjurat de atâţia duşmani, şi ameninţat „să fie aruncat în mare", avea nevoie de arme de intimidare.

Toată întâlnirea dintre David Ben Gurion, şeful noului Stat Israel şi tânărul savant a durat exact 3 minute.

David Ben Gurion îl primise în biroul său de lucru. Pe masă se aflau dosare şi hârtii pe care prim-ministrul Israelului le răsfoia cu repeziciune şi nota pe ele câte ceva. Fără să ridice ochii de pe hârtii, premierul îl îndemnă pe Klingsberg:

- Spune!

Fără să ezite, Klingberg îi expuse planul. Ben Gurion îl asculta cu gura căscată, apoi mormăi:

- O armă biologică?

Dar nu-l lăsă să răspundă şi spuse furios:

- Eşti farsor sau nebun? Cu cine ai mai vorbit despre asta?

- Cu David Ben Gurion, atât, spuse Klingberg.

- Eu n-am auzit nimic şi nici n-ai vorbit cu mine. Nu ţiam aprobat cercetările şi nici nu vreau să aud de ele. Şi apoi sunt foarte ocupat. Şalom!

A doua zi, Markus Klingberg fu numit directoruladjunct al Institutului. Apoi au apărut zeci de constructori care au ridicat rapid nişte construcţii despre care nimeni nu ştia la ce vor servi. Şeful Mossadului rămăsese de multe ori pe gânduri când venea vorba de Silvia, fiica profesorului Markus Klingberg. Aceasta era foarte activă în mişcarea extremistă de stânga „Matzpen". Tineri idealişti, cu orientări anarhiste, gata să urce pe baricade şi să se sacrifice în bătălia împotriva imperialismului american şi a sioniştilor cotropitori. Fiicei profesorului i s-a părut „Matzpen"-ul prea inactiv pentru frisoanele ei revoluţionare şi a întemeiat o altă grupare troţchistă anti-sionistă.

Ce caută fata savantului Markus Klingberg în această groapă de psihopaţi ultracomunişti? se întreba şeful Mossadului.

Fotografiile făcute la nunta Silviei Klingberg cu Uri Adiv, şeful „Matzpen"-ului la-u

înfuriat pe Isser Harel. Nunta a fost oficiată în sala de mese a închisorii unde Uri Adiv își ispășea o condamnare de 20 de ani pentru spionaj în favoarea Siriei. Naș era chiar tatăl fetei, marele savant Markus Kling"erg. „E totuși nunta unicei lui fiice", îi luau unii apărarea.

Ani în șir l-a urmărit Harel pe profesor, dar nu a reușit s*-l prindă cu mâța în sac. Avea certitudinea că Klingberg e spion KGB, dar reușitele savantului erau atât de impresionante meat responsabilii militari i-au impus șefului Mossadului s-o lase mai moale cu bănuielile și să nu se atingă de „genialul savant".

Chiar și după ce n-a mai fost șeful Mossadului, Isser Harel nu a renunțat să țină trează printre oamenii serviciului bănuielile cu privire la Klingberg.

El reușise să le transmită și succesorilor săi obsesia.

Klingberg continua să fie ținut sub observație.

Pe la mijlocul lui septembrie 1983, Iair năvăli, fără să bată la ușă, în biroul lui Hofi, noul șefia Mossadului.

- Unde te afli, nenorocitule?! - strigă Hofi.

Iair nu ținu seama de izbucnirea noului său șef și strigă, la rândul său:

- Cred că-l avem! Punem mâna pe el!

- Pe cine? întrebă Hofi, uitându-se cu dispreț la adjunctul său.

- Pe Klingberg!

- Stai jos și povestește tot.

- Uite șefule, ce cred eu...

- Nu mă interesează ce crezi tu, vreau să aud faptele, Iair se așeză mai bine în fotoliu și-și aprinse o țigară.

Acum avea să-l fiarbă măcar pentru câteva clipe pe șef. Hofi începu să bată nervos cu tocul în masă.

- Buuuun! - lungi cât putu cuvântul Iair, imitându-și fostul șef. Klingberg își face din nou bagajele.

- Ei și! - Pleacă la Viena.

- Ei și? - La un congres internațional.

- Ei și? - continuă să întrebe imperturbabil Hofi.

- Deunăzi a primit un telefon. - Ei și?

- A fost anunțat că va fi președintele Congresului. - Ei și?

- Și că i s-a rezervat la hotel un apartament la etajul 11.

- Ei și? - Am telefonat la hotel.

- Ei și? - Hotelul are doar 4 etaje și Klingbberg nu va locui la hotel. Ci la Casa de oaspeți a Academiei.

Hofi sări în sus, se repezi la Iair care speriat dădu să fugă, dar șeful îl prinse cu brațele lui lungi și-l strânse la piept.

- Mă, să-mi trăiești, iepurașule. îți dau un milion de morcovi.

Agitat, apăsă pe butoane și-și chemă adjuncții.

- Plecăm cu toții, la Viena.

- Mâine e Yom Kipur, postul cel sfânt. !

- O să postim în altă zi!, gesticula agitat Hofi.

- Profesorul Markus Klingberg n-a mai apucat să fie

președintele Congresului. El a dispărut subit. Pe culoarele Congresului circulau tot felul de povești mirobolante despre un savant israelian, îndrăgostit lulea, care a fugit cu o chimistă rusoaică la Moscova.

Dar Klingberg nu fugise nicăieri. Doi bărbați, puțin arși de soare, au bătut la ușă pentru a-i transmite profesorului o scrisoare. Când le-a dat drumul să intre, Klingberg a înțeles imediat:

- Vă rog, fără violență, a spus.

I s-a făcut o injecție. Peste câteva ore cursa obișnuită El Al, pe traseul Viena-Tel Aviv, transporta în cala avionului o ladă diplomatică.

Toate acestea se întâmplau în 1983. Trei ani nu s-a știut nimic de profesorul Markus Klingberg.

Soția și fiica profesorului primeau de la Poliție și de la alte instituții un invariabil răspuns: „Continuăm să cercetăm.

Aveți răbdare".

Prima informație despre un savant care zace fără judecată într-o celulă izolată în închisoarea „Șikma" din Așkelon, în sudul țării, a apărut într-un ziar de mare tiraj din Londra.

Cazul nu a mai putut fi ascuns. Profesorul Markus Klingberg a fost adus în fața judecății și condamnat la 20 de ani închisoare. Condamnatul mărturisesc că timp de 16 ani a lucrat pentru serviciile secrete ale KGB.

Iser Harel, omul care nu zâmbea niciodată, în acea zi a jubilat. El îl bănuise tot timpul pe profesor. Nu se înșelase!

Post scriptum.

22 august 1996.

Pe banca acuzaților din sala nr. 3 a Tribunalului Suprem din Ierusalim se afla un om în vârstă, bolnav. Ședea aplecat în față ca să poată asculta ce spune avocatul său, Avigdor Feldman. Mâinile îi tremurau fără încetare; n-a reușit să-și deschidă singur sticla cu apă minerală și l-a rugat pe unul din gardienii de lângă el. Era clar că nici nu vede bine. Era pușcăriașul Markus Klingberg care de 10 ani zăcea în închisoarea »s>ikrna" de la Așkelom, sub supraveghere medicală permanentă. Comisia de eliberări a Serviciului penitenciarelor a respins de nenumărate ori cererile sale de a fi eliberat pe motive de sănătate.

Atât Mossadul (serviciile secrete care activează în exteriorul țării), cât și Șabakul (serviciile secrete pentru interior), s-au opus eliberării lui Klingberg.

Prof. Klingberg a făcut apel la Tribunalul Suprem.

Dezbaterea urma să se țină cu ușile închise, așa cum s-a făcut și până acum în cazul Klingberg, dar președintele Tribunalului Suprem, judecătorul Aharon Barak, a hotărât să permită presei să asiste la o parte din dezbatere.

Avocatul profesorului a declarat că nu există nici o divergență între el și procuratură în ceea ce privește starea sănătății clientului său, care suferă de o serie de boli. Din raportul alcătuit de medicul Serviciului penitenciairelor, reiese că prof. Klingberg se află într-o situație critică și orice incident medical îi poate provoca moartea. El a cerut să nu fie lăsat să moară în închisoare, ci în ambianța călduroasă a familiei sale.

Teama zilnică în fața pericolului morții îi agravează situația.

Avigdor Feldman a fost de acord că prof. Klingberg deține informații care pot periclita securitatea statului, dar clientul său nu intenționează să facă nimic rău. El a povestit pentru a ilustra caracterul clientului său - că profesorul a interzis ani de zile răposatei sale soții şi fiicei sale, care locuieşte în străinătate, să-i dezvăluie identitatea şi faptul că a fost arestat.

Trebuie ținut seama şi de faptul că Uniunea Sovietică, pentru care a spionat prof. Klingberg, nu mai există şi că în cei 13 ani care au trecut de la prinderea sa s-au schimbat multe lucruri: comunismul s-a spulberat şi Klingberg a declarat că nu mai crede în el.

Reprezentantul statului în această dezbatere, av. Rahel Soher, a susținut, pe baza unei expertize întocmite de prof.

Rahmilevici, nu numai că nu s-a înregistrat o înrăutățire a situației lui Klingberg în ultinul an, dar în anumite puncte de vedere starea sa s-a îmbunătățit. Ea a subliniat că el este în permanență sub supraveghere medicală, şi dacă ar fi fost vorba de un tratament pe care-l putea primi numai în afara închisorii, ea ar fi fost prima care să ceară acest lucru. Fără îndoială – a adăugat av. Soher -, moartea soției sale şi faptul că are mustrări de conştiință au contribuit la înrăutățirea stării sănătății prof. Klingberg, mai ales pe plan sufletesc.

Judecătorul Barak, preşedintele Tribunalului Suprem a anunțat că tribunalul va cerceta materialul secret care i-a fost pus la dispoziție şi abia după aceea va lua o hotărâre. A cercetat, dar n-a luat nici o hotărâre.

De-a lungul anilor, fosta Uniune Sovietică a încercat, de tnulte ori, să-l recapete pe Markus Klingberg. S-a vorbit chiar despre o tranzacție dintre Germania răsăriteană şi Israel, conform căreia, Germania urma să insiste ca Siria să-l elibereze pe Ron Arad, în schimbul eliberării prof. Klingberg. Serviciile secrete est-germane (STASI) nu numai că au fost implicate, dar au şi inițiat această tranzacție.

în documentul 347/88 din 14 iunie 1988 din Arhiva „STASI", se relatează că, în primăvara acelui an s-au întâlnit la Paris, avocatul est-german Wolfgang Vogel, avocatul israelian Amnon Zichroni şi un jurist francez. Din document reieşea că Israelul era dispus să-l amnistieze pe prof. Klingberg, dacă Uniunea Sovietică, va face presiuni asupra Siriei şi Iranului, pentru eliberarea israelianului Ron Arad, un aviator doborât în sudul Libanului. Dar schimbul de prizonieri nu s-a realizat şi spionul-savant a rămas în continuare după gratii.

La începutul lunii octombrie 1998, era o zi insuportabil de călduroasă, de parcă pământul luase foc. Poarta grea a închisorii s-a deschis, şi un bătrân, sprijinit într-un baston, o umbră tremurândă, s-a oprit în prag, speriat de soarele strălucitor şi de căldura sufocantă.

Era Markus Klingberg. în sfârşit, după 15 ani de închisoare, justiția israeliană se milostivise de dânsul. Fusese eliberat, dar nu avea voie să iasă din casă şi nici să se întâlnească ᶜu străini. Doi „frați" trimişi de la „spital" se vor afla în preajma sa tot timpul; ziua şi noaptea. Că, deh, omul e bătrân şi aproape neputincios.

Câteva zile mai târziu, furios, Klingberg îi va concedia.

Nu are bani cu ce să le plătească. Procuratura a reacționat, cerând rearestarea lui

Klingberg.

Ce oare mai ascundea, mintea genială a savantului, că Mossadului îi era frică să-i redea deplina libertate?

Capitolul 9

O UMBRA ASUPRA EROULUI NEHEMIA

în noiembrie 1957, la înmormântarea lui Nehemia Argov, Israelul a plâns şi a ținut doliu. I se spunea "Nehemia care poate totul" şi era omul de încredere, "mâna dreaptă", secretarul militar, consilierul intim, garda personală şi prietenul cel mai apropiat al lui David Ben Gurion, prim-ministrul țării.

Ca să ajungi în acele vremuri la Ben Gurion, mai întâi trebuia să faci "anticameră" la Nehemia. El se voia scutul viu al conducătorului țării. De altfel, spusese adesea că dacă duşmanii vor atenta la viața lui Ben Gurion, gloanțele îl vor lovi mai întâi pe Nehemia.

La 29 octombrie 1957, un fanatic evreu a aruncat o grenadă în Knesset, spre masa miniştrilor. Rănit, David Ben Gurion a fost internat la spitalul "Hadassa", din Ierusalim.

Nehemia nu-şi putea ierta că n-a fost în preajma lui Ben Gurion, în momentul atentatului. Cine i-a furnizat atentatorului grenade "Țahal"? Şi cum de-a primit criminalul un loc în imediata apropiere a lui Ben Gurion? Nehemia a jurat să descopere cine se ascundea în spatele atentatorului.

în acea sâmbătă ploioasă de noiembrie, Nehemia, cu gândurile aiurea, conducea cu viteză maşina spre Ierusalim. El nu l-a observat pe David Kadoş, un sportiv care mergea pe bicicletă, în sens contrar, spre Tel Aviv. Maşina îl loveşte pe biciclist, iar Nehemia se ocupă personal de internarea lui Kadoş în spital.

Târziu, noaptea, Nehemia se întoarce acasă, scrie o scrisoare lungă, de adio, pe şase pagini, lui David Ben Gurion, dispune ca toți banii pe care-i avea la Bank Hapoalim să-i fie dați ciclistului rănit, şi apoi îşi trage un glonte în tâmplă.

Aceasta a fost versiunea oficială a sinuciderii lui Nehemia Argov.

A doua zi dimineață, cel mai mare poet al țării, Natan Alterman, publica poemul "Moartea lui Nehemia":

... „Nehemia, poate că moartea ta e-o ghicitoare

Pentru că în noaptea aceea, misterioasă din plin,

Ai măsurat lucruri care nu au măsură

Definitiv, în mod extremist.

Şi fără să ştim"...

Era pentru prima oară când se vorbea că ceva misterios provocase de fapt moartea eroului. Toată țara ştia, numai lui David Ben Gurion i s-a ascuns vestea tragicei sinucideri a prietenului său.

Abia câteva zile mai târziu, a aflat şi Ben Gurion. în jurul patului de spital, s-au

adunat Moshe Dayan, Pola Ben Gurion, Ițhak Navon, Shimon Peres şi Tedy Kolek şi i-au dat să citească scrisoarea de adio a lui Nehemia. Ben Gurion i-a rugat să-l lase singur. Când s-au întors, l-au găsit pe Ben Gurion plângând, în jurnalul său, David Ben Gurion avea să scrie: "Am fost întristat de moarte că nu voi putea să-i spun lui Nehemia tot ce am purtat în suflet pentru prietenia lui. Oare numai pentru că l-a rănit pe Kadoş a făcut Nehemia ce a făcut, sau au fost şi alte cauze?... Oare n-a existat ceva ce nu ştim, care a presat asupra lui? De ce e imposibil să fie mort şi totuşi să pot discuta cu el?"

Nehemia era mort, dar exista scrisoarea lui. Din motive obscure, scrisoarea n-a fost dată atunci publicității. Aşa au început să circule, paralel cu versiunea oficială a sinuciderii, zvonuri şi aluzii şoptite cu jumătate de gură. La înmormântare, şase colonei au purtat pe umerii lor sicriul lui Nehemia. Şeful Statului Major, Moshe Dayan, cu lacrimi în ochi, a vorbit despre Nehemia care „a ars în focul luptei", iar David Ben Gurion a emoționat Knessetul, care l-a văzut pentru prima oară Pe intransigentul conducător, plângând.

Era greu de crezut că un om de oțel, ca Nehemia, să se fi sinucis pentru că a rănit un biciclist. Mult mai târziu, biciclistul [a] relatat că se afla internat în spital, când a început să priWească scrisori anonime şi anumite vizite care l-au încuftoştiințat că Nehemia Argov nu s-a sinucis din cauza lui.

Ulterior, au început să circule şi alte versiuni privind sinuciderea lui Nehemia. Era vorba în aceste versiuni despre pierderea de către Nehemia a unor documente de primă importanță pentru securitatea Israelului, şi chiar despre înstrăinarea unor documente secrete.

Din asemenea versiuni ar fi putut lipsi femeia?

"Cherchez la femme!" - spune dictonul francez, şi cineva a găsit o spioană turcă, de care s-ar fi îndrăgostit Nehemia.

Iser Harel, fostul şef al serviciilor secrete israeliene declară că asemenea ipoteze nu pot fi luate în considerație. Dar tot el relatează un fapt straniu. David Ben Gurion a evitat, până spre sfârşitul vieții, să afle adevărul despre moartea prietenului său Nehemia.

Cu puțină vreme înainte de a muri, Ben Gurion s-a văzut de mai multe ori cu Iser Harel, care nu mai era şeful Mossadului. Şi, de fiecare dată, Ben Gurion îl presa pe Harel să-i relateze adevărul despre Nehemia.

Harel a fost în bune relații cu Nehemia. Harel şi Nehemia au fost cei care l-au avertizat, în numele Mossadului, pe colonelul Israel Beer că există bănuieli împotriva sa şi i-au cerut să evite să se întâlnească cu anumiți diplomați străini.

Când Beer a fost arestat şi condamnat, ca spion, în anul 1961, unii şi-au amintit de strania sinucidere a lui Nehemia Argov.

Iser Harel i-a spus lui David Ben Gurion că Nehemia n-a fost un om tare, cum se credea, dimpotrivă că a fost un om slab, lovit mereu de crize sufleteşti. David Ben Gurion l-a privit gânditor pe fostul şef al Mossadului, a plecat capul în jos şi n-a mai întrebat nimic.

Shraga Netzer, cândva un personaj important în ierarhia politică a țării şi prieten cu Ben Gurion, povesteşte că de Paşte, în anul 1973,1-a vizitat pe "bătrân" la Sde Boker. Ben Gurion, care era aproape pe cealaltă lume, i-a şoptit: "Shraga, de ce s-a sinucis Nehemia?"

Ce teribilă a fost preocuparea omului care agoniza, ce nemaipomenită forță a avut

acea minte întunecată deja de moarte, în încercarea supraomenească, ca tocmai atunci, înainte de a muri, să afle ceea ce s-a ferit să cunoască pe vremea când era puternicul conducător al țării.

Capitolul 10

UN EVREU ÎL ASASINEAZĂ PE CONTELE SUEDEZ FOLKE BERNADOTTE

Povestea începe cu zeci de ani în urmă.

Toamna anului 1948; încă nu era pace, dar nici război.

Se mai trăgeau rafale, mai mureau oameni dar, armistițiul dintre Israel şi statele arabe, de bine de rău, funcționa. Liniştea asta relativă putea fi considerată ca un succes al tactului diplomatic şi inteligenței contelui Folke Bernadotte, trimisul ONU în Orientul Mijlociu, ca negociator al păcii.

La 25 mai 1948, când a sosit la Ierusalim, Contele Bernadotte împlinise 53 de ani. El era fiul fratelui lui Gustav al V-lea, regele Suediei, avea funcția de preşedinte al Crucii Roşii Suedeze şi se bucura de încrederea comunității internaționale.

Evreii n-au avut însă încredere în el. Guvernul provizoriu al Israelului a respins categoric planul de pace al contelui Bernadotte, iar şeful guvernului, David Ben Gurion, a notat în jurnalul său, la 29 iunie 1948: "Cine îl bănuieşte pe Bernadotte, că ar fi spionul ministrului de externe englez Bevin, nu-l bănuieşte de pomană".

Ca să înțelegem astăzi de ce în urmă cu 60 de ani evreii n-au avut încredere în contele Bernadotte, ar trebui să dăm câteva pagini din cartea istoriei, înapoi. La 29 noiembrie 1947, Adunarea Generală a ONU a hotărât împărțirea Palestinei în două state independente, israelian şi arab, Ierusalimul urmând să fie o regiune internaționalizată. Evreii au primit hotărârea ONU, arabii au refuzat-o.

La 14 mai 1948, Adunarea Generală a ONU, a hotărât să-J trimită pe contele suedez Folke Bernadotte în Orientul Mijlociu, ca să aplaneze conflictul evreo-arab. Contele n-a sosit la Ierusalim ca un simplu intermediar; el a adus cu sine un plan de pace, destul de absurd, irațional.

Planul de pace al lui Bernadotte se baza pe ideea împărțirii Palestinei, dar alături de Israel n-ar fi existat un stat palestinian. Jumătatea arabă a Palestinei ar fi fost alipită la regatul Iordaniei.

Asta le-a plăcut evreilor.

Bernadotte propunea ca Ierusalimul - cu autonomia locurilor religioase - să fie alipit Iordaniei.

Asta nu le-a plăcut evreilor.

Planul contelui Bernadotte prevedea tăierea Neghevului pe linia Aşkelon - Beit Govrin şi alipirea acestei regiuni la Iordania.

Nici asta nu le-a plăcut evreilor.

Contele Bernadotte mai propunea ca Haifa şi aeroportul Lod, deşi incluse în statul Israel, să aibă statut de "oraşe libere", la care să aibă acces şi iordanienii, în plus, imigrarea evreilor era supusă controlului ONU, în aşa fel, încât numai unui număr limitat de evrei de vârsta recrutării în armată să li se permită intrarea în ţară. Asta i-a înfuriat rău de tot pe evrei.

Propunerile contelui puteau fi complet respinse, mai cu seamă că se proclamase deja independenţa Statului Israel. Dar şefii organizaţiei teroriste evreieşti "Lehi" s-au gândit că-i mai simplu să-l asasineze pe trimisul ONU.

Un suedez mort nu mai putea să propună niciodată nimic, unor evrei vii.

Profesorul dr. Israel Eldad susţine astăzi că el a fost acela care a propus suprimarea contelui şi că Itzhak Shamir şi Yelin-Mor au fost de acord.

Nimeni mai bine decât profesorul Eldad nu poate să ştie, "de ce" şi "cum" a fost asasinat Folke Bernadotte. La 17 septembrie, când s-au împlinit 40 de ani de la asasinarea contelui, profesorul Eldad şi încă câţiva dintre oamenii lui "Lehi", implicaţi direct în atentat, au rupt "conspiraţia tăcerii":

- "N-are importanţă cine a apăsat pe trăgaci, spune Eldad, ci cine a hotărât să dea ordinul". Aşa s-a aflat şi cine "a dat ordinul" şi cine "a tras".

Trei oameni au stat în fruntea lui "Lehi": Itzhak Shamir, fostul prim-ministru al Israelului, "executantul", Nathan YelinMor, "creierul politic" şi Israel Eldad - "ideologul".

După ce contele Bernadotte a fost asasinat, povesteşte profesorul Eldad, s-a hotărât drept diversiune, ca nu "Lehi" să-şi asume crima, ci o organizaţie inexistentă: "Frontul ţării!"

Bizar în această poveste, relatează Eldad, este faptul că la câteva luni după asasinarea lui Bernadotte, când am stat cu Nathan Yelin-Mor la o cafenea, Nathan m-a întrebat: "Eldad, când am hotărât noi să-l ucidem pe suedez? Niciodată n-am hotărât aşa ceva". L-am privit şi i-am spus: "Nathan, suntem între patru ochi! Tu îmi spui că n-am hotărât să-l ucidem?" El a continuat pe aceeaşi linie şi mi-a spus: "Niciodată n-am hotărât să-l omorâm". Nici până astăzi nu înţeleg ce l-a apucat.

Atitudinea lui Yelin-Mor a rămas pentru mine o enigmă. Doar şedinţa conspirativă în care s-a hotărât uciderea lui Bernadotte a avut loc în casa lui Nathan Yelin-Mor, din Tel Aviv.

Asta a fost în iunie 1948 şi la şedinţă au participat, în afară de Yelin-Mor, Itzhak Shamir şi Eldad şi loshua Zetler, comandantul "Lehi" din Ierusalim.

Nathan s-a opus ca "Lehi" să-şi asume oficial atentatul.

El a fost acela care a propus să publicăm un manifest în numele organizaţiei fictive "Frontul ţării" şi chiar cu mâna lui a conceput acest anunţ.

înmărmurit, m-am ridicat de la masă şi, fără să-i spun "Shalom", am părăsit cafeneaua. Din clipa aceia, am înterupt prietenia cu Nathan Yelin-Mor şi nu ne-am mai salutat niciodată.

30 de ani mai târziu, când a murit Yelin-Mor, mulţi s-au mirat că nu l-am "onorat" la înmormântare. "Pentru mine - am spus atunci - Nathan Yelin-Mor a murit în urmă cu trei decenii.

Astăzi, îl băgăm în groapă"...

Profesorul dr. Israel Eldad susţine că el a "propus", iar conducerea "Lehi" a fost de acord cu lichidarea lui Bernadotte.

Filozofia şi politica organizaţiei "Lehi" impuneau suprimarea contelui. De aceea e mândru că propunerea sa a fost primită cu entuziasm" de întreaga conducere "Lehi".

loshua Zetler, ultimul comandant al lui "Lehi" din ierusalim, susţine însă că el a fost acela care a propus "triumviratului Shamir - Yelin-Mor - Eldad", uciderea lui rolke Bernadotte. Planul acţiunii a fost definitivat în noaptea de 6 septembrie 1948, în casa lui Yelin-Mor din Haifa.

#Zetler nu-şi aminteşte că Itzhak Shamir, care avea numele conspirativ de "Michael", să fi participat la acea întâlnire.

Profesorul Eldad se miră că Zetler "nu-şi aminteşte". O asemenea acţiune periculoasă, cu uriaşe implicaţii interne şi internaţionale, nu ar fi putut avea loc fără aprobarea şi participarea lui Itzhak Shamir.

Ca de obicei, Shamir nu dezminte, dar nici nu recunoaşte...

Propriu-zis, echipa care trebuia să-l ucidă oe Bernadotte a fost formată din 5 oameni: loshua Zetler, loshua Cohen (care a fost paznicul personal al lui David Ben Gurion), Meshulăm Makover ("loav"), "Gingi" (care refuză să-şi declare adevărata identitate) şi Itzhak Ben Moshe (Beţaleli).

Problema cea mai grea, aceea de a afla itinerariul lui Bernadotte, a fost rezolvată de Gaby Badian, şeful serviciului de informaţii al organizaţiei "Lehi" şi de ziaristul Stanley Goldfoot, din Africa de Sud. Stanley a aflat în dimineaţa zilei de vineri 17 septembrie 1949 că avionul lui Bernadotte sosise din Damasc şi că aterizase lângă Ierusalim. Contele urma să se întâlnească în aceeaşi după-amiază cu dr. Dov losef, guvernatorul militar al Ierusalimului. O caravană formată din 3 maşini urma să iasă prin poarta Mandelbaum şi să treacă prin cartierul Katamon.

"Echipa morţii", îmbrăcată în haine militare ale Ţahalului, a pregătit ambuscada pe strada Palmah, în faţa casei cu nr. 18. Ofiţerul Moshe Hilman îl însoţea din partea Ţahalului pe Bernadotte. Contele l-a rugat pe ofiţerul israelian să nu urce în maşină cu revolverul pe care-l purta la cingătoare.

"Deasupra maşinilor noastre flutură steagul ONU şi steagul Crucii Roşii, a spus Bernadotte. Steagurile acestea ne apără".

Colonelul francez Sarreau, comandant al forţelor ONU, l-a rugat pe Hilman să-l lase să stea alături de Bernadotte, ca să poată vorbi cu el pe drum. Povesteşte Hilman: "Niciunuia dintre noi, nu i-a trecut prin minte în acea clipă, că noi nu schimbăm locurile, ci şi destinele. Pe la orele 5 am zărit Jeep-ul militar care urca drumul şi imediat am fost atacaţi". "Beţaleli" şi "Gingi" au scotocit prin maşină, loshua Cohen a alergat spre ultima, în care se afla Folke Bernadotte. Imediat a tras o rafală,

(jar gloanţele l-au lovit pe ofiţerul francez. loshua şi-a corectat tirul şi a doua rafală, lungă, de gloanţe, l-a ciuruit pe trimisul ONU. Ofiţerul Hilman, care se afla în prima maşină, a început să strige. Makover ("loav"), care rămăsese să păzească Jeep-ul le-a

ordonat lui "Bețaleli" şi lui "Gingi" să tragă asupra maşinii în care se afla ofițerul nostru. Aceştia au tras în cauciucuri, loshua a crezut că s-a deschis foc din prima maşină asupra sa şi a încercat, în timp ce alerga spre Jeep, să schimbe încărcătorul puştii automate, ca să-l lichideze pe Hilman. încărcătorul i-a căzut însă din mână, iar Hilman a rămas în viață.

Atentatorii au bănuit că Moshe Hilman i-a recunoscut, în aceeaşi noapte, cineva a strecurat sub uşa căpitanului Hilman o scrisoare de avertisment: "Hilman, fii atent ce vorbeşti!" Hilman i-a arătat scrisoarea şefului său, generalul Moshe Dayan. Acesta l-a întrebat dacă vrea să fie trimis în străinătate. Hilman a refuzat. Atunci, Dayan a decis: "Nu da nici o atenție amenințării!" Şi, a adăugat: "N-ai văzut nimic, n-ai auzit nimic". Adevărul e că l-am recunoscut pe Makover povesteşte Hilman - dar nefiind sută la sută sigur, am hotărât să tac şi să nu raportez nimănui bănuielile mele. Mult mai târziu, m-am întâlnit cu Makover şi i-am spus: "Te cunosc de undeva. Nu ne-am întâlnit pe strada Palmah?" "Ai dreptate", mi-a răspuns Makover şi mi-a povestit că i-a trimis o scrisoare de amenințare ca să tacă. "Ai văzut? Am tăcut!" - i-am spus.

Moshe Hilman este însă absolut convins că "echipa morții" a vrut să-l lichideze şi pe el, ca să nu rămână nici un martor al atentatului. loshua Zetler, Makover şi Stanley resping însă această acuzație. Ei susțin că nu ştiau că un ofițer Țahal îl va însoți pe Bernadotte.

Asasinarea lui Folke Bernadotte s-a întors ca un bumerang împotriva organizațiilor "Lehi" şi "Etzel", care au fost desființate. Mulți dintre luptători, şi mai ales cei implicați direct în atentatul împotriva lui Bernadotte, au intrat în clandestinitate. Unii au fost arestați. S-a deschis un proces, care n-a condamnat însă pe nimeni. Mai târziu, aproape toți cei Aplicați în atentat, au primit funcții înalte în Mossad, în administrația statului, iar Itzhak Shamir a devenit chiar primministru al Israelului.

Nathan Yelin-Mor, unul din cei trei şefi ai triumviratului i", a fost prins, arestat şi adus în fața justiției. Ales însă în

primul Knesset al țării, avea imunitate parlamentară, aşa că procesul s-a "stins" de la sine. David Ben-Gurion, primministrul Israelului avea tot interesul ca atentatul să fie cât mai repede dat uitării.

Numai în Suedia, Palatul Regal din Stockholm a înălțat un steag îndoliat. Soția şi copiii lui Bernadotte au plâns, au ținut doliu, dar şi pentru ei viața a mers înainte.

Dar n-au uitat. Dr. F. Bernadotte, fiul cel mare al contelui, avea 17 ani când tatăl său a fost asasinat. N-a fost surprins să afle, după atâția ani, că "Lehi" i-a asasinat tatăl.

"Asta am ştiut-o demult, a declarat fiul lui Bernadotte.

Asasinarea tatălui meu a fost o acțiune teroristă. Asasinii au reuşit să se ascundă 50 de ani şi datorită faptului că guvernul Israelului n-a făcut eforturi deosebite ca să-i prindă. Asasinarea tatălui meu a îngreunat instaurarea păcii în Orientul Mijlociu".

Acum, când se cunosc făptaşii, l-ar satisface redeschiderea procesului? Nu, dr. Bernadotte nu vede nici o utilitate într-un asemenea proces. El personal, ca şi întreaga

familie, s-ar fi aşteptat ca guvernul israelian să le trimită o "explicație", floarea unei condoleanțe.

Casa regală suedeză şi guvernul suedez şi-au manifestat mai drastic supărarea. Ministrul de Externe al Suediei l-a chemat la palat pe ambasadorul Israelului la Stockholm şi l-a înştiințat că opinia publică suedeză este indignată.

Aluzia a fost înțeleasă la Ierusalim. Preşedintele Israelului din acea vreme, Haim Herzog, le-a trimis suedezilor un elogiu în amintirea contelui Folke Bernadotte, care şi-a dăruit viața idealurilor Păcii.

"Şi-a dăruit viața?" Mai exact, i s-a luat viața.

Diferența de sens e importantă, pentru că vorba scriitorului, o viață poate să nu valoreze nimic, dar nimic nu valorează cât o viață.

•OI

Capitolul 11

SCRIITORUL NAIV PIERDUT ÎN LUMEA SPIONAJULUI

O "Simca - sport" roşie, cu doi călători, care fusese închiriată la agenția Herz, a poposit la punctul de graniță dintre Franța şi Spania. Era ora şase seara, 3 iulie 1961. La bord se aflau şoferul, un francez pe nume Jacques Fancon, şi alături de el, ziaristul israelian Zwi Eldovi. Au trecut granița franceză fără nici o problemă. După ce au depăşit şi punctul de graniță din partea spaniolă, s-au îndreptat spre coloana de maşini care aştepta controlul vamal.

în timpul aşteptării care a durat aproximativ o oră, au observat că celor doi gardieni de la postul vamal li s-au alăturat încă patru polițişti, înainte de a apuca să înțeleagă ce se întâmplă, maşina a fost înconjurată de poliția spaniolă de graniță.

Grănicerii şi-au îndreptat țevile puştilor automate spre ei, le-a ordonat să coboare, să ridice brațele în sus şi să-i urmeze la postul de poliție. Acolo, în timp ce un ofițer le controla actele, a intrat în încăpere un al doilea care i-a anunțat: "Sunteți arestați. Am găsit arme în maşina voastră".

Ofițerul a pus pe masă prada găsită în mașină: șase revolvere, muniție, șase perechi de cătușe, lista cu numele Participanților la acțiune și numele lor de cod, ca și planul amănunțit al unei vile luxoase în care trăia criminalul nazist de război, Leon Degrelle, în orășelul Constantina, lângă Sevilia.

°upă 2ece zjje a fost ajustat, pe un peron de gară în Barcelona, Scnitorul israelian Igal Mossinson, autorul celebrului ciclu de r°mane de aventuri pentru copii "Hasamba", în timp ce încerca sj"; fagă în Franța. Astfel a luat sfârșit o acțiune aventuroasă în !!„ 'Hasamba" care primise numele de cod "Prăjitură cu ere-

TEȘU **SOLOMOVICI**

20 de agenți ai Mossadului erau implicați în acțiunea care urmărea răpirea criminalului nazist belgian Leon Degrelle.

din ascunzătoarea lui. Complotiștii plănuiseră ca după răpire să-l ancheteze pentru a afla unde se ascundea Martin Bormann, adjunctul lui Hitler, ale cărui urme se pierduseră în Berlinul distrus, în ultimele zile ale celui de-al doilea război mondial.

După zvonurile care circulau, Bormann se ascundea în America de Sud. Eldovi bănuia că Degrelle menținuse legătura cu el. Mossadul plănuia ca la încheierea anchetei să-l predea pe Degrelle autorităților belgiene, care îl condamnaseră la moarte în contumacie, la sfârșitul războiului, în urma intervenției lui David Ben Gurion, spaniolii l-au eliberat în mod surprinzător pe Mossinson, după o scurtă anchetă. Fancon și Eldovi au fost judecați și condamnați la ani îndelungați de detențiune, ispășiți în închisorile spaniole. Nimeni nu știa cine i-a "turnat" la spanioli, făcând să eșueze acțiunea. •

Eldovi și complicii săi francezi l-au bănuit pe Mossinson, mai ales din cauza eliberării lui rapide și surprinzătoare.

Mossinson, pe de altă parte, îl acuza pe Eldovi, numindu-l "flecarul". Abia după câteva decenii, s-a aflat adevărul: Michel Barkai, care pe vremea aceea se numea Michel Berquet, un pensionar în vârstă de 63 de ani, care trăia atunci la Bruxelles și acum la Neve Ativ, pe podișul Golan, a fost cel care a descoperit complotul privitor la răpirea lui Degrelle. De la el, știrea a parvenit unor factori care le-au transmis-o spaniolilor, ducând la arestarea celor implicați.

Mossinson n-a aflat până la moartea sa, în urmă cu câtiva ani, cine l-a trădat. Nu de mult însă, a avut loc o întrevedere între dr. Michel Barkai și Hana Mossinson, văduva scriitorului. Hana, cea de-a patra soție a lui Mossinson, alături de care a trăit 30 de ani, n-a vrut decât să știe adevărul, iar Barkai a recunoscut, într-o ebraică cu un puternic accent francez, că el a fost acela care a făcut să eșueze întreaga acțiune. Barkai a simțit nevoia să se elibereze de secretul care 1-a apăsat 37 de ani. "Dintotdeauna m-am temut că dacă voi dezvălui acest secret, Eldovi îmi va trage un glonte în cap", a spus. Dar a simțit de asemeni nevoia să-și ceară iertare față de Hana. "Regret din suflet cele întâmplate. Când am aflat că în urma denunțului a fost arestat și scriitorul cu poveștile căruia au crescut copiii mei pe când ne aflam în Israel, a trebuit să mă

aşez pe scaun, de emoţie. N-am ştiut atunci că era şi el implicat în această afacere", i-a spus. Zidul dintre cei doi s-a prăbuşit rapid. Hana, profesoară de arte, s-a interesat îndeaproape de colecţia de lucrări artistice adunată de Barkai din toate colţurile lumii. Iar Barkai, la rândul lui, i-a spus: "Copiii mei mai mari au crescut cu minunatele poveşti din «Hasamba», scrise de Igal. Deşi nu sunt născut în ţară, personalitatea lui mă impresiona întotdeauna când îl vedeam la televizor. Vreau să înţeleg: cum a putut un om ca el să se lase atras într-o asemenea aventură?" Iar Hana i-a explicat că Igal Mossinson a fost un om copilăros, naiv, care a crezut fără rezerve în oameni şi că, fiind educat în rândurile Palmahului, a crezut din tot sufletul că ţara lui îi încredinţează o misiune importantă şi are obligaţia morală să o îndeplinească.

Barkai fusese atras în activitatea de spionaj încă din tinereţe, în timpul celui de-al doilea război mondial era ascuns, împreună cu mama lui, Helene, în sudul Franţei. Mama, agentă a mişcării franceze de rezistenţă, străbătea Franţa de-a lungul şi de-a latul, înarmată cu o colecţie întreagă de documente false.

Tatăl izbutise să fugă în Anglia, încă de la începutul războiului şi lupta ca agent de informaţii în aviaţia militară britanică.

După război, Michel şi-a terminat studiile liceale la Paris şi a fost admis la facultatea de medicină din Bruxelles.

"Medicina nu m-a satisfăcut, nu mă interesa cu deosebire. Sunt un aventurier", a recunoscut el. Şi în 1960 a început să adune informaţii privitoare la neonazişti, pentru a-şi satisface această nevoie de aventură. A venit în ţară ca voluntar în timpul Războiului de Şase zile şi a îngrijit răniţii care sufereau de arsuri, la spitalul Tel Haşomer. Apoi a decis să rămână aici.

Barkai şi-a amintit cu ocazia acelei întrevederi, cum a început toată povestea cu Mossinson:

"în 1961 am intrat într-o cafenea dintr-o piaţă centrală din Bruxelles, unde am observat un israelian bâlbâindu-se greu în franceză, incapabil să-i ceară chelnerului o băutură, aşa cum [0] dorea. Nu vorbeam pe atunci ebraica şi l-am abordat în [en]gleză. Era Zwi Eldovi, care sosise la Bruxelles în ziua aceea, "in vorbă în vorbă, a început să-mi povestească ce anume l-a adus în Belgia: «Sunt ziarist israelian, am venit de la New York [s]^ scriu un reportaj despre criminalii de război nazişti şi despre [or]§anizaţia neonaziştilor în Europa. Caut pe cineva să mă

ajute», a spus. L-am întrebat de cine anume se interesează şi mi-a răspuns: «De Martin Bormann şi încă de câţiva»,,. Ii cunoşteam pe toţi cei pe care mi i-a citat. Una din atribuţiile mele pe vremea aceea era să pătrund în cercurile neonaziste ca să cunosc întreaga lor reţea din Belgia. Desigur, nu i-am spus nimic despre asta lui Eldovi. I-am povestit doar că sunt student evreu, căsătorit cu o israeliancă. Mi-a cerut atunci să-i procur "tot ce s-a scris în presă despre Bormann şi Degrelle", promiţând că îmi va plăti pentru asta. M-am adresat unor prieteni ziarişti, am fotocopiat tot ce se afla în arhivele

ziarelor privitor la cei doi şi i-am adus materialul. După câteva săptămâni se părea că suntem deja prieteni buni. Eldovi era convins că Martin Bormann se ascunde în America de Sud, dar se interesa cu deosebire de Leon Degrelle. L-am întrebat de ce şi mi-a răspuns: "E un tip deosebit. Ce ştii despre el?" N-a trecut multă vreme şi Eldovi mi-a povestit că s-a pus în legătură cu foşti prieteni din mişcarea de rezistență belgiană din timpul celui de-al doilea război mondial. Din acel moment, m-a ferit să umblu cu Eldovi prin locurile frecventate de foştii mei camarazi din Rezistență. Fiecare dintre aceşti oameni mă cunoşteau sub o altă identitate şi un alt nume. încetul cu încetul, am înțeles planul lui: voia să-l răpească pe Degrelle pentru a-l ancheta în privința ascunzătorii lui Bormann, apoi să-l predea celor din Rezistență care să-l ducă la Bruxelles, unde era condamnat la moarte. Am aflat tot atunci că înainte de a pleca la Bruxelles pentru a-şi pune planul în aplicare, Eldovi semnase contracte cu studiourile MGM, cu editura "Wiking Press" şi cu redacțiile a două săptămânale de mare prestigiu, "Look" din Statele Unite şi "Stern" din Germania.

Relatarea lui Barkai a fost întreruptă aici de Hana Mossinson: "Igal a înțeles astea mult mai târziu. Pe Eldovi nu 1-a interesat Degrelle. Voia banii. Pentru Igal asta a fost o mare lovitură". Barkai: "Când a sosit la Bruxelles, Eldovi avea deja în buzunar un avans din partea ziarelor, pentru finanțarea acțiunii. Trebuie să înțelegem că în perioada aceea, Belgia era sfâşiată de duşmănia tradițională dintre valonii care trăiesc în sudul țării şi flamanzii din nord. Degrelle şi-a construit partidul fascist bazându-se pe această duşmănie. De fapt era conducătorul fasciştilor din sud. La Bruxelles existau temeri că dacă va fi adus în fața justiției, va izbucni în Belgia un război

fratricid. Guvernul belgian, care fusese informat de planul lui Eldovi, era în stare de tensiune, într-o zi, Eldovi a venit să-şi ia rămas bun de la mine, şi mi-a spus: «Plec la Paris şi de acolo în Spania, să-l răpesc pe Degrelle». Am transmis toate informațiile pe care le aveam".

Iser Harel, pe atunci şeful Mossadului, confirmă: "Ne simțeam stânjeniți de inițiativele particulare de acest gen din partea unor oameni care nu aveau habar de ce anume se ocupă.

Ar fi avut mai multe şanse să câştige la Lotto decât să reuşească în această acțiune. Erau totalmente descoperiți".

Hana Mossinson susține că Eldovi era de fapt un escroc care, la New York, obişnuia să seducă femei, povestindu-le că soția lui israeliană a fost răpită, violată şi masacrată de arabi. Le cucerea cu poveştile acestea şi astfel avea unde mânca şi dormi timp de o săptămână. La începutul lui 1961, s-a pus în legătură cu Mossinson care locuia şi el la New York, şi i-a propus să i se alăture în misiunea de căutare a lui Martin Bormann, în Europa. După cum a declarat ulterior, în repetate rânduri, Mossinson crezuse că Eldovi făcea parte din serviciile secrete israeliene.

Iser Harel susține că Eldovi a fost un aventurier iresponsabil şi dezechilibrat care acționa pe cont propriu, nu din dorința de a se răzbuna pe nazişti, ci pentru bani:

"Era în perioada procesului lui Eichmann şi întreaga țară trăia sub impresia acelor dezvăluiri. Dar noi, Mossadul, nu aveam posibilitatea să-i răpim pe toți criminalii de război.

De aceea nu am acționat în privința lui Degrelle. Mai ales că acesta nu a fost implicat în genocidul evreilor în aceeaşi măsură ca Eichmann sau Mengele", a explicat Harel.

în timp ce Eldovi se întâlnea cu foştii membri ai Rezistenței de la Paris şi Bruxelles, Mossinson a fost trimis la Marsilia, unde a pregătit o vilă izolată în care urmau să-l ancheteze pe Degrelle. A închiriat şi un iaht, ancorat în micul port de pescari Calpe din Catalonia, de unde, conform planului, Degrelle urma să fie adus în Franța, în afară de Eldovi şi Mossinson, au participat la această acțiune şi un franceze pe nume Andre Ashray care fusese comandantul unui district din Algeria; un colonel în rezervă din armata elvețiană pe nume Gison, care locuia la Lausanne; un ziarist evreu-francez în vârstă de 22 de ani, Jacques Fancon; un tânăr pe nume Cohen,

care fusese în trecut paznicul personal al preşedintelui De Gaulle; două femei: Barbara şi Anita şi 15 foşti luptători din Rezistența franceză şi cea belgiană. Un grădinar care lucra în vila lui Degrelle din Constantina le-a furnizat informații privitoare la deplasările şi obiceiurile acestuia. Conform programului, Degrelle urma să fie răpit în cursul unicelor 15 minute din zi în care nu era înconjurat de paznici: între orele 4 şi 4,15 după amiaza. Răpitorii urmau să-i ațină calea şi să-l aducă la iahtul care îl aştepta. Eldovi a telefonat săptămânalului "Stern", cerând ca un fotoreporter să-l aştepte la Barcelona. A fost trimis un fotograf din Italia. Acesta a aşteptat trei zile la locul stabilit şi a dispărut când a aflat că Eldovi a fost arestat.

După ce au fost arestați la graniță, Eldovi şi Fancon au fost duşi la Barcelona, unde, după cum a relatat Eldovi ziariştilor după eliberare, au fost judecați de un tribunal militar, acuzați de complot împotriva regimului spaniol şi contrabandă de armament, şi condamnați: Eldovi la 9 ani detențiune, Fancon la numai 6. Barkai relatează că a doua zi a citit în ziarul belgian "Le Soir" despre arestarea celor doi şi că conştiința nu îi este împăcată. Eldovi şi Fancon au stat multă vreme la închisoare din cauza lui. A doua zi după arestarea celor doi, Mossinson, care aştepta pe iaht, a observat doi țipi suspecți fotografiind. A înțeles că ceva nu-i în regulă şi după zece zile a abandonat ambarcațiunea, cu gândul să dispară în Franța. Când a vrut să schimbe trenul la Barcelona, a fost arestat pe peron de doi detectivi spanioli.

"Igal, care detesta violența de orice gen, a fost bătut crunt la anchetă. L-au întrebat dacă cunoaşte pe cineva la Sevilia, şi a spus că da. «Pe cine?». «Pe bărbier», a răspuns şi 1au lovit până i-au spart nasul", povesteşte Hana.

Participanții francezi şi belgieni la această acțiune l-au aşteptat pe Mossinson la Paris, decişi să-l ucidă. Erau convinşi că Mossinson a fost cel care a trădat. După mulți ani de la aceste întâmplări, Igal Mossinson a aflat cui îi datora eliberarea lui:

"într-o zi, era în băcănia din Şderot Ben Gurion, colț cu Şlomo Hameleh, când un tip din Mossad, s-a apropiat de mine şi mi-a spus: «Să ştii că ai scăpat atunci numai fiindcă Ben Gurion i-a telefon personal lui Franco, conducătorul Spaniei, şi 1-a rugat să te lase în

pace»!"

Capitolul 12

**DE CE A RĂMAS DESCHIS *
"DOSARUL *MARTIN BORMANN*"**

în preajma Spitalului municipal de copii din Tel Aviv, pe o suprafață de câteva hectare, se întinde "Kiria": zeci de cabane sau case improvizate care poartă firme curioase, ca de pildă: "Direcția pescuitului oceanic", sau "Asociația vânătorilor cu şoimi". Israelul nu se învecinează cu nici un ocean şi n-are şoimi. Firmele acelea curioase nu înşeală pe nimeni, căci toată lumea ştie, că la "Kiria" se află birourile Mossadului sau, cel puțin câteva dintre ele.

îm acea zi de vară toridă, Isser Harel, şeful Mossadului, şi cei doi adjuncți ai săi, Kahane şi David, ascultau cu mare atenție ce le spunea un om scund, cu chelie pronunțată şi cu părul care îi mai rămăsese pe ceafa, zburlit în sus.

Era David Ben Gurion, primul ministru al țării.

- Hahaşuv be ioter hu Martin (cel mai important e Martin), spuse Ben Gurion, cu glasul său gutural şi ferm. Prindeți-1, dacă mai trăieşte şi aduceți-l în Israel.

în următoarele zile tot Mossadul fierbea. Cei şase "nessihim" (prinți) din rândurile cărora va fi ales următorul "memune" (şef al Mossadului), au prezentat fiecare câte un plan de operații. Toate cele şase planuri au fost adoptate şi şase echipe de agenți au fost trimise peste hotare în căutarea lui Martin Bormann. înainte chiar de capturarea lui Adolf Eichmann se părea că descoperirea lui Bormann devenise preocuparea de căpetenie a Mossadului.

Martin Bormann a fost, până în ultimele clipe ale lui Hitler, secretarul adjunct şi „mâna sa dreaptă", în haosul sfârşitului Germaniei naziste, după ce Hitler s-a sinucis, Martin

Bormann a fost văzut strecurându-se din bunkerul Fiihrerului şi dispărând printe ruinele Berlinului.

La urechea lui David Ben Gurion ajunseseră zvonuri după care adjunctul lui Hitler nu murise, ci a fost adus pe ascuns la Londra, din ordinul lui Churchill.

Churchill i-a însărcinat cu această misiune pe ofițerul de marină Jan Flemming (cel care mai târziu va deveni autorul vestit al seriei de romane de spionaj cu James Bond) şi pe adjunctul acestuia, John Einsworth Davies, ambii agenți ai serviciilor secrete engleze.

Cei doi, Davies şi Fleming, au fost instruiți în privința acțiunii chiar de către

Churchill. în afară de ei, a mai asistat la această şedinţă, W. Morton, consilierul lui Churchill în probleme de securitate şi, întâmplător, naşul lui Davies, care era şi fiul medicului personal al lui Churchill.

Davies a înţeles imediat despre ce era vorba: Bormann trebuia salvat şi adus pe căi clandestine în Anglia, urmând ca în schimb, acesta să elibereze comorile jefuite de nazişti de la victimele lor şi depuse în seifurile băncilor din Elveţia.

Davies avea un rol important de îndeplinit în această misiune, deoarece înainte de război fusese bun prieten cu fiul lui Ribbentrop, fostul ambassador al Germaniei la Londra şi ulterior ministru de externe al lui Hitler. Era clar că numai prin intermediul acestei relaţii se va putea face legătura cu Bormann.

In aprilie 1945, deci, Davies a pornit spre Germania în fruntea unei echipe de comando, formată din 400 de soldaţi şi agenţi englezi, care nu cunoşteau scopul misiunii lor.

între cei 400, serviciile secrete evreieşti din Palestina, reuşiseră să infiltreze doi agenţi, pe David şi Reuben.

în drum, comando-ul englez a întâlnit trupe sovietice şi în schimbul de focuri cu acestea, opt ostaşi englezi au fost ucişi. Au ajuns în sfârşit la Berlin, unde s-au ascuns într-un hotel abandonat din apropierea bunkerului.

în cele din urmă, englezii au reuşit să ajungă la bunker, să-l ia cu ei pe Bormann şi să lase în urmă o dublură perfectă.

Acesta a fost ucis ulterior, fiind luat drept Bormann, în timp ce adevăratul Bormann reuşise deja să ajungă în Anglia şi să fie supus unei operaţii plastice, în schimbul acestui aranjament,

Bormann a semnat documentele necesare şi mare parte din comorile furate de nazişti au fost eliberate din seifurile băncilor şi transferate în Anglia.

David şi Reuben n-au apucat să raporteze lui David Ben Gurion capturarea de către englezi a lui Bormann, fiind asasinaţi în mod misterios.

Toate acestea par o nebunie, dar nu pentru ofiţerii superiori din serviciile occidentale de spionaj care şi-au publicat memoriile. Miles Copeland, de exemplu, unul din fondatorii CIA, a recunoscut în memoriile sale că serviciile de spionaj americane au colaborat cu personalităţi naziste în anumite proiecte. "Problemele noastre de ordin etic în această privinţă s-au soluţionat când prieteni de-ai noştri din Mossad au recunoscut că ei înşişi se folosesc de foşti nazişti în anumite acţiuni de spionaj", scrie el în carte.

Problema Bormann a reprezentat ani îndelungaţi o sursă de "scoop"-uri. El a fost "reperat" când în Paraguay, când în Argentina, deoarece circula zvonul că într-adevăr nu a murit, ci a fugit într-una din ţările Americii Latine.

Un individ, pe nume Heinrich Leinau, a susţinut că l-a condus la graniţa cu Danemarca, soţia unui medic din Miinchen care l-a îngrijit pe Bormann, a afirmat că l-a văzut în Italia, dar "scoop"-ul cel mai celebru, publicat în 1972 în "Daily Express", susţine că Bormann a fost "descoperit" în Argentina, unde trăieşte fericit şi lucrează ca poştaş, în 1972, Tribunalul din Frankfurt a stabilit oficial moartea lui Bormann, după ce bucăţi din

craniul său au fost găsite şi analizate la Berlin.

De la publicarea falsului jurnal al lui Hitler la începutul anilor '80, mijloacele de comunicație britanice au devenit mai suspicioase în privința "scoop"-urilor lansate de nazişti, dar noua poveste despre Bormann se bucură de unele confirmări.

Una din ele este cartea unui istoric pe nume Hugh Thomas, care susține că resturile de craniu găsite la Berlin nu se Potrivesc deloc cu cel al lui Bormann.

O altă confirmare a acestei poveşti fantasmagorice este următoarea: în cursul festivităților care au avut loc la '•nplinirea a 50 de ani de la încheierea războiului, postul de fadio BBC a transmis un interviu cu Marton Shulman, specialist evreu în problemele celui de-al doilea război mondial.

Ca răspuns la întrebarea animatorului privitor la „poveşti încă nedezvăluite", acesta a spus că cel mai mare secret din toate este răpirea lui Bormann şi aducerea lui în Anglia.

în continuarea programului, un cuplu de englezi au telefonat la studio şi au relatat că ei înşişi lucrează la o carte care va dezvălui afacerea. Ei au susținut de asemenea că l-au cunoscut pe fiul femeii care a fost tovarăşa de viață a lui Bormann în Anglia.

Mai de mult, o echipă a ziarului "Daily Mirror" s-a prezentat la mormântul lui Bormann dintr-un orăşel din vecinătatea Londrei.

Mormântul nu poartă nici o inscripție şi numai la birourile consiliului municipal s-a putut afla cine este omul înmormântat sub piatra pe care scrie doar "K-9169". Teza că Bormann ar fi fost înmormântat acolo, în iunie 1989, sub numele de Peter Broderick Hartley a fost confirmată de Joanna Nelson, daneză de origine, femeia cu care el a trăit în Anglia, în ultimii ani de viață.

Aceasta a relatat redactorilor ziarului că l-a întâlnit pe Bormann într-un autobuz, la un an după stabilirea lui în Anglia.

Bormann şi Joanna, care n-au fost căsătoriți niciodată, au avut, în 1961 o fiică, pe nume Vanessa.

în interviul acordat ziarului "Daily Mirror", Joanna Nelson a spus:

- "Totul este adevărat. Am ştiut că omul cu care trăiam este Bormann. El a recunoscut asta numai o singură dată, la scurt timp după ce ne-am cunoscut. Se ferea de obicei de alcool, dar după ce am băut împreună o sticlă de şampanie, mi-a spus cine este şi că numele său adevărat este Bormann".

Există destule contradicții între declarațiile d-nei Nelson şi povestea lui Davies. De exemplu, ea susține că Bormann i-a povestit că a fost luat prizonier de ruşi. Dar în afara unor mici inexactități, povestea ei adaugă o oarecare greutate cărții lui Davies.

Acesta, care a acceptat să dea un interviu abia în ajunul apariției cărții, a promis deja că va împărți veniturile rezultate din vânzarea ei membrilor echipei de comando care l-au însoțit în misiune, rămaşi în viață.

Bizar e faptul că Ian Flemming n-a amintit niciodată această afacere prietenilor sau

familiei sale. Nepotul lui Churchill> membru în Parlamentul britanic, care poartă prenumele bunicului său, a respins cu vehemență această poveste: "E vorba de un basm.

Dacă Bormann a trăit printe noi, a purtat desigur corespondență cu Elvis Presley, care trăieşte, după cum circulă zvonurile, la Frankfurt. Eu personal primesc scrisori de la un om din sudul Angliei care susține că se întâlneşte mereu cu Josef Mengele la o cafenea locală".

între timp, profitând de ocazie, ziarul englez "New of the World", a dat publicității numere de telefon pentru cazul în care cineva care l-a cunoscut pe Bormann în Anglia ar dori să dezvăluie cazul, în schimbul unei sume de bani destul de substanțiale.

în arhiva operațională a Mossadului dosarul "Martin Bormann" continuă să poarte indicația "în curs de cercetare".

Pentru evrei, cazul a rămas "deschis".

ir

Capitolul 13

MOSSADVL NU* IARTĂ *ŞI NU UITĂ:

"CAZUL AHARON COHEN"

într-o noapte ploioasă de toamnă a anului 1958, o maşină "Volga", cu număr diplomatic, a fost văzută în apropierea kibuțului "Shar Haamakin". "Serviciile" au fost alertate şi maşina pusă sub observație. Câteva nopți în şir, maşina "Volga" făcea acelaşi traseu: Ambasada Sovietică - kibuțul "Shar Haamakim". N-a fost greu serviciilor secrete israeliene se descopere că maşina aparținea delegației de oamenii de ştiință din Uniunea Sovietică, venită la un congres în Israel.

Iser Harel, şeful Mossadului a cerut să fie primit urgent în audiență de David Ben Gurion, pe atunci şeful guvernului şi ministru al Apărării şi i-a comunicat amănunte incredibile: de câteva nopți, ruşii se întâlnesc pe ascuns cu Aharon Cohen, unul din fruntaşii vieții politice israeliene.

Ben Gurion a refuzat să creadă, îl cunoştea doar foarte bine pe "Herncik", cum îi spunea toată lumea lui Aharon Cohen. Herncik fusese unul din fondatorii kibuțului "Shar Haamakim" şi făcea parte din conducerea partidului de guvernământ "Mapam". Lui Iser Harel nu i-a rămas altă soluție decât să-l prindă pe Aharon Cohen "în flagrant delict".

în noaptea de noiembrie a anului 1958, deşi ploaia cădea ca un potop, kibuțul fusese împânzit cu agenți ai "Şin-Bet"ului. "Oameni de ştiință" sovietici au sosit după miezul nopții şi s-au întâlnit cu Herncik, în grajdul de vaci.

Aharon Cohen a fost arestat în clipa în care le înmâna ruşilor un plic voluminos.

Câteva zile mai târziu, ziarele au anunțat arestarea unui important om politic israelian, acuzat de spionaj în favoarea unei puteri străine. O vreme, tribunalul a interzis publicarea

numelui acuzatului. Ulterior, s-a aflat cine e acuzatul şi în țară a fost o mare fierbere. Doi ani mai târziu, în 1960, a început procesul, care în mare parte s-a desfăşurat cu "uşile închise".

Aharon Cohen a refuzat să recunoască faptul că a "trădat". El s-a străduit să convingă tribunalul că n-a dus nici un prejudiciu Israelului, prin convorbirile pe care le-a avut cu oamenii de ştiință sovietici, şi că n-ar fi încercat altceva decât să-i convingă pe ruşi că poziția Uniunii Sovietice în Orientul Mijlociu este greşită.

Tribunalul nu l-a crezut pe Aharon Cohen şi, în 1962,1-a condamnat la 5 ani de închisoare. La aflarea deciziei, Aharon Cohen a vrut să se sinucidă. El a strigat că-i nevinovat.

Avocații lui Herncik s-au adresat înaltei Curți de Casație de la Ierusalim. Judecătorii Berenzon, Witkin şi Landoi i-au redus pedeapsa la un an şi jumătate. Ei au subliniat că Aharon Cohen a fost anchetat cu brutalitate şi că acest mod de cercetare i-a determinat pe judecătorii înaltei Curți de Casație să anuleze mărturisirile pe care le-a semnat.

Judecătorii au criticat cu severitate „Şin-Bet"-ul, pentru modul cum a „smuls" mărturisirile. Totuşi judecătorii au subliniat că Aharon Cohen a adus prejudicii Israelului transmițând tot felul de informații unor spioni străini, convinşi că acuzatul n-a avut însă deliberat intenții rele. Judecătorii au mai susținut că au ținut seama de trecutul glorios al lui Aharon Cohen şi de contribuția sa la edificarea Starului Israel. Sentința a fost blândă, dar cei mai importanți oameni de cultură din Israelul anilor '60 s-au revoltat. Martin Buber, S.I. Agnon, Gerson Sholem, Nathan Rotenstreich, Ernst Simon, Avraham Shlonski au adresat o petiție preşedintelui Israelului cerând eliberarea itnediată a condamnatului. Şi „Mossad"-ul s-a adresat preşedintelui, împotrivindu-se eliberării lui Aharon Cohen.

Preşedintele Israelului, Ițhak Ben-Zvi a respins cererea de grațiere. Din închisoare, Cohen i-a trimis soției sale Rivca, o scrisoare emoționantă:

„E adevărat - scria Aharon Cohen - precum mi s-a explicat, serviciile de securitate din întreaga lume încearcă să Deruteze în țări străine oameni cu poziții sociale înalte. Există oare vreo justificare morală care să-l silească pe un om să lndeplinească misiuni cu care el nu e de acord, şi să-l ameninți Cu legi drastice, dacă nu se supune? Nu ştiu care a fost prețul

iiiili

plătit de alții ca să fie eliberați de suferințele unui proces, dar eu ştiu ce preț ar fi trebuit să-l plătesc eu, ca să fiu salvat... Nu regret nici o clipă hotărârea pe care au luat-o. Oricât de grele vor fi suferințele care vor veni, am ştiut tot timpul, şi susțin şi acum, că sunt nevinovat"...

în mai 1963, Aharon Cohen a fost eliberat. Ieşea din închisoarea Damon un om grav

bolnav, distrus sufleteşte.

Au trecut de-atunci aproape cinci decenii. Cartea lui Iser Harel, fostul şef al securităţii israeliene, "Spionaj sovietic, comunism în Ereţ Israel" a stârnit protestele "stângii", deoarece autorul, în mod intenţionat, pare că identifică comunismul cu trădarea.

Un capitol important al cărţii fostului şef al Mossadului se ocupă de "trădătorul" Aharon Cohen.

Soţia lui Aharon Cohen a publicat în presă o scrisoare de protest: „Nu e posibil ca să i se spună în continuare lui Aharon Cohen «maestrul spionilor». Nu e admisibil ca generaţii de tineri să fie astfel otrăvite... De Iser Harel nimeni n-o să-şi amintească. Desigur că el a adus şi folos ţării, fără Mossad nu s-ar fi putut trăi aici. Dar ei au făcut şi mari greşeli. Suferinţa mea strigă până la cer... E timpul ca numele lui Aharon Cohen să fie reabilitat, cer ca Iser Harel să recunoască că a greşit. El trebuie să facă asta pentru mine, care cu mijloacele mele modeste mi-am închinat viaţa ţării. Aharon Cohen a fost un mare sionist. E inadmisibil să i se terfelească onoarea la nesfârşit, onoarea mea, a copiilor şi nepoţilor mei".

Fostul şef al Mossadului, Iser Harel, nu a fost înduioşat de apelul dramatic al Rivcăi.

- Aharon Cohen nu a fost un Dreiffus israelian - susţine fostul şef al Mossadului. El a fost un "comunist de salon", care a căzut în plasa spionajului sovietic... Dacă Rivca Cohen vrea să-l reabiliteze pe Aharon, ea trebuie să se adreseze înaltei Curţi de Casaţie, care şi-a spus deja cuvântul".

Rivca susţine însă că Aharon Cohen n-a fost spion.

- Atunci ce-a fost, dacă nu un spion?! - a somat-o cu brutalitate Iser Harel.

Capitolul 14

$1DAG4 IORDANIA AR FI DISPĂRUT DE PE HARTA?

Iser închise ochii şi încercă să se concentreze. Era obişnuit cu telefoanele marelui şef, târziu după miezul nopţii.

Acum însă vocea "bătrânului" era mai aspră ca de obicei. Aşa i se spunea primului ministru, "bătrânul".

-Vino imediat la mine, îi ordonă David Ben Gurion.

-Am înţeles, apucă să mai zică. Când se uită la ceas văzu că e ora 1,30 noaptea.
"Ce dracu vrea la ora asta?", îşi spuse nemulţumit şeful Mossadului.

losi, garda de corp a lui Ben Gurion îl primi în anticameră. Uşa salonului, burduşit cu cărţi, era deschisă şi-l văzu pe şeful statului stând în cap.

- E ora lui de yoga, îi murmură puţin ironic, losi.

Câteva minute mai târziu, înviorat, Ben Gurion îl primi
în salon.

- Spune, Isser. Tu eşti normal la cap? Eşti beseder? ("în regulă", în ebraică).

Isser vru să răspundă, dar "bătrânul" continuă oftând:

- Ați înnebunit cu toții. Şi tu, şi Moshe Dayan şi Igal şi toți generalii. Ce e cu hârtiile astea?

Isser recunoscu planul acțiunii pentru lichidarea regelui Hussein.

- Păi, ştiu că e o idee pe care o agreezi, reuşi Isser să bâiguie.

Ben Gurion se congestiona la față:

- Prostii! Gogomănii!

Vocea lui Ben Gurion devenise ascuțită şi furioasă

- Unu: am discutat povestea dezmembrării Iordaniei.

sta aşa e. Doi: cine ți-a spus că Hussein trebuie lichidat?

Isser încremenise, înțelese repede că se afla între ciocan şi nicovală. Avea să ia asupra sa ideea proiectului.

- E un scenariu, David. Nu-i un plan de operațiuni.

Avem în sertare zeci de scenarii, care de care mai fanteziste.

Nimic nu se realizează fără semnătura primului ministru.

David Ben Gurion îl privi chiorâş. Ştia că cineva îi ordonase lui Isser să întocmească un asemenea plan, poate Moshe Dayan, poate Eliahu Sasson sau luval Neeman. Sau cineva de la Statul Major al Armatei. Era însă târziu. Avusese o zi nespus de grea. Aşa că decise s-o lase baltă. Ben Gurion luă hârtiile şi le rupse în bucăți.

- E clar, Isser?

- Am înțeles, David, spuse şeful Mossadului încet, încercând să pară cât mai inocent posibil.

- Atunci du-te de te culcă!

Discuția aceasta nocturnă avusese loc prin anii '50.

Ideea dezmembrării Iordaniei şi împărțirea ei între Israel, Arabia Saudită şi Irak circula de multă vreme în sferele cele mai înalte ale conducerii israeliene.

într-un document ținut secret până de curând, se arată că la Ministerul de Externe al Israelului s-au ținut atunci dezbateri serioase ca Iordania - inclusiv Regiunea de Vest - să fie ştearsă de pe hartă ca stat independent. Generalul Moshe Dayan, care participa la dezbateri în calitate de şef al Marelui Stat Major, era pentru. Golda Meir, pe atunci ministru de Externe a fost contra. David Ben Gurion n-a aprobat "acțiunea".

Altminteri, regele Hussein ar fi devenit un exilat politic sau sar fi urcat în ceruri.

Ideea inițială a fost a lui Ben Gurion, încă înaintea războiului din Sinai, din 1956, când situația din Iordania stârnea îngrijorare în Israel. Regele Hussein era foarte tânăr - a fost încoronat în 1952, la numai 17 ani - şi mulți se temeau că schizofrenia de care suferise tatăl său ar putea fi ereditară, în Iordania era fierbere, guvernul de stânga de la Rabat Amon încerca să rupă relațiile cu Anglia şi cu întreg Occidentul, pentru a adera la coaliția antioccidentală condusă de Nasser, conducătorul Egiptului.

Planul prevedea lichidarea lui Nasser şi apoi împărţirea Iordaniei, în cadrul căruia Israelului urma să-i revină, desigur,

de Vest, cu Hebronul, Ramalla şi Ieriho. Trebuie să amintim că Irakul dinaintea revoluţiei era considerat un stat prooccidental. Planul urma să soluţioneze şi problema refiigiatil°r palestinieni, care trebuiau să fie primiţi în Irak în schimbul unui acord de pace cu Israelul.

Ben Gurion a prezentat acest plan conducătorilor Franţei, în cursul convorbirilor privitoare la războiul din Sinai. Dar premierul francez Guy Mollet l-a respins.

Ambasadorul israelian la Roma, Eliahu Sasson, unul din întemeietorii Ministerului de Externe, i-a trimis la 29 aprilie 1957 Goldei Meir o scrisoare alarmantă susţinând că Iordania ajută Uniunea Sovietică să "pună piciorul" în regiune, şi astfel Orientul Mijlociu va rămâne în continuare arena de luptă între blocul răsăritean şi cel apusean. De aceea, scria Sasson, Israelul trebuie să facă totul pentru "ştergerea Iordaniei de pe Harta Orientului Mijlociu".

Sasson arăta că împărţirea Iordaniei nu necesită decât acordul Israelului, fără o intervenţie propriu-zisă, aceasta fiind lăsată pe mâna ţărilor arabe, în schimb, Irakul şi Arabia Saudită urmau să se oblige că nu vor interveni în cazul unui nou conflict armat israelo-egiptean şi nu vor permite fedainilor (infiltraţii terorişti din epoca aceea) să acţioneze de pe teritoriul lor.

Sasson propunea o acţiune "în faze" pentru a-i convinge pe americani să adere la acest plan. întâi trebuia să fie informată de acest secret conducerea Turciei, care urma să prezinte planul Irakului sau să-i convingă pe irakieni să discute despre el cu Israelul.

Turcia şi Irakul, care făceau parte din "Pactul de la Bagdad", o alianţă a ţărilor din Orientul Mijlociu asemănătoare cu Pactul NATO, creată de Statele Unite, apoi Iranul şi Pakistajiul, care făceau şi ele parte din Pact, urmau să convingă America să sprijine acţiunea.

Sasson era în relaţii foarte bune cu Golda Meir. Aveau amintiri comune despre întrevederile pe care le-au avut cu regele Abdallah, bunicul lui Hussein, cu puţin timp înaintea 'fltemeierii Statului Israel. Dar pe Hussein, pe care-l cunoşteau de când era copil, îl considerau "un rege naţionalist şi aventu-

rier, total lipsit de experienţă, care vede în lupta împotriva Israelului singura cale de a se menţine la putere".

Golda Meir, ministru de Externe, primministru în timpul Războiului de lom * Kipur (1973), una din' cele mai influente politiciene în primele trei decenii de existentă a Israelului.

Datorită prieteniei dintre cei doi, Golda a luat în serios planul acesta, care astăzi ni se pare o adevărată nebunie. La o lună după primirea mesajului de la Sasson, Golda a adunat în cancelaria ei un forum foarte onorabil de militari şi politicieni pentru a dezbate Planul. Erau acolo şeful Marelui Stat Major, Moshe Dayan, aghiotantul său, Mordehai Baron, directorul general al cancelariei primului ministru, Teddy Kolek, şefiil serviciilor secrete ale armatei, leşohafat Harkabi, adjunctul său luval Neeman, şeful de cabinet al primului ministru, Iţhak Navon, şi alţi specialişti.

Deoarece protocolul acestei şedinţe n-a fost găsit, nu putem şti cu exactitate ce s-a discutat. Dar se ştie că la 9 iunie 1957, Golda i-a trimis un răspuns lui Sasson, arătând că toţi participanţii la discuţie au insistat asupra faptului că refugiaţii palestinieni trebuie plasaţi în Irak, Libia sau Turcia. In privinţa planului în sine, părerile erau împărţite. Dayan înclina să-l sprijine, dar alţii erau de părere că situaţia în Iordania începe sa se stabilizeze şi, deci, era de preferat să rămână ca stat independent, decât să dispară pentru a se forma în schimb ufl puternic bloc inter-arab.

Dayan se menţinea însă la părerea sa, potrivit căreia, adevăratul pericol pentru Israel era Uniunea Sovietică şi nu ţările arabe, unite sau disparate.

Nici Golda nu era întru totul de acord cu acest plan. Dar din alte motive. Statele Unite voiau să deschidă o pagină nouă în zonă - a spus ea - şi de aceea nu vor accepta un asemenea pas. "Nici americanii nu-şi fac iluzii în privinţa capacităţii de supravieţuire a Iordaniei, şi totuşi nu ar întreprinde nimic care să-l pună în pericol pe Hussein şi regatul său", a explicat Golda Meir.

Dar Sasson nu s-a dat bătut. La 2 iulie 1957, i-a răspuns Goldei printr-o scrisoare lungă, în care arăta că planul său e încă în actualitate şi va rezista în timp. A adus o mulţime de argumente, care erau sprijinite de Dayan. Şi el considera problema refugiaţilor drept "cea mai importantă", dar avertiza:

"Numai dacă vor surveni schimbări teritoriale ca acelea propuse de mine, va fi posibil să visăm la soluţionarea întregii probleme".

Mai târziu, Mossadul a răsuflat uşurat că Planul aceasta nu s-a realizat, în 1958, au fost asasinaţi conducătorii Irakului şi puterea a fost preluată acolo de o conducere ostilă Israelului.

Trebuie să amintim că vreme de 30 de ani ţara aceasta a fost stăpânită de Saddam Hussein şi că n-ar fi fost prea comod dacă acesta s-ar fi aflat la graniţa noastră.

în pofida părerilor lui Sasson şi Dayan, regele Hussein a rezistat foarte bine şi, la 40 de ani după ce la Ierusalim s-a discutat cu toată seriozitatea lichidarea lui, a devenit al doilea conducător arab care a semnat pacea cu Israelul. Iar Egiptul, principalul inamic, împotriva căruia s-a elaborat în principal acest plan, trăieşte de multe decenii, în condiţii de pace cu

în ceea ce îl priveşte pe Hussein, el a continuat să fie cel norocos suveran din istorie, rezistând la numeroase atentate, războaie şi maşinaţiuni politice.

Fără îndoială că Mossadul ar fi putut să-l lichideze pe suveranul haşemit, dar sorţii au vrut altfel. . .

•a

A ";

TABU.'

*W₤'-r**f* 1

Capitolul 15

PERECHEA CONTRARIE - O PROBLEMĂ A ARTEI SPIONAJULUI

Când Shabtai Calmanovici, ofiţer KGB, a fost arestat şi condamnat, Avner, comandantul diviziei "Rusia şi Răsăritul Europei", a raportat lui Shabtai Shavit, şeful Mossadului, că agentura KGB-istă în Israel a fost lichidată. Calmanovici era un tip charismatic, îi plăceau femeile frumoase şi era încântat să apară în lumina reflectoarelor vieţii mondene. Avea şi multe milioane, foarte multe milioane. Emigrantul ăsta rus reuşise să dea câteva lovituri financiare internaţionale care-l umpluseră de bani. E adevărat, KGB-ul îl ajutase să reuşească în afaceri, dar geniul său comercial, "de acasă", nu putea fi pus la îndoială.

Shab

- Şefule, regiunea e curată, i-a spus Avner după ce Calmanovici a fost aruncat după gratii.

Shavit avea obiceiul să tacă şi să te privească fix, de parcă şi tu ascundeai vreo fărădelege. Avner nu mai putea să suporte privirea asta grea a şefului şi izbucni:

- E sigur, şefule. Regiunea e curată.

Shavit continua să-l privească lung, în tăcere. Târziu, scăpă câteva vorbe:

- Tu şi psihologia, sunteţi, sigur, certaţi.

- De ce? Se revoltă Avner. Am licenţă şi în psihologie.

- Ţi-au dat-o degeaba.

- ' - De ce, şefule?

f - Pentru că eşti orb. Orb de-a-binelea.

Avner îşi aprinse o ţigară şi se instala bine în fotoliu, ştia că abia acum începe calvarul. Shavit îi va demonstra cât e de orb, că s-a făcut o greşeală cu menţinerea lui într-un post de conducere, în fine, că-i un tâmpit. Nu-i spunea toate acestea direct, dar cam asta se putea

înţelege din ceea ce avea să-i spună.

Surprins, Avner îşi văzu şeful ridicându-se din scaun, şi aşezându-se lîngă el. Era ceva neobişnuit.

Şira, secretara, intră fără să bată la uşă cu două cafele şi o sticlă mare de suc "Prigat". Probabil că şeful o anunţase întrun fel să aducă cafelele.

Faţa lui Avner era atât de marcată de nelinişte, încât şeful îl luă de braţ şi-i spuse cu un glas domol:

-Avner, de când ne ştim noi doi?

-De 22 de ani, răspunse Avner precipitat.

-Ţi-am vrut eu vreod ta răul?

-Niciodată.

-Atunci de ce tremuri?

-Cafeaua, şefule.

-Ce e cu cafeaua?

-Avner părea distrus:

-E pentru prima oară când mă inviţi la o cafea.

Shavit zâmbi, dar nu spuse nimic. >

Avner, considerând tăcerea şefului ca pe un armistiţiu,:

spuse plin de încântare: '

- Calmanovici a "ciripit" tot.

Sorbind din cafea, Shavit aruncă o privire rece subalternului său: '

- Ascultă Avner, lumea are două feţe, una bună, una rea. • Există noapte şi zi, alb şi negru, rece şi fierbinte, frumos şi urât, totul e în pereche. Calmanovici era vesel, strălucitor, vorbăreţ, bogat, îndrăzneţ, aşa e?

întrebarea îl surprinse pe Avner: *

-Aşa e, repetă el.

-Unde-i perechea sa, Avner?

Avner tăcu, buimăcit. Shavit lăsă tăcerea să se prelungească, îşi îndesă tutunul în pipă şi o aprinse. După ce trase câteva fumuri îl fixă din nou pe Avner cu ochii săi sticloşi şi [rec]i şi repaeă întrebarea: j-

-Unde-i perechea sa? ;

-Adică bănuiţi că ar mai exista un alt Calmanovici?

-

- Alb şi negru, Avner. Perechea, contrariul... Caută-l Avner, el trăieşte pe undeva, departe de forfota străzii, e tăcut, nu cheltuie bani, nu schimbă femeile, îşi vede liniştit de treabă.

Perechea contrarie, Avner...

* * *

Nici unul din locatarii casei de pe liniştita stradă Sanhedrin din Ramat Gan, la nr. 12, nu şi-ar fi putut imagina că vecinul lor, Alexander Ben losef (Redlis), băiatul acela şters care trăia cum nu se poate mai liniştit alături de prietena sa Marina şi lucra la primăria oraşului ca inginer, a absolvit şcoala superioară de spionaj la Moscova şi a fost implantat în Isarel pentru a lucra în serviciul KGB-ului împotriva Statului Israel.

Alexander a fost acuzat de toate acestea şi după o anchetă îndelungată, care a durat trei luni, procesul împotriva lui s-a încheiat la Tribunalul Regional din Tel Aviv.

Amănuntele privitoare la acest caz, care până la încheierea procesului a fost interzis publicării, sunt încă secrete.

După cum afirmă acum anchetatorii din serviciile de securitate, povestea lui Alexander Ben losef este fructul unui complot țesut de multă vreme, cu meticulozitate, de serviciile de spionaj sovietice. E un complot care a început în urmă cu 23 de ani. Alexander Redlis s-a născut la Chişinău acum 53 de ani, şi a studiat la Politehnică, în tinerețe a fost fermecat de ideologia comunistă şi, sub influența "războiului rece" din vremea aceea, a decis să activeze în rândurile partidului comunist. In jurul vârstei de 20 de ani s-a prezentat la birourile KGB-ului şi s-a oferit să lucreze voluntar, ca spion. După o primă verificare şi după discuții nenumărate, în urma cărora agenții KGB s-au convins că au în fața lor un tânăr idealist şi cinstit, s-a decis să fie încadrat în rândurile serviciilor sovietice de spionaj. Redlis a fost înregimentat în KGB la Chişinău şi trimis la Moscova la Şcoala superioară de spionaj a agenției sovietice. Acolo, după ce a fost instruit timp de trei ani, a devenit gata să "servească" drept spion în orice țară va fi trimis. Redlis a învățat la Moscova alfabetul Morse, metode de descifrare a codurilor secrete, scrisul cu cerneală simpatică, tehnica urmăririlor şi a controalelor, modalități de a face să i se piardă urma, folosirea unor locuri secrete pentru a transmite mesaje, tehnica armelor uşoare, arta de a ucide fără să lase urme. într-un cuvânt, a învățat tot ceea ce trebuia să ştie un

spion. Şcoala de spionaj a KGB-ului, înființată în 1928 din ordinul şefului poliției din vremea respectivă, Rudolf Melinski, este cunoscută ca una din cele mai bune din lume. Au trecut priti ea absolvenți ai Academiei de diplomație şi ai facultăților umanistice de la Universitatea din Moscova, care studiau limbile străine la un asemenea nivel încât să nu se deosebească je vorbitorii acestor limbi din țările lor. Ei se deprindeau cu jnentalitatea cetățenilor țărilor în care urmau să fie trimişi astfel încât să nu poată fi distinşi de localnici. Prin anii '50 studiau acolo chiar şi asasini profesionişti. Numai ebraica nu se învăța.

IVlai mult chiar, în 1964, un ordin al conducerii partidului comunist a interzis admiterea evreilor în această şcoală.

Cu Redlis însă a fost altceva. La absolvirea şcolii de spionaj s-a decis trimiterea lui în Israel, pe atunci țară aliată Statelor Unite şi adversara Uniunii Sovietice, şi în acest scop a fost trimis la „specializare": studiul intensiv al limbii ebraice, al economiei şi politicii israeliene, al instituțiilor de guvernământ din țară, a tot cea ce se poate şti despre Țahal. La încheierea acestor studii s-a decis că e „apt" să fie trimis în Israel ca ole hadaş (emigrant), pentru a spiona în favoarea URSS-ului.

La 2 iulie 1979, Alexander Ben losef a venit în țară, având în buzunar o mie de dolari, prima „simbrie" primită din partea KGB-ului, după ce s-a stabilit cu el modul în care va transmite informațiile prin intermediul unei adrese din Grecia, prin Morse, apoi cu ajutorul unor întâlniri personale, în străinătate.

Dar în Rusia, Alexander n-a studiat numai arta spionajului. El a fost şi campionul URSS la tenis de masă, a participat la mai multe Olimpiade, astfel că, ajuns în Israel, a primit un post de antrenor, fapt care i-a dat ocazia să întâlnească mulți sportivi. A fost antrenorul selecționatei Israelului în '92-'93.

Anterior, el a fost şi antrenorul echipei Hapoel Ramat Gan, care este campioana Israelului la ping-pong, şi era considerat cel mai bun sportiv evreu în această disciplină.

Inginerul celibatar, astăzi în vârstă de 53 de ani, a lucrat Pană la arestarea lui, ca inginer şef la primăria din Ramat Gan.

Cum a fost arestat? Imaginați-vă: cu ajutorul unui ordin de concentrare la „miluim" (rezerviştii). Fiindcă în calitatea lui de r>un cetățean" Alexander s-a înrolat în armată de cum a venit [111] Israel, şi încă la o unitate combatantă, în cadrul trupelor de §enişti, iar după eliberare a făcut cu regularitate „miluim", aşa

SS£'-
4 *

că nimeni nu s-a mirat că a mai fost chemat o dată. Probabil că nici el însuşi, în actul de acuzare înaintat împotriva lui Alexander Ben losef de procuroarea Lea Lavon, la Tribunalul Regional din Tel Aviv, în fața completului de judecată format din judecătorii Amnon Straşnov, Zeev Hamer şi Şeii Timen, i s-a atribuit următoarele delicte: între anii 1981 şi 1988 Redlis a trimis 14-15 scrisori în Grecia, la adresa indicată de KGB; cu ajutorul aparatului de transmis aflat la dispoziția sa, a interceptat şi descifrat 17

transmisii Morse în cod, trimise de agenţii KGB. El s-a întâlnit de cinci ori în străinătate cu agenţii săi de legătură, a trimis rapoarte scrise şi verbale în legătură cu situaţia politică şi economică din Israel, mai ales în privinţa tensiunii de la graniţa de nord, precum şi rapoarte privitoare la serviciul obligatoriu şi cel al rezerviştilor din Ţahal, la unitatea în care a servit în cadrul armatei, la unităţile de tancuri ale armatei israeliene, la bazele militare, la armele pe care le are la dispoziţie armata, aflate de altfel în magaziile în care el avea acces. La tribunal, Redlis a recunoscut, prin intermediul avocaţilor săi, aproape toate capetele de acuzare. Avocaţii Nathan şi Haim Kenet, care îl reprezintă, au susţinut însă în instanţă că toate aceste delicte s-au comis în urmă cu zece ani, deci, conform legii, pot fi prescrise.

Alexander a primit de la KGB, pentru toate serviciile prestate în decursul acestor ani, suma modestă de 4.100 dolari, întrebat la tribunal de ce a acceptat să-şi pericliteze viaţa pentru atât de puţin, el a răspuns: „Am crezut în ceea ce făceam".

Dar ce crede Marina, partenera lui de viaţă? Furioasă că un reporter din presa ebraică a îndrăznit să-i telefoneze la locul de muncă, ea a negat că Alexander ar fi spion. „Scrieţi despre el numai murdării. Nu ştiţi să apreciaţi un om care a făcut atât de mult pentru ţară. Dacă cineva se prăbuşeşte, toată lumea îl calomniază, nimeni nu încearcă să-l ajute, să facă ceva pentru el", a spus Marina şi a trântit telefonul. Ciudată poveste, nu?

Nu există un prototip de spionaj, unul aruncă cu banii, caută reflectoarele notorietăţii şi aplauzele, altul e o fiinţă modestă, cenuşie, insignifiantă, treci pe lângă el şi nici nu-i observi existenţa.

Perechea contrarie...

Capitolul 16

CÂND PE-UN SAVANT GERMAN ÎL PĂLEŞTE FRICA...

La 20 septembrie 1963 ploua mărunt şi o ceaţă albicioasă lingea străzile liniştitului orăşel german Lorach, de la graniţa Germaniei cu Elveţia.

Dr. Hans Kleinwachter se întorcea acasă şi fluiera fără griji o arie din Johann Strauss.

Brusc, maşina i-a fost barată de un Opel masiv, argintiu, din care au coborât cu repeziciune patru indivizi. "Unul dintre ei, un tip măsliniu şi foarte tânăr, povesteşte dr. Kleinwachter, a îndreptat spre mine un revolver cu surdină, dar am reuşit să-l dezarmez şi să trag chiar asupra lui, rănindu-l uşor, înainte ca cei patru să urce din nou în maşină şi să dispară în noapte", întrebat fiind cine a putut comite un asemnea atentat, el răspunde cu siguranţă de sine: "Mossadul, desigur!"

Hans Kleinwachter s-a născut în 1915 la Tratnau, în landul Sudeţilor, care făcea pe atunci parte din imperiul austroungar, apoi a devenit parte din Cehoslovacia, în anii '30 a studiat electronica la Universitatea din Praga şi acolo l-a întâlnit pe profesorul Eugen

Sânger cu care a început să facă Proiecte utopice în vremea aceea: cucerirea spațiului, lansarea de rachete intercontinentale etc. în cel de al doilea război mondial, a scăpat cu viață de pe frontul de la Stalingrad. Datorită domeniului în care era specializat, a fost repartizat la Peenetounde, terenul de experimentare din nordul Germaniei unde se Jucra, sub conducerea unor savanți de prim-rang, la elaborarea "armei secrete". Tot acolo s-au realizat rachetele "V-l" şi "V-2".

^ar paralel cu elaborarea rachetelor, savanții nazişti pregăteau Şl aUe arme ultra-secrete.

"**Ce** soartă au avut savanții germani după război?", a fost întrebat Kleinwechter.

- Aliații i-au răpit pe aceşti savanți. Unii au ajuns în Statele Unite şi au devenit personalități importante în comunitatea savanților americani. Alt grup a lucrat la ruşi, fiind cei care l-au lansat pe Iuri Gagarin în spațiu. Eu, împreună cu prietenul meu Sânger, am ajuns la baza experimentală franceză de la Vernon unde am elaborat o rachetă denumită "Veronique", mama "Ariannei" de astăzi.

"Şi cum ați ajuns în Egipt?"

"E de prisos să spun că am fost trimis, împreună cu alții, de guvernul Germaniei".

De la acest punct începe implicarea Mossadului în povestea lui Kleinwachter. Pe la începutul anilor '60 au apărut în presa israeliană ştiri că Egiptul elaborează, cu ajutorul unor savanți germani, foşti nazişti, rachete cu tir lung, care pot atinge orice obiectiv în Israel. Pe vremea aceea Israelul nu era o supraputere regională, ca astăzi, şi pericolul reprezentat de asemenea rachete era real. Cu câteva săptămâni înainte, fusese executat criminalul de război nazist Adolf Eichmann şi dezvăluirile din cursul procesului său aduseseră pentru prima oară, în conştiința israeliană, ororile Holocaustului. Şeful Marelui Stat Major din perioada respectivă, Zwi Tur, a încercat să liniştească populația, dar pe de altă parte guvernul era îngrijorat. Conform informațiilor primite de Ben Gurion şi de Shimon Peres, care era ministrul Apărării, de la serviciile de informații, egiptenii intenționau să lanseze câteva rachete la 2 iulie 1961, de Ziua Revoluției egiptene.

Iser Harel, şeful serviciilor de informații, era nespus de îngrijorat. Rachetele reprezentau o amenințare pentru însăşi existenta Statului Israel.

In această perioadă, ziarele începuseră să publice, tot "din surse străine", despre scrisori infernale care au ucis sau rănit savanți germani din Egipt. S-a scris şi despre un atentat eşuat împotriva unui nazist, în sudul Germaniei. Era vorba de Kleinwachter, care între timp se întorsese în Germania şi avea acolo un laborator de cercetări speciale, foarte bine utilat. Dar, după cum ştim, el a rămas în viață. Acum,la 81 de ani, îşi aminteşte foarte bine:

"N-am să uit revolverul acela îndreptat spre obrazul jneu. Am văzut moartea cu ochii. Trăiam într-o perioadă de teroare şi spaimă: scrisori infernale, răpiri, ameninţări, tot ceea ce poate fi denumit terorism".

- Israelul a susţinut, de la începutul acestei afaceri, că factori germani erau implicaţi în proiectul egiptean. Dar nimeni nu-şi aminteşte ca cineva din conducerea Germaniei să fi confirmat asta, i se spune.

- "Guvernul german ne-a trimis. Era în perioada războiului rece. Guvernul de la Bonn era supus unor presiuni din partea Moscovei, care urmărea îndeaproape tot ceea ce era legat de armamentul neconvenţional. Din punct de vedere tehnologic eram superiori americanilor şi ruşilor".

Astfel, la sfârşitul anilor '50, comunitatea germană de la Cairo, formată din personalităţi naziste, s-a "îmbogăţit" cu aceşti savanţi. Se aflau acolo prof. Eugen Sânger, Reinhold Strubel, prof. Paul Gerke, dr. Wolfgang Piltz şi alţii.

"Condiţiile erau grele, laboratoarele primitive, dar aveam fonduri, astfel încât ne-am putut continua cercetările", spune Kleinwachter.

Iser Harel, Şeful Mossadului, descrie în cartea sa memorialistică, o situaţie cu totul diferită. Serviciile israeliene de informaţii au raportat despre încercările egiptenilor de a construi un avion de luptă perfecţionat, în paralel, experimentau armament neconvenţional. La Stuttgart, în Germania, Mossadul a descoperit o societate sub numele fals de "Interhandel", aflată sub conducerea profesorului Eugen Sânger, prietenul lui Kleinwachter, care se ocupa cu fabricarea de rachete.

După un an de lucru în Egipt, echipa germană a reuşit să elaboreze o rachetă spaţială cu tirul în trei faze, care a fost lansată purtând drapelul egiptean. "Am lansat-o din deşert, de la 100 kilometri de Cairo, cu mijloace foarte primitive", îşi aminteşte Kleinwachter.

într-adevăr, în iulie '62, Nasser a dezvăluit existenţa rachetelor, elogiind capacitatea lor de acţiune.

"Vorbea prostii. Rachetele acelea nu erau adecvate scopurilor militare. Puteau fi lansate în spaţiu, dar nu aveau

capacitatea de a lovi obiective cu precizie", spune Kleinwachter.

Dar Nasser credea că aceste rachete vor fi operative împotriva Israelului, serviciile israeliene de informaţii, le considerau periculoase pentru securitatea ţării La sfârşitul lui iulie '62, câteva zile, după lansarea rachetei egiptene, eveniment care a stârnit vâlvă în întreaga lume, în Mossad a fost numit un for special pentru a se ocupa exclusiv de savanţii germani. Serviciile de informaţii israeliene au întins o plasă largă care, foarte repede, a început să funcţioneze. Aşa s-a aflat cât de strânsă era colaborarea dintre Egipt şi savanţii germani nazişti. Societatea "Interhandel" din Sruttgart era baza din Germania a proiectului egiptean. Ea trimitea materia primă necesară pentru fabricarea rachetelor egiptene.

Mossadul a raportat şi despre existenţa unui savant pe nume Otto Jocklik, specialist în radiaţii nucleare, care împreună cu Kleinwachter încerca să înzestreze aceste rachete cu focoase nucleare.

Shimon Peres a început atunci să acţioneze pe căi proprii, politice, în paralel cu Mossadul. El a redactat un document privitor la activitatea savanţilor germani în Egipt şi i 1-a prezentat ministrului german al apărării Franz Josef Strauss.

Acesta, un prieten al Israelului, a recunoscut după un an că prevederile Constituţiei germane nu-i permit să acţioneze împotriva savanţilor. Totuşi, demersul lui Peres a ajutat la ceva.

Cineva din conducerea germană a dat ordin să nu mai fie împiedicată activitatea agenţilor serviciilor israeliene de informaţii.

La 11 septembrie '62 a dispărut dr. Heinz Krug, directorul lui "Interhandel". "Mossadul l-a răpit şi l-a ucis", spune Kleinwachter. La 27 noiembrie, în acelaşi an, la biroul lui Wolfgang Piltz de la Cairo a parvenit o scrisoare din Germania.

Secretara lui a deschis-o şi a fost rănită grav. Sânger i-a anunţat pe egipteni că abandonează proiectul şi s-a întors în Germania, dar a murit acolo, după doi ani.

La 30 decembrie a aterizat la Cairo un avion Lufthansa venit de la Frankfurt. în cală se aflau două colete cu cărţi destinate lui Wolfgang Piltz. Un muncitor egiptean a deschis un colet şi a produs o explozie puternică: patru egipteni au fost

r

ucişi şi alţi şase răniţi. Poliţia germană a întreprins o anchetă, a dat de urmele celor care au trimis coletele, dar nu le-a dezvăluit identitatea. "Totuşi, nu am nici o îndoială că

Mossadul a făcut asta", spune Kleinwachter.

Kleinwachter şi-a continuat activitatea, ca şi zborurile permanente între Egipt şi Germania, cu avioane Lufthansa.

Agenți ai Mossadului au căzut într-o cursă întinsă de fata profesorului Gerke, care lucra la proiectul egiptean, şi au fost arestați la un restaurant din Elveția, după ce tânăra înregistrase convorbirea pe care a avut-o cu ei. Presa germană a pornit o campanie furibundă de denigrare a Mossadului. în Israel a izbucnit de asemeni un conflict între prim-ministrul Ben Gurion şi şeful Mossadului, Iser Harel, în privința modului în care trebuiau să reacționeze la acest scandal. Shimon Peres, care ținea la relațiile israelo-germane, a cerut ca Mossadul să arate mai puțin interes față de savanții germani din Egipt.

Piltz şi colegii săi au rămas în Egipt până în '65, dar atacurile împotriva lor au continuat.

Şi ce s-a întâmplat cu dr. Hans Kleinwachter?

L-a pălit într-o zi frica. Era imediat după atacul "eşuat" asupra sa în liniştitul orăşel german Lorach.

Doi țipi sobri, care s-au legitimat ca fiind funcționari superiori "la Interne", au început brusc să râdă când savantul german le povestea cu mândrie cum i-a pus pe fugă pe agenții Mossadului.

Dr. Hans Kleinwachter i-a privit cum râd şi a amuțit.

Avea a doua zi tren spre Geneva, de unde un avion "Swissair" trebuia să-l transporte la Cairo.

A scos din buzunar biletele de avion, le-a rupt chiar în fața celor doi "funcționari sobri de la Interne", care îi sugeraseră savantului că i-ar trebui o lungă vacanță.

Dr. Hans Kleinwachter a avut înțelepciunea să înțeleagă aluzia.

Capitolul 17

ISTORIA SECRETA A BOMBEI ATOMICE ISRAELIENE

I se atribuie fostului prim-ministru israelian Golda Meir o butadă amuzantă, întrebată dacă țara sa posedă arme nucleare, ea a răspuns: „Israelul nu va fi prima țară din Orientul Mijlociu care va fabrica bomba atomică, dar nici a doua". Nici un alt secret n-a fost păzit în Israel cu atâta străşnicie ca secretul fabricării bombei atomice. Mossadul, împreună cu celelalte servici secrete israeliene, au reuşit într-atât de bine să păzească acest secret, încât înşişi evreii care construiau la Dimona, în inima pustiului Neghev, reactorul

atomic, erau convinşi că lucrează la ridicarea unei fabrici textile. Publicațiile străine au dezvăluit faptul că reactorul lucra deja din plin, bombele atomice erau stocate una după alta, dar locuitorii Israelului habar nu aveau că țara lor devenise una din cele şase puteri nucleare ale lumii. Nici Statele Unite nu ştiau ce se întâmplă la Dimona. în a doua jumătate a anilor '50, când a fost inițiat, proiectul reactorului atomic israelian nu a fost comunicat Washington-ului. Totuşi CIA îi bănuia pe israelieni, mai ales după ce americanii au „mirosit" că ceva necurat se petrece în laboratoarele de îmbogățit uraniu al prof. Zalman Shapiro, din Pittsburg (Statele Unite). Shapiro, un savant care participase la „Proiectul Manhattan" al bombei atomice americane, era un evreu habotnic şi pe deasupra şi sionist.

Curios, nu se putea descoperi cum dispăruseră din laboratoarele lui Shapira peste 100 de kilograme de uraniu îmbogățit. Edgar Hoover, legendarul director al FBI, avea o bănuială care îl viza pe Rafi Eytan, un agent al Mossadului, care fusese văzut vizitând adesea laboratoarele savantului atomist. Dar, nu a avut curajul de a-l aresta. Ulterior, alte 1400

de tone de uraniu-brut (provenind din Africa de Sud, Nigeria, Gabon, Argentina etc.). au ajuns pe cale maritimă în Israel.

Bănuielile americane privind cercetările atomice israeliene au fost confirmate în 1956, când instalațiile seismografice au înregistrat micul cutremur provocat de testul nuclear efectuat de israelieni sub pământ, în deşertul Sinai. Multă vreme nu s-a ştiut că, în perioada respectivă, s-a purtat o corespondență intensă între preşedintele John Kennedy şi premierul David Ben Gurion, neştiută nu numai de mass-media, ci chiar şi de miniştri israelieni. în 1995 s-a permis accesul la dosarul cu aceste scrisori, şi s-a putut afla despre puternicile presiuni exercitate de Administrația americană asupra Israelului pentru a împiedica fabricarea bombei atomice evreieşti.

De la început, americanii nu s-au împăcat cu ideea unui Israel înarmat atomic, dar Ierusalimul l-a convins pe preşedintele Dwight Eisenhower că este vorba de un reactor destinat cercetărilor de... deştelenire a deşertului Neghev. Fotografiile aeriene făcute de avioanele americane de spionaj U2 iau oferit lui Einsenhower o altă realitate. Dar preşedintele era bolnav, obosit, aşa că i-a lăsat „moştenire" lui John Kennedy această problemă sensibilă. David Ben Gurion a încercat să-l liniştească pe Kennedy comunicându-i că la Dimona se construieşte un „reactor atomic paşnic". Preşedintele amertican nu s-a lăsat convins, cerând permisiunea ca un grup de atomişti americani să viziteze reactorul de două ori pe an. Istoricul dr.

A. Cohen, care a avut acces la arhiva corespondenței dintre Kennedy şi Ben Gurion, subliniază temerile preşedintelui american față de transformarea Israelului într-o putere atomică, ceea ce ar spori enorm cursa înarmărilor în zona atât de problematică a Orientului

Mijlociu. Kennedy se afla într-o dilemă, Pe de o parte se simțea obligat față de alegătorii săi evrei din Statele Unite, iar pe de alta era cu adevărat sensibil la soarta şi securitatea statului evreu, încercând să ajungă la un acord cu americanii, premierul israelian a acceptat ca doi savanți atotoişti americani să viziteze reactorul în luna mai 1961. Cel deal doilea „control" a avut loc în octombrie 1962. „Controlorii" erau doi atomişti evrei, Kennedy a primit un raport cuminte şi Israelul şi-a putut continua dezvoltarea atomică, în 1963, Kennedy, furios că tot mai multe state încearcă să-obțină

bomba atomică, a considerat că e timpul să dea o „lecție", prin punerea sub control a Reactorului de la Dimona. „Ne îngrijorează consecințele grave pe care dezvoltarea capacității nucleare a Israelului le poate avea pentru pacea lumii", îi scria Kennedy lui David Ben Gurion. Preşedintele american explica:

„Presupunem că arabii se vor adresa cu cereri de ajutor Uniunii Sovietice, şi înțelegeți ce ar rezulta din asta. Mă tem de asemeni că dezvoltarea armamentului nuclear în Israel va determina şi alte țări să participe la cursa înarmărilor. Suntem conştienți de temerile dvs. în fața unirii statelor arabe împotriva Israelului, dar suntem convinşi de asemenea că nu există un pericol imediat, deoarece egiptenii nu posedă o instalație ca cea de la Dimona..." în continuare, Kennedy îl anunța pe premierul israelian de sosirea iminentă a unor inspectori atomişti.

Ben Gurion şi-a convocat de urgență guvernul. „Vizita" trebuia sabotată cu orice preț. Majoritatea miniştrilor nu au fost de acord cu poziția dură a premierului. Un motiv în plus pentru Ben Gurion să demisioneze. Noul premier, Levy Eşkol, mai vulpoi, l-a asigurat pe Kennedy că nu are nimic împotriva vizitei atomiştilor americani, dar sosirea lor e prematură, deoarece reactorul, construit cu ajutorul Franței, nu a intrat încă în funcțiune. „Mini-criza nucleară" dintre Statele Unite şi Israel s-a aplanat, spre satisfacția ambelor părți: Washingtonul făcuse o demonstrație de forță împotriva Israelului (ca să fie receptată în capitalele arabe), iar Ierusalimul spunea din nou mersi că era lăsat să-şi continue proiectul atomic.

Să luăm însă povestea de la început şi să detailăm (subliniind încă o dată că toate informațiile următoare nu provin din surse israeliene).

în primii ani ai construcției Reactorului atomic din deşertul Negev, nu departe de orăşelul Dimona, secretul era absolut.

Nici Statele Unite nu ştiau adevărul, dar agenții CIA începuseră să miroasă ceva. John Hadden, şeful Biroului CIA la Tel Aviv a primit ordinul să constate la fața locului despre ce este vorba. Numai că Hadden, ori de câte ori se apropia de şantier, era interceptat şi polițiştii îl găseau vinovat de încălcare a nu ştiu cărei legi de circulație şi reîntors la Tel Aviv.

Numai câțiva specialişti francezi ştiau foarte bine ce se întâmplă în pustiul Dimonei. Şi aceasta pentru simplul motiv că francezii erau constructorii Reactorului atomic.

La început a fost frica. Mossad-ul lui Isser Harel îl bombarda pe conducătorul țării David Ben Gurion cu informații privind înarmarea colosală a țărilor arabe. Mai devreme sau mai târziu, echilibrul militar se va rupe, şi Israelul nu va putea rezista unui atac comun al armatelor arabe, era concluzia unui raport al serviciilor secrete. La fel de alarmante erau şi rapoartele AMAN.

„Arabii trebuie să ştie de frică", şi-a spus premierul israelian. Şi „Opțiunea nucleară" a început să circule pe culoarele de la vârful decizional israelian. Nu au existat mulți susținători ai ideii. Ministrul de Externe, Golda Meir, avertiza că Statele Unite nu vor fi de acord, ministrul Economiei, Pinhas Saphir, era convins că cheltuielile exorbitante vor afecta economia țării, generalilor, în frunte cu Moshe Dayan, le era teamă că bugetul Armatei va fi redus în folosul construcției Reactorului, numai Shimon Peres, directorul general al Ministerului Apărării şi tânărul fizician Yuval Neeman, un tip secretos cu acces la puternicii zilei, erau adepți entuziaşti ai proiectului. David Ben Gurion i-a ascultat pe Peres şi Neeman.

La 24 octombrie 1956, Shimon Peres şi Moshe Dayan se aflau în Franța. „Războiul Canalului Suez", urma să fie declanşat de un triumvirat de forțe militare franceze, engleze şi israeliene.

„Parisul are nevoie de Armata israeliană, acum e momentul să acționăm", i-a spus Peres lui Ben Gurion. „Dă-i drumul", i-a ordonat „Bătrânul". Peres l-a abordat pe prim-ministrul francez direct, explicându-i pericolul ce amenință Israelul după ce armata israeliană va participa alături de Franța şi Anglia la războiul împotriva Egiptului. „Toate țările arabe se vor uni împotriva noastră, Israelul trebuie să posede mijloace de intimidare". Premierul francez a înțeles imediat unde bate vorba lui Peres. Peres nu a spus-o, dar era clar că Israelul condiționează participarea la coaliția occidentală în războiul Canalului de Suez de sprijinul Franței la construirea în Israel a unui reactor atomic. Michel Bar-Zohar, în cartea sa despre Shimon Peres, dezvăluie cum s-a desfăşurat afacerea. Francezii au fost şocați de pretențiile israeliene, pentru că nu era vorba numai de construirea unui Rector atomic, ci şi de furnizarea

uraniului, în aceeaşi zi, pretențiile israeliene au crescut: era vorba şi de o fabrică de transformare a plutoniumului în uraniu îmbogățit. Pentru francezi devenise clar: Israelul vrea bomba atomică.

- E-o problemă cu uraniul, i-a spus premierul francez lui Peres. E supus controlului internațional.

- No problem, nu vrem să cumpărăm uraniu, a răspuns Peres, ni-l împrumutați şi după folosire vi-l înapoiem.

La 12 decembrie 1956, Peres semna la Paris contractul pentru construirea de către

francezi a unui Reactor atomic de 40 MW şi „împrumutarea" a 385 de tone de uraniu.

Contractul prevedea că Reactorul va servi cercetărilor ştiinţifice şi va contribui la dezvoltarea economică a Israelului.

Opt luni mai târziu, la 23 august 1957, Peres a semnat un nou contract, de această dată secret, astfel încât majoritatea miniştrilor din Guvernele francez şi israelian nu a ştiut de existenţa sa. Se stabilea astfel colaborarea militară şi ştiinţifică franco-israeliană în domeniul producerii armamentului nuclear.

Al treilea şi ultimul contract franco-israelian, care definitiva obligaţia Franţei de a construi Reactorul, poartă o dată falsă. O moţiune parlamentară îl silise pe prim-ministrul francez să demisioneze. Peres l-a convins pe premierul francez să semneze şi să pună data zilei precedente, pe când mai era prim-ministru. Era ziua de 29 septembrie 1957.

Shimon Peres, „arhitectul" bombei atomice israeliene

Când a început construcţia Reactorului, Ben Gurion şi serviciile secrete i-au atras atenţia lui Peres să aibă mare grijă cu alegerea oamenilor de la „vârful proiectului". Mii de oameni lucrau la construcţie, dar doar câţiva ştiau despre ce e vorba.

Unul din ei era un chimist celebru: profesorul Ernest David Bergman, consilierul ştiinţific al prim-ministrului Ben Gurion.

Un evreu născut şi cu studii în Germania, un geniu de mărimea lui Albert Einstein, Oppenheim şi Eduard Teller, savanţii evrei fondatori ai ştiinţei atomice.

Din unitatea ultra-secretă LAKAM (Lişka le kşarei mada-Biroul pentru legături ştiinţifice) înfiinţată de Shimon Peres şi Isser Harel, şeful Mossad-ului, făceau parte şi Beniamin Blumberg, responsabilul unităţii, şi câţiva agenţi trimişi sub acoperire ca ataşaţi militari în Statele Unite, Anglia, Franţa etc. Ei aveau misiunea de a fura tehnologia sofisticată atomică şi militară.

Ben Zohar creionează şi figura „Pedantului", omul care practic a fost responsabilul tehnic al construcţiei Reactorului atomic, Manes Prat, colonelul cu trei titluri academice.

Au fost zile şi nopţi de consum psihic şi fizic enorm pentru „grupul lui Peres", serviciile secrete desfăşurau o imensă activitate de intoxicare. Opinia publică internaţională,

mai ales cea din Statele Unite, trebuia convinsă că Reactorul nu va fi folosit pentru producerea armelor atomice şi mai era şi profesorul Ieşaiahu Leibovici, un învățat genial care profesa o filosofic pacifistă, de conviețuire israeliano-arabă. Era Leibovici acesta un soi de guru, un profet revoluționar, admirat de foarte mulți israelieni şi detestat în aceeaşi măsură.

Profesorul lansase o cruciadă împotriva armamentului atomic şi profetiza că praf şi cenuşă vor rămâne de pe urma Reactorului de la Dimona, doar un nou nume geografic pe harta Israelului: „Ruinele lui Shimon" (Peres). Blestemele profetului-filosof păreau că se vor împlini o dată cu cucerirea puterii [lr]i Franța de către generalul Charles de Gaulle, în 1958. Acesta ordonase „înghețarea" colaborării ştiințifice şi militare dintre Franța şi Israel.

Dumnezeul lui Israel sau poate întâmplarea l-a adus în 1959 în fruntea ministerului Energiei Atomice pe Soustelle, un politician de dreapta, mare admirator al

Israelului. El n-a luat în seamă voința lui De Gaulle, dimpotrivă, a accelerat colaborarea atomică cu israelienii. Iritat, premierul francez Michel Debre i-a trimis lui Soustelle două scrisori de avertisment. Soustelle le-a aruncat la coşul de gunoi, în februarie 1960, Franța experimenta prima ei bombă atomică.

Soustelle a fost demisionat nu din pricina ajutorului exagerat pe care îl acorda Israelului în construcția Reactorului atomic, ci din cauza extremismului său față de problema algeriană.

Israelul pierduse un mare prieten.

La 12 mai 1960, Guvernul francez a cerut instituirea unui control internațional asupra Reactorului construit de Franța la Dimona. Shimon Peres a zboarat imediat la Paris.

Orice, numai un control internațional - nu! El îi convinge pe francezi să renunțe la ideea instalării unor inspectori străini la Dimona, în schimb semnează, fără regrete, documentul privind anularea contractului franco-israelian din 1957. Conform noii înțelegeri, Franța va continua construirea Reactorului şi va furniza uraniul necesar.

Această înțelegere, scrie Ben Zohar, a salvat proiectul nuclear israelian. A mai fost nevoie de această ultimă generozitate franceză pentru că după 1961, Israelul va putea continua singur să înainteze rapid către fabricarea bombei atomice.

Americanii încep să devină nervoşi

In cursul anilor 1958 şi 1959, avioane americane de spionaj U2 au zburat de mai multe ori deasupra Pustiului Negev şi aşa-zisei „fabrici de textile". Decodificatorii fotografiilor aeriene au stabilit imediat natura construcțiilor: era vorba de un reactor nuclear, între preşedintele american Dwight Eisenhower şi David Ben Gurion s-a

declanțat un „război al scrisorilor", care a continuat şi în anii preşedintelui John Kennedy. Patru decenii, această corespondeță a stat ferecată. Dr. Avner Cohen, conducătorul unui proiect ştiințific la Universitatea MTI din Boston a avut acces la această arhivă secretă. Pentru prima oară s-a aflat, de exemplu, despre puternicele presiuni exercitate de administrația americană

asupra Israelului, despre „minicriza" dintre cele două state şi despre faptul că, probabil, Ben Gurion s-a retras atunci din politică nu numai din cauza „afacerii Lavon", ci şi din pricina acestei crize.

Dr. A. Cohen, un istoric şi filosof din Ierusalim, care cercetează problema forței nucleare israeliene, a înaintat în 1992, împreună cu o cercetătoare americană, cereri la diferite arhive americane, să se „elibereze" acest material. Abia în 1995 au primit cea mai mare parte a corespondenței „Kennedy-premierii israelieni." (Răspunsurile israelienilor au fost eliberate de către arhivarul statului de la Ierusalim, la împlinirea a 30 de ani de la redactarea lor).

Este vorba de anii '60-'65, când Ben Gurion încă nu îndrăznea să explice străinătății importanța strategică a rectorului nuclear de la Dimona, aflat în construcție. Proiectul a fost prezentat oficial cu jumătate de gură, arătându-se că este vorba de un reactor destinat cercetărilor, în vederea dezvoltării Negev-ului şi desțelenirii deşertului, încă se mai borbea de „fabrica de textile".

După primele fotografii luate din aer între '58 şi '59 de avioanele de spionaj U2, americanii au început să acționeze altfel.

Din diferite motive, preşedintele Dwight Eisenhower a preferat să nu se ocupe de această problemă sensibilă, ci să o lase „moştenire" succesorului său, John F. Kennedy (ales în noiembrie '60). După cum relatează dr. Cohen, încă de la început, Kennedy s-a declarat foarte îngrijorat de cursa înarmărilor nucleare şi era ferm hotărât să realizeze un acord internațional de neproliferare. După estimările lui Kennedy, până în anii '70, zece până la cincisprezece țări urmau să posede bomba atomică.

Lupta pentru Dimona a început în prima jumătate a anului '61, deci în toiul confruntării lui Ben Gurion cu adversarii săi politici din țară, care l-a făcut să se teamă că dacă americanii vor exercita presiuni în acel moment, faptul îi va slăbi poziția, iar proiectul Dimona va avea mai puține şanse de [re]uşită. Prim-ministrul Ben Gurion l-a încunoştiințat pe prese-

dintele Kennedy că la Dimona se construieşte un reactor în scopuri paşnice. Kennedy a insistat însă să se permită unor savanți americani să viziteze reactorul de două ori pe an.

Kennedy se temea că dacă Israelul va deveni o forță nucleară, se va porni o cursă a înarmărilor în această regiune. Era totuşi în dilemă, după cum arată dr. Cohen: pe de o

parte se simțea obligat față de alegătorii săi evrei din America, iar pe de altă parte era cu adevărat sensibil la soarta şi securitatea Israelului.

încercând să ajungă la un acord cu americanii, Ben Gurion a acceptat ca doi savanți să viziteze reactorul în apriliemai 1961. Din punctul de vedere al Israelului, rezultatele acestei vizite au fost pozitice, deoarece cei doi savanți, evrei care astăzi nu mai sunt în viață, au scris un raport liniştitor care a rezistat doi ani. Cea de-a doua vizită a avut loc în octombrie 1962, savanți americani făcând o vizită de rutină la reactorul din Nahal Sorek, însoțit de prof. luval Neeman, directorul ştiințific al reactorului.

Dar, după cum relatează în continuare dr. Cohen, pe la începutul lui 1963 americanii au început să-şi dea seama că se petrece ceva misterios la Dimona şi, fără să mărturisească deschis, se temeau de o reație a Egiptului. Rapoarte secrete parvenite la Casa Albă arătau că în afara supraputerilor atomice oficiale, China, Israelul, Suedia şi India au început să fabrice armament nuclear. După ce în 1962 a intervenit marea „criză cubană" între SUA şi URSS, Kennedy a ajuns la concluzia că dacă nu se va pune sub supraveghere reactorul de la Dimona, multe alte state se vor alătura cursei înarmărilor nucleare. La 6 martie 1963, Departamentul de cercetare din cadrul CIA a publicat un raport în care se arăta, printre altele că Israelul este pe cale de a deveni o putere nucleară. Raportul avertiza că fiind în posesia armei atomice, Israelul va deveni mai violent.

în acelaşi an, la începutul lui aprilie, Kennedy a cerut din nou Israelului să permită savanților americani vizitarea de două ori pe an a reactorului de la Dimona. Dr. Cohen relatează că atunci a lansat Peres fraza devenită clasică prin care se exprima poziția israeliană: „Israelul nu va fi niciodată prima țară care va introduce armament nuclear în zonă".

La 20 aprilie, după declarația comună a Egiptului, Siriei şi Irakului privitoare la unirea eforturilor lor în vederea eliberării Palestinei, Ben Gurion s-a speriat şi i-a scris lui Kennedy, printre altele: „Cer garanții din partea Americii şi o declarație comună ruso-americană în privința integrității teritoriale a tuturor statelor din regiune". El l-a comparat atunci pe Nasser cu Hitler, dar nu a amintit „Reactorul de la Dimona".

După părerea dr. Cohen, o asemenea cerere din partea lui Ben Gurion era bizară, deoarece era clar de la bun început că americanii nu-i puteau oferi garanțiile cerute. Răspunsul lui Kennedy a fost deci negativ, iar Ben Gurion dezamăgit, i-a trimis la 2 mai o altă scrisoare personală, pe un ton pesimist, în care descria pericolele care pândesc Israelul. Dimona n-a fost amintită nici de data aceasta, iar americanii au continuat să exercite presiuni, după cum reiese din schimbul de scrisori ce a urmat. La 18 mai 1963, Kennedy i-a scris lui Ben Gurion „strict confidențial": „Domnule prim-ministru, vă mulțumesc pentru scrisoarea dvs. din 12 mai. Am primit de la ambasadorul Barbour un raport privitor la aranjamentele în vederea vizitei în țara Dvs. Şi țin să adaug câteva observații personale. Sunt convins că veți fi de acord cu mine că nu există o problemă mai importantă pentru omenire decât aceea a supravegherii armamentului nuclear. Am menționat asta în cadrul întrevederii mele cu d-na ministru de Externe, Golda Meir. Pericolele ce rezidă în proliferarea armamentului nuclear sunt clare pentru toată lumea.

Având în vedere îngrijorarea noastră în această privință, administrația americană este

convinsă că trebuie să ne permiteți vizitarea periodică a reactorului de la Dimona. Din discuția cu d-na Meir am înțeles că nu vor mai fi neînțelegeri între noi în această problemă.

Ne îngrijorează consecințele grave pentru pacea lumii de Pe urma dezvoltării capacității nucleare a Israelului. Presupunem că arabii se vor adresa cu cereri de ajutor Uniunii Sovietice, şi înțelegeți ce ar rezulta din asta. Mă tem de asemenea câ dezvoltarea armamentului nuclear în Israel va determina şi alte țări să participe la cursa înarmărilor. Suntem conştienți de

temerile Dvs. în fața unirii statelor arabe contra Israelului, dar suntem convinşi de asemenea că nu există un pericol imediat, deoarece egiptenii nu posedă o instalație ca cea de la Dimona.

Dacă dețineți informații care le contrazic pe acestea, le puteți transmite prin ambasadorul Barbour şi vom cerceta amănuntele. Cu sinceritate, John F. Kennedy".

Iată o altă scrisoare trimisă de la Casa Albă la 15 iunie 1963, dar care nu i-a parvenit lui Ben Gurion, deoarece acesta demisionase între timp: „Domnule prim-ministru, vă mulțumesc pentru scrisoarea din 27 mai în problema vizitelor americane la reactorul de la Dimona. Vă felicit pentru faptul că mați asigurat din nou că reactorul există numai în scopuri paşnice şi pentru că veți permite vizitarea sa periodică. Al Dvs., John F.
Kennedy".

Deoarece Ben Gurion demisionase între timp, ambasadorul Barbour a recomandat Casei Albe să trimită o altă scrisoare noului premier israelian Levi Eşkol, care preluase funcția la 26 iunie. „Domnule prim-ministru, vă felicit pentru numirea Dvs. Vă este desigur cunoscută corespondența noastră cu fostul premier în problema vizitării reactorului de la Dimona. Regret că sunt nevoit să vă deranjez imediat după intrarea în funcție, dar importanța problemei mă obligă la asta. După cum i-am scris şi d-lui Ben Gurion, obligațiile pe care ni le-am asumat în problema securității Israelului s-ar putea afla în pericol dacă nu vom avea posibilitatea să obținem informații în această problemă. De aceea am dat dispoziții savanților noştri să stabilească datele destinate vizitelor la fiecare şase luni. Al Dvs., cu salutări, John F. Kennedy".

Fraza care conținea amenințarea deghizată la adresa Israelului l-a stresat teribil pe premierul Levy Eşkol.

într-o scrisoare trimisă de Eşkol lui Kennedy la 19 august, premierul israelian îl încunoştiința pe preşedintele american că vizita savanților americani ar fi prematură.

Scrisoarea reprezintă de fapt inițiativa Mossadului care căuta să câştige timp.

Prietenii americani ai bombei atomice israeliene

Când preşedintele francez Charles de Gaulle a început să dea dureri de cap responsabililor Reactorului atomic israelian, a fost chemat în ajutor Mossad-ul. Acesta trebuia să depisteze în Statele Unite oameni dispuşi să ajute Israelul. Mossad-ul l-a descoperit pe profesorul Zalman Shapiro, un savant în tehnologia îmbogățirii uraniului. Născut în 1921, în Canton, Ohio, dintr-o familie de rabini lituanieni, Shapiro făcea parte din grupul restrâns al savanților care a fondat ştiința şi tehnologia atomică. Construise primul submarin atomic american „Nautilus" (Nuclear Materials and Equipment Corporation).

Participase chiar şi la „Proiectul Manhattan", de fabricare a primei bombe atomice americane. Era un evreu religios şi, pe deasupra, şi sionist. Mossad-ul aflase că în laboratoarele lui Shapiro se găseau vreo 220 de kg de uraniu îmbogățit. Care, bineînțeles, vor dispărea.

Nu au fost singurele materiale nucleare care dispăruseră din Statele Unite. Edgar Hoover constatase că din laboratoarele americane lipseau vreo l .200 kg de uraniu.

Rafi Eytan, Abraham Bendor (Shalom) şi diplomatul Abraham Hermoni, toți trei oameni ai serviciilor secrete israeliene erau bănuiți de CIA şi FBI că nu ar fi străini de dispariția materialelor nucleare. Cât timp a domnit James Angleton la CIA, acesta se făcea că nu vede nimic, dar înlocuirea acestuia cu Richard Helms, au schimbat întrucâtva regulile jocului. A urmat „Scheersberg", marea lovitură a lui Beniamin Blumberg, şeful LAKAM (Biroul pentru legături ştiințifice), o unitate secretă a comunității informaționale israeliene. In noiembrie 1968, vasul „Scheenberg A" transporta două tone de uraniu oxid a companiei de substanțe chimice germane „Asmara".

Fuseseră cumpărate de la o societate belgiană (Societe Generale de Minaro), şi încărcate la Anvers. Vasul naviga sub pavilion liberian şi trebuia să ajungă la Geneva. N-a ajuns acolo.

Undeva, în Marea Mediterană, vasul a fost interceptat de un alt ᵛas, astfel că atunci când „Scheesberg A" a ancorat în portul turcesc Iskenderun, în pupa vasului nu se mai afla nici urmă de Uraniu. Ulterior, alte 1400 de tone de uraniu brut, provenind

din Africa de Sud, Nigeria, Gabon şi Argentina au ajuns în Israel.

Un om cheie - profesorul Yuval Neeman

în aceeaşi perioadă, Mossad-ul l-a atras în jocurile atomice secrete pe profesorul Yuval Neeman, un strălucit universitar israelian, binecunoscut familiei internaționale a fizicienilor. El a fost trimis în oraşul atomic Passadena, din California, pentru cercetări în domeniul fizicii, în cartea „Fiecare spion e un Prinț", Dan Raviv şi Yossi Mellman, relatează

Profesorul Yuval

că la sosirea sa în Statele Unite, Neeman a fost căutat de un investigator al Ministerului de Justiție american.

- Sunteți colonelul Yuval Neeman?, l-a întrebat investigatorul. Yuval Neeman a fost surprins că i se adresează cu gradul său din Armată. Profesorul israelian a încuviințat. Din acea clipă, Neeman a fost sever ținut sub observație, ceea ce nu i-a împiedicat contactele cu atomiştii americani şi, în special, cu „tatăl bombei cu hidrogen" - savantul Edward Teller şi cu influentul senator John Tower din Texas. Celebrii atomişti americani Edward Teller şi Robert Oppenheim vor vizita adesea Israelul, deveniseră subit fani ai arheologiei locurilor sfinte.

Nu au fost văzuți pe la oraşul atomic de la Dimona, erau însă evrei. Dacă geniul lor ştiințific a contribuit ca Israelul să devină a şasea țară care s-a alăturat clubului țărilor atomice (după Statele Unite, Uniunea Sovietică, Franța, Anglia şi China) nu ai cum dovedi, pentru că aceştia nu au făcut nici o mărturisire în

acest sens. Dar e sigur că numai de arheologie nu s-au ocupat ei în Țara Sfântă.

în 1954, Neeman activa in două lumi aparent diferite:

lumea cercetării ştiințifice şi în cea a serviciilor secrete.

Universitarul distins fusese numit şeful serviciului secret militar AMAN, responsabil cu o anumită „problemă". Nici soția sa nu ştia unde lucrează bărbatul ei şi despre ce „problemă" e vorba. Doi ani mai târziu, în 1956, profesorul Yuval Neeman era încă adjunctul lui lehoshua Harkabi, şeful AMAN. De atunci şi până la moartesa (aprilie 2006), Neeman ^ fost amestecat, pe toate planurile, în ştiința şi producerea bombei atomice israeliene. Cel puțin aşa susțin analiştii militari occidentali, în plus, Neeman se mai ocupa cu ceva nu prea simpatic: intoxica pe toată lumea, dar în special pe americani, că Israel nu dezvoltă arme atomice. Era prețuit de fizicieni pentru o descoperire genială care ar fi trebuit să-i aducă Premiul Nobel: tabla elementelor nucleului atomic, un soi de „Tablă Mendeleev" fundamentală pentru cercetarea şi industria nucleară. Premiul Nobel pentru această descoperire l-a luat însă americanul Mori Gilman. Dar asta e o altă poveste, în 1960, Neeman era directorul Reactorului nuclear de la Nahal Sorek, şi era preocupat de folosirea energiei nucleare în scopuri paşnice. Declara aceasta tuturor corepondenților de presă străini. Premierul Levy Eşkol l-a numit „responsabil cu explicațiile care trebuie date americanilor atunci când aceştia întreabă ce se petrece la Reactorul din Dimona şi la Reactorul din Nahal Sorek". Făcea şi pe ghidul. Când preşedintele american a tdmis o comisie să cerceteze, Neeman a primit misiunea să le risipească bănuielile. Neeman a construit nişte instalații „paşnice"şi le-a arătat inspectorilor americani. Când aceştia au vrut să vadă ceva mai mult, Neeman i-a dus să viziteze locurile sfinte, Sfântul Mormânt şi s-a auto-propus să le „ajute" să întocmească Raportul ştiințific al vizitei la Reactorul atomic. Lui Neeman i se atribuie cea mai mare realizare Politico-diplomatică a Israelului atomic. La începutul anilor 60, Ierusalimul înțelesese că jocurile „naivității atomice" cu Americanii nu mai pot continua. Ca atare a inventat un alt joc, [111] care l-a atras ca părtaş pe celebrul atomist american-evreu

Teller, „părintele bombei cu hidrogen". Teller l-a con-

vins pe preşedintele John F. Kennedy de inutilitatea controlurilor americane la Reactorul atomic din Dimona. „Israelienii jură că nu fabrică bombe atomice, i-a spus Teller preşedintelui american. Declară acest lucru tot timpul. Să-i credem, şi câtă vreme vor continua să spună că nu fabrică armament atomic, ne vom abţine de la inspectarea Reactorului". Această politică a „naivităţii"atomice" continuă să funţioneze până în zilele noastre.

Omului acesta tobă de carte îi plăcea să rămână în umbră, evita reflectoarele publicităţii. O singură dată a intervenit direct în treburile militare operative, în ultima zi a Războiului de lom Kipur (octombrie 1973), Neeman, în uniformă militară de colonel, s-a prezentat la comandamentul armatei israeliene din Pustiul Sinai şi deşi victoria era deja asigurată, el a cerut să fie lansată o unitate de paraşutişti la Djabil Atka, unde se afla Centrul de spionaj egiptean. A ajuns şi el personal acolo, şi s-a întors cu tehnologia de spionaj cu care ruşii îi înzestrase pe egipteni.

Mordehai Vanunu - „spionul atomic".

Doi evrei, Mordehai Vanunu, un tehnician care a lucrat mulţi ani în subteranele de la Dimona, şi un ziarist american, Seymour M. Hersh, laureat al Premiului Pullitzer, au fost primii care au dezvăluit secretele atomice israeliene. în „ „ , , .,, 1986, Mordehai Va- **Mordehai Vanunu - trădător,**

nunu a predat publica- **du$man sau un naiv paciflst?**

ţiei londoneze „Daily Miror" câteva zeci de fotografii cu instalaţiile nucleare de la Dimona. O lume secretă şi înspăimântătoare era dezvăluită pentru prima oară. Ziariştilor englezi nu le venea să creadă. Verificate de specialişti atomişti, fotografiile se dovedeau autentice. Ierusalimul nu l-a iertat pe tră-

r

dator. Agenţii Mosadului l-au răpit pe Vanunu şi l-au adus legat, înapoi, în Israel. A zăcut 18 ani în închisoare. După ce şia ispăşit pedeapsa, eliberat, Vanunu a declarat că nu regretă ceea ce a făcut, şi că va continua să lupte pentru o lume fără arme nucleare. Pe baza fotografiilor lui Vanunu, s-a putut stabili „drumul secret al bombei atomice evreieşti":

1. Minereul de uraniu este radioactiv, de aceea transportarea sa se face în containere cu pereţi de protecţie radio-activă.

2. Uraniul e transportat la Dimona. Aici are loc procesul de îmbogăţire. Numai cu patru kilograme de plutonium se fabrică o bombă care poate transforma orice oraş din

lume întrun morman de cenuşă. Anumite lucrări sunt finisate la Reactorul atomic de la Nahal Şorek, nu departe de Berr-Şeva.

3. în oraşul subteran din Dimona funcţionează 10 „Institute", în unele din ele lucrează numai roboţi, pentru că pericolul de contaminare radioactivă este foarte mare. Praful de plutoniu, (după cele relatate de Vanunu), este supus unor temperaturi înalte şi transformat în lichid fierbinte. După ce e răcit cu şuvoaie de apă, plutoniul lichid e stocat sub formă de „nasturi". Un nasture cântăreşte 130 grame. „Institutul" fabrică nouă nasturi de plutonium pe lună. Suficiente pentru a fabrica 2 bombe atomice pe lună. Un specialist străin a făcut o aritmetică simplă, cu un rezultat înspăimântător: în 35 de ani, Israelul a putut fabrica peste 400 de bombe atomice.

4. La „Institutul" de la Yodfat (o mică localitate din Galileea), o unitate specială „Rafael" (Industria militară israeliană), aşa-zisul „Comandament nr. 20", se ocupă cu ansamblarea bombelor atomice. Când ajunge la Yodfat, bomba atomică arată ca o minge mică de fotbal, poleită cu bariliu.

5. Forţa ei de distrugere creşte astfel enorm.

6. în „Institutul" atomic de la Beer Yakov lucrează specialişti în rachete şi balistică. Rachetele „Jeriho 3", cu ogive nucleare, pot atinge ţinte aflate şi la 4500 km depărtare. Ziarele stăine au publicat chiar şi locul unde sunt depozitate: în Uriaşele depozite subterane din Cfar Zacharia (în apropierea Oraşului Beit Şemeş).

7. Decizia de lansare a unei rachete nucleare sau unui avion de bombardament cu bombe atomice

aparţine unui „triumvirat" de personalităţi politice şi militare; prim-ministrul, ministrul Apărării şi Şeful Statului Major al Armatei israeliene.

Băiatul ăsta tuciuriu s-a născut în 1954, în Maroc, şi a sosit în Israel la vârsta de 9 ani. A fost sergent în armată, a luptat în „Războiul de lom Kippur".

în august 1977, Vanunu era tehnicianul responsabil pe „tura de noapte" la „Institutul nr.2". Sub acest nume - a mărturisit Vanunu reporterilor englezi de la „Sunday Times" funcţionează „fabrica de bombe atomice" construită pe opt etaje subpământene.

Lui Mordehai Vanunu nu i-a plăcut politica guvernământului militar în lehuda, Şornron şi Gaza, el a fost „luat la ochi" ca stângist, cercetat de „Şin-Bet" şi în noiembrie 1985 a fost dat afară din slujbă. Supărat pe ţară, Vanunu a plecat la Sidney, în Australia, apoi la Londra de unde a predat ziarului londonez documente senzaţionale.

Ce a povestit Vanunu? în fiecare dimineaţă, la ora şapte, 40 de autobuze adună 2.700 de muncitori, ingineri şi cercetători care lucrează în subteranele Reactorului de la Dimona.

Câteva bagaje ale Armatei controlează identitatea oamenilor.

în jurul reactorului, tractoare nivelează nisipul, pentru ca orice urmă de picioare să fie imediat identificată. Câteva baterii de rachete pământ-aer, în stare permanentă de alarmă, au ordinul să doboare orice avion care pătrunde în spaţiul aerian al reactorului. Un avion

israelian care din greşeală a zburat în apropierea reactorului în 1967, a fost imediat doborât.

Angajații se obligă să păstreze secretul activității lor. Ei ştiu că limbuția e pasibilă de o condamnare la 15 ani de închisoare.

Din cele zece institute, subterane cel mai secret este „Institutul nr. 4" (numai 190 de oameni au permis de intrare acolo). „Institutul" este un cub uriaş de beton, 65 de metri pe 25, fără ferestre, care ascunde secretele atomice ale Israelului de aproape 40 de ani.

Nici un satelit american sau sovietic n-a reuşit să fotografieze sau să „spargă" cu raze infra-roşii acest cub de beton.

Documentele lui Mordehai Vanunu - susține „Sunday Times" descoperă o altă realitate: Israelul posedă o forță ato-

mică înspăimântătoare. Vanunu a intrat în 33 de încăperi ale Institutului nr. 4" şi a fotografiat tot ce era mai secret. El le-a arătat ziariştilor englezi, care l-au intervievat vreme de patru, ore, în ce constă tehnologia israeliană secretă de fabricare a plutoniului destinat armelor nucleare.

De Gaulle a negat faptul că francezii ar fi construit un reactor la Dimona, dar astăzi se ştie adevărul. Francezii au construit la Dimona un reactor modest, de 26 megawați, care în cel mai bun caz ar fi putut produce 5-6 kg de plutoniu pe an.

Cum au reuşit israelienii să mărească considerabil puterea reactorului, fără să-i modifice forma exterioară?

Documentele lui Vanunu - susține „Sunday Times" - certifică faptul că reactorul are astăzi o putere de 150 megawați, şi că el produce anual 40 kg de plutoniu (din care Israelul fabrică 10 bombe atomice pe an).

în 25 de ani, Israelul ar fi produs, în serie, circa 250 de bombe atomice.

în 1973, când soarta „Războiului de Yom Kippur" nu era încă clară, premierul Golda Meir ar fi dat ordinul ca un număr de bombe atomice să fie scoase din ascunzătorile subpământene şi pregătite pentru lansare. Aceste bombe, de câte 20 de kilograme fiecare, aveau o forță de distrugere egală cu bombele atomice lansate asupra oraşelor japoneze Hiroshima şi Nagasaki. Vanunu ar fi dovedit că sub o magazie părăsită, la o adâncime de 25 de metri, există o instalație specială cu litiu, tritiu şi plutoniu, pentru fabricarea bombelor cu hidrogen şi a bombelor cu neutroni.

Bomba atomică este o jucărie de copil în raport cu bomba cu hidrogen. Distrugerile pe care le poate provoca o explozie termo-nucleară sunt apocaliptice, în schimb, bomba neutronică este „curată"; ea emite raze ucigătoare, care lichidează toate „ființele vii", fără să distrugă nici una din clădirile oraşului atacat.

Vanunu n-a făcut ceea ce orice spion învață de la prima lecție din abecedar. El nu s-a ascuns şi nu şi-a făcut operație Plastică. Se credea apărat la Londra, printre englezii atât de flegmatici şi indiferenți la clocotul lumii. A făcut chiar gafa de [a] se îndrăgosti de o frumoasă roşcată pe care o alinta cu numele <k „Cindy".

Ghinionul lui Vanunu a fost că „Cindy" era un căpitan al Mossad-ului, pe adevăratul ei nume Cheryl Ben-Tov.

După o lungă şi istovitoare noapte de dragoste, Vanunu a adormit în brațele frumoasei amante. Când s-a trezit, se afla într-o celulă izolată dintr-o închisoare din pustiul Negev-ului, în Israel.

O grupare „paşnică" suedeză l-a propus pe Mordehai Vanunu pentru „Premiul Nobel pentru pace". Ştirea nu l-a impresionat pe Vanunu. El era convins că va muri în închisoare pentru că Mossad-ul nu-l va ierta niciodată. Singurătatea lui era absolută. Mulți considerau că, în cele din urmă, Vanunu va înnebuni.

într-o scrisoare adresată şefului Serviciului penitenciarelor de către avocatul Dan lakir, de la Asociația pentru Drepturile Omului, se scrie: „O perioadă atât de îndelungată de detenție în izolare este o pedeapsă crudă şi neomenoasă, care poate cauza pagube ireversibile echilibrului mintal al oricărui om".

Fără îndoială că izolarea lui Mordehai Vanunu s-a bucurat în lume de cea mai mare mediatizare posibilă. El a fost condamnat în octombrie 1986 la 18 ani de închisoare pentru delicte grave: ajutor acordat duşmanului în timp de război şi transmiterea de informații secrete în scopul lezării securității statului.

De când a fost arestat, Vanunu a stat într-o izolare deplină. Celula sa din închisoarea de la Aşkelon avea o suprafață de 12 metri pătrați. Pereții nu sunt comuni cu alte celule şi celula nu are fereastră. Numai un pat, un televizor, un radio şi rafturi. Două ore pe zi se plimba în curtea de lângă celulă, singur. Membrii familiei aveau dreptul să-l viziteze o dată la două săptămâni, câte o oră. Nu avea dreptul de a telefona.

Toate apelurile înaintate de Vanunu la tribunale pentru a i se îmbunătăți condițiile de detenție au fost respinse. La fiecare trei luni, o comisie specială hotăra prelungirea condițiilor de izolare.

Deputatul Dadi Zuker, însoțit de ministrul poliției Moşe Şahal, l-au vizitat pe Vanunu. Acesta i-a povestit că se scoală la ora şapte dimineața, citeşte ziarele străine care-i sunt trimise,

dar nu ziare israeliene. Apoi se plimbă în curtea izolată. După masa de prânz, învață. Apoi citeşte şi se uită la televizor.

Vanunu primea mii de scrisori pe lună, din țară şi din străinătate, toate cenzurate de serviciile de securitate. Târziu, i s_a permis să răspundă la scrisori.

Cei care l-au vizitat în ultimii ani, inclusiv avocații Avigdor Feldman şi Dan lakir, au fost impresionați de lucididatea sa. Deputatul Dadi Zuker a declarat după întâlnirea cu Vanunu: „E vorba de o persoană cu o putere interioară excepțională. El ne-a povestit că psihiatrul serviciilor penitenciare vine să-l viziteze o dată la trei luni, dar Vanunu îl ignoră".

Rudele susţin că s-a schimbat: „Nu mai este acelaşi Moţi pe care l-am cunoscut. Influenţa condiţiilor de detenţiune este vădită". Vanunu profita de orice cale, legală sau nu, de a-şi uşura izolarea.

Fotografia mâinii pe care a lipit-o de geamul vehiculului care-l conducea la închisoare, cu ajutorul căreia a raportat cum a fost prins, a fost publicată în toată lumea. Vanunu scrisese cu tuş negru pe palma mâinii: „M'WAS HIJACK ROME ITL 30.09.86 - 21,00 BY BA FLY 504". Codul a fost lesne descifrat: Vanunu fusese răpit din Londra şi adus la Roma, cu zborul nr. 504. Apoi a fost adus în Israel.

în 1993, Vanunu a fost mutat pentru un scurt răstimp într-o celulă destinată bolnavilor. Vanunu s-a căţărat pe fereastra care dădea spre o baracă de deţinuţi şi a strigat: „Mă cheamă Mordehai. Ce faceţi? Cum vă simţiţi? Răspundeţi-mi".

Ofiţerul de securitate care a auzit strigătele s-a dus imediat la deţinuţi şi i-a avertizat în legătură cu Vanunu.

18 ani a luptat Vanunu, un naiv pacifist sau poate spion Periculos, împotriva singurătăţii ucigătoare... Când a fost eliberat Vanunu nu mai era evreu de religie mozaică, în lr>chisoare se creştinase.

„Eu sunt spioana Cindy"

Cindy, superba agentă a Mossad-ului care l-a ademenit Pe Mordehai Vanunu trăieşte acum în Statele Unite. "Ptămânalul „Sunday Times" a descoperit-o pe „Cindy", pe adevăratul ei nume Cheryl Bentov, într-o vilă izolată în

Orlando, statul Florida, nu departe de Disneyland. Acolo, împreună cu soţul ei Ofer şi cele două fetiţe mici ale lor încearcă să ducă o viaţă paşnică, ferită de ochii lumii.

în urmă cu 11 ani, pe când aştepta la Londra publicarea poveştii pe care o vânduse ziarului „Sunday Times" despre secretele nucleare ale statului Israel, Mordehai Vanunu s-a întâlnit cu o tânără de o rară frumuseţe. Deşi reprezentanţii ziarului îi dăduseră dispoziţii să nu părăsească oraşul, tânăra a reuşit să-l convingă să plece cu ea în Italia. Acolo îl aşteptau agenţi ai Mossad-ului. După cum au scris în vremea aceea ziarele străine, ea l-a drogat pe Vanunu şi agenţii Mossadului 1-au îmbarcat pe un vas care l-a dus direct în Israel.

Frumoasa blondă a devenit cunoscută sub numele de Cindy, şi de atunci ea înflăcărează imaginaţia tuturor. S-au făcut repetate încercări de a se da de urmele ei, pentru a i se dezvălui adevărata identitate. Uneori s-au publicat chiar, în ziare, ştiri dspre ea. Uzi Mahnaiami, un reporter israelian al ziarului „Sunday Times", a reuşit să o găsească. Conform unor surse israeliene, Cindy este Cheryl Bentov, şi după cum scrie ziarul, „se află în Florida în misiune, fiind trimisă de vechii ei patroni: serviciile secrete israeliene".

Soţii Bentov sunt cunoscuţi la Orlando ca agenţi imobiliari, evrei care respectă

sărbătorile ca toți ceilalți membri ai comunității locale şi şi-au înscris fetițele la grădinița Centrului comunitar evreiesc. Majoritatea prietenilor lor sunt israelieni.

„Programul zilnic al lui Cheryl e foarte diferit de cel al lui Vanunu. în timp ce el se străduieşte să convingă autoritățile închisorile din țară să nu-l mai țină în izolare şi să-i acorde un regim penitenciar normal, ea obişnuieşte să-şi ia micul dejun cu prietenele, înoată apoi în piscină, şi abia în orele după-amiezii apare în maşina ei sport, decapotabilă, la lucru".

„Cheryl se străduieşte să vândă unor evrei vârstnici, care trăiesc în zonele reci ale Americii, locuințe în Florida însorită", scrie ziarul.

Când Mahnaiami i s-a adresat lui Cheryl, cerând să stea de vorbă cu el, tânăra i-a răspuns într-o ebraică perfectă, dar cu accent american, că nu este dispusă să acorde un interviu. Cu toate acestea, după cum menționează ziaristul în reportajul său,

ea nu a negat că este Cindy şi nici rolul ei în afacerea Vanunu.

A menționat doar că e foarte important pentru ea să nu provoace daune statutului pe care îl are în Statele Unite.

Săptămânalul englez explică şi motivele pentru care se teme Cheryl să fie deconspirată. Israelul nu poate folosi agenți pe teritoriul Statelor Unite. Dacă, într-adevăr, ea îşi continuă acolo acțiunile secrete în serviciul Mossad-ului, Israelul s-ar fi putut încurca din nou într-o afacere de spionaj în SUA. Familia Bentov are o vilă şi în Israel, la Kohav Iair.

„Cheryl continuă să lucreze pentru Mossad, a relatat un vecin corespondentului ziarului „Sunday Times". Ea şi soțul ei şi-au închiriat casa de aici numai pentru perioada în care se află în misiune. Şi se vor întoarce când se va încheia misiunea", a adăugat el.

Cheryl face parte dintr-o familie de evrei americani înstăriți. De curând, tatăl ei, Stanley Hanin, şi-a vândut negoțul cu cauciucuri pentru maşini din Florida cu 32 milioane de dolari, pentru a porni într-o croazieră în jurul lumii în iachtul său personal.

Cheryl a crescut în Florida, într-o atmosferă de opulență.

La 17 ani a părăsit Statele Unite şi s-a întors abia în urmă cu câțiva ani. Legăturile ei cu Israelul au început în perioada în care părinții ei erau angajați într-o crâncenă bătălie de divorț.

Cheryl a venit în Israel şi s-a înscris la un curs organizat de Sohnut. A învățat istoria iudaică şi israeliană. Israelul i-a plăcut, şi la încheierea cursului l-a anunțat pe tatăl ei că rămâne aici şi se înrolează în Țahal. Şi-a făcut serviciul militar într-o unitate Nahal în kibuțul Iad Hana.

Inteligența superioară şi faptul că era de origine americană au făcut din ea o candidată naturală pentru Mossad. Reprezentanți ai serviciilor israeliene de spionaj s-au pus în legatară cu ea şi au convocat-o la cancelaria primului ministru.

Apoi, timp de trei zile a fost supusă unor teste psihologice şi de mteligență pe care le-a trecut cu succes deplin. La testul pentru stabilirea coeficientului de inteligență I.Q. a obținut 140 de Puncte, ceea ce este enorm. După examene au urmat doi ani de lristrucție intensivă. Cheryl a fost învățată să tragă cu revolVerul de la distanța de 100 de metri, să

condućă maşini de

curse, să se sustragă urmăritorilor şi să folosească aparatele de transmisie radio de mare precizie.

La încheierea îndelungatei instrucţii, Cheryl a fost anunţată că va fi folosită în calitate de caii girl, ceea ce a dezamă git-o profund. Totuşi, o consola faptul că această misiune îi dădea posibilitatea de a participa la acţiuni ale Mossad-ului din întreaga lume.

în septembrie 1986, i s-a spus că trebuie să plece la Londra sub numele de Cynthia Hanin, de fapt numele cumnatei ei. în afară de asta, nu i sa dat nici o informaţie cu privire la ceea ce avea de făcut.

în acelaşi timp, la Londra începuse să se organizeze un grup de membri ai Mossad-ului veniţi acolo din întreaga lume, şi puşi sub comanda lui Beni Zeevi, care era adjunctul şefului Mossad-ului. Misiunea cu care i-a însărcinat şeful Guvernului din acea vreme, Shimon Peres, era să-l găsească pe Mordehai Vanunu şi să-l aducă în ţară, viu şi nevătămat.

Vanunu a fost depistat. Cheryl-Cindy a fost trimisă la el.

Prima lor întâlnire a avut loc la Leicester Square, în centrul Londrei, unde Cheryl s-a prezentat drept cosmeticiană din Florida, întâlnirile au continuat în următoarele zile. Vanunu s-a îndrăgostit de noua lui prietenă, dar ea i-a spus că nu poate continua legătura în atmosfera rece a unui hotel londonez şi i-a propus să o însoţească într-o vizită de câteva zile, la Roma. I-a spus că apartamentul surorii ei în capitala Italiei e disponibil şi îl aşteaptă. Vanunu a acceptat s-o însoţească. Era excitat până peste cap. Excitaţie care i-a fost fatală.

în momentul în care a pătruns împreună cu Cindy în apartamentul din Roma, s-au năpustit asupra lui câţiva agenţi şi i-au injectat un somnifer. Când Vanunu s-a trezit era deja în Israel.

Părinţii adoptivi ai lui Vanunu

în vara lui 2004, „spionul atomic" a fost eliberat, în ultimii ani de detenţie, americanii Nick şi Mary Hyloff din Minnesota au fost singurii oameni cărora li s-a permis să intre în celula lui Vanunu. De două ori pe an, această pereche simpatică de pensionari l-au vizitat pe Vanunu la închisoarea

din Aşkelon. La intrare, după controale de securitate severe, ei arătau un document oficial emis de Tribunalul din Minnesota, care certifica faptul că ei sunt părinţii adoptivi ai deţinutului tylordehai Vanunu. Ei semnau de fiecare dată un angajament că nu vor discuta cu „fiul" lor despre răpirea sa, despre procesul care s-a desfăşurat cu uşile închise şi nici

despre reactorul nuclear de la Dimona. Nick şi Mary Hyloff aveau fiecare 74 de ani, sunt părinţii a şase copii şi bunici a 16 nepoţi. Ei povestesc că au fost cutremuraţi când au citit că un tânăr evreu zace în izolare într-o închisoare din cauza încercării lui de a dezvălui lumii secretele nucleare ale Israelului. „Ceea ce m-a uluit, povesteşte Mary, a fost gravitatea pedepsei. Nu puteam înţelege cum se poate ca un om, chiar dacă a făcut ceva rău, trăieşte închis, de atâţia ani, într-o carceră".

în Israel, familia lui Vanunu n-a înţeles ce înseamnă toată această poveste cu adopţia. Vanunu are 11 fraţi, dintre care Asher şi Meir n-au încetat nici un moment să activeze pentru eliberarea şi îmbunătăţirea condiţiilor de detenţie ale fratelui lor încarcerat.

Am vrut să aflu de la Nick Hyloff dacă Vanunu regretă ce a făcut. „Nu!", mi-a spus Hyloff. „şi astăzi Vanunu este convins că a făcut ceea ce trebuia".

Se considera că Mordehai Vanunu cunoaşte secrete atomice încă nedezvăluite care ar dăuna Statului Israel dacă ar fi relatate. De aceea se caută căi pentru izolarea în continuare a lui Mordehai Vanunu, chiar şi după eliberarea sa din închisoare. Izolarea şi pedepsele nu l-au încovoiat. Dimpotrivă, se Pare că i-au radicalizat crezurile. N-a renunţat la „lupta pentru dezarmarea atomică a Israelului", s-a creştinat şi a anunţat că °u mai vrea să fie israelian, şi nici evreu. Că vrea să părăsească Pentru totdeauna Israelul.

Operaţiunea „Samson Haghibor" (Samson-Eroul)

Pornind de la dezvăluirile lui Vanunu, un evreu arnerican, Seymour M. Hersh, ziarist cu faimă în Statele Unite, laureat al Premiului Pullitzer, a scris cartea „Opţiunea Samson.

Arsenalul atomic israelian şi politica externă americană". Iată Principalele concluzii ale lui Hersh:

1. în octombrie 1973, în zilele „Războiului de Yom Kippur", după ce prim-ministrul Golda Meir a ordonat înarmarea a opt avioane „Phantom" cu bombe atomice, secretarul de stat Henri Kissinger l-a convins pe preşedintele Richard Nixon să aprobe marele „convoi aerian" pentru aprovizionarea Israelului. Un şantaj atomic reuşit!

2. La 22 septembrie 1979, satelitul american „Wella" a descoperit deasupra Oceanului Indian semnele lansării unei rachete atomice, experienţă nucleară realizată în comun de Israel şi Africa de Sud.

3. în septembrie 1981, în timpul vizitei premierului Menahem Beghin şi a ministrului Apărării Ariei Sharon la Washington, Israelul a cerut acces liber la informaţiile transmise de satelitul american „KH-11". Sharon a cerut construirea unei staţii de interceptare la Tel Aviv, iar americanii au fost îngroziţi de planurile megalomane ale generalului Sharon.

4. Acesta dorea să obţină fotografiile emise de satelitul american pentru a regla tirul

rachetelor atomice israeliene împotriva oraşelor din Uniunea Sovietică.

5. Ani în şir, magnaţi evrei (Abe Feinberg, „regele industriei de confecţii" etc.), au finanţat înarmarea atomică israeliană.

5. Responsabilii Proiectului atomic israelian au fost prim-ministrul David Ben Gurion, fizicianul Ernest David Bergman şi Shimon Peres, pe aceea vreme directorul general al Ministerului Apărării.

6. în 1981, după distrugerea de către aviatorii israelieni a Reactorului atomic irakian, neatent, Menahem Beghin a făcut gafa de a vorbi despre fabricarea bombei atomice la Dimona, gafă care aproape că a provocat o criză guvernamentală.

7. Multe din informaţiile privind înarmarea atomică israeliană le-a obţinut Hersh de la Ari Ben Menashe, un fost agent al Mossadului, care trăieşte astăzi în Australia.

8. Toţi preşedinţii Statelor Unite au eşuat în încercările lor de a controla înarmarea atomică a Israelului. John Kennedy nu-i suporta pe „câinii de evrei" care îi ascund programul lor nuclear. Când Washingtonul a trimis experţi în control la Dimona, li s-a arătat o instalaţie-jucărie, special construită pentru a-i păcăli.

9. La fabricarea plutoniului nuclear, la Dimona, a participat şi ginerele baronului Rotschild, chimistul francez evreu Betrand Goldschmidt, unul din savanţii echipei americane care a fabricat prima bombă atomică.

10. Francezii au colaborat intens la înarmarea nucleară a Israelului. Ei au construit reactorul de la Dimona, şi tot în colaborare cu armata franceză, a avut loc în Sahara primul test nuclear israelian. Ierusalimul a plătit 100 milioane de dolari firmei franceze „Dassault" pentru 25 de rachete sofisticate care puteau fi înzestrate cu ogive nucleare.

11. Miliardarul britanic de origine evreiască Robert Maxwell a fost spion al Mossadului. Nick Davis, redactorul ziarului londonez „Daily Mirror" (propietar Robert Maxwell), a ajutat Mossadul ca să-l răpească pe „spionul atomic" Mordehai Vanunu.

12. Ofiţerul american Jonathan Pollard a lucrat, până ce a fost prins, pentru programul nuclear israelian.

13. în cea de-a doua zi a Războiului din Golful Persic, după ce o rachetă irakiană „Scud" a lovit o stradă din Ramat Gan, premierul Itzhac Shamir a ordonat „Alarma atomică totală". Câteva bombe atomice au fost scoase din depozite şi instalate în avioane de atac.

„Operaţiunea Samson" se afla în prag de a deveni realitate, într-o carte pe care am publicat-o mai de mult, („Războaiele Mossadului. 50 de ani de spionaj evreiesc"), am pus întrebarea de ce oare conducătorii evrei au ales tocmai numele eroului biblic Samson drept cod militar al îngrozitoarei °Pţiuni atomice? Orb şi nefericit, în mijlocul duşmanilor, Samson strigă către Dumnezeu: „Doamne, adu-ţi aminte de mine, Te rog, dă-mi putere numai de data aceasta şi cu o singură lovitură să-mi răzbun pe filisteni pentru cei doi ochi ai mei".

n şi-a ucis duşmanii, dar şi-a pierdut, la rândul lui viaţa.

consemnează că „cei pe care i-a prăpădit la moartea lui au fost mai mulţi decât cei pe care-i omorâse în timpul vieţii", rezonanţă apocaliptică are textul biblic al morţii lui Sam-

Dureri de cap...nucleare

în primăvara anului 2004, locuitorii oraşului Dimona au văzut cu surprindere maşini militare care se oprea în fața caselor lor, soldații coborau şi împărțeau bomboane. „Câți oameni locuiesc în această casă?", întrebau. „Noi, şi şase copii!" „Luați opt bomboane". S-au amuzat locuitorii Dimonei, bănuind că este vorba de vreo acțiune electorală sau publicitară.

S-au dumirit mai târziu, în iulie, când Guvernul a decis să distribuie fiecărui fulet care trăieşte în jurul Reactorului atomic de la Dimona câte o pastilă de „Logol". Bomboanele au fost doar un exercițiu, acum totul este real. Şi a provocat nelinişte.

De ce „Logol"? şi de ce numai pentru locuitorii care trăiesc în aşezările din jurul reactorului atomic?, întrebări care au stârnit panica, cu atât mai mult cu cât autoritățile nu au fost darnice cu explicațiile. Se ştie că pastila „Logol" conține foarte mult iod. Se mai ştie că în cazul unei catastrofe nucleare, cum ar fi o fisură în corpul „Reactorului", gazele otrăvitoare care se împrăştie în atmosferă conțin iod radioactiv, Cesiu 137, Stronțium 90 etc., care pot provoca moartea a zeci de mii de oameni. Iodul radioactiv atacă mai ales glanda tiroidă. De aceea a fost inventat „Logol", ca un antidot. Dincolo de aspectul senzațional al poveştii, specialiştii au căutat înțelesuri mai adânci. Reactorul are o vechime de patru decenii. E adevărat că a fost în permanență modernizat şi cei mai buni atomişti evrei din lume au vizitat adesea Israelul.

însuşi „părintele bombei cu hidrogen", savantul evreoamerican Edward Teller a fost invitat nu o dată la Ierusalim pentru... a susține „conferințe ştiințifice".

Una e însă teoria particulelor atomice şi altă poveste este rezistența materialelor sau stocarea armelor nucleare. Pentru că, aşa cum pretind specialiştii atomici şi militari străini, Israelul produce la Reactorul de la Dimona armament nuclear.

Israelul nu recunoaşte acest lucru, dar a refuzat constant să semneze Tratatul de Neproliferare Nucleară (TNT). Nu l-a semnat, spun comentatorii politici străini, pentru că acest Tratat dă dreptul inspectorilor Agenției Internaționale pentru Energie Atomică (AIEA) să viziteze şi să controleze dacă reactoarele nucleare care activează în diferite țări produc „energie paşnică"

sau arm^{e} nucleare. In iulie 2004, Mohammed El Baradei, directorul AIEA, i-a forțat mâna lui Gideon Franck, preşedintele Comisiei Israeliene de Energie Atomică, să-l invite în Israel.

Ierusalimul nu s-a arătat prea încântat de această vizită. Şi nici pomeneală să-i permită să cotrobăie prin etajele subterane ale oraşului atomic din deşertul Negev.

Distribuirea pastilelor „Logol" locuitorilor Dimonei a reactualizat groaza subconştientă față de forțele telurice ale sâmburelui nuclear. Cenzura israeliană interzice presei şi televiziunii locale să admită existența acestui pericol. Oficial, autoritățile de la Ierusalim declară constant că nu va fi prima țară care introduce armament atomic în Orientul

Mijlociu.

Israelul, cu teritoriul său minuscul, e teribil de vulnerabil. Şi accidente au existat. Scurgerea de radiaţii de la Reactorul atomic din statul american Kentucky a durat 23 de ani. în 1986 a explodat Reactorul atomic de la Cernobîl, provocând multe victime şi enorme pierderi materiale, iar în 1994 au fost semnalate fisuri la Reactorul atomic din Mainz (Germania), în cazul unui accident nuclear, pastilele „Logol" ar ajuta ca o loţiune anti-reumatică la un picior de lemn. De aceea, militarii responsabili au conceput un plan de evacuare rapidă a locuitorilor Dimonei şi din celelalte aşezări din jurul Reactorului atomic. în decurs de o oră, camioanele şi elicopterele Armatei iar putea scoate pe toţi locuitorii din zona infestată, înainte ca norii radioactivi să ajungă deasupra oraşului. Un singur lucru nu-l pot calcula militarii: cât de repede vor circula norii la ora apocalipsului?

Politica „ambiguităţii nucleare" >

Au existat destui oameni de stat şi gânditori politici israelieni care au intuit necesitatea rezolvării conflictului israeliano-palestinian, şi în genere a conflictului evreilor cu arabii, înainte ca vreun stat islamic să devină putere nucleară. Unul dintre aceştia a fost generalul şi prim-ministrul Itzhak Rabin.

Cu sprijinul preşedintelui american Bill Clinton, Rabin a accelerat tratativele, a făcut concesii şi a semnat cu Yasser Arafat Tratatul de la Oslo. Asasinarea lui Rabin a consemnat şi moar-

tea procesului de pace. Previziunile negre au început să devină realitate.

Pakistanul musulman a fabricat deja arme nucleare, Iranul e pe-aproape. Contrabanda atomică înfloreşte. Nu de mult, a fost demantelată o reţea de contrabandă nucleară, având-l drept naş pe Abdelkader Khan „tatăl bombei atomice pakistaneze". Conştient de acest pericol, Israelul a semnat la 31 octombrie 1998 o înţelegere cu Statele Unite, care îi asigura o anumită protecţie anti-atomică, dar care nu-i asigură o securitate deplină. Israelul nici nu acceptă ca securitatea sa să depindă de alţii. Deţine mijloacele ca s-o poată face singură. *E* adevărat, oficial, nu recunoaşte că ar deţine arme de distrugere în masă, dar din când în când are grijă să lase să se scurgă informaţii despre arsenalul său atomic. Intenţionat, cu scopuri de intimidare, susţin mass-media internaţionale. Aşa s-ar explica de ce agenţii Mossad-ului nu l-au lichidat pe „spionul atomic" Mordehai Vanunu când l-au prins şi de ce acesta nu a murit în cei 18 ani de detenţie. La începutul lui iulie 2004, o altă informaţie a ajuns în presă, de data aceasta prin intermediul unui „Centru Internaţional ştiinţific" din Sân Francisco:

cu cele 500 de bombe nucleare pe care le deţine, Israelul a devenit a patra putere atomică din lume (după Statele Unite, Rusia şi China), depăşind pe această scară a morţii

Anglia, Franța, India şi Pakistanul.

Vizita lui Mohammed El Baradei, directorul AEIA, la Ierusalim, a stârnit în presa israeliană o polemică în legătură cu „politica naivă" a unui Israel care nu recunoaşte că deține armament atomic. „Cui şi la ce mai serveşte jocul naiv al Israelului care continuă să nege ceea ce e evident pentru toată lumea?", se întreba Amnon Rubinstein, un reputat profesor de drept, fost ministru al Justiției, în coloanele cotidianului ebraic „Yediot Ahronot". Politica de „ambiguitate nucleară" a Israelului, care continua de aproape patru decenii, a devenit acum irelevantă. Profesorul susține că Ierusalimul trebuie să recunoască, oficial, uriaşa ei forță atomică. Numai că în acea clipă, avertizează profesorul Amnon Rubinstein, se va ivi o altă întrebare, mai grea, mai îngrozitoare: cum va răspunde Israelul noii amenințări nucleare care vine din direcția duşmanilor săi, apropiați sau mai îndepărtați?! . ... •;„. -

Capitolul 18

UN **MISTER CARE PERSISTA:**

DISPARIȚIA SUBMARINULUI „DAKAR"

De aproape 40 de ani, agenții Mossad-ului şi nu numai ei caută explicația dispariției undeva, în adâncurile Mării Mediterane, a submarinului „Dakar". Era mândria marinei militare israeliene, 69 de ofițeri şi marinari şi-au pierdut atunci viața, îndoliind țara. Opinia publică n-a ştiut prea multe despre acest eveniment tragic, pentru că Raportul întocmit de Comisia guvernamentală de anchetă a fost interzis publicării. Submarinul a dispărut în ianuarie 1968; abia trei decenii mai târziu, colonelul de marină Mike Eldar, după ce s-a eliberat din Armată a publicat cartea „Dakar" (incluzând şi Raportul secret al Comisiei de Anchetă). Apăruse cu aprobarea Cenzurii militare, dar atunci când se afla deja în librării, printr-un ordin judecătoresc, cartea a fost interzisă.

Procuratura Statului a motivat această măsură ieşită din comun, prin faptul că, „Dakarul" colonelului Eldar n-a primit aprobarea Comisiei ministeriale pentru problemele cărților. S-a aflat însă mai târziu că în spatele interdicției se află Departamentul de securitate terestră al Armatei israeliene. Tribunalul a ordonat ca toate copiile cărții să fie adunate din librării, iar exemplarul din Biblioteca Knesset-ului (Parlamentul israelian) să fie încuiat într-un seif.

Colonelul Eldar n-a renunțat, el a publicat pe Internet nu Huniai capitole din cartea interzisă, ci şi Raportul secret despre scufundarea submarinului „Dakar". Serviciile speciale au reacționat rapid: l-au arestat pe colonel acuzându-l de spionaj, ^oliția a pătruns în locuința colonelului Eldar şi a confiscat Documente şi dischetele computerului. 24 de ore mai târziu, din «banca" Internetului aparținând companiei de computere din ^assachusets, Statele Unite, dispăreau din index numele lui

Mike Eldar şi subiectul cărţii interzise: „Dakar". Mii de curioşi au „intrat" în canalul Internetului şi au citit Raportul Secret, după arestarea colonelului Eldar.

Teama de o condamnare severă l-a determinat pe acolonel să „şteargă" din Internet toată povestea. Poliţia şi serviciile secrete s-au adresat unor specialişti ca să „reactiveze" subiectul dispărut. Abia atunci, speriat, Eldar a făcut ca la comanda http://come.to.mike.eldar.com. Internetul să ofere doar o pagină... albă.

Mike Eldar a fost eliberat după ce a depus o cauţiune de 20.000 de dolari şi a declarat presei că este victima conflictului dintre Cenzură şi Ţahal. „Nu e posibil, a spus el, ca poporul să nu afle adevărul, după 30 de ani, de la îngrozitoarea catastrofa.

Nu-mi pare rău că am publicat Raportul Secret". Ministrul adjunct Michael Eytan a replicat: „nu vom permite ca prin intermediul Internetului să fie lezată securitatea Israelului".

Aşadar misterul, departe de a fi descifrat, a căpătat o nouă conotaţie, poliţistă.

Să începem cu un scurt istoric: Submarinul „Dakar", ca şi submarinul geamăn „Leviatan", a fost construit în 1954 pentru flota militară britanică. După 11 ani, cele două submarine au fost cumpărate de marina militară a Israelului şi renovate la şantierele navale din Porsthmouth.

„Leviatan" a ajuns la Haifa în iunie 1967, iar „Dakar" a pornit în drum spre Israel la 9 ianuarie 1968, cu 69 de marinari israelieni. Conform programului, vasul urma să ajungă la Haifa la 29 ianuarie, dar a devansat orarul, într-unul din mesajele transmise, comandantul submarinului, rav seren (căpitanul) lakov Raanan, a cerut să i se permită intrarea în portul Haifa mai devreme decât fusese prevăzut. Cererea i-a fost respinsă.

La 24 ianuarie, cu două minute înaintea miezului nopţii, s-a înregistrat ultima legătură prin telegrafie fără fir, cu submarinul. A doua zi, deoarece nu s-a mai putut obţine legătura, au început căutările cu ajutorul unor ambarcaţiuni şi avioane de cercetare din Israel, Statele Unite, Grecia şi Marea Britanie. Căutările au continuat până la 4 februarie 1968, când Moşe Dayan, ministrul Apărării la acea vreme, a anunţat în Knesset, cu glasul înecat în lacrimi, dispariţia submarinului „Dakar".

De atunci şi până în zilele noastre, misterul a rămas neelucidat. Care a fost soarta submarinului „Dakar"? Când, unde «i în ce împrejurări a dispărut?

Problema a rămas în permanenţă în atenţia Mossad-ului, dar mai ales în aceea a familiilor dispăruţilor care n-au încetat nici un moment să facă demersuri pe lângă autorităţi, să caute pe cont propriu, în limita posibilităţilor, şi să...spere.

Cazul, însă, a reintrat în actualitate, când generalul egiptean în rezervă Abed Alhamir Aazev, a depus mărturie privind scufundarea submarinului „Dakar". Mărturia aceasta a fost publicată în săptămânalul egiptean „October", dar ea nu i-a scos prea mult din fire pe membrii familiilor celor dispăruţi. Ei au auzit deja în repetate rânduri, mărturii de acest gen. Dar de fiecare dată când se publică o asemenea mărturie, durerea lor revine la

suprafață.

„Ne-am săturat de tărăgănelile care durează de aproape 40 de ani. Cerem ca modul în care se desfăşoară această anchetă să se schimbe fundamental. Nu vom mai fi copii cuminți". Urcăm pe „baricade", a declarat, emoționat Şmuel Sneffer, de 74 de ani, preşedintele Comitetului familiilor celor dispăruți cu submarinul „Dakar". Tatăl său, Reuven Snapir a fost ofițerul de navigație al submarinului.

Recent s-au întrunit la Tel Aviv aproximativ o sută de membri ai familiilor celor dispăruți. Membrii familiilor pretind că marina militară nu a întreprins îndeajuns pentru a depista submarinul şi că li se ascund informații.

O comisie externă de anchetă, adică alcătuită din membri care nu fac parte din marina militară, va trebui să se concentreze asupra câtorva semne de întrebare. De exemplu:

cine a dat dispoziția să se trimită un submarin neînarmat în fața litoralului egiptean? De ce a navigat submarinul fără să fie înarmat?

„Comitetul familiilor celor dispăruți" oferă un premiu internațional celui care va aduce date sau informații noi privind dispariția submarinului.

Generalul egiptean Muhamad Abed Alhamir Aazev, care susține că el este răspunzător de scufundarea submarinului «Dakar", a servit în ianuarie 1968 ca maior în marina militară egipteană. . r

într-un interviu publicat în săptămânalul egiptean „October", maiorul descrie desfăşurarea evenimentelor care au dus la scufundarea submarinului. „La 23 ianuarie 1968, la ora 12 la prânz, în fața litoralului Alexandriei, mă aflam la bordul vasului de război Assiut, declară egipteanul. Unul dintre cădeți a strigat că vede ceva plutind pe suprafața apei. M-am uitat cu luneta şi am văzut periscopul unui submarin plutind paralel cu vasul nostru. Le-am semnalizat să oprească, şi am anunțat despre apariția submarinului la comandamentul nostru de pe litoral. Mi-am spus în gând: îi mulțumesc lui Allah pentru ocazia pe care mi-a dat-o, de a scufunda un submarin al duşmanului. După ce ne-am întors la mal, am trimis un raport amănunțit comandantului marinei militare, despre scufundarea submarinului, dar el nu m-a crezut deoarece israelienii susțineau că „Dakar" a fost scufundat în fața litoralului Ciprului.

La numai două zile după aceea, la 25 ianuarie, Israelul a comunicat ştirea despre scufundarea submarinului „Dakar", fără să amintească zona unde s-a petrecut faptul."

Generalul Aazev susține că datorită scufundării submarinului „Dakar" şi a ambarcațiunii militare israeliene „Tanin" a primit decorații, diplome de onoare şi o medalie specială de la preşedintele Egiptului.

El a susținut în acelaşi interviu că ministrul israelian al Apărării din vremea aceea, regretatul Ițhak Rabin, a cerut la l ianuarie 1986, „să se permită unor echipaje israeliene să facă cercetări, şi să caute rămăşițele submarinului „Dakar". „Am considerat această cerere

drept prima recunoaştere oficială că submarinul a fost scufundat de forțele noastre", a conchis generalul egiptean.

în decursul anilor care au trecut de la dispariția submarinului „Dakar", marina militară a fost nevoită să se confrunte cu multe zvonuri privitoare la soarta acestui submarin.

Dar fiecare din aceste poveşti a fost cercetată în repetate rânduri, fără să se obțină rezultate reale.

în presa egipteană s-au publicat în ultimii ani mărturii ale unor ofițeri superiori care au pretins că ei sunt aceia care au scufundat submarinul. Amiralul în rezervă Samir Şalbi susține într-un interviu acordat ziarului egiptean „A şaab", că preşedintele Nasser, care s-a temut că Israelul era pe punctul de a

ataca un port egiptean, cu ajutorul unor oameni-broască, a dat personal dispoziția ca submarinul să fie scufundat.

Muhamad Abd El Maghid, de asemenea general egiptean în rezervă, a susținut în urmă cu ani că a descoperit submarinul israelian şi a dat ordinul să se tragă asupra lui.

Dr. Sara Katz de la Universitatea Bar Han a prezentat mărturia unui ghid turistic local din Alexandria, care a povestit despre „vaporul israelian scufundat în golful Alexandria". Dr.

Katz susține că mărturia este demnă de încredere. Dar factori din marina militară care au cercetat cazul, au stabilit că aceste mărturii „nu concordă cu orarul şi precizarea locului în care ar fi trebuit să se afle submarinul, în acel moment".

Decenii de-a rândul, submarinul „Dakar" a fost căutat în diferite zone ale Mării Mediterane, dar fără nici un rezultat. La un an după dispariția submarinului, s-a găsit pe plaja din Han lunes din Gaza, o plută de salvare de pe „Dakar". Din analizele de laborator 'a unor resturi de plante descoperite pe plută, savanții au tras concluzia că submarinul a dispărut în zona centrală a bazinului meditereanean răsăritean.

După semnarea acordului de pace cu Egiptul s-au întreprins câteva acțiuni de cercetare în apele teritoriale ale Egiptului, începând cu 1992, în urma reluării analizei tuturor datelor, s-au întreprins acțiuni de cercetare în zona Rhodos şi în partea de est a insulei Creta, în urma descoperirii unui „corp metalic" în fața litoralului Sinai, o societate particulară pe nume „Oceana" a inițiat o acțiune de detectare a epavei vasului, cu ajutorul sonar-ului, dar şi această acțiune, ca şi cercetările întreprinse de o societate olandeză în fața insulelor greceşti, nu a dat nici un rezultat.

Comandantul flotei militare americane a promis să ajute marina militară israeliană. Americanii apreciază că locul cel mai indicat pentru căutări este totuşi zona Rhodos-Creta, dar, după părerea comandantului, cercetările trebuie făcute la [a]dâncimi mai mari, cu submarinul nuclear „N.R.I." al Unității americane de sondaje marine. Acest submarin poate „plonja" Până în apele cele mai adânci, care nu au fost încă cercetate.

Există oameni în Mossad care cred că cheia misterului frebuie căutată la Moscova, în arhivele secrete ale Armatei Sovietice. Numai ruşii aveau în zonă, în 1968, armamentul sofisticat capabil să scufunde submarinul „Dakar".

Capitolul 19

OPERAptWEA „DAMOCLES" *ŞI SFÂRŞITUL „EREIISSER HAREL"*

Când e vorba de a-şi codifica acţiunile secrete, şefii serviciilor secrete israeliene dovedesc o imaginaţie deosebit de bogată. Eroii biblici şi personajele mitologice abundă. Ultima acţiune de care a fost responsabil Isser Harel, legendarul comandant al Mossad-ului, purta numele unui curtezan din Grecia Antică: Damocles.

Isser Harel îşi controla ceasul, aştepta să se facă 7 fix, bătu la uşă! Auzi vocea „Bătrânului" care-l invită să intre.

Şeful Mossad-ului nu avea de ce să se mire că premierul îl convocase atât de devreme; David Ben Gurion dormea puţin, un insomniac.

- Câţi sunt în Egipt? întrebă „Bătrânul" în loc de bună dimineaţa.

Isser ştia la ce se referă Ben Gurion: savanţii, inginerii şi tehnicienii germani care fabricau rachete pentru Nasser.

- 315, răspunse sec Isser.

- Foarte mulţi, prea mulţi, oftă „Bătrânul" şj_i înapoie lui Isser un dosar pe care acesta i-l dăduse cu câteva zile în urmă.

Apoi începu să răsfoiască alt dosar, semn că întâlnirea se încheiase. Dar nu-l lăsă să plece, mai voia să-i povestească ceva:

Isser, cunoşti povestea lui Damocles? - îl întrebă. Damocles trăia în Grecia antică, un tânăr fără griji şi plin de tupeu. Un curtezan. Tiranul Atenei l-a chemat la un ospăţ, dar bietul Damocles n-a putut înghiţi nici o îmbucătură, îi era frică şi să respire, şi ştii de ce? Deasupra capului său, de-o sfoară subţire, atârna o sabie. Ai priceput, Isser?

Isser pricepuse, câteva zile mai târziu, Mossad-ul va lansa „Operaţiunea Damocles". Evenimente ciudate începuseră să se petreacă în comunitatea germană a constructorilor de rachete din Cairo.

Maşina unui inginer german s-a răsturnat şi toţi călătorii au murit striviţi; un laborator a explodat şi a mistuit toată clădirea; trei savanţi germani fuseseră grav răniţi când au deschis scrisori-capcană „trimise" de rudele lor din Germania.

Mossad-ul s-a întâlnit la Madrid cu fostul ofiţer nazist Otto von Skorzeny. Acesta trebuia convins să intervină pe lângă foştii camarazi de arme nazişti care se aflau în Egipt şi să-i convingă să se reîntoarcă în Germania. „Viaţa soţiilor şi copiilor lor este în pericol", l-a

avertizat omul Mossad-ului pe von Skorzeny.

Un alt agent al Mossad-ului l-a contactat pe omul de ştiinţă austriac dr. Otto Joklik, un expert în rachete balistice.

Făcea parte din echipa care fabrica racheta egipteană. Megalomania lui Nasser nu se oprea aici, el aprobase „Proiectul ABC", care urmărea realizarea unor arme atomice, biologice şi chimice. Bineînţeles, cu ajutorul oamenilor de ştiinţă germani.

Dr. Joklik lucra la acest proiect. Isser Harel era bucuros că reuşise să-l racoleze pe Joklik, pe care l-a adus chiar în Israel, iar austriacul a spus tot ce ştia şi ce văzuse. Shimon Peres, ministrul Apărării, a vrut să-l cunoască personal, dar şeful Mossad-ului. „Joklik trebuie protejat", a explicat Harel. „De mine?" a explodat ministrul. „Fără excepţii", a decis şeful Mossad-ului şi aşa a rămas.

Lichidarea sau alungarea oamenilor de ştiinţă germani din Egipt prin înfricoşare devenise o obsesie pentru şeful Mossad-ului. Era convins că ei reprezintă un pericol uriaş pentru Israel. O rachetă sofisticată „Made in Egipt" ar fi schimbat raportul şi aşa foarte delicat dintre armatele celor două ţări.

Isser Harel l-a crezut pe austriac, dar anumiţi factori militari israelieni se îndoiau de capacităţile tehnologice egiptene, în Plus, campania lansată de Isser Harel în mass-media internaţionale leza politica de reconciliere promovată de Premierul David Ben Gurion.

Fricţiunile dintre puternicul premier şi puternicul şef al Mossad-ului nu au întârziat să apară. Trimişi de Harel la Ge-

neva, savantul austriac şi agentul israelian losef Ben Gal, au încearcat s-o înfricoşeze pe fiica savantului german Paul Gorke, care lucra la Cairo. „Trebuie să părăsească imediat Egiptul", au ameninţat-o Joklik şi Ben Gal. Heidi nu s-a lăsat intimidată şi s-a plâns la poliţie. Elveţienii s-au grăbit să-i aresteze pe cei doi agenţi ai Mossad-ului. Harel a încercat să se folosească de procesul intentat celor doi agenţi lansând o campanie împotriva oamenilor de ştiinţă germani, mulţi foşti hitlerişti. Ca şi cum Hitler încearcă de pe lumea cealaltă să-i asasineze pe supravieţuitorii Holocaustului. Lui David Ben Gurion i-a displăcut conotaţia. îi cere lui Harel să înceteze cruciada sa anti-germană. Isser Harel nici nu vrea să audă. El merge pe la responsabilii ţării şi se plânge de „orbirea" Bătrânului. „Ben Gurion greşeşte, le spune el. Dacă nemţii ajung să le fabrice egiptenilor racheta, Israelul e în pericol". „Bătrânul" află că Isser îl „sapă", îl legau de Isser ani îndelungaţi de lupte ilegale şi legale, împreună au clădit comunitatea de informaţii, au acumulat succese, se află în vârful scării de performanţă. Poate deveni Isser periculos pentru sănătatea democraţiei evreieşti? Ben Gurion clatină gânditor din cap, prin faţa ochilor i se perindă imagini care nu pot fi uitate din istoria Mossad-ului, şi în toate îl regăseşte pe eroul - Isser Harel. Teribil a fost acest om, odată pornit la vânătoare, nimic nu-l mai oprea. A răscolit o lume întreagă şi până la urmă l-a descoperit pe călăul nazist Adolf Eichmann. Se ascundea în Argentina sub

un nume fals şi făcuse operaţie estetică a feţei ca să nu mai fie recunoscut, dar Isser a pus mâna pe el şi l-a adus pachet la Ierusalim. Răzbunarea lui Isser a fost răzbunarea supravieţuitorilor Holocaustului. Ben Gurion nu vrea să vadă în fostul lui bun prieten Isser Harel un adversar, dar lucrurile nu mai pot continua aşa. „Bătrânul" îşi aminteşte fără să vrea zelul cu care l-a distrus şeful Mossadului pe Israel Beer, consilierul militar şi într-o vreme chiar secretarul particular al premierului. Desigur, Beer a fost agent străin, dar Harel a ţinut chiar şi faţă de Ben Gurion secretul anchetei sale. Fanatismul lui Harel e necesar uneori, dar mai importantă e democraţia, gândeşte „Bătrânul". Sacrificarea lui Isser Harel, colosalul şef al Mossad-ului va fi oficiată pe altarul Democraţiei.

După civilul Isser Harel urmează generalul Meir Amit, instaurând moda generalilor şefi ai Mossadului.

La 15 martie 1963 Isser Harel înaintează „Bătrânului" o scrisoare de retragere, în adâncul sufletului speră ca acesta îi va refuza demisia. Ben Gurion priveşte cu mâhnire scrisoarea de demisie. Mossad-ul fără Isser e de neimaginat. Isser fără Mossad e de neconceput.

- Isser, Isser, oftează Ben Gurion, rămâne câteva clipe pe gânduri, apoi caută un stilou şi, apăsat, scrie pe demisia lui Isser „Se aprobă". Apoi, brusc, îşi aminteşte că i-a sosit de la Calcutta o nouă carte de yoga. O răsfoieşte şi se aşează pe covorul biroului în cap, cu picioarele în sus. în această poziţie curioasă îl găseşte generalul Meir Amit, convocat de urgenţă la >3ătrân". Generalul va prelua imediat comanda Mossad-ului.

Capitolul 20

***ELI COHEN - UN SUPER SPION LA* DAMASC.**
WOLFGANG *LOTZ - LA CAIRO.*
„OPERAȚIUNEA *007"*

Eli Cohen - cel mai
important spion
israelian în lumea
arabă

Nu întâmplător spionajul este una dintre cele mai vechi îndeletniciri omeneşti. Dintotdeauna oamenii au fost curioşi să afle ce se întâmpla în vecinătatea lor, dacă vecinii se pregătesc să-i atace, care este puterea lor şi cu ce se ocupă. Informația era şi ea o armă de apărare. Sau de cucerire. Informația răspunde

întrebărilor, comunică, influențează, sporeşte cunoaşterea. Era cum nu se poate mai firesc ca evreii să cultive profesia, să devină aşi în această îndeletnicire periculoasă, pentru că amenințați de puterile uriaşe înconjurătoare, străine şi neprietenoase, spionii aveau să le aducă mari foloase.

Cam aşa gândea şi Meir Amit şi Aharon lariv, ambii generali, primul-comandant al Mossad (1963-1968), al doilea comandant al serviciilor secrete militare AMAN (1964-1972).

Era o zi călduroasă, înaintea sărbătorilor de Pessah 1964. Cei doi, îmbrăcați sport, se plimbau cu un iaht în dreptul golfului Haifei. Au lăsat valurile Mării Mediterane să legene ambarcațiunea şi s-au întins în şezlonguri. Amit sorbea un suc de potocale, lariv fuma un trabuc. Au ieşit în larg în zori, acum soarele apunea. Când s-au reîntors la mal, „Operațiunea 007" era închegată. Cei doi super-spioni formau un tandem redutabil. Primiseră ordinul de a face pe dracu-n patru şi să aducă în țară un MIG sovietic, prin orice mijloace şi indiferent de cheltuieli.

Uniunea Sovietică înzestrase Armatele Siriei, Iranului şi Egiptului cu cel mai modern model de atac MIG-21. Ruşii puseseră o condiție: paza absolută a fiecărui avion şi control absolut asupra fiecărui pilot arab. O armată de agenți sovietici şi arabi acționau în aceste direcții.

Amit şi lariv s-au înțeles asupra unei strategii comune:

spațiul arab trebuia penetrat de oamenii serviciilor speciale israeliene. Aceştia trebuiau să circule prin vârfurile societății arabe şi prin informațiile lor să facă posibilă racolarea unui pilot care să fie adus, cu MIG cu tot, în Israel.

Pentru unii responsabili de la Ierusalim, operațiunea Părea aberantă.

Codificată sub numele „Operațiunea 007", acțiunea a fost totuşi lansată. Doi agenți excepționali au ajuns la fața Jocului, Eli Cohen la Damasc şi Wolfgang Lotz la Cairo. La Inceputurile anilor '60, în cele două capitale arabe prospera o Propagandă antiisraeliană feroce. Relativ repede, Eli Cohen şi reuşiseră să pătrundă până în vârfurile de conducere ale i şi Egiptului. Eli Cohen devenise un confident al Preşedintelui Siriei, iar Lotz se împrietenise cu importanți ofițeri din Armata egipteană. Cohen se născuse în oraşul egiptean

Alexandria, în 1924. în 1956, după Războiul din Sinai, avea să ajungă clandestin, împreună cu familia, în Israel, unde a fost imediat recrutat în „Unitatea 31" a AMAN-ului (serviciile secrete ale Armatei). Şefii săi erau uimiți de fenomenala sa memorie. Natura îl înzestrase cu o fizionomie tipic arabă, în plus, vorbea câteva dialecte arabe mai bine ca localnicii arabi.

Dacă ținem sama şi de patriotismul său ardent, totul făcea ca Eli Cohen să fie prototipul ideal al spionului evreu în lumea arabă. Unii îl consideră şi astăzi cel mai mare spion al tuturor timpurilor. Să vedem de ce.

Siria, cel mai periculos dintre toți duşmanii Israelului, dezvolta o uriaşă infrastructură militară secretă. Pentru serviciile speciale israeliene era de-o importanță vitală să obțină harta amplasamentelor bazelor militare şi date referitoare la logistica trupelor, încercările repetate de recrutare a unor spioni locali eşuaseră una după alta. Singura soluție rămăsese Eli Cohen. „Operațiunea 88" sau „Menashe" a fost lansată.

La 3 februarie 1961, Eli Cohen a aterizat la Buenos Aires, în Argentina, cu un paşaport fals, pe numele de Kamin Amin Taabeth, în calitate de om de afaceri sirian.

Taabeth s-a pus pe afaceri în stil mare şi a devenit repede foarte cunoscut în comunitatea siriană din Buenos Aires. Intre timp, unul din bunii săi prieteni sirieni din Argentina, ofițerul Amin al-Hafez devenise preşedintele Siriei. La 10 ianuarie 1962, AMAN-ul a considerat

Sirienii au fost fericiţicu kibuţnicul Uri Adiv, şeful

organizaţiei extremiste de stânga „Matzpen", care a spionat pentru Siria din „motive idealiste".

că venise timpul ca Taabeth-Cohen să redevină un „sirian adevărat" cu domiciliul la Damasc. Din acea zi, istoria spionajului va înregistra una din biruințele cele mai spectaculoase

ale meseriei, înalta societate siriană l-a primit pe Taabeth excepțional. Foarte bogatul Taabeth, prietenul personal al preşedintelui sirian a reuşit destul de repede să pătrundă în cercurile elitei Armatei, ofițeri cu cel mai înalt grad erau bucuroşi să-i devină prieteni şi să-i viziteze casa.

Mesajele cifrate transmise de Eli Cohen erau deosebit de prețioase. Uneori, Cohen trimitea câte două mesaje pe zi.

primul mesaj, întotdeauna la 8,30 dimineața. O asemenea

frecvență stabilă poate fi pusă sub urmărire, ea lasă urme electronice depistabile.

Şeful spionajului sirian, colonelul Ahmed Suedani, pune sub observație emisiunile şi încearcă să stabilească locația. Aflat în topul vieții publice siriene, prietenul preşedintelui sirian Hafez, el însuşi posibil candidat la preşedinția Siriei, cum se vorbea în unele cercuri din capitală, Cohen pare îmbătat de puterea pe care o deține., dar simte primejdia, are senzația unei plase care îl prinde în ochiurile ei. Ar vrea să se întoarcă acasă, la Holon, un orăşel lângă Tel Aviv, unde îl aşteaptă soția şi un copil pe care nu l-a mai văzut de câtiva ani. Şefii AMAN-ului îi ordonă să continue, informațiile pe care le transmite sunt mană cerească. Decizie fatală pentru Eli Cohen. La 18 ianuarie 1965, oamenii colonelului Ahmed Suedani au năvălit în casă. Era ora la care îşi transmitea, ca de obicei, mesajele. Nu avea cum să ştie că ruşii, alertați de colonelul Suedani, aduseseră la Damasc o instalație nouă de detectare a transmisiunilor de radio secrete. Arestarea lui Taabeth (Cohen) a provocat un cutremur la Damasc.

Eli Cohen spânzurat în

Sute de prieteni ai lui Taabeth au fost arestați, au căzut numeroase capete din înalta ierarhie militară siriană, însăşi poziția preşedintelui Hafez a fost în pericol, aşa că Suedani se grăbeşte să pună capăt cât mai repede poveştii. Din toată lumea, şefi de state şi mari personalități au cerut clemență pentru Eli Cohen, însuşi Papa i-a scris lui Hafez. Totul a fost în van. La 18 mai 1965, Eli Cohen atârna în ştreang în Marjeh, piața centrală a Damascului. Şefii spionajului israelian n-au ținut seama de avertismentele lui Eli Cohen,

care avea motive întemeiate să simtă cum laţul lui Suedani se strânge în jurul său. La ce ar mai servi remuşcările? Ierusalimul a făcut uriaşe eforturi să aducă acasă trupul eroului. Nicio ttanzacţie nu a fost posibilă. Siria a refuzat şi continuă şi astăzi să refuze să predea Israelului osemintele lui Eli Cohen.

Mukharabat el-Anima pune mâna pe Wolfgang Lotz

Avea nume german, dar era evreu, născut în 1921, la Mannheim. Avea şi alură de ofiţer german sadea: blond, milităros. Când Hitler a cucerit puterea, Wolfgang şi mama lui au părăsit Germania şi s-au stabilit în Palestina, unde s-a numit Zeev-Gur Arie (Lup-fiu de leu), în 1937 era membru al „Haganei", Armata clandestină evreiască, şi înregimentat în forţele militare britanice, în anii războiului a acţionat în Africa de Nord.

în 1948, locotenentul Zeev-Gur Arie lupta pe fronturile independenţei Israelului. Serviciile secrete au pus ochii pe el:

era blond, vorbea germana, araba, engleza şi ebraica, mare băutor de bere, deci putea să treacă drept un fost ofiţer S S. A fost trimis înapoi în Germania unde a devenit un prosper om de afaceri. Şi-a reluat numele de Wolfgang Lotz şi povestea „camarazilor de arme" despre bătăliile generalului hitlerist Rommel, la care participase. Multe poveşti proveneau din aşazisa perioadă de 11 ani când a fost crescător de cai în Australia.

în decembrie 1960, serviciile secrete israeliene îl implementează la Cairo. Lotz deschide în capitala Egiptului o fermă de cai, care va deveni o mare atracţie pentru protipendada egipteană. Şi trimite la Ierusalim mesaje cifrate. Chiar şi

primejdioşii ofiţeri ai Mukhabarat el-Amma (serviciile secrete egiptene) vin să călărească şi să petreacă la ferma lui Lotz. O combinaţie perfectă, dacă lui Lotz nu i-ar fi plăcut atât de mult femeile. Lotz, de două ori divorţat, avea nevastă la Tel Aviv, dar Reinhard Gehlen, şeful serviciilor secrete vest-germane i-a plasat-o pe frumoasa Waltrand. Lotz se însoară cu nemţoaica fără să aibă permisiunea şefilor de la Ierusalim. Două săptămâni mai târziu, ia trenul spre Paris, cade pe bec pentru o altă superbă femeiuşcă, probabil şi ea un produs al unor servicii secrete. Informaţi de aventurile amoroase ale agentului lor de la Ierusalim, şefii turbează. I se iartă însă inima prea slabă pentru sexul feminin; în vecinătatea fermei de cai a lui Lotz, Armata egipteană a construit o bază secretă unde lucrează savanţi şi ingineri germani specialişti în construirea şi lansarea rachetelor. Lotz se împrieteneşte cu ei, vizitează chiar baza secretă. Şi transmite date preţioase la Ierusalim.

Meir Amit, noul comandant al Mossad-ului, îl preia, în 1963, pe Wolfgang Lotz, care acţionase până atunci ca agent AMAN. între timp, Lotz are o nouă încurcătură amoroasă, de această dată cu Caroline Bolter, o unguroaică măritată cu un german care făcea pe arheologul la Cairo. Amândoi, probabil, spioni.

Undeva, prin acest labirint de aventuri amoroase şi-a pierdut capul Wolfgang Lotz. La 22 februarie 1965, Mukhabarat el-Amma îl arestează în flagrant delict: transmitea din baie un mesaj către Ierusalim. Ca şi în cazul lui Eli Cohen, specialiştii ruşi în radio-

comunicații au fost cei care l-au depistat, dar spre deosebire de agentul evreu de la Damasc, Lotz a rezistat torturii, nerecunoscând că era evreu. El a susținut ferm că este german 100%, dar că îi plăceau banii şi femeile, şi că regretă că a lucrat pentru israelieni. Mossad-ul i-a sprijinit jocul, mass-media internaționale au prezentat pe larg cazul lui Wolfgang Lotz, fost ofițer al Wehrmacht-ului, care s-a nenorocit din cauza femeilor. Lotz i-a înduioşat pe judecători, şi n-a ajuns la spânzurătoare.

Condamnat la închisoare pe viață, el a fost eliberat după toi ani, în urma unui schimb de prizonieri israeliano-egiptean,

după Războiul de şase zile din 1967. Dan Raviv şi lossi Melman, în cartea „Fiecare spion este un Prinț", dezvăluie faptul că Meir Amit, comandantul Mossad-ului, frustrat că nu a putut să-l salveze pe Eli Cohen, a insistat pe lângă premierul Levi Eskol ca Wolfgang Lotz să figureze pe lista tranzacției cu prizonieri.

Dacă până atunci, statul Israel refuzase să recunoască că Lotz ar fi fost spion israelian, acum a trebuit să o facă. Lotz a avut mai mult noroc decât Eli Cohen, spun Raviv şi Melman, el a rămas în viață sfârşindu-şi zilele în anonimat, în schimb, memoria colectivă națională l-a păstrat pe Eli Cohen-eroul şi martirul.

Un MIG-21 aterizează în Israel

Cei doi super-spioni au ieşit din joc. Aduseseră servicii uriaşe țării, dar nu reuşiseră să aducă în Israel MIG-ul visat de serviciile speciale. Nu erau singurii spioni israelieni care, la Damasc şi Cairo, aveau ochii ațintiți asupra avioanelor MIG.

La Cairo activa negustorul armean Jack Leon Thoma, iar la Damasc acționa sub un nume fals, Baruch Mizrahi. După capturarea lui Eli Cohen, Ierusalimul l-a chemat repede acasă pe Mizrahi. Thomas a continuat activitatea. Thomas era un tânăr american, foarte educat, vorbea multe limbi străine, printre care araba fluent. Emil, un prieten libanez l-a convins să plece la Cairo, oferindu-i sume uriaşe de bani. Thomas era convins că lucrează pentru NATO. Era ceea ce se numeşte „recrutare sub un steag fals" („false flag recruitment"), pentru că în spatele acțiunii se afla Mossad-ul.

Care a avut grijă să-l cupleze şi cu o nemțoaică frumoasă, Kathy Bendhof. Soții Thomas-Bendhof s-au reîntors la Cairo cu numeroase geamantane pline de utilaje sofisticate de spionaj. Ei îl căutau pe pilotul egiptean care pentru un milion de dolari va defecta şi va ateriza cu MIG-ul său pe un aeroport israelian. Mai întâi l-au recrutat pe ofițerul Adiv Hanna Karolos. Acesta nu era aviator, un copt creştin dispus sa „colaboreze". Thomas şi Bendhof nu au de unde ştii că Adiv Hanna Karolos şi-a informat superiorii şi face un joc dublu.

Comandantul Mossad-ului, Isser Harel, cu intuiția sa fenome-

r

nală, simte ceva necurat. El le ordonă agenţilor să părăsească imediat Egiptul. Prea târziu, din nefericire! La 6 ianuarie 1941, jack Leon Thomas şi Kathy Bendhof au fost arestaţi pe aeroportul din Cairo, cu puţine clipe înainte de decolarea avionului salvator.

împreună cu ei se afla cel mai bun colaborator al lor, un dansator evreu dintr-un bar de noapte.

După ce au fost anchetaţi şi torturaţi vreme de doi ani, la 20 decembrie 1962, toţi trei, după un simulacru de proces, au fost condamnaţi la moarte şi spânzuraţi.

Moartea lui Eli Cohen, şi a lui Thomas şi Kathy, „căderea" lui Wolfgang Lotz nu au făcut să înceteze vânătoarea israeliană după un MIG sovietic. Toţi piloţii arabi erau computerizaţi de serviciile speciale israeliene; datele stocate l-au indicat pe căpitanul egiptean Abbas Hilmi drept un posibil defector. Hilmi a aterizat în Israel cu un avion, dar acesta nu era un MIG, ci un prăpădit de YAK, informaţiile lui Hilmi despre structura şi infrastructura aviaţiei militare egiptene erau preţioase. El a devenit agent al Mossad-ului şi trimis cu o nouă identitate în Argentina. S-a desconspirat repede, într-un amor cu o egipteancă. Agenţii egipteni l-au atras în dormitorul femeii, l-au cloroformizat şi l-au transportat la ambasada Egiptului şi apoi, ascuns într-un container, readus la Cairo. Unde a fost judecat pentru trădare şi împuşcat.

„Operaţiunea 007" a continuat. Generalul pilot Ezer

Weizman, ministru al Apărării, dorea să examineze el însuşi tehnologia de luptă şi de zbor a MIG-ului sovietic. Ocazia s-a ivit pe la începutul anului 1966. Munir Redfa, un pilot irakian aparţinând comunităţii creştine ma-

r «/ • ronite din Bagdad a

Ezer Weizman, „ . ~,

n,! . , , . „ „ . . ,. ' , tost contactat de ser-

«"nistrul Apărări,, preşedintele

Israelului

nir fusese antrenat în Uniunea Sovietică, participase la bombardarea satelor kurde, şi avea mustrări de conştiinţă. Din nou a fost împinsă înainte o femeie. Pilotul irakian era însurat şi avea doi copii, dar farmecele amantei aveau să dezechilibreze convingerile familiste ale aviatorului irakian, înarmată cu un paşaport american, femeia a aterizat la Bagdad pozând într-o turistă bogată. Dragoste la prima vedere, Munir e înnebunit, dar

femeia se „teme" să aibă relații sexuale cu el în Irak. Să vină Munir într-o capitală europeană şi acolo, da, îi va împlini toate dorințele. După numai două zile petrecute la Paris, Munir se lasă dus de frumoasa americancă...în Israel. Săi facă cunoştință cu părinții. Amorul e mare, Munir bănuie ceva, sau poate nu. Se îmbarcă cu un paşaport fals într-un avion El Al şi aterizează la Tel Aviv. I se oferă un milion de dolari şi azil politic, dacă va veni în zbor cu un MIG-21, ultimul şi cel mai sofisticat avion de luptă sovietic, aflat în arsenalul irakian. Plus femeia visurilor sale! Irakianul nu şovăie, şi dacă mai şovăie este plimbat prin bazele aviatice israeliene şi turnurile de control pentru zborul de peste o mie de kilometri din Irak şi până în Israel. Munir e înmărmurit de ce vede, pune însă o condiție: familia sa să fie scoasă din Irak.

Israelienii acceptă.

Generalul Mordehai Hod, comandantul aviației militare, va zbura imediat la Washington. Superiorii Pentagonului vor amănunte. Hod se consultă cu Richard Helms, şeful CIA şi cu comandantul aviației americane, împreună decid traseul pe care îl va parcurge MIG-ul pilotat de Munir.

La 15 august 1966, MIG-ul sovietic, după ce a survolat Iordania, aterizează pe un aeroport secret din sudul Israelului.

Aşa s-a încheiat „Operațiunea 007". Ea poartă marca Mossad-ului şi reprezintă una dintre cele mai spectaculoase reuşite ale spionajului israelian.

Capitolul 21 MOARTEA DIAVOLULUI CU 1000 DE FETE

Prim-ministruL Itzhak Rabin dădea semne de nervozitate. Aprindea țigara, trăgea câteva fumuri şi o stingea imediat în scrumiera plină de mucuri, ca să aprindă o alta.

Şeful Mossadului, Yakov Peri răspundea cu încetinitorul la întrebările lui Rabin. Ştia că trebuia să vorbească cât mai puțin. De fapt n-avea ce să-i spună primului ministru. Rabin voia să ştie de ce „inginerul" „continuă să ne facă necazuri".

- Ce se întâmplă, Yakov? De ce nu puneți mâna pe el?

Şeful Mossadului se făcu palid la față, avea obrajii căzuți, de parcă ar fi îmbătrânit într-o clipă. Pe măsură ce Rabin îl încolțea, simțea cum îi creştea tensiunea. Nu-i plăcea să fie pus la zid. Rabin continua să-l fixeze cu ochii săi albaştri, fără milă.

- Yakov, îl vreau pe „inginer". De trei ani îți tot scapă printre degete. Ne facem de râs, şi-apoi sunt şi victimele.

El pregăteşte acum o nouă Şarjă, o să arunce în aer din nou un autobuz cu copii şi

femei, şi to Yakov, ce faci? -

Yakov clătina din cap.

ce să-i răspundă? Că de la Prinderea lui Eichmann încoace, Mossadul nu mobilizase atâtea torţe pentru capturarea unui °m? pe Rabin nu-l interesau v°rbele, ci rezultatul.

- Ce va fi cu „inginerul" **Yakov Peri** Yakov? întrebă din nou Rabin.

- îl vom prinde, Itzhak. Bizuie-te pe mine.

Primul ministru repetă absent vorbele lui Yakov, „bizuie-te pe mine", dar gândurile îi erau în altă parte.

Şeful Mossadului înţelese că întrevederea luase sfârşit.

Yakov Peri intră furtunos în biroul său şi ordonă secretarei să nu fie deranjat. Se aşeză în fotoliu şi privirea i se opri asupra telefonului. Aştepta să sune, oh, cum mai aştepta să sune odată...

Era o dimineaţă liniştită în aşezarea Beit Lahia, din nordul fâşiei Gaza. Nimeni nu a observat pe bărbatul care s-a strecurat în primele ore ale dimineţii în casa familiei Hamed, în strada Hehalel Ala Alkahlut, la vreo sută de metri de postul poliţiei palestiniene şi la numai câteva sute de metri de bariera Erez. Bărbatul era, după informaţiile obţinute de organizaţia Hamas şi de poliţia palestiniană, Usma Hamed, vărul proprietarului casei de la nr. 2. El adusese un telefon mobil de tip "Alfa" chiriaşului Iahia Ayash.

în jurul orei 11.00 telefonul a sunat de câteva ori. Ayash a apăsat pe butonul care permite primirea convorbirii.

- "Ihia?" l-a întrebat cineva.

- "Da", a răspuns "inginerul".

Acesta a fost ultimul cuvânt pe care l-a pronunţat. Un semnal electronic transmis telefonului portativ a pus în funcţiune instalaţia sofisticată introdusă în aparat, şi a făcut ca o şarjă explozivă puternică, de numai 50 de grame, instalată într-o parte a bateriei, să explodeze. Partea dreaptă a capului lui Ayash a fost zdrobită. "Inginerul" a murit pe loc.

Câteva clipe după ce s-a auzit detunătura, un tip măsliniu s-a ridicat de la masa unde sorbea liniştit o cafea, la o cafenea din apropiere, şi a dat un telefon. La Tel Aviv, Yakov Peri a sărit în sus când telefonul a sunat.

- Pregăteşte o bere rece, spuse măsliniul calm. [1]Peri puse receptorul jos, şi răsuflă uşurat. '[3] Akram Hamed, proprietarul casei în care locuia „inginerul" a fost rănit la braţul drept şi a fost arestat pentru ancheta de autorităţile palestiniene. Vărul său Usma, a fugit: se pare ca a reuşit să ajungă în Israel şi să raporteze şefilor săi că „inginerul" a fost lichidat. Scurt timp după explozie, cineva (se pare că Hamed însuşi) a raportat şefilor aripii militare a Hamasulu[1]

câ Ayash a fost ucis şi Akram Hamed rănit. Cei din Hamas au venit imediat, au răpit cadavrul lui Ayash şi câteva ore au păstrat tăcerea.

După tratative între forţele de securitate palestiniene şi teroriştii din Hamas, cadavrul a fost dus la spitalul „Şifa" din Gaza. Iniţial s-a crezut că şi soţia lui Ayash a fost omorâtă.

Vestea lichidării „inginerului" s-a răspândit cu iuţeala fulgerului şi întreaga regiune a început să vuiască. In orele după-amiezii, sute de oameni au pornit pe străzi în direcţia casei unde a fost comis asasinatul, în moschei s-au citat versete din Coran, şi s-a cerut o grevă generală de trei zile. Activiştii furioşi din Hamas au cerut răzbunare.

- "L-aţi omorât pe Ayash, dar în locul său vor veni alţii o mie", a spus conducătorul Hamasului, dr. Mahmud A-Zaher, la conferinţa de presă convocată lângă casa sa.

Câteva ore mai târziu, Arafat s-a grăbit să vină la casa lui A-Zaher pentru a-i transmite condoleanţele autorităţilor palestiniene, iar noaptea şi-a convocat şefii diverselor departamente pentru a dezbate situaţia creată după moartea "inginerului".

Iahia Ayash, teroristul cel mai căutat din teritorii, a omorât mai mulţi evrei decât oricare alt terorist în istoria terorismului palestinian. El devenise un mit pentru palestinieni şi întruchiparea Satanei pentru israelieni.

S-a născut la 22 martie 1966 în satul Rafat din Şomron.

Era cel mai mare dintre cei trei băieţi ai lui Abd Altif şi ai Aishei. Familia Ayash este cea mai numeroasă din acest sat cu circa 1700 de locuitori, situate nu departe de Ariei. Primele Şase clase primare le-a făcut în sat, fiind un elev sârguincios.

Liceul l-a făcut la Kfar Bidia şi a trecut bacalaureatul cu media ^2,8 (notarea se face până la 100).

In liceu s-a încadrat în mişcarea "Fraţii musulmani", de unde a provenit organizaţia Hamas, şi de atunci şi-a legat s°arta de Islamul fundamentalist. în 1988, primul an al Inti*adei, a început să înveţe la Universitatea Bir Zeit, la facultatea de electricitate, devenind în mod automat, ca toţi cei din "Fraţii ^usulrnani", membru în Hamas. Ayash a fost unul din ^tiviştii de frunte ai acestuia şi în anul trei de studii, când s-au ltlfiinţat celule Azaadin El Kassem în Şomron, Ayash a fost

printre primii care au fost cooptaţi în acest braţ ucigaş al Hamasului.

La 22 noiembrie 1992, Ayash a încercat să fabrice pentru prima dată o maşină infernală. Maşina a fost descoperită la timp lângă Ramat Efal şi Ţahalul a prins doi terorişti; numele lui Ayash nu a fost pronunţat. El şi-a terminat studiile şi a apucat să se căsătorească cu Hiam, o rudă din sat şi să aibă un fiu, Bara ("Pur").

în vara lui 1992, a cerut aprobarea administraţiei militare să plece în Iordania la studii sau în Arabia Saudită să lucreze, dar în loc să se prezinte la Şabak, cum i se ceruse, a fugit în munţi, devenind "căutat".

De atunci, Iahia Ayash a peregrinat din sat în sat, în taberele de refugiaţi şi în cartierele oraşelor, de obicei cu acte false, într-o maşină aparţinând - chipurile -

coloniştilor.

Uneori purta kipa, alteori era deghizat în femeie. Pistolul pe care-l furase din colonizarea El Kana îl însoțea pretutindeni.

în toată această perioadă "inginerul" a fost în legătură cu aripa militară a Hamasului, mai ales din regiunea Şhem, Jenin şi Ramalla, şi împreună cu complicii săi proiecta şi fabrica maşini infernale, şarje explosive şi pregătea sinucigaşi, în cele din urmă, după explozia autobuzului din Dizengoff, a fugit în Gaza, unde putea acționa în linişte, şi, după cum se pare, a reuşit să-i învețe şi pe alții cum se fabrică explozivele.

Soția şi fiul lui Ayash au venit şi ei la Gaza în acea vară unde i s-a născut încă un fiu.

Iahia Ayash, poreclit "inginerul" datorită specialității sale în fabricarea de explozive şi asamblarea de maşini infernale, are la activ 50 de israelieni ucişi şi circa 340 de răniți. Iată câteva dintre "vitejiile" sale:

• 19 noiembrie 1994: asasinarea Țiporei Sason din Ariei, gravidă în luna a cincea..

• 6 aprilie 1994: maşina infernală din stația centrală de autobuze de la Afula, 8 morți.

• 19 octombrie 1994: atentatul sinucigaş din autobuzul 5, în Dizengoff, 22 de morți.

• 29 martie 1995: o maşină infernală explodată lângă un autobuz la Kfar Darom, 8 morți.

•

• 24 iulie 1995: atentatul sinucigaş din autobuzul de pe linia 20, lângă Bursa de Diamante, Ramat Gan, 6 morți.

• 21 august 1995: explozia de pe linia 26 la Ierusalim, lângă şcoala Rene Cassin, 4 morți.

"Inginerul" devenise o legendă în lumea palestiniană. O legendă care nu-i lăsa să doarmă pe cei de la Mossad. Acum, când Ayash nu mai este, Mossadul răsuflă, uşurat.

Moartea "diavolului cu o mie de fețe" a fost raportată şefului guvernului ca o mare victorie.

Numai pe ulițele palestiniene, copiii şi adolescenții compun cântece despre nemurirea tigrului Ayash...

Capitolul 22

ÎNTÂLNIREA ZIARISTULUI-SPION CU MOARTEA

Are ceva în comun scrisul, ziaristica, cu spionajul?

Multe! Serviciile secrete de pretutindeni îi au în vizor pe scriitori şi jurnalişti, pe unii îi urmăresc din varii motive, pe alţii încearcă să-i cumpere.

Mulţi sunt scriitorii care au avut o viaţă dublă, le cumpără cititorii cărţile, îi admiră pentru fantezia scriitoricească, fără să ştie că într-o altă viaţă ei se prostituează ca spioni, îndeplinind misiuni mizerabile, pentru câţiva arginţi sau dintr-un impuls superb sau impur către aventură.

Amiram Nir

Somerset Maugham, Graham Greene, T.E.Lawrence, Arthur Koestler, John Le Carre,

George Orwell, Igal Mossinsohn - iată vârful unui iceberg scriitoricesc împins din umbră de serviciile secrete.

Ce-l determină pe scriitorul celebru să devină spion?

Aventura? Banii? Puterea? E greu de răspuns, cazurile sunt individuale, diferă. Lui John Le Carre i s-a părut înregimentarea firească, oricum orice scriitor este din capul locului un fel de spion, întocmai agentului secret, spunea Le Carre, scriitorul se situează în afara lumii şi în acelaşi timp face parte din ea, este amestecat în mulţimea căreia îi fură informaţiile, şi trăieşte

totuşi la marginea mulţimii. Vrei nu vrei, depinzi de oamenii de care totuşi abuzezi. E un iluzionist scriitorul, iluzionist este şi spionul, îşi construieşte lumea sa pornind de la experienţe fragmentare, resimţind întotdeauna senzaţia că nu aparţine nimănui. Agent inflitrat în universuri străine. De aici şi bănuiala că face parte dintr-o lume închisă. Dintr-o castă.

Spionii, scrie John Le Carre, de orice parte ar fi, urmăresc aceleaşi obiective, utilizează aceleaşi mijloace, între spioni se stabilesc afinităţi profesionale asemănătoare celor care se stabilesc între medici, soldaţi, piloţi.

De ambele părţi ale baricadei, cei care acţionează o fac cu un cult deosebit al vocaţiei, al profesiei. Ei se consideră că aparţin unei elite, fiecare tabără o fascinează pe cealaltă.

Afişează, la un moment dat, o anumită blazare, provenită parte din familiaritatea continuă faţă de primejdii, sunt obosiţi perpetuu, au coşmaruri, câţiva ani mai târziu îi regăsim zdrobiţi.

Ce repede trece timpul pentru spioni, observă Le Carre.

Dacă la început tinereţea pare un handicap, ea devine mai târziu un atu, ca foarte repede să devină un subiect de nostalgie. La 50 de ani se poate vorbi despre un spion la trecut, în această lume distinctă a spionilor, comnunitate aparte, neintegrată, spionii nu beneficiază de încrederea nimănui.

Bănuitori, cinici faţă de hotărârile guvernamentale, ei sunt totuşi „braţul stâng al statului". Spionii ştiu că îndeplinesc misiuni ilegale, clandestine, de aceea devin sceptici faţă de valorile consacrate. Ei mai ştiu că pleacă în misiuni imposibile, ᶜu puţine şanse de întoarcere. Spionul ştie că mai devreme sau niai târziu va fi sacrificat, e conştient şi

continuă totuşi să [ac]ţioneze. Uneori îşi motivează decizia convins că apără valorile civilizaţiei, alteori, pe bune, din patriotism.

Moartea îi caută pe toţi, unii însă aleargă să întâlnească Moartea.

Undeva, prin munţii din Mitzioican, s-a prăbuşit un mic [a]vion particular cu patru pasageri. Poliţia mexicană a găsit între anei doi morţi şi doi răniţi în stare gravă. Printre morţi, omul f afaceri Pat Weber (s-a descoperit însă repede că respectivul [a]*âtorise sub o falsă identitate). Mortul era de fapt Amiram [lr]> ziarist, un israelian bine cunoscut.

Ce a căutat Amiram Nir în Mexic? Oare moartea luj ascunde vreun mister? Accidentul a fost provocat oare de o mână criminală?

Imediat după accident, ziarele lumii au început să speculeze, în cei 38 de ani de viaţă, Amiram Nir a reuşit să umple o biografie captivantă: paraşutist de elită, colonel de tancuri, corespondent militar, redactor-şef al emisiunii „Mabat" la televiziune, şeful comandamentului electoral al lui Shimoty Peres în alegerile din 1984 şi consilierul prim-ministrului pentru problemele luptei împotriva terorismului. O carieră strălucită care l-a pus adesea în conflict cu oameni puternici, dar în cursul căreia şi-a câştigat prietenia unor oameni puternici. Mai ales americani.

Amiram Nir s-a împrietenit cu colonelul Oliver North, consilierul preşedintelui Reagan, în timpul afacerii „Achile Lauro". Nir l-a informat pe North că organizatorii actului terorist asupra vasului „Achiîe Lauro" vor zbura cu un avion egiptean. Americanii au capturat avionul. Mai târziu, prietenia dintre colonelul american şi Amiram Nir s-a dezvoltat în perioada „Afacerii Irangate". Zeci de milioane de dolari treceau prin mâinile lui Amiram Nir. Afaceri tenebroase cu Khomeini, cu şefi terorişti din Liban, cu contrarevoluţionarii „Contras" din Nicaragua şi cu mafioţii marilor tranzacţii de armament. Totul, la nivelul cel mai înalt; firele ajungeau chiar şi până la preşedintele Reagan, vicepreşedintele Bush şi primul-ministru al Israelului.

Când a izbucnit „scandalul Irangate" şi scaunele prezidenţial şi viceprezidenţial au fost în pericol Oliver North a tăcut. A tăcut şi Amiram Nir. Asupra lor au fost exercitate presiuni teribile, dar North şi Nir nu şi-au trădat „stăpânii".

Americanii au văzut în colonelul hărţuit de ziarişti şi & comisia de anchetă un fel de „erou naţional". North a demisionat, iar la puţin mai târziu a demisionat şi Amiram Nir din funcţia de consilier al primului ministru israelian.

Nir a dispărut din Israel; era văzut uneori prin hotelor[1] luxoase din capitalele lumii. Se spunea că se ocupă cu trafl' zacţii de armament. Pe cont propriu. Afaceri foarte bănoas[e]> dar şi foarte periculoase...

1

La 25 iunie 1988, Amiram Nir se afla la Londra. Acolo j-a intervievat, vreme de 13 ore, ziaristul Bob Woodrood, de la Washington Post" (celebrul Woodrood care a primit împreună cu Bernstein, premiul „Pulitzer" pentru articolele despre afacerea Watergate"). Cei doi au fost de acord să nu se publice nimic din tot ce-au discutat, până când Amiram Nir nu-şi va da acordul definitiv. Vreme de 6 luni a încercat redacția ziarului „Washington Post" să-l găsească pe Amiram Nir şi să obțină aprobarea de a publica materialul. Nir nu a putut fi contactat; soția sa, Giudi, răspundea întotdeauna la telefon că Amiram e în străinătate. Moartea lui Amiram l-a eliberat pe ziaristul american de angajamentul stabilit. La începutul anilor '90, „Washington rost" a început să publice tot ce i-a povestit (sau n-a povestit) Amiram Nir, lui Bob Woodrood.

Aşa s-a aflat că Sta?ele Unite şi Israelul au semnat între ele un tratat secret de colaborare în domeniul antiterorismului.

Pe baza acestui tratat au acționat Oliver North şi Amiram Nir, între anii 1985 şi 1986 (şeful diplomației americane, George Shultz, a dezmințit existența unui tratat secret, dar a lăsat să se înțeleagă că poate a fost semnată o asemenea convenție, dar fără ştirea sa!)

O serie întreagă de amănunte, publicate pentru prima dată de „Washington Post", dezvăluie amploarea tranzacțiilor de armament cu Iranul şi transmiterea banilor obținuți în urma acestor tranzacții, contrarevoluționarilor „Contras" din Nicaragua.

După cum se ştie, Congresul american şi însuşi Shultz sau împotrivit acestor tranzacții.

Amiram Nir i-a declarat însă ziaristului american că toate aceste tranzacții secrete au fost efectuate cu aprobarea directă a preşedintelui Ronald Reagan şi a premierului Israelului, Shimon Peres.

In ianuarie 1986, colonelul North s-a întâlnit cu acolo-
eml Amiram Nir ca să hotărască ce să facă cu cei 2,5 milioane
e dolari câştigați în urma ultimului transport de arme trimis în
^n. Tratatul secret americano-israelian le permitea, se pare,
. | North şi Nir, să adopte inițiative împotriva terorismului.
Uative care aveau însă „acoperire". , , . . ,

La 29 iulie 1986, Amiram Nir l-a informat pe vicepreşedintele George Bush, aflat în vizită în Israel despre furnizarea de armament american Iranului şi eliberarea unor ostatici

americani. Tranzacția a avut loc prin intermediul negustorului de armament iranian Gurpanipar, la inițiativa lui North şi Nir.

George Bush, fostul preşedinte al Statelor Unite, neagă că ar fi ştiut ceva despre această tranzacție.

Reagan a confirmat că nu i s-a spus şi n-a ştiut, iar Shultz a relatat şi el că nu i s-a spus şi n-a ştiut...

Dar cine a ştiut?

Gurbanipar a ştiut, dar a fost găsit asasinat, în condiții misterioase. Şi Amiram Nir a ştiut, dar şi el a fost găsit mort, în condiții misterioase, între stâncile din Mitzoican.

Moartea alerga de multă vreme după Amiram Nir. încă de pe vremea când era paraşutist într-o acțiune specială, Amiram Nir a suferit un accident grav, a fost rănit, dar a rămas în viață.

Mai târziu, colonelul de tancuri Amiram Nir a intrat în mare viteză cu maşina într-un stâlp din beton, a fost rănit grav, şi-a pierdur un ochi, dar a rămas în viață.

în Războiul de Yom Kippur, corespondent militar, a călcat pe-o mină, a fost rănit, dar moartea l-a ocolit.

Câteva zile mai târziu, Amiram Nir se afla printre paraşutiştii care, primii, au traversat Canalul de Suez; a fost din nou rănit, dar a rămas în viață.

Următoarea întâlnire între Amiram Nir şi Moartea a avut loc în Mexic. De la această întâlnire, Nir nu s-a mai întors.

Capitolul 23

CUM A FOST LICHIDAT ABUJIHAD „TATĂL RĂZBOIULUI SFÂNT"

Generalul Ammon Lipkin-Şahak, şeful serviciilor de informații ale armatei (AMAN), era ferm hotărât: "Cine exercită teroarea este destinat lichidării". Aşa a declarat el săptămânalului militar "Bemahane" pe la mijlocul lunii martie 1988, câteva zile după ce trei terorişti au răpit un autobuz al salariaților de la reactorul nuclear din Dimona şi au ucis trei ostatici, în cursul acestei acțiuni, unul din terorişti a strigat:

"Am fost trimişi de Abu Jihad".

Abu Jihad

A doua zi după această dramă, prim-ministrul Itzhac abin î-a convocat pe cei trei şefi ai serviciilor speciale, °ssad, Şin-Bet şi Aman şi le-a pus o singură întrebare: Abu ,"ad ăsta nu a trăit prea mult? Nahum Admoni, şeful Mossadl~a privit pe generalul Lipkin-Shahak, comadantul Aman şi ioi la losef Harmelin, n-au pus întrebări, s-au ridicat, au

salutat şi au părăsit grăbiţi încăpe, rea. Ceva mai târziu, instalaţi în fo, tolii au ordonat să se „deschidă" dosarul „Abu Jihad". Pe numele său adevărat Khalil Al Wazir, Abu Jihad, şeful aripii militare a Organizaţiei de Eliberare a Palestinei (OEP), personalitatea Nr. 2, după Yasser Arafat, avea din aceea clipă zilele numărate, în arhivele serviciilor există asemenea dosare pentru fiecare căpetenie teroristă, în care sunt înserate amănuntele necesare unei eventuale acţiuni de lichidare: planul casei teroristului respective, drumurile pe care obişnuieşte să meargă, convorbirile lui telefonice, câteva scenarii privind lichidarea sa etc.

La sfârşitul lui februarie - începutul lui martie, Mossadul deţinea deja toate informaţiile privitoare la deplasările lui Abu Jihad în interiorul şi în afara Tunisiei. Dan Şomron, şeful Marelui Stat Major, şi-a dat aprobarea de principiu să se pregătească acţiunea. Adjunctul său, generalul Ehud Barak, a centralizat toate pregătirile în vederea cărora s-au unit forţe ale Mossadului, Aman-ului, aviaţiei militare, marinei militare şi unitatea de elită a Marelui Stat Major. Exista un plan amănunţit al casei lui Abu Jihad, punctele unde se aflau paznicii, căile de pătrundere şi de retragere. Aviaţia militară şi-a pregătit aparatele de luptă: avioane care să formeze umbrela aeriană în timpul acţiunii şi elicoptere ce urmau să fie pregătite în vederea evacuării soldaţilor, după încheierea ei. Rolul marinei milita^ era să furnizeze un plan de navigaţie pentru forţele ce urmau intre în acţiune. Obţinerea de material informativ de pe în Tunisia şi pregătirea ajutorului logistic căzuseră în Mossadului, care fotografiase din avion şi de pe sol casa Abu Jihad din toate unghiurile, cu aparate ultraperfecţionate. ™ vederea acţiunii s-a mai efectuat un raid de fotografi6^' obţinându-se amănunte mai precise. Agenţi ai Mossadului ^

Nahum Admoni

văzuseră interiorul casei au prezentat descrierea amănunţită a planului ei. Conform schiţelor publicate în presa străină după acţiunea de lichidare, de la uşa de intrare a vilei pornea un culoar scurt spre un salon mare, încărcat cu canapele şi fotolii, pe dreapta culoarului era o cameră de lucru. Pe stânga o bucătărie şi o sufragerie. Din salon se urca pe o scară interioară spre etajul superior, unde de ambele părţi ale unui culoaar, se aflau dormitoarele. Unul dintre ele era dormitorul lui Abu Jihad şi al soţiei sale. Pe partea opusă

era camera fiicei lor Hanan, în vârstă de 16 ani. Fiecare luptător al "Coloanei A", care avea misiunea să pătrundă în dormitorul lui Abu Jihad şi să-l ucidă, a trebuit să învețe acest plan.

Mossadul deținea informații importante privitoare la Tunis, încă din vremea în care conducerea OEP, izgonită din Liban, şi-a stabilit acolo comandamentul. Agenți ai Mossadului care se dăduseră drept turişti au avut grijă de asta. Dar s-au investit eforturi importante pentru racolarea unor informator tunisieni, fie din interiorul țării, fie din afară, cărora li s-a spus că sunt în slujba unor servicii de spionaj europene. Mossadul avea deci în Tunisia o rețea importantă de agenți, dintre care unii călătoreau în afara granițelor țării, aducând informații substanțiale. Iar cei din interior se îngrijiseră chiar să pregătească ascunzători pentru israelieni, în cazul unui eşec. în plus, convorbirile telefonice ale lui Abu Jihad erau în permanență interceptate de Mossad, iar luptătorii din unitatea de marină 13 pătrundeau adesea în apele teritoriale tunisiene pentru întocmirea planului litoralului. Un avion israelian de tip "Boeing 707" survola mereu spațiul aerian tunisian, interceptând comunicațiile din cadrul OEP.

După ce au fost selectați cei mai buni ofițeri şi luptători din unitatea de elită a Statului Major, s-a pus întrebarea cine se va afla în fruntea forțelor, în timpul acțiunii, deoarece co°mandantului unității îi este interzis să comande acțiuni sPeciale. Comanda unității a preluat-o, colonelul Moşe lalon, Vlitorul şef al Aman-ului. Forțele maritime urmau să navigheze Pe un traseu care trecea prin fața insulelor greceşti la sud de ^reta, până la punctul în care urmau să coboare în bărci de auciuc pentru a ajunge pe litoralul tunisian. S-a stabilit şi n°aptea acțiunii: între 15 şi 16 aprilie 1988. în ultima sîmbătă,

ofițerul ales să tragă în Abu Jihad şi-a luat cu el acasă arnia prevăzută cu surdină.

Miercuri 13 aprilie, forța a pornit la drum de la baza marinei militare din Haifa, cu patru vase şi un submarin însoțitor. Vasele urmau să fie forțe de avangardă, de transport, de acțiune şi de evacuare. Pe unul din vase s-a montat o sală de operații în vederea tratării eventualilor răniți care urmau să ajungă la bord, transportați cu unul din cele două elicoptere Bell 206, aflate pe punte. Medici chirurgi specialişti au fost chemați la concentrare şi au participat şi la exerciții preliminare. Pe vase erau încărcate şi bărci de salvare destinate sâ-i transporte pe luptători la mal. Responsabilul direct al acțiunii de debarcare era Ehud Barak, adjunctul şefului Marelui Stat Major, viitorul prim-ministru al țării.

Luptătorii din unitatea de elită a Statului Major şi cei din flota a 13-a au urcat la bord.

Joi 14 aprilie 1988, serviciul de informații israelian a interceptat un mesaj din surse oficiale franceze, adresat OEPului, care era avertizat că israelienii "coc" ceva. Avertismentul era însă de ordin general şi, în pofida temerilor, s-a decis să se pornească la acțiune, în noaptea debarcării, unităților de lichidare au fost aşteptate la mal de trei vehicule: două maşini Volkswagen "Transport" cu numerele 328 TI 48 şi 8405 TI 53 şi Peugeot 305 cu

numărul 66 TI 2505. Maşinile fuseseră închiriate cu două zile înainte, cu bani lichizi, de la trei societăţi diferite. Numele celor care au făcut această tranzacţie, aşa cum apăreau ele în paşapoartele libaneze false pe care le-au prezentat, erau George Nagib, Aish A Saridi şi o femeie pe nume Awataf Salem. Cei trei, agenţi ai Mossadului, vorbeau între ei franţuzeşte.

Când vasele s-au apropiat de ţărm, a parvenit o informaţie după care nu numai Abu Jihad urma să doarmă în casa sa în acea noapte, ci întreg comandamentul OEP.

Informaţia i-a fost transmisă lui Ehud Barak prin cod. Pe vasul comandantului a avut loc o dezbatere şi s-a decis în cele din urmă să se rămână la proiectul iniţial şi să nu fie lichidat decât Abu Jihad.

Atât Abu Jihad cât şi soţia sa, Intisar Al Vazir» supranumită Um Jihad, trăiau în permanenţă cu sentimental ca într-o bună zi se va atenta la viaţa lor. Un fost membru superior

1

din OEP - Tunis, care l-a cunoscut îndeaproape pe Abu Jihad, a relatat reporterilor ziarului "Maariv", Moşe Zundar şi Nadav Zeevi că în noaptea în care a avut loc atentatul a fost arestată în fâşia Gaza o rudă a lui Abu Jihad. După afirmaţiile lui, arestarea a avut scopul de a servi drept pretext ca un factor anumit din Mossad să-i telefoneze lui Abu Jihad din Gaza şi să-l informeze despre arestare, pentru a se constata cu certitudine că el se află acasă.

în momentul acela, însă, agenţii Mossadului urmăreau deja casa, paznicii, deplasările lor, cartierul rezidenţial în care era localizată, încercând să observe orice mişcare neobişnuită.

Ei au rămas de pândă în tot timpul acţiunii.

Flota a 13-a a transmis un mesaj electronic codificat, interceptat şi transmis mai departe vaselor militare aflate în urma lor: "ţărmul este sigur". Cinci bărci de cauciuc de tip "Zodiak" au fost lansate în apa întunecată şi 20 de luptători din unitatea de şoc a Statului Major au sărit în ele. Luptătorii din flotă au îndreptat bărcile spre punctele de debarcare stabilite dinainte. Vasele purtătoare de rachete au rămas în afara apelor teritoriale tunisiene, în aşteptarea încheierii misiuni. Luptătorii au coborât pe litoralul A Rawad în apropiere de Lars Cartago (în antichitate portul oraşului Cartagina). De aici până în cartierul Sidi Bo Said, drumul era scurt. La mal liniştea era deplină şi nu se auzea decât zgomotul valurilor mării. Agenţii Mossadului raportau permanent din punctele de observaţie, furnizând informaţii precise, în fiecare minut. Astfel, luptătorii au aflat că Abu Jihad întârzie în oraş, la o întâlnire cu Faruk Kadumi. Agenţii Mossadului au preluat liniile telefonice din casa lui Abu Jihad, ca să nu poată fi avertizat. Aveau posibilitatea să stabilească ce convorbiri vor "pătrunde" în casă, şi ce nu.

în momentul acela familia lui Abu Jihad se pregătea pentru noapte. Cei trei copii mai mari erau la studii, în afara Tunisiei. Jihad (25 de ani) studia în California, Basam (21 de ani) şi Iman (19 ani), la Chicago, în casă se aflau Um Jihad, care s-a dus la culcare o jumătate de oră după miezul nopţii, Hanan, de 16 ani, care dormea în camera ei, ca şi băieţelul Nidal, în vârstă de doi ani, care purta numele unui alt copil al familiei (care la vârsta de doi ani şi-a găsit moartea căzând de Pe fereastra casei lor din Damasc).

Mossadul asculta convorbirile telefonice din casă şi din casele învecinate, aparţinând tot unor conducători din OEP. în fine s-a raportat despre încheierea convorbirii lui Abu Jihad cu Faruk Kadumi, apoi omul a fost urmărit în drumul său spre casă.

Maşina lui Abu Jihad se apropie şi parchează. Paznicii se plasează pe locurile lor: unul în maşină, unul în faţa casei şi unul în casă. Paznicul din maşină pare să moţăie. Conform informaţiilor, cel mai bun dintre paznicii săi era liber tocmai în noaptea aceea.

La o oră după ce Abu Jihad a intrat în casă, s-au stins luminile în camera lui de lucru de la parter şi s-au aprins în dormitorul de la etaj. Liniştea se pogorâse asupra întregului cartier.

Iată ce le-a relatat de curând Um Jihad reporterilor israelieni: "Am rămas trează alături de Abu Jihad până după miezul nopţii. Eram foarte obosită. L-am întrebat dacă şi el e obosit, şi mi-a spus că nu. L-am rugat să vină la culcare şi mi-a răspuns că mai are mult de lucru. A stat la masa din camera noastră de dormit şi a scris o scrisoare conducerii Intifadei.

Hanan a intrat în camera noastră şi i-a citit tatălui ei o scrisoare de la un musulman pe nume Muhamad, din Pakistan. O auzeam vag pe Hanan vorbind despre omul acela, care era prieten cu Anthony Quinn. Actorul voia să interpreteze rolul lui Arafat într-un film. Apoi i-a povestit tatălui ei un vis pe care l-a avut, privitor la Ierusalim. «Se făcea că nu ţi-e frică de soldaţii israelieni şi intri în Ierusalim călare pe un cal alb», i-a spus. Iar el i-a răspuns: «Da, Hanan, am să intru în Ierusalim călare pe un cal alb», în momentul acela am simţit că se va întâmpla ceva".

După ce s-a dat parola, luptătorii au urcat în cele trei maşini negre conduse de agenţi ai Mossadului. în drum spre casa lui Abu Jihad, au trecut pe lângă ruinele anticei Cartagina.

Primeau rapoarte oarecum contradictorii. După ceva mai mult de o oră de la debarcare, au ajuns în cartierul de vile Sidi Bo Said, unde se aflau casa lui Abu Jihad şi reşedinţele conducătorilor OEP, ale unor diplomaţi şi ale altor personalităţiCartierul era bine păzit de OEP. Vizavi de casa lui Abu Jihad era aceea a lui Abu Mazen (Muhamad Abas), pe vremea aceea

responsabil *de* dialogul cu stânga israeliană şi acum adjunctul lui Arafat.

Maşinile s-au oprit în apropierea casei. Luptătorii au coborât, despărţindu-se în patru coloane. Purtau salopete uşoare şi erau încălţaţi cu pantofi din pânză. Fiecare dintre ei avea pe cap o banderolă, de care era ataşat un aparat de recepţie. Fiecare avea de asemeni echipament de prim ajutor şi

muniţii.

Coloanele A şi B erau înarmate cu arme "mini Uzi" prevăzute cu surdine şi cu revolvere Beretta cu calibrul 0,22 nun, tot cu surdine. Coloanele C şi D aveau puşti.

Ordinul de a intra în acţiune s-a dat aproape de ora două noaptea. Doi luptători, dintre care unul travestit în femeie, s-a îndreaptat spre maşina în care moţăia Mustafa Aii Abd El Alazar, paznicul lui Abu Djihad. Unul dintre ei trage în paznic cu arma cu surdină. Coloanele A şi B se plasează pe poziţii, în apropierea porţii de intrare. Cei din coloanele C şi D se dispersează în jurul clădirii, pregătiţi să pătrundă în casă ca să dea o mână de ajutor. Poarta de la intrarea vilei este din lemn greu, cu canturi din oţel. Cei din coloana A o sparg, cu ajutorul unui echipament mecanic special. Cei din coloana B coboară imediat în subsolul casei, în drum, împuşcă mortal un alt paznic, Nabi Suleiman Krishan. Grădinarul tunisian Basam Abib, responsabil cu întreţinerea curţii e şi el împuşcat, în grădină. Cei din coloana A aleargă încolonaţi pe scara interioară, direct spre dormitorul lui Abu Jihad.

Drumul era deschis. Ofiţerul israelian în jurul vârstei de 20 de ani care primise misiunea^ să tragă în Abu Jihad s-a căţărat rapid pe balustrada scării. In dormitor, Abu Jihad auzise deja glasuri. Um Jihad s-a trezit din somn şi a coborât din pat.

'M-am trezit din cauza zgomotului. Abu Jihad m-a împins la o Parte, s-a ridicat repede şi şi-a luat revolverul din dulap. L-am mtrebat ce se întâmplă. Dar auzeam acum desluşit glasurile şi ailli început să strig: «Vardan, Vardan». Acesta era numele străzii din Beirut unde o serie de conducători superiori ai OEPului au fost ucişi în paturile lor, de unitatea de şoc a comandamentului israelian, în aprilie 1973. Abu Jihad nu mi-a raspuns. S-a dus la uşa camerei şi eu l-am urmat. Dar totul s-a Petrecut numai în câteva secunde. Am văzut oameni cu măşti Pe obraz, numai cu părul şi ochii descoperiţi. Abu Jihad m-a

împins în dormitor şi a ieşit pe culoar. Unul din israelieni s-a îndreptat spre el şi l-a împuşcat de aproape. Abu Jihad a căzut".

Primul ofiţer din coloana a l-a văzut pe Abu Jihad ieşind din dormitor cu revolverul în mână. Dar a fost mai rapid şi a tras o rafală de la mică distanţă. Um Jihad susţine că deşi trupul îi era ciuruit de gloanţe, Abu Jihad a rămas în picioare câteva momente. "Au început să tragă în el pe rând, pentru a constata în cele din urmă că era mort de la prima împuşcătură", spune ea.

"Am alergat spre Abu Jihad. L-am strigat şi l-am îmbrăţişat. Dar un israelian mi-a înfipt revolverul în spate şi m-a luat de acolo. M-a pus cu faţa la zid şi eram sigură că mă va împuşca. Apoi un israelian a intrat în dormitor, unde dormea Nidal, copilul nostru de doi

ani. Se trezise dinainte, a auzit împuşcăturile şi a început să plângă. Eram sigură că a fost rănit. Mi-am pierdut puterea de stăpânire şi am început să țip.

Nidal a rămas de atunci traumatizat. Până astăzi are coşmaruri.

Am auzit apoi un glas de femeie, de jos, «Ala», «Ala». Nu ştiam că asta e în ebraică. Mi se părea că e un strigăt în franceză. Atunci a venit al cincilea israelian şi a tras şi el în Abu Jihad. Am început să țip: «Bas» (ajunge, în arabă). Hanan s-a trezit şi a venit spre noi. Nu înțelegea ce se întâmplă. S-a adresat soldaților israelieni, întrebându-i: "Cine sunteți?" Unul din ei a împins-o şi i-a strigat în arabă: "Du-te la mama ta", a povestit în continuare Um Jihad. După versiunea ei şi a lui Hanan, ca şi după cea a multor conducători din OEP care susțin asta până în ziua de azi, după ce Abu Jihad murise şi zăcea cu fața în jos pe podea, a venit acolo un israelian mai în vârstă pe care se vedea clar că este un conducător al lor, a întors cadavrul cu fața în sus şi i-a tras încă un glonte în cap. Trupul lui Abu Jihad fusese ciuruit de 70 de gloanțe (împlinea în aceea zi vârsta de 52 de ani.). La Tel Aviv, şeful Mossadului a scos o hârtie cu înscrisul: „Tripoli. Libia. 4 februarie 1986. Summit-ul liderilor organizațiilor teroriste palestiniene."Cuprindea patru nume: Sabri el Banna (Abu Nidal), Khalilel Wazir (Abu Jihad), George Habash şi Nayeh Hawatme. Abu Nidal, organizatorul ŞJ înfăptuitorul a peste 200 de atacuri teroriste teroriste şi acțiuni de gh fusese deja lichidat. Pe listă, peste numele său era tras o linie roşie. Admoni căută un pix cu cerneală roşie şi trase, satisfăcut, o linie şi peste numele lui Abu Jihad.

Ⅱ

Capitolul 24

AFACEREA "MEGA" SAU RĂZBUNAREA SPIONILOR

Nu trebuie să fii cine ştie ce specialist în electronică pentru a observa că pe acoperişul clădirii Ambasadei americane de pe strada Hayarkon din Tel Aviv sunt plasate mai multe antene. Cu mult mai multe decât ceea ce este necesar pentru comunicațiile diplomatice obişnuite între două țări prietene.

Accesul pe acoperiş este interzis sutelor de salariați ai ambasadei. Acesta este teritoriul celor de la Agenția Națională de Securitate a Statelor Unite (NSA), cea mai mare organizație de spionaj din lumea occidentală. Conform ziarului "Washington Post", Agenția este responsabilă de demascarea lui "Mega", agentul israelian de grad superior care activează, chipurile, în rândurile conducerii administrației americane.

NSA este cea mai secretă aripă a administrației americane. Ani îndelungați, aceasta a negat până şi existența acestui for, în asemenea măsură încât la Washington se spunea în glumă că sigla sa, NSA, înseamnă "No such Agency" - Nu există o asemenea agenție.

Dar agenția există. Ea a fost înființată în urma dispozițiilor date de preşedintele Truman, nu conform unei legi bine stabilite, ci pe baza unui document prezidențial secret la care foarte puțini au avut acces, în cei 50 de ani de existență a sa, s[a] dezvoltat luând proporții monstruoase: este de câteva ori mai ^are decât CIA şi are un buget cu multe zeci de milioane de dolari mai mare decât ea. Omul care se află în fruntea NSA, [e]ste probabil cel mai puternic din comunitatea agenților de [s]Pionaj americani.

"Toate organizațiile de spionaj se străduiesc să facă Maximum posibil pentru a obține informații precise. Cel mai

mare păcat în afacerea asta este să fii prins asupra faptului", a spus odată, Richard Holmes, fostul şef al CIA. Organizația de spionaj în fruntea căreia s-a aflat a stârnit dintotdeauna imaginația publicului, a mijloacelor de comunicație şi a scenariştilor de la Hollywood. Adevărul este că, colegii săi de la NSA nu sunt numai mai mari, ci şi oferă administrației americane mai multe informații. Marea calitate a acestor informații este că ele sunt adunate şi înmagazinate prin mijloace tehnologice avansate, care evită ruşinea de a fi prins asupra faptului.

NSA este cea mai mare şi mai sofisticată unitate de interceptare din lume. Dacă vreți,

este un imperiu al interceptării şi descifrării de coduri. Unul dintre rolurile ei principale este să descopere, să capteze şi să obţină informaţii secrete din semnalele electromagnetice transmise în aer sau prin cabluri, în cele patru colţuri ale lumii.

Zeci de mii de lucrători sunt specializaţi în culegerea de "ELINT" (Electronic Intelligence - informaţii electronice) care cuprind, de exemplu, interceptarea semnalelor radar, măsurarea înălţimii la care zboară un avion, sau captarea de informaţii bazată pe interceptarea comunicaţiilor. Din sute de posturi din întreaga lume, inclusiv sateliţi şi vase de spionaj, ei captează orice sunet electronic, deschis sau codificat, care pluteşte în aer.

James Bamford, autorul primei cărţi despre NSA, scrie că realizările ei în domeniul spionajului electronic au marginalizat agentul uman, minimalizându-i rolul la acela al unui personaj romantic, rămăşiţă a trecutului. "Când un general rus ridica receptorul telefonului din maşina sa, pentru a se pune în legătură cu comandamentul, aceasta era problema CIA. Dar când un om de afaceri din New York telefona la biroul său din Londra, când un funcţionar chinez purta convorbiri cu străinătatea, sau când cineva de la comandamentul flotei din Londra cerea informaţii despre deplasările flotei argentiniene în timpul războiului din Falkland, se poate presupune că cineva de la NSA ciulea urechile", a scris el.

Marea specialitate a NSA este descifrarea codurilor, specialitate care pretinde eforturi ieşite din comun şi neîntrerupte din partea factorilor transmiţători, pentru a menţine în secret informaţiile pe care le transmit, "în principiu, noi putern

dezlega aproape orice cod sau convorbire codată, dar asta este *o* chestiune de timp şi bani", a declarat unul din şefii NSA, în faţa Comisiei pentru informaţii a Congresului.

Agenţia are zeci de baze de interceptare, nu numai pe teritoriul Statelor Unite, ci în întreaga lume. Transmisiunile interceptate la bazele agenţiei sunt centralizate la comandamentul agenţiei de la Fort Mead, statul Maryland, aflat aproximativ la mijlocul drumului între Washington şi Baltimore.

Fort Mead nu este o localitate obişnuită. Este un oraş întreg, cu zeci de clădiri, construcţii şi instalaţii şi zeci de mii de lucrători. Oraşul are un salon de coafură, o bibliotecă, o agenţie de voiaj, un dispensar, servicii de autobuze, chiar şi un colegiu.

Dar în vastele sale subsoluri se află computere uriaşe, care ajută la dezlegarea codurilor şi a cifrurilor în orice limbă străină.

Specialiştii agenţiei sunt prevăzuţi cu echipament de interceptare sofisticat montat pe vehicule, clădiri, sateliţi, avioane şi vapoare de spionaj.

"Liberty", de exemplu, a fost unul din vasele din flota Agenţiei, în urmă cu patruzeci de ani, vasul s-a apropiat prea mult de litoralul Sinaiului, în toiul Războiului de Şase Zile.

Avioanele Ţahahlului l-au interceptat şi au lansat asupra lui toată încărcătura lor de bombe.

Israelul şi-a cerut scuze pentru această greşeală şi a plătit despăgubiri familiilor victimelor. Dar mulţi americani susţin că n-a fost vorba de nici o greşeală. Israelienii au observat bine antenele uriaşe de la bordul vasului şi marele drapel american de pe catarg. Au ştiut deci bine că era vorba de un vas american Şi nu de unul egiptean. Ei au bombardat, spun acei americani, fiindcă au vrut să împiedice interceptarea şi descifrarea de către Statele

Unite a imaginii amplasării trupelor israeliene în fața [lo]rdanezilor, a egiptenilor şi a sirienilor. Acum, după 40 de ani, [a] venit momentul ca NSA să răzbune această jignire.

Conform celor scrise în "Washignton Post", specialiştii de la NSA au interceptat o convorbire telefonică între re-P[re]zentantul Mossadului de la Washington şi superiorul său din srael. Cei doi au discutat despre rugămintea ambasadorului kliahu Ben Elisar de a se recurge la o sursă superioară pe nume .^[e]ga", pentru a obține conținutul mesajului transmis de ame-[c]ani lui Arafat la 16 ianuarie, în privința retragerii trupelor

Țahal din Hebron. La Washington se crede că este vorba de o personalitate superioară din administrația americană, bănuială care îi face pe americani, care încă nu au iertat "afacerea Pollard", să le fiarbă sângele de furie.

Trebuie să menționăm că presupunerea conform căreia "Mega" nu este o persoană, după cum nu au înțeles americanii, este din ce în ce mai plauzibilă. Ceea ce înseamnă că nu este vorba de un agent secret al Israelului implantat în rândurile administrației americane. Există într-adevăr posibilitatea ca "Mega" să fie numele de cod al unui factor din administrație, cum ar fi CIA, sau un alt factor prieten al Israelului din Statele Unite, cu care Mossadul are dreptul să discute şi să-i ceară un document. Există de asemeni posibilitatea să fi fost vorba de o altă denumire, asemănătoare cu "Mega", care nu este deloc cea a unui agent secret, ci a unui for care nu are nici o legătură cu lezarea securității Statelor Unite. Dar în cazul că această afacere se va încheia cu asemenea lămuriri, israelienilor le va rămâne gustul amar al constatării că americanii interceptează convorbirile reprezentanților lor în Statele Unite.

Se pare însă că toți îi interceptează pe toți. Când americanii au descoperit la vremea respectivă că sovieticii au pus sub ascultare ambasada lor de la Moscova, s-au supărat mai puțin pentru cauza faptei în sine, şi mai mult fiindcă ruşii s-au folosit de metode radioactive care au periclitat sănătatea oamenilor din ambasadă.

Deşi aşa stau lucrurile, agenții se străduiesc ca interceptările lor să nu fie dezvăluite publicului. Informațiile primite şi publicate de "Washington Post" privitor la convorbirea interceptată pune NSA într-o situație neplăcută.

Dacă povestea se va dovedi a fi adevărată, NSA va primi multe elogii, mai ales dacă se va descoperi cine este acel "Mega" misterios. Dar dacă povestea nu-i decât o greşeală sau o înscenare, sau se va constata că NSA a interpretat greşit convorbirea, ea va fi acuzată că a acționat în mod ilegal împotriva unui stat prieten.

1

Capitolul 25 "CAPCANA DE MIERE" A SEXULUI

Arma sexapeal-ului feminin nu-i o descoperire modernă.

Toate serviciile secrete o cunosc şi nimeni nu se mai miră de scandalurile provocate de "femeile cu grad" strecurate în paturile diplomaţilor şi generalilor sau oamenilor de afaceri.

Situaţia neplăcută în care s-a pomenit ambasadorul Egiptului în Israel, Muhamad Basiuni, nu este decât unul din multele scandaluri înregistrate în toate locurile şi în toate timpurile de-a lungul istoriei: conflicte pe fond sexual, între bărbaţi şi femei, manipulări sexuale ale unor agenţii secrete.

Dansatoarea din burtă X a susţinut că ambasadorul Basiuni a violat-o. Poliţia a anchetat în amănunţime afacerea, acoperită fiind de ordinul judecătoresc prin care s-a interzis publicarea. La încheierea anchetei, poliţia a decis să închidă dosarul. Basiuni, la rândul său, a înaintat o plângere împotriva reclamantei, acuzând-o că a încercat să-l şantajeze.

Dar scandalurile pe fond sexual există de când există pe lume diplomaţia.

Una dintre cele mai renumite afaceri de acest gen s-a desfăşurat la Washington, pe la începutul anilor '70. Ea este legată de numele lui Margareth Jay. Margareth, producătoare la BBC, era fiica fostului prim-ministru al Angliei, James Callaghan şi căsătorită cu ziaristul Peter Jay, care fusese numit ambasador al Angliei în Statele Unite, în timp ce Peter îşi îndeplinea misiunile de ambasador, soţia sa, a avut o furtunoasă ^gătură de dragoste cu Karl Bernstein, renumitul ziarist de la Washington Post" şi membru al tandemului de publicişti care [a]y declanşat afacerea Watergate. Tot Washingtonul diplomatic *J Politic ştia despre această legătură. Nora Efron, soţia lui [ern]stein, ziaristă şi dramaturg, binecunoscută şi ea, a scris

după câțiva ani, un roman deosebit de amuzant intitulat "Heartburn" (Arsuri), care a devenit apoi film.

Este foarte posibil ca legătura de dragoste a soției sale să fi complicat viața conjugală a ambasadorului, dar ea n-a lezat cu nimic activitatea lui de diplomat. Această situație a decurs printe altele din faptul că legătura se desfăşura în mod deschis, că toată lumea ştia despre ea, dar mai mult decât asta a contat prietenia strânsă dintre USA şi Anglia, în plus, ambele țări, afişează un liberalism care nu le permite să se arate impresionate de asemenea afaceri şi desigur, nu profită de ele pentru obținerea unor avantaje de ordin politic, economic sau de orice alt gen.

în statele cu regimuri mai puțin liberale şi între care există conflicte, o asemenea legătură de dragoste poate evolua, ajungând la situații în care protagoniştii pierd controlul asupra lor. Multe țări sunt foarte prevăzătoare în privința eventualelor abateri de acest gen ale diplomaților lor. De aceea cele mai multe ministere de Externe au grijă să-i instruiască bine pe reprezentanții lor, înainte de a-i trimite în țările de destinație.

Israelul este una din țările care aplică reguli foarte stricte în această problemă. Delegaților Ministerului de Externe li se țin conferințe amănunțite şi lămuritoare. Diplomați, ataşați militari, agenți ai serviciilor de informații şi reprezentanți ai industriei de securitate, toți cei care au acces la documente secrete deci, sunt supuşi, înainte de plecarea în țară, la un instructaj strict, de către ofițerii lor de securitate, în cursul serviciului în străinătate, ei sunt obligați să raporteze ofițerului de securitate din cadrul ambasadei respective orice legătură, chiar şi de ordin sexual, pe care o au cu cetățenii țării în care se află, sau cu reprezentanți ai altor țări străine. Ei sunt supuşi periodic şi examenului la poligraf. Serviciile de informații preferă să ia cele mai severe măsuri de prevedere pentru a evita riscuri inutile. Considerând că oamenii căsătoriți duc o viat** mai ordonată decât ceilalți, serviciile de securitate israeliene au adoptat, de-a lungul anilor de existență ai Statului Israel, ° politică preferențială față de diplomații căsătoriți pe care i[1] trimit în misiuni în străinătate mai curând decât pe celibatar[1]' Pe la mijlocul anilor '80 de exemplu, ofițerii de securitate a[u] avertizat că există un pericol în numirea lui loav Biran "

actualmente director general la Ministerul de Externe - în funcția de ambasador al Israelului în Anglia, numai fiindcă în perioada aceea el era divorțat, într-un alt caz, mai cunoscut, petrecut pe la sfârşitul anilor '80, s-a iscat o furtună, după ce departamentul de securitate al Ministerului de Externe a încercat să întrerupă misiunea unei tinere diplomate de la ambasada Israelului în Olanda, deoarece s-a împrietenit strâns cu un tânăr olandez. Indignarea provenea din două cauze: deoarece s-a considerat această măsură drept o intervenție în viața personală a tinerei, şi apoi, fiindcă era vorba de o diplomată femeie, supusă poate la alt regim decât un diplomat bărbat.

în ultimii ani se observă o schimbare de atitudine la Ministerul de Externe şi la serviciile de securitate. Astăzi, situația familială nu mai reprezintă o piedică în calea carierei diplomatice. La Ministerul de Externe şi la Mossad s-a ştiut, de exemplu, că un anumit diplomat acreditat într-una din țările fostei Uniuni Sovietice, un om singuratic,

întreţinea relaţii intime cu secretara lui. Din momentul în care s-a aflat asta, factorii de securitate au început să-l urmărească pe ambasador, străduindu-se să-l ţină la distanţă de informaţii secrete. Dar nu s-au luat măsuri împotriva lui. El nu a fost avertizat şi nici nu i s-a cerut să raporteze despre legătura aceea.

Atitudinea faţă de asemenea cazuri s-a schimbat, dar suspiciunile nu au dispărut total. Factorii de securitate israeliene se tem mai mult decât de orice, că serviciile de informaţii locale ar încerca să-i şantajeze pe diplomaţii israelieni, mai ales dacă aceştia sunt căsătoriţi, din momentul în care ar afla de vreo relaţie sexuală cu o localnică, în limbajul serviciilor de informaţii o cursă de acest gen este denumită «capcana de miere". Foarte des, înseşi serviciile de informaţii iniţiază acţiuni în scopul de a recruta diplomaţi sau alte Persoane, ca informatori sau agenţi, în acest scop este trimisă o femeie atrăgătoare la destinaţia unde se află bărbatul respectiv.

Aceasta încearcă să-l prindă în cursă. De obicei, ea îl atrage pe bărbat în pat, unde este fotografiat cu aparate ascunse, în ţii compromiţătoare. După aceea, cei ce au trimis-o au să ceară preţul.

La multe cursuri pentru diplomaţi din întreaga lume, Inclusiv din Israel, se povesteşte ce i s-a întâmplat preşedintelui

Indoneziei, Ahmed Sukarno. Se spune că agenţi ai CIA au reuşit să-l fotografieze pe preşedinte într-o situaţie care l-a pus în mare încurcătură. Dar Sukarno nu s-a speriat când i s-a trimis un agent cu fotografiile respective. Le-a privit cu mult interes şi a spus: „Vă rog să-mi comandaţi cinci din astea, trei din celelalte şi patru din fotografia aceasta deosebită".

Ceva de genul acesta i s-a întâmplat la începutul anilor '60 lui Arie (Liova) Eliav, când deţinea un rol de agent de informaţii la ambasada Israelului de la Moscova, din partea lui Nativ (organizaţia secretă responsabilă cu evreii din Uniunea Sovietică şi Europa de răsărit). Odată, pe când Eliav călătorea cu trenul de la Moscova la Leningrad, o tânără a intrat în vorbă cu el. Discuţia a continuat şi la hotel şi s-a încheiat cu un amor furtunos. După cum a relatat Eliav, în cartea sa autobiografică, el ştia că fata este o momeală trimisă de serviciile sovietice de securitate, în încercarea de a-l prinde în „capcana de miere". A decis să continue jocul până ce şi-a dat seama că este pe punctul de „a-şi pierde capul" şi atunci a întrerupt orice legătură cu ea.

Cam aceasta a fost şi soarta unui ambasador israelian în România în anii '50. Nesocotind dispoziţiile, ambasadorul întreţinea o relaţie de dragoste cu una din funcţionarele ambasadei, într-o zi a primit o scrisoare prin care era informat că salariata respectivă a rămas însărcinată de pe urma legăturii cu el. Speriat, era decis să-i arate scrisoarea ofiţerului de securitate al ambasadei. Faptul a fost adus la cunoştinţa lui Iser Harel, şeful Mossadului din acea vreme. Acesta a decis să acţioneze.

Harel a plecat la Viena, s-a întâlnit acolo cu ambasadorul şi i-a ordonat să-şi facă bagajele şi să se întoarcă în ţară. El a acţionat rapid, deoarece „capcana de miere" era una din metodele uzitate foarte des de serviciile secrete sovietice şi ale celor din blocul răsăritean. Atât KGB-ul, cât şi agenţiile de spionaj din ţările Europei de răsărit s-au folosit

foarte mult de asemenea tinere ademenitoare, sau chiar de prostituate. Dar metoda este uzitată de serviciile secrete din întreaga lume. Michael Barth, consilierul juridic al CIA, a declarat odată, cu cinism:

„Spionajul este, ca vechime, a doua meserie din lume după prostituţie, şi este la fel de respectabilă şi respectată ca şi prima".

_J

După cum afirmă factori străini, nici serviciile de informaţii israeliene nu ezită să recurgă la asemenea metode. £el mai renumit caz este cel al agentei Mossadului, Cheryl jîason, cunoscută sub numele de „Cindy", cea care l-a prins în capcana de miere" pe „spionul atomic" Mordehai Vanunu.

Şi serviciile de securitate din ţările arabe recurg la asemenea tehnici pentru a prinde în capcană, atât bărbaţi, cât şi femei. La începutul anilor '90, Rhona Ricci, o tânără celibatară care funcţiona ca ofiţer de presă al ambasadei Angliei la Tel Aviv, a căzut în cursa care i s-a întins de către Rifat Al Ansari, cel de-al doilea secretar al ambasadei Egiptului. El i-a ascuns Rhonei faptul că era căsătorit şi a cucerit-o. Ea a acceptat ca în schimbul dragostei lui, să-i furnizeze informaţii secrete. Dar legătura lor n-a scăpat privirilor agere ale Mossadului care ştia că Ansari nu era un diplomat oarecare, ci ofiţer superior de informaţii. După o urmărire îndelungată, s-a decis să se ia măsuri pentru a scăpa de Ansari. Mossadul a informat serviciile secrete britanice (M.I.5) despre întreaga poveste, Rhona a fost somată să se prezinte de urgenţă la Londra, unde a fost arestată.

La anchetă ea a recunoscut totul şi a fost condamnată la o detenţiune pe termen scurt. Superiorii lui Ansari s-au grăbit să-l recheme de urgenţă din Israel.

Ca să revenim la Muhamad Basiuni, el ar fi trebuit să fie mai prudent nu numai în cazul cunoscut acum în public, în timpul războiului de Yom Kipur, Basiuni a fost ofiţer de informaţii cu gradul de colonel, şi trimis ca ataşat militar la Damasc. El cunoaşte deci până în cele mai mici amănunte toate tehnicile folosite de serviciile de spionaj, dar mai ales aceea a „capcanei de miere". Basiuni a fost chemat la Cairo „să dea explicaţii", era însă prietenul preşedintelui Mubarak, nu a fost sancţionat. Dar tocmai fusese prin la Cairo Azam Azam, un arab izraelian implicat în afaceri de spionaj. Egiptenii nu s-au mulţumit să-l arunce după gratii pe Azam Azam, dar au «îngheţat" şi relaţiile diplomatice cu Israelul. Când le-a "dezgheţat", Basiuni nu s-a mai reîntors la Tel Aviv. Avea [a]cum timp să cântărească cât de mult costă uneori o clipă de Nebunie erotică...

Capitolul 26

AGENTUL SECURITĂȚII MARCU SI AGENTUL MOSSADULUIJACOBER

Printr-o ironie a destinului, doi specialişti în informații s-au trezit, la un moment dat, plasați într-un complicat proces istoric: emigrarea evreilor din România. De ce tocmai Securitatea şi Mossadul, când era vorba de o pură operație politică?

întemeietorul Israelului modern, David Ben Gurion, lansase cuvântul de ordine: "Evreimea trebuie să plece din România, în orice condițiuni, fie chiar şi pe o coajă de nucă, şi misiunea este să nu mai rămână nici un evreu în țară". Plecarea evreilor însemna pentru foarte mulți evrei sfârşitul unei iluzii.

După emigrarea haotică şi frauduloasă a evreilor în anii 1944-1948 şi o scurtă perioadă de legalitate, porțile emigrării s-au închis. Şeful Partidului Comunist şi al Statului român Gheorghe Gheorghiu-Dej nu avea curajul politic să facă altceva decât ceea ce se decidea la Moscova. Kremlinul roşu decisese că Israel a devenit "coada de topor"a Statelor Unite, aşa că, oficial, emigrarea evreilor stopase. Dar şi dintr-o parte, şi din cealaltă, se căuta o supapă de dezamorsare a presiunii existente. Supapa au găsit-o doi agenți ai Serviciilor secrete: românul Gheorghe Marcu şi evreul-englez Henry Jacober. Cu binecuvântarea şi cooperarea unui rabin deştept şi controversat:

Moses Rosen.

Lui Alexandru Drăghici, puternicul ministru de Externe al României, nu i-a venit să creadă că informația era adevăratаL-a convocat de urgență pe ofițerul Gheorghe Marcu şi i'ª cerut amănunte. Acesta i-a confirmat:

- Negustorul vrea să plătească în dolari fiecare paşaport eliberat emigranților evrei.

- Negustor?, l-a întrebat bănuitor ministrul.

-

- Ei, negustor, pe dracu'! Face el nişte afaceri cu România, dar l-am filat, Jacober este agent al Mosadului.

Chiar în aceeaşi zi, Drăghici s-a întâlnit cu GheorghiuDej. Afacerea care ar fi adus valută cu carul le surâdea. Dar nici Gheorghiu-Dej nu a avut curajul să aprobe de unul singur.

Conducătorul român i-a relatat lui Hruşciov povestea ca pe o glumă bună.

- Da, a încuviințat Hruşciov. Dar nu-mi plac dolarii.

Miros urât. Las' să-ți plătească evreii cu ferme de pui şi porci.

Puțină vreme după aceea, la Periş, lângă Bucureşti, a fost construită cea mai modernă crescătorie de pui din estul Europei. Aşa a ajuns Ministerul de Interne cel mai mare producător de carne din România.

Toată operațiunea trebuia însă să rămână secretă. Deşi înțelegerea a fost făcută la cel mai înalt nivel statal, între Israel şi România, detaliile tehnice, transferurile de dolari, listele cu fericiții emigranți etc., se realizau prin intermediul celor doi agenți secreți, Marcu şi Jacober. în genere, prețul unui evreu varia între 3.000 şi 10.000 de dolari, dar sumele erau fixate după bunul plac al manipulatorilor.

După moartea lui Gheorghiu-Dej (în 1963, de cancer) şi a lui Henry Jacober (tot de cancer), Securitatea română a lansat în 1970 operațiunea "Pelegrinii". Ceauşescu l-a păstrat la şefie pe Gheorghe Marcu, care între timp urcase în ierarhia structurilor secrete româneşti. Dar i-a dat ordin lui Ion Stănescu, preşedintele Consiliului Securității Statului, "să stea cu ochii" pe Marcu.

De partea israeliană a apărut un nume nou: Dan Yeshaiahu (Şaike). Acesta era un vechi agent al Mosadului, care cunoştea destul de bine România, în anii războiului antonescian el fusese paraşutat în România, iar după 23 August 1944 a stat o vreme la Bucureşti, cu diferite misiuni. Cei doi Profesionişti, Marcu şi Şaike au lucrat împreună cât se poate de frumos. Ei se întâlneau periodic prin diferite capitale din lume, 'a Geneva, Bonn, Viena etc. Numai că de data aceasta, CeauŞescu schimbase regula jocului. El nu mai avea nevoie de ferme zootehnice, ci de dolari. Şaike aducea geamantane cu dolari şi primea în schimb de la Marcu listele cu emigranții evrei. Pe diferitele segmente ale operațiunii "Pelegrinii" mai

puteau fi întâlniți generalul Gheorghe Bolinu (Direcția de Informații Externe), generalii Eugen Luchian şi Aaron Bordea, ofițerii Constantin Mazilu, Virgil Dumitru şi Gheorghe Cartiş (Comisia Guvernamentală de Paşapoarte), precum şi câțiva ofițeri de la UM 0920. Mai erau amestecați şefii supremi ai spionajului, generalii Nicolae Doicaru, Ion Mihai Pacepa (DIE), Nicolae Andruța Ceauşescu (şef de cadre la DIE), precum şi diferiți intermediari străini ocazionali.

Trocul acesta - "evrei contra dolari" - s-a perpetuat până la căderea regimului comunist, în decembrie 1989. Mult mai târziu, istoricul Radu loanid va face o teribilă disecție a "afacerii".

Nu mai este cunoscut în istoria mondială a serviciilor secrete cazul implicării atât de stranii şi atât de directe a unor spioni în treburile politice şi ale relațiilor dintre state. Jocul era imoral, putea a „sclavagism", dar toată lumea era mulțumită:

sute de milioane de dolari se scurgeau în conturile secrete ale lui Ceauşescu şi emigrația continua, golind România de evrei.

în lumea feroce, dar aparent ispititoare a spionajului, primesc uneori şi eroii săi firimituri de la marele banchet:

Gheorghe Marcu a devenit general, iar Şaike Yeshaiahu a fost onorat cu cea mai înaltă distincție a Statului Israel.

Cei aflați la putere îşi răsplătesc, uneori, slujitorii.

Aceştia nu au însă niciodată curajul să spună stăpânilor ceea ce îşi spun lor înşişi atunci când stau în fața oglinzii. ;

Capitolul 27

NUMELE DE *COD „OPERA"* - DISTRUGEREA REACTORULUI DIN IRAK

Prim-ministrul Menahem Beghin îşi pierduse răbdarea.

Evreul polonez care trecuse prin atâtea progromuri şi trăise vreme îndelungată în clandestinitate, fugărit şi amenințat, presimțea primejdia şi n-avea linişte.

- Israelul este amenințat, i-a spus Beghin, la începutul lui iunie 1980, lui Itzhak Hofi, comandantul Mossadului. Dacă Bagdadul va avea bomba atomică, suntem pierduți.

Atât i-a spus. Beghin l-a fixat apoi, cu o privire metalică şi n-a mai adăugat o vorbă.

Hofi a înțeles imediat ce aştepta şeful guvernului de la el. Şi a spus, încet, aproape şoptit:

- Jur pe viața mea, că irakienii nu vor avea bomba atomică.

Toate resursele Mossadului fuseseră mobilizate, dar iată, trecuse aproape un an şi irakienii continuau, în linişte, să fabrice bomba lor atomică.

Reactorul nuclear „Ossirak", din apropierea Bagdadului, era aproape gata să intre în funcțiune. O acțiune la multe sute de kilometri de Ierusalim era însă atât de complicată şi periculoasă, încât mulți dintre ofițerii superiori ai Mossadului şi ai armatei israeliene aveau îndoieli asupra reuşitei.

Şeful guvernului israelian era în genere un om amabil, avea vorba dulce. Şi nu se enerva uşor. După anii îndelungi de confruntare violentă cu englezii mandatari, şi în opoziție cu rivalii politici, Beghin căpătase lustrul unui gentleman englez.

La începutul lunii iunie 1981, Beghin devenise însă de nerecunoscut. Era de o nervozitate excesivă şi primul care a [a]vut de suferit a fost Itzhak Hofi, şeful Mossadului.

- „Opera" stă pe loc! - ia spus Beghin rău şi răstit în loc de „Shalom" sau „te rog, ia loc".

„Opera" era numele de cod al acțiunii de distrugere a Reactorului nuclear irakian. „E ca şi cum am accepta nimicirea noastră - a continuat Beghin.

Un nou Auschwitz, şi-l acceptăm fără să mişcăm un deget".

Menahem Begin

Şeful Mossadului tăcea şi privea podeaua. Ştia că nu-i momentul să răspundă ceva. Dar în timp ce Beghin îl muştruluia, Hofi scoase din servietă un vraf de hârtii şi o hartă a Orientului Mijlociu. O linie roşie era trasă

dintr-un punct oarecare din pustiul Neghevului de lângă Mitzpe Rimon, până la Bagdad.

Menahem Beghin tăcu, îşi puse ochelarii şi privi cu atenţie, câteva minute în şir harta. Apoi ridică ochii spre Itzhak Hofi. Zâmbi şi-l îmbrăţişa. Câteva zile mai târziu, „Opera", cea mai îndrăzneaţă şi periculoasă acţiune întreprinsă de forţele militare evreieşti, era pe prima pagină a tuturor ziarelor din lume. Din Reactorul nuclear irakian nu rămăsese decât praf şi pulbere.

Deşi au trecut două decenii de atunci, ei îşi amintesc de fiecare amănunt. Formularea exactă a fiecărei fraze pe care au auzit-o de la comandanţi, de la superiorii lor din aviaţia militară, de la alţi factori militari, poate provoca încă printre ei un val de dispute. Nu pot uita „Opera", nici după atâţia ani, şi fiecare amănunt îi cufundă într-o stare de nostalgie, în cuvinte simple putem spune că din punctul lor de vedere, bombardarea reactorului nuclear „Ossirak" din Irak a reprezentat culmea reuşitei lor profesionale, deoarece a cuprins toate aspiraţiile lor:

curaj, perfecţionism, idealism şi sionism.

De câţiva ani încoace, piloţii care au participat la această misiune obişnuiesc să se întrunească, din când în când, pentru a depăna amintiri şi a simţi, din nou, emoţiile de atunci. De cu-

rând, o asemenea întâlnire a avut iar loc, dar a fost pentru prima oară că a fost dezvăluită presei. De data aceasta n-au fost de faţă decât şapte din cei opt piloţi ai avioanelor „F-16" care au participat la bombardarea reactorului în iunie 1981. Li s-a alăturat Beni, un reprezentant al celor şase piloţi ai aparatelor „F-15" care i-au „acoperit". Cei mai mulţi dintre ei s-au eliberat de mult din serviciul militar. Trei, cu grade de colonel şi general, sunt acum comandanţi ai unor baze de aviaţie militară. „Cu o asemenea misiune ee întâlneşti o dată într-o viaţă", spun, deşi speră, că poate, cine ştie, le va mai „pica" o misiune de asemenea proporţii.

Iată ce povesteşte Dubi:

- „Procesul de pregătire a misiunii s-a asemănat cu multe alte pregătiri ale unor acţiuni de acest gen. Dar se simţea, clar, că este vorba de ceva deosebit. Cred că fiecare om din încăperea aceasta poate depune mărturie că misiunea a reprezentat pentru el apogeul. Nu sunt mulţi oameni cărora li se prezintă ocazia de a participa la o misiune care implică o asemenea trăire personală şi în acelaşi timp îi oferă posibilitatea de a se realiza într-o asemenea măsură, din punct de vedere personal şi profesional. Această îmbinare a fost, de fapt, ceea ce a transformat acţiunea într-un capitol de viaţă excepţional, trăit de fiecare dintre noi în parte, dar oferindu-ne şi ocazia să arătăm ce ştim. Ca să nu mai vorbim de importanţa de ordin strategic şi politic a unei acţiuni de acest gen. Toate acestea au contribuit ca acţiunea să fie cu totul ieşită din comun". Toţi cei de faţă înclină capul, în semn de aprobare.

Acțiunea a fost plănuită pentru ziua de 10 mai 1981.

Dubi îşi aminteşte, cu o noapte înainte, grupul de piloți a dormit la baza aviației militare din Ețion, în două barăci izolate Şi bine îngrădite. „Eram patru oameni într-o cameră cu paturi suprapuse. După ce am stins lumina, au început să zboare glumele sinistre. Cea mai caracteristică era: care dintre noi va rămâne în Irak. După aprecierile răspândite în rândurile aviației militare, unul din noi avea să fie spânzurat în piața centrală a Bagdadului. Am spus: „O.K. dar care va fi cel cu cele mai multe <şanse> de a rămâne acolo?" Aveam, la bază, un general, aveam câtiva cu gradul de colonel, dar cei mai mulți dintre noi eram rav seren (căpitan). Fiecare în parte îşi spunea,

în sinea sa: „De ce tocmai eu? Ce, eu? Nu! El!" După ce am stins lumina, am spus: „Ascultă, Han. Nu există altă soluție. Tu eşti singurul seren, eşti numărul opt, eşti celibatar, n-ai nevastă care să te aştepte acasă. Tu ai să fii spânzuratul".

Cei opt râdeau în hohote. Până şi Ilari zâmbea timid.

Colonelul Relik, a spus: „Vreau numai să-ți amintesc, Dubi, că despre tine se spunea că eşti cel mai norocos dintre noi. Şi, fiindcă dintotdeauna ai fost atât de norocos, tu vei fi spânzurat pe stâlpul cel mai înalt din piața Bagdadului".

Piloții au fost instruiți într-un secret absolut, luni în şir.

Dar în dimineața zilei în care fusese proiectată acțiunea, Menahem Beghin, care era pe atunci prim-ministru, a primit o scrisoare de la Shimon Peres, şeful opoziției, care îl ruga să amâne acțiunea până după alegerile prezidențiale din Franța, care aveau loc în aceeaşi zi. I se oferea astfel lui Mitterrand, posibilitatea să-şi îndeplinească promisiunea de a nu mai furniza Irakului restul de uraniu îmbogățit pe care i-l promisese. Beghin s-a supărat că planul acțiunii a ajuns la urechile lui Peres şi a dat ordin ca ea să fie amânată. Reactorul a fost bombardat o lună după aceea. Zeev, comandantul proiectului, n-a dezvăluit nimănui secretul. „N-am vorbit decât cu Han, care era ofițerul de navigație. El a fost cel care a schițat harta, şi tot el a fost cel care m-a convins că acțiunea este posibilă, în ceea ce mă priveşte, nu eram deloc sigur că există o asemenea posibilitate", spune.

Au trecut de atunci foarte mulți ani, dar amintirile sunt proaspete. Unii îşi amintesc de amănunte aparent lipsite de importanță. Hagai era ceea ce se numea pe atunci „responsabil cu capacitatea de zbor a avionului": „F-16 era pe atunci un aparat nou, şi noi nu-l cunoşteam încă îndeajuns, înaintea acțiunii m-am ocupat de integrarea avionului în aviația noastră, îmi amintesc că am primit un apel telefonic de la secția operativă, şi mi s-a pus o întrebare cam ciudată: «Spune, cât de departe poți zbura la profilul cutare?» Apoi le-am telefonat eu lor, şi i-am întrebat: «La întoarcere vom avea vântul în spate?» Orice pilot ştie că în funcție de direcția vântului se poate ghici destinația zborului. Din răspunsul dat, am înțeles că era vorba de un zbor spre est. Mi-a fost clar că vom zbura spre Irak şi am priceput că scopul zborului era bombardarea reactorului

nuclear. Dar nimeni nu mi-a confirmat asta. Abia la primul instructaj am înţeles importanţa misiunii".

- „Puteţi reconstitui ziua dinaintea pornirii în misiune?", îi întreabă pe aviatori reporterii Alex Fishman şi Anat Midan de la "lediot Aharonot".

Relik: "Toţi ne-am înhămat cu toată energia la acţiunea asta, şi au început alergările. Trebuia să mergem la toaletă, dar era ocupat. Intram şi ieşeam tot timpul de la toaletă. Aveam mâinile ude de transpiraţie. Toate astea s-au petrecut până am ajuns la avion. Când am intrat acolo, ne-am calmat, în avion eşti singur cu tine însuţi, şi totul se termină".

Zeevik: "E şi momentul în care toată lumea vrea să te fotografieze. Nimeni nu a acceptat să se lase fotografiat înaintea mea, în afară de unul".

Relik: "Gazdele noastre de la Eţion ne-au dat mâncare foarte bună. Ne-au răsfăţat, dar nimeni n-a mâncat, nu aveam poftă de mâncare în momentele acelea".

"De ce v-a fost frică, de fapt? Să nu cădeţi prizonieri? Să ştiţi că nu vă veţi întoarce vii de acolo?"

Han (cel mai tânăr dintre ei): "în faza ultimului instructaj dinaintea decolării, n-am mai avut timp să ne gândim la pericol. Frica exista, surdă, în fiecare dintre noi. Dar de-a lungul celor şase luni dinaintea pornirii în misiune, am avut timp să ne gândim şi să ne temem. Pot spune că am avut tot felul de gânduri, pe care le ţineam pentru mine. Nu le-am împărtăşit nimănui. Dar îmi spuneam: «Poţi merge pe şosea riscând să fii călcat de o maşină. Ce le-ai spune şoferilor? Fiţi atenţi, peste două zile plec să salvez ţara?» Nu era vorba aici de frică, ci de o împăcare cu gândul că poate nu mă voi mai întoarce".

Amir: "Fiecare resimte frica în alt mod. Pe mine mă urmărea gândul că voi lăsa în casă o văduvă şi orfani. Mi-era milă de ai mei. Vedeam cu ochii înmormântarea mea şi a camarazilor mei. îmi amintesc de momentul în care ni s-au dat Jos gradele. Trebuia să se facă asta, ca să nu se ştie, în cazul în care vom cădea prizonieri, că există printe noi ofiţeri de grad superior. Dar eu îmi spuneam: «Oricum mă vor omorî, indiferent de grad»,,.

.••.^..*A,ifM«'-'-v, •..!•••••;•<. :..& •-.,(•:;• :jr: :;..•'• -. •..•.:<>*$&'..".,

Relik: "Vreau să vă amintesc că Raful, care era pe atunci şeful Marelui Stat Major, ne-a spus: „Chiar dacă nici unul dintre voi nu se va întoarce, misiunea asta merită să fie îndeplinită", sau ceva în genul ăsta".

Hagai: "Raful n-a spus asta. Dar pentru noi problemaa care ne preocupa cel mai mult era să ne îndeplinim misiunea aşa cum se cuvine. Ne aflam într-o stare de tensiune extremă, deoarece aveam de făcut un zbor foarte lung, iar misiunea în sine, trebuia executată într-un răstimp foarte scurt, un minut şi jumătate".

Relik: "înţelegi ce vrea să spună? Că teama că nu vom reuşi să ne îndeplinim misiunea era mult mai puternică decât teama să ni se va întâmpla ceva".

Amir: "Nu ştiu cum să explic asta, dar aveam senzaţia că ne lăsăm târâţi de curent. Aveam sentimentul că am pornit pe un drum şi nu mai pot spune: Hei,opriţi-vă. Vreau să mă dau la o parte".

Piloţilor nu le place să vorbească despre spaimele lor.

Unii dintre ei au refuzat să participle la conversaţie. Preferă să discute despre instinctele profesionale şi nu despre sentimente.

Le face plăcere să reconstiuie până la cele mai mici amănunte raidul acela. Să vorbească despre antrenamente şi despre dezbaterile care au avut loc înaintea zborului. Ei nu vorbesc la persoana întâi singular. Spun numai:"noi".

Amos: "Un pilot bun nu poate fi decât acela care a ştiut să-şi dezvolte un sistem psihologic de apărare, care să-i permită să funcţioneze în condiţii de tensiune".

"Totuşi, înainte de a porni în misiune, vor mereu la toaletă şi le transpiră mâinile", i se atrage atenţia.

Amos: "N-am spus că sunt perfecţi. Nu suntem decât oameni. Am spus doar că ei trebuie să fie destul de buni încât să-şi poată îndeplini misiunea".

Zeevik: "La psihologie se învaţă despre tipul omului , care detestă pericolele şi tipul celui care le iubeşte. Un pilot de luptă este, în cele mai multe cazuri, un om care iubeşte pericolele".

La nivel politic, bombardarea reactorului nuclear din Irak a fost o misiune precedată de multe scenarii. Şi 10 rândurile populaţiei, care a aflat despre acţiune după ce a fc>st

îndeplinită, prin intermediul presei, părerile erau împărţite. De data aceasta, poporul nu s-a unit, entuziasmat, în jurul aventurii. Acţiunea aceasta n-a fost primită ca cea de la Entebbe, când oamenii au ştiut, cu toţii, că n-a existat altă soluţie, într-un fel, bombardarea reactorului a fost privită de unii ca o poluare inutilă a atmosferei, oricum atât de poluată, a Orientului Mijlociu. Ca o acţiune periculoasă a lui Menahem Beghin.

Toate astea s-au întâmplat cu un an înaintea războiului din Liban, dar se putea simţi deja că bate un vânt nou: poporul refuza să ia poziţie de drepţi în faţa oricărei acţiuni militare.

Ecourile disputei publice au ajuns şi la echipa de piloţi care se antrena în vederea misiunii, dar nu e sigur că ele au fost înţelese. "Cred că am avut prea puţine dileme în privinţa luării deciziilor, în primul rând, fiindcă acesta nu era rolul nostru, şi apoi, deoarece prin firea lucrurilor, eram ocupaţi cu executarea misiunii. Dar a existat şi un alt aspect: cred că aveam o încredere oarbă în conducerea politică. Nu numai noi, care eram tineri pe atunci şi acum vedem lucrurile puţin altfel, ci în general, până în anii '80, populaţia, şi desigur armata aveau o încredere fundamentală în conducătorii care luau decizii. Se pare că războiul din Liban a fost un moment crucial, înaintea lui, toate dilemele acestea n-au exisat. în ceea ce mă priveşte, nu am avut nici un fel de dileme. Nici nu-mi amintesc de aşa ceva. Dar mă întreb acum dacă bombardarea reactorului nu se aseamănă cu povestea ucenicului vrăjitor. Vreau să spun că am reuşit să ucidem vrăjitorul, dar au apărut mulţi

alții", a spus Hagai.

-"Vrei să spui că ulterior s-au trezit în sufletele voastre îndoieli, că vă întrebați acum dacă toată acțiunea a meritat să fie executată, luând în considerare rezultatele ei şi influența pe care a avut-o în procesul de înarmare nucleară din Orientul Mijlociu?"

Amin "Era o provocare, nu? Nu cred că am cunoscut atunci dilemele celor care luau decizii. Aveam pe atunci numai 37 de ani şi nu cred că eram capabil să înțeleg consecințele acestei acțiuni. Tot ce am putut înțelege, când ni s-a anunțat Despre ce era vorba, a fost că urma să comitem un act de război "ttpotriva unui stat cu care nu ne aflam atunci în război, cel Puțin oficial. Dar ceea ce mă preocupa cel mai mult era ideea

că bombardarea reactorului ar putea avea ca efect poluarea radioactivă a întregii zone".

Amos: "Noi suntem un for profesional. Ni se dau misiuni, şi le îndeplinim. Nu intervenim în hotărârile celor în drept. Din punct de vedere profesional am fost convinşi atât de cei care au plănuit acțiunea, cât şi de serviciile de informații, că dacă punem în balanță şansele de reuşită față de riscuri, ea merită să fie îndeplinită".

Amir: "Mesajul pe care Israelul l-a transmis atunci lumii, a fost: în raza de zbor a avioanelor noastre nu veți dezvolta armament atomic, şi acuzațiile pe care ni le aduceți nu sunt relevante pentru noi".

Beni: "Am aflat despre misiunea noastră numai cu câteva luni înainte, şi acesta nu este un timp destul de îndelungat ca să putem avea dileme sau să discutăm cu cineva problemele".

Dubi: "Era o perioadă în care secretele se păstrau".

- "Ați vrut să porniți în această misiune? N-ați avut nici un fel de îndoieli?"

- "N-am avut mai multe îndoieli decât la posibilitatea unui atac cu rachete în Războiul de Yom Kipur".

Zeevik: "Am avut convorbiri îndelungate cu Aviam Sela, care era şeful departamentului de acțiuni din aviația militară. Ştiam de la el că în guvern, ministrul Burg se împotriveşte, că ladin se împotriveşte, că majoritatea guvernului se împotriveşte. Dar până la urmă, Beghin i-a convins pe toți.

Ştiam de asemenea că serviciile de informații au anunțat că dacă vom aştepta până în toamna lui 1981, reactorul va fi "fierbinte" şi nu vom mai putea executa atacul, deoarece ar fi provocat radiații".

Amir: "Am avut ocazia - şi cred că sunt singurul dintre voi - să particip la şedințele guvernului, când am deținut funcția mea anterioară. Am văzut cum se desfăşoară lucrările acolo. De aceea pot spune că forumul care se află acolo putea decide în privința necesității sau a lipsei de necesitate de a se bombarda reactorul. Pot spune de asemeni că sunt pe deplin împăcat cu această misiune. Cred că şi sub aspect istoric, se va dovedi că decizia a fost justă".

1

De-a lungul lunilor în care s-au antrenat în vederea bombardării reactorului irakian, întreaga acțiune s-a desfăşurat sub semnul secretului de stat. Nici soțiile piloților nu aveau voie să ştie. Era un ordin. Dar nu toți au fost în stare să respecte acest ordin. "Perioadele de zboruri de instructaj erau foarte lungi, şi ne aflam într-o tensiune extraordinară, în vremea aceea, în familia mea au avut loc o mulțime de aniversări la care nu am participat şi nu i-am putut spune soției mele de ce.

Dar într-o bună zi, mi-a spus: "Ce faci aşa un secret din toate astea? O să bombardați reactorul din Irak." Am rămas trăsnit.

Nu-i spusesem niciodată nimic, dar a avut o intuiție specific femeiască extraordinară. I-am răspuns: "Ce? Nu se discută totul cu nevasta". I-am povestit până la urmă totul, cu puțin timp înaintea datei la care a avut loc acțiunea".

- "Te ajută, când poți spune adevărul?"

Dubi: "Am ştiut că s-ar putea întâmpla să nu mă mai întorc de acolo, şi n-am vrut ca ea să se afle în situația de a nu fi ştiut unde am fost. Nimeni nu vrea ca soția să afle despre faptele sale abia după ce eşti spânzurat pe un stâlp, la Bagdad.

Aşa că am găsit calea de a-i spune şi asta. Am fost într-o mare dilemă. Pe de o parte, aveam instrucțiuni clare să tac. Pe de altă parte, mi-am petrecut destul de mulți ani alături de soția mea, pentru a simți nevoia să-i împărtăşesc totul".

Amos: "Există în viața conjugală o încredere reciprocă ce te obligă să nu-i ascunzi soției un asemenea fapt. Dacă ai încredere în soția ta, dacă ştii că ea nu este dintre acelea care se vor duce să bârfească prin cartier, dacă ştii că ea va putea să facă față tuturor greutăților în cazul că ți se va întâmpla ceva, e clar că trebuie să-i povesteşti".

- "Cum se poate spune aşa ceva?"

Dubi: - "La început, te prefaci că totul este în ordine, până la urmă, totul devine un fel de discuție de despărțire".

Amir în schimb, preferă o altă concepție: "Indiferent dacă ea ştie sau nu în ce colț al lumii îmi îndeplinesc misiunea, dacă nu mă întorc, nu poate schimba cu nimic. Şi apoi, dacă nu întorc, lumea ei se va prăbuşi în asemenea măsură, încât că nu a ştiut unde am fost nu va prezenta nici o [lr]nportanță. Eu nu-i împărtăşesc nevestei totul, nu fiindcă n-aş

avea încredere în ea, ci fiindcă ştiu că ea nu vrea să afle când şi unde plec în misiune".

în dimineața zilei de 7 iunie 1981, patru avioane "F-16" au pornit, în fine, în acțiunea de atac. în spatele lor, ca acoperire, zburau opt aparate "F-15" însoțitoare". Două zburau în apropierea forței atacatoare. Celelalte şase patrulau de-a lungul drumului. De-a lungul celor 800 de kilometri dintre baza de pornire şi destinație, aviatorii au avut mult timp să se gândească, să-şi imagineze scenariul, să le fie frică.

- "V-au tremurat mâinile în timpul zborului?"

Amir: - "Nu. Numai la prima misiune la care am participat în război, ca tânăr sublocotenent, mi-au tremurat. E o reacție fizică, dar se ameliorează cu anii".

Han: - "Nu mi-au tremurat deloc mâinile. După părerea mea, nici unuia din noi nu i-au tremurat. Tot ce-l interesează pe pilot este să se plaseze pe linia de zbor corectă,şi n-are timp săi fie frică. Până la urmă, cel mai bun sistem de apărare pe care-l poți dezvolta este să-ți spui: "Mie nu mi se va întâmpla nimic".

Asta ne apără pe toți, deşi eu şi Relik eram ultimii din rând, deci cu cele mai mari riscuri. Dar pe undeva, credeam din suflet că nouă nu ni se va întâmpla".

Relik: - "Problema este că deşi ți-e frică sau ai unele temeri, pilotezi avionul, manevrezi, îndeplineşti toate acțiunile necesare în timpul zborului: plasarea pe linia corectă, identificarea țintei. Faci toate astea în pofida fricii. Pentru asta ne antrenăm tot timpul. Mulți piloți au vrut să participe la acest zbor. Cei ce erau pe lista de aşteptare sperau că unuia dintre noi i se va întâmpla ceva în ultimul moment şi nu va putea zbura, ca să-i ia locul".

Din momentul în care au ajuns în zona destinației şi până în clipa în care au părăsit-o, după executarea cu succes a misiunii, piloții n-au întâlnit în cale nici o situație care să-i fi obligat să ia măsuri. Ritmul lent în care au reacționat irakienii i-a surprins.

Dubi: - "Conform cunoştințelor pe care le aveam de la serviciile de informații, ne-am aşteptat să ne fie greu să pătrundem în zonă şi încă şi mai greu să ieşim din ea".

Zeevik: - "Din punctul de vedere al irakienilor a fost un eşec de proporții imposibil de descris. Că n-au reacționat când

am ajuns acolo, s-ar mai putea înțelege. Dar când ne-am întors?

Când am zburat la înălțimea de 40.000 picioare, n-am avut nici urmă de îndoială că ne vor ataca. Au avut un sfert de oră la dispoziție".

- "Poate n-au putut să decoleze?"

Zeevik: - "Ce vorbă e asta „n-au putut să decoleze?'" Doar au ştiut ce s-a întâmplat. N-au decolat pur şi simplu fiindcă erau în şuk, sau ceva în felul ăsta. îmi amintesc că am spus: „Nu ştiu câți dintre noi nu se vor întoarce, dar vom doborî Mig-uri". Dar nu s-a întâmplat".

Ghicitoarea "unde a dispărut apărarea aeriană irakiană?" şi-a găsit răspuns abia doi

ani după aceea.

- "Eram la P^ris la studii, şi în cadrul unei vizite am ajuns la o şcoală tehnică dintr-o bază a aviației militare din sudul Franței. Am fost invi? ti la un dineu şi m-am pomenit, la masă, față în față, cu fostul ataşat militar al Franței la Bagdad, în momentul bombardării reactorului. Din vorbă în vorbă, mi-a povestit exact unde a lovit fiecare bombă şi la ce adâncime, inclusiv bombele care au atins generatoarele. "Bine, dar unde a fost apărarea antiaeriană irakiană?", am întrebat, într-o doară.

"Uite ce e. Băiatul care era responsabil în momentul acela cu apărarea antiaeriană, şedea întro cafenea din Bagdad, şi până ce 1-au găsit n-au putut să deschidă focul. A doua zi, băiatul acela a fost spânzurat de un copac în centrul Bagdadului"...

Dar cei opt piloți israelieni au trecut prin câteva momente de spaimă, după executarea misiunii. Beni, care a fost comandantul zborului, povesteşte:

- "La câteva minute după atac, fiecare din noi a trebuit să raporteze că e în viață. Numai Han n-a raportat. Mi s-a ridicat părul măciucă pe cap când am constatat că lipseşte.

Adevărul este că Han, care era numărul opt, se afla la coada escadrilei. Nu-l puteam vedea, nici auzi". Până la urmă, Beni a strigat: "L-am văzut"!

Capitolul 28

ASALTUL ASUPRA AVIONULUI SABENA ***(Amintirile luptătorilor)***

Faptele s-au petrecut la 8 mai 1972. O bandă de terorişti a răpit un avion Boeing al societății "Sabena" cu 109 călători, şi a obligat pilotul să aterizeze pe aeroportul „David Ben Gurion" din Lod - Tel Aviv. După 24 de ore de tratative chinuitoare, 16 ostaşi din unitatea de comando a Marelui Stat Major, au îmbrăcat salopete albe, prefăcându-se a fi tehnicieni de avioane. Comandantul acțiunii a fost Ehud Barak, şeful Statului Major al armatei israeliene, viitor preşedinte al Partidului Muncii şi prim-ministru. Trei dintre ofițerii care i-au lichidat pe terorişti şi i-au salvat pe ostatici au fost Beniamin Netaniahu, viitor prim-ministru al Israelului, Dani latom, fostul şef al Mossadului, şi Uzi Daian, şeful Comandamentului de Centru al armatei, astăzi preşedintele unui partid politic. La 8 mai 1997, participanții la această acțiune s-au reîntâlnit pe aeroportul Ben Gurion pentru o reconstituire festivă a acțiunii.

După 25 de ani, deci, 14 dintre luptătorii care au participat la această acțiune s-au întors la locul în care s-a petrecut drama, pentru a-şi reaminti una dintre cele mai

eroice acțiuni din istoria Mossadului şi a Tahalului.

Mordehai Rahamim şi Omer Eran au venit primii. Ei au fost de asemeni primii doi soldați care au pătruns atunci în avion şi i-au ucis pe cei doi răpitori. Acum, Rahamim şi Eran s-au instalat în sala de oaspeți Mețada a aeroportului Ben Gurion, ca să-i aştepte pe ceilalți. Una din tinerele salariate ale aeroportului le-a cerut, politicos dar ferm, să părăsească sala deoarece sunt aşteptați acolo "oaspeți înalți". Amândoi s-au uitat la ea îndelung şi Eran i-a spus că datorită lor are loc această întrunire.

Haim Herzog şi Ehud Barak

In următoarea jumătate de oră au venit Ițhak Gonen, Marco Aşkenazi, Boaz Harel, Arik Tal, luval Galili, Hezi Cohen, şi lakov Tur. S-au aşezat pe banchete şi au început să pălăvrăgească.

Fusese invitat la întâlnire şi Şai Agmon, fost ofițer în unitate care nu a participat la această misiune, dar a întreprins unele acțiuni pe aeroport din momentul aterizării avionului răpit .şi până la eliberarea ostaticilor. Agmon este imobilizat acum într-un scaun cu rotile, fiind paralizat în urma unui accident.

Trei luptători participanți la acțiune dar care n-au venit la întâlnire sunt Uri Koren, Dani Brunner, şi colonelul Dani Arditi, ataşatul militar al Israelului în Tailanda.

Fiecare nou venit era întâmpinat de ceilalți cu emoție şi căldură. Dar nu toți în aceeaşi măsură. Unii erau primiți cu îmbrățişări şi bătăi pe umăr, alții au trebuit să se mulțumească cu strângeri de mâini politicoase, întâlnirea dintre Rahamim şi i însă, a fost cum nu se poate mai călduroasă.

La urma urmelor n-a fost vorba aici de un grup de

ri care s-au antrenat în prealabil, în vederea acestei acțiuni, ci de un grup improvizat. Unii dintre ei au fost prieteni Ufli dinainte, şi se bucurau să se revadă acum. Alții au

participat întâmplător la această acțiune dramatică şi ieşită din comun, iar acum s-au întâlnit ca să povestească despre ea.

în primele minute, înainte de venirea celor patru luptători deveniți în acest răstimp parlamentari, vedeta grupului a fost Mordehai Rahamim, numit de toți Murduch.

în februarie 1969, cu trei ani înaintea acțiunii Sabena, Rahamim şi-a câştigat notorietatea pe plan internațional, la Zurich, când era agent de securitate pe un avion El Al.

Aparatul în care se afla a fost atacat din exterior de trei terorişti şi o teroristă. Rahamim a început să tragă asupra lor din cabina pilotului, apoi a sărit jos din avion şi, înarmat fiind numai cu un revolver, a ucis unul dintre ei, l-a dezarmat pe al doilea care avea o puşcă Kalaşnikov, şi l-a imobilizat pe al treilea. A fost arestat, judecat şi în cele din urmă achitat de elvețieni.

Acum, depanând amintiri, Ițik Gonen îi spune:

- "în urmă cu câteva zile am făcut ordine prin sertare şi am găsit scrisoarea pe care mi-ai trimis-o din închisoarea elvețiană. Țin minte că ți-am răspuns la ea".

Rahamim: - "Şi Djibili (Ițhak Djibili) mi-a trimis o scrisoare în închisoare, dar cea mai caraghioasă a fost cea a lui Nir Nițan care mi-a trimis o listă cu exerciții de gimnastică, să mă antrenez în închisoare".

Eran: - "Cât timp ai stat acolo, Murduch?"

Rahamim: - "O lună în arest, o lună în cursul procesului, în total două luni".

Beniamin Netaniahu şi Ehud Barak nu veniseră încă, dar prezența lor era simțită deja în aer. Boaz Harel a adus un album cu fotografii aeriene, în care erau imortalizate momentele dinaintea pătrunderii în avion şi cele din cursul operației. "Bibi mi-a luat înaintea alegerilor toate fotografiile în care apărea el.

Nu le foloseşte, mi-a promis că mi le va înapoia, dar nu le-am mai văzut de atunci", spune el.

Şai Agmon voia neapărat să afle dacă întrunirea aceasta nu era un truc propagandistic al lui Netaniahu sau Barak, fiindcă "li se potriveşte aşa ceva".

între timp s-a amintit numele lui Soliman Şwafi, preşedintele consiliului comunal Madj el Şams de pe Podişul Golan. Cu câteva zile înaintea întâlnirii, Netaniahu spusese despre el: "Omul acesta este un erou al Israelului. Numai eu şi

---

cu el ştim exact ce a făcut. E un adevărat erou". Iar Şwafi a relatat atunci: "în urmă cu mulți ani l-am salvat pe primul ministru. A fost o acțiune complicată la care am participat eu şi Bibi. Am întâmpinat un anumit pericol şi l-am salvat. Restul amănuntelor sunt încă secrete".

La 25 de ani după ce au pus stăpânire pe avionul cu terorişti, printr-o perfectă acțiune de comando care a uluit întreaga lume, participanții îşi amintesc acum de amănunte neînsemnate.

Beniamin Netaniahu ministru de Externe, ministrul Economiei, prim-ministru, preşedintele Partidului Likud

Cel puţin doi dintre participanţii la acţiune, Netaniahu şi Arik Tal, nu s-au antrenat niciodată până atunci să tragă cu revolverul cu surdină şi abia când se aflau în drum spre avion au primit indicaţii în această privinţă; semnalul de începere a acţiunii s-a dat cu un fluierat, dar nu toţi luptătorii l-au auzit, ceea ce a făcut ca unii dintre ei să întârzie cu câteva secunde; unui luptător, Marco Aşkenazi, i-a scăpat din greşeală un glonte din armă, rănindu-l pe Netaniahu. Ehud Barak îşi aminteşte de disputa cu Ioni Netaniahu, frate mai mare al lui Beniamin Netaniahu.

Barak: - "Şai (Agmon) era la unitate şi a primit primul Ştirea despre răpirea avionului. Eu am fost acasă şi am fost informat despre asta, când aparatul se mai afla în aer. Am ajuns amândoi pe aeroport şi primul lucru de care ne-am ocupat a f°st să neutralizăm avionul ca să nu poată decola. Am făcut câteva tururi, am scos întâi uleiul din aparat, apoi o axă care face legătura dintre roţile din faţă cu angrenajul de aterizare, şi la urmă am scos aerul din roţi şi am imobilizat parte din frâne

ca să nu poată fi deschisă trapa din care ies roţile. Se aflau deja pe teren primele două echipe ale unităţii. Ni s-a dat un avion în hangar şi ne-am instruit. Programul iniţial era să venim spre avion în fugă, încolonaţi din două direcţii, iar cineva să stea sus şi să-i urce pe ostaşi, unul după altul, pe o scară ca acelea folosite de hoţi, până pe aripi. Din momentul în care trei oameni s-au strecurat pe tăcute pe fiecare aripă, urma să spargem una dintre portierele destinate cazurilor de aterizare forţată, şi să intrăm, doi dintr-o direcţie şi unul din direcţia opusă. Cred că ideia cu salopetele albe le-a venit lui Gândi (Rehavam Zeevi, care era atunci şeful Comandamentului de Centru) şi lui Dayan (Moshe Dayan era ministrul Apărării), în nici un caz, nouă. Mie, mi-a explicat planul Gândi, de faţă cu Dayan, Dădu (David Elazar, şeful Marelui Stat Major) şi Talik (Israel Tal, adjunctul şefului Marelui Stat Major şi şeful secţiei pentru acţiuni speciale)". [1]

Gonen: - "A existat şi un alt proiect. Ni l-au adus pentru asta pe Benţi Malka de la El Al, fratele lui Rafi Malka din Şabak. Dar la un moment dat proiectul acesta a fost oprit".

întrebat fiind după ce criterii a ales oamenii care au participat la acţiune, *Barak* a povestit:

- "Principiul era să alegem numai ofiţeri fiindcă urma să întreprindem ceva la care nu fuseseră antrenaţi. Mordehai Rahamim era atunci fost om de securitate care «s-a supărat» pe nişte terorişti la, Zuerich. Şi Marco fusese în trecut om de securitate iar Tur şi Gonen erau încă, la «El Al». Eram şase ofiţeri, patru oameni de securitate şi şase soldaţi. Şi Ioni (Netaniahu) a venit la un moment dat. Voia să participe. Fratele său mai

mic, Bibi, făcea deja parte din echipă cu soldații lui, şi i-am spus lui Ioni că va participa la acțiunea următoare. S-a contrazis cu mine, dar în cele din urmă a trebuit să accepte situația".

Netaniahu a povestit mai târziu, ceva în legătură cu asta:

- "Ioni s-a încăpățânat să facă parte din forța care va pătrunde în avion. Spunea că e unul dintre cei mai experimentați oameni din unitate şi de aceea e obligat să fie cu noi. I-am explicat că eu sunt obligat să fiu alături de soldații mei. Ioni a fost de părere că trebuia să fim acolo amândoi, şi i-am spus:

«Ai înnebunit? Gândeşte-te Ia părinți, dacă i se va întâmpla

ceva unuia dintre noi». Dar în momentul acela, Barak a fost cel care a luat decizia. După ce s-a terminat totul, zăceam rănit pe pista de decolare. Menahem Tor, sanitarul unității, mi-a făcut o injecție cu morfină. L-am văzut pe Ioni de la distanță. Avea o expresie de îngrijorare pe chip. îl vedeam apropiindu-se pas cu pas, şi î" clipa aceea, când a văzut că sunt rănit doar la braț, un zâmbet larg i-a destins obrazul. Mi-a spus: «Ai văzut? Ți-am spus că nu trebuia să faci asta!»,,

Gonen: - "Eu eram acasă. Revenisem dintr-un zbor când s-a anunțat la radio despre răpirea avionului. Am telefonat la unitate şi mi s-a spus să vin cât mai repede la aeroport.

Locuiam pe atunci la Ghivataim. Am telefonat la stația de taxiuri şi am ajuns imediat".

Eran: - "Bibi şi cu mine ne-am întors după un exercițiu în sudul țării. Ni se povestise acolo despre răpire. Ni s-a spus că toți sunt deja la aeroport şi că Ehud cu oamenii lui se află sub cala avionului. Am gonit într-acolo cu BMW-ul negru al lui Bibi".

Eran: - "Am ajuns şi ne-am dus la Arale lariv care era pe atunci şeful serviciilor de informații ale armatei. L-am implorat să ne coopteze la acțiune, dar el ne-a spus că Ehud e deja în avion şi că totul s-a terminat. Imediat după aceea au decis să amâne acțiunea".

Barak: - "Unchiul lui Uzi, Moshe Dayan, ezita să întreprindă acțiunea în timpul nopții şi a amânat-o. La ivirea zorilor am făcut schimbul de echipe chiar lângă avion, în tot acest răstimp se purtau tratative cu teroriştii, conduse de Victor de la Şabak (avocatul Victor Cohen, pe vremea aceea şeful departamentului de anchete în Şabak). Dar ceea ce a făcut ca acțiunea să fie posibilă a fost o informație care ne-a parvenit de la căpitanul avionului. La un moment dat, cei de la Crucea Roşie s-au înapoiat cu o surpriză: Căpitanul, Reginald Levi, a ᵛenit cu zece grame de T.N.T. să ne demonstreze că teroriştii sunt serioşi în intențiile lor. Dar ne-a adus şi o informație foarte Prețioasă. Ne-a spus că în interior sunt patru terorişti, ne-a descris tipurile de armament pe care îl aveau la dispoziție şi l°cul în care se afla fiecare dintre ei. După aceea ne-am gândit ᶜă am greşit, fiindcă nu l-am întrebat cum erau îmbrăcați ca să-i Putem identifica mai repede. O întrebare ne preocupa în

permanență: dacă sunt scaune în spatele portierelor de ieşire în caz de stare de urgență. Căpitanul ne-a spus că nu sunt. Şj înainte de a se întoarce în avion, ne-a strigat: «Aveți grijă de fiica mea!» Avea o fiică în țară, Linda. Zilele trecute am văzut-o pe nepoata comandantului Levi. E membră în organizația de tineret a Partidului Muncii. La un congres, s-a apropiat de mine şi mi-a spus: «Sunt nepoata comandantului Levi»,,.

-"Am primit de la Gandhi planul de pătrundere în avion îmbrăcați ca tehnicieni şi ne-am dus să ne antrenăm. Am decis să ne împărțim în cinci grupe. Un grup al lui Dani latom în frunte cu Gonen, care urma să pătrundă prin portierele din față, iar Uri Koren să intre prin trapa de jos, în cala avionului. Două grupe urmau să se plaseze pe aripi. Pe aripa stângă, în partea lui Dani latom, Murduch, căruia Dani Brunner urma să-i deschidă pe cealaltă. Uzi Dayan a preluat comanda grupului care a pătruns pe portierele din spate, împreună cu Hezi şi Galili. De pe aripa stângă, două grupe urmau să pătrundă prin portierele de alarmă, Marco. Bibi şi Tur, şi nu-mi mai amintesc cine. Planul nostru era să ne apropiem cu cărucioarele acelea, să urcăm pe aripi şi să ne facem că reparăm ceva".

Aveam truse cu tot felul de unelte. Convenisem ca în momentul în care toți comandanții de grup vor fi pregătiți de atac, să-mi facă semn cu brațele, eu să dau comanda «fiți gata» şi apoi să dau un şuierat prelung care se semnalizeze pornirea la «acțiune»,,.

- "Aveai un fluier?" - a fost întrebat.

- "Da de unde!" a răspuns generalul *Barak*. "Am dus două degete la gură şi am fluierat. Dar pe teren am intrat într-o serie întreagă de încurcături. Am pornit într-un convoi caraghios de vagonete, cu trei vagoane şi o rampă cu scări înalte. Pe fiecare dintre ele se aflau, patru «băieți»,,.

Eran: - "într-unul dintre ele am stat eu, lângă Bibi. Mă gândeam la avertismentele lui Ehud, că dacă teroriştii vor acționa explozibilele pe care le aveau, vom urca cu toții spr^e ceruri, într-o mare furtună. Țin minte că în drum, Bibi şi cu mine ne-am împărțit «averile» pentru cazul că nu ne vom rna' întoarce. Bibi avea pe atunci o prietenă, şi mi-a spus: «Ascultă» dacă eu...»„ /

Barak: - "între timp se perfecta planul de tragere pe sfoară a teroriştilor. La capătul liniştit al pistei de decolare, au început să deplaseze un avion TWA gol, în care urmau să fie chipurile îmbarcați terorişti eliberați. Au venit şi autobuze în care se aflau oameni de-ai noştri, genişti specializați în dezamorsarea de explozibil, îmbrăcați în haine vărgate ca de puşcăriaşi, ca teroriştii să-i vadă de la distanță şi să creadă că intențiile noastre sunt serioase. Dar în clipa aceea au anunțat că nu sunt dispuşi să permită să se repare avionul decât sub auspiciile Crucii Roşii. Considerau că asta ar fi apărarea lor față de o eventuală înşelătorie din partea noastră. Reprezentantul Crucii Roşii ni s-a alăturat, la capătul pistei".

- "Ştia ce urma să se întâmple?"

Barak: - "Nu, nu ştia. Mergea de-a lungul vagoanelor, iar noi continuam să avansăm.

La 500 metri distanță de avion ne-a rugat să ne oprim. S-a dus la avion, a vorbit cu doi dintre membrii echipajului, belgieni, şi cu unul dintre terorişti, s-a întors la noi şi ne-a spus: «Bine, să avansăm». Ne-am continuat drumul, dar după o sută de metri ne-a oprit din nou.

S-a dus iarăşi la ei, şi s-a întors cu cei doi belgieni. Apoi ne-a spus: «Teroriştii se tem că aveți arme asupra voastră şi pretind ca fiecare dintre voi în parte, să-şi deschidă salopeta când ajunge în fața avionului, ca ei să vadă dacă sunteți sau nu înarmați». Belgienii au început să ne facă percheziții corporale şi ne-a fost clar că ne-au văzut armele. Am înțeles atunci, că ne aflăm într-o situație dificilă. Am transmis în spatele meu ordinul ca toți cei care au armele în față să le treacă la spate.

Am făcut şi eu asta, am păşit primul înainte şi mi-am deschis salopeta ca să văd dacă trucul o să prindă. Dacă teroriştii ne-ar fi văzut armele şi ar fi deschis foc, noi trebuia să ne plasăm pe poziții şi să executăm misiunea. Mi-am deschis salopeta în fața avionului şi teroristul pe care ei îl numeau <căpitanul Rifat> s[a] uitat la mine, de sus. A fost un moment interesant. Toate astea s-au întâmplat în jurul orei patru şi jumătate după amiază, te 23 de ore după aterizarea avionului".

Aşkenazi: - "Unul dintre cei doi belgieni m-a bătut uşor Pe umăr şi mi-a spus: «Good Luck». Mi-am continuat drumul".

Barak: "Cei doi belgieni nu s-au mai întors la avion. Dar [c]and am ajuns la avion s-au întâmplat câteva lucruri neaştep-

tațe. Primul, Dani latom nu putea apropia scara de trapa din burta avionului, fiindcă se pusese un generator sub cabina de comandă, pentru comandantul Levi, ca să se poată salva p[e] acolo în *caz* de nevoie. Al doilea, Tur mi-a spus: <Ehud, mai dă-mi două, trei secunde>. După aceea am dat semnalul <Fiţj gata>, dar am intrat din nou în încurcătură. Cei doi membri ai echipajului belgian, şi doi tehnicieni de la El Al, care ne însoțiseră cu vagonetele, auzind zgomotul, au început să alerge ca să scape şi eu am realizat că Rifat şi celălalt terorist de lângă el, vor vedea asta şi vor înțelege totul, în clipa aceea am fluierat, cei de lângă mine m-au auzit dar cei din partea opusă, nu. Uzi era în partea din spate a aparatului şi Bibi pe partea opusă. Ei n-au auzit. Uzi a venit în viteză spre mine din clipa când a văzut că ceilalți aleargă. După 15 secunde a pătruns în avion, prin spate".

Rahamim: - "înainte de a porni acțiunea, Dădu a discutat cu mine. Am văzut frica întipărită pe chipul lui, când m-a rugat: «Murduch, primul pas pe care ai să-l faci când intri în avion, este să alergi spre şarja de explozibil a teroriştilor».

După informațiile pe care le primiseră, şarja se afla după două bănci în partea stângă. Dar n-am putut face nimic fiindcă a deschis foc asupra mea un băiat, care trăgea din cabina de comandă. S-a pornit un schimb de focuri între mine şi el. De câte ori trăgea, mă ascundeam sub o bancă, trăgeam şi avansam. Dar mi s-a terminat magazia de gloanțe. M-am băgat sub o bancă, să pun altă magazie, dar n-am apucat. Am văzut o femeie

în stare de panică în stânga mea. I-am spus în engleză că totul o să fie O.K. şi după aceea am aflat că era soția căpitanului Levi. Mi-am continuat drumul, am urmărit un terorist, dar când eram deja aproape de el a intrat în toaletă. Am spart uşa toaletei şi am tras în el restul de gloanțe rămase în magazie, în momentul acela am auzit strigăte din cabina de comandă, dar fuseseră lansate acolo gaze lacrimogene. L-am auzit pe Dani (latom) strigând de afară, mi-am făcut curaj, am intrat în cabină şi am deschis uşa. Dani a zvâcnit înăuntru spre teroristul din cabină".

în cursul acestei relatări, a intrat în sala de recepții a aeroportului şi Uzi Dayan, îmbrăcat în uniformă. Glumele şi amintirile au continuat astfel să se depene. Dayan a povestit

cum a ucis alt terorist şi a fost pe punctul de a trage, din greşeală, într-un biet călător evreu.

Aşkenazi: - "M-am pomenit în fața teroristei Terese Halsa, am alergat spre ea, am imobilizat-o şi atunci Bibi m-a rugat să o duc de acolo. N-am înțeles de ce. Ea s-a împotrivit puțin, i-am tras una bună, în mutră, cu patul armei, şi mi-a scăpat un glonte care i-a pătruns teroristei în piept, a ricoşat şi i-a intrat lui Bibi în umăr".

"Căpitanul Rifat" n-a trebuit să fie urmărit. A fost împuşcat mortal de Dani latom, încă de pe scara de sub trapa din cala avionului.

Uşa salonului de pe aeroportul Ben Gurion s-a deschis în acel moment, şi primul ministru Beniamin Netaniahu şi-a făcut apariția, pus la "patru ace" cu costum şi cravată. O profundă tăcere s-a aşternut în sală. Netaniahu ezită, nu ştia unde să se aşeze, şi în cele din urmă a ocupat locul liber de lângă Ehud Barak. Dani latom se aşează în fața lui, şi îi cere lui Harel albumul cu fotografii.

Netaniahu: - "Trebuie să vă spun că tot ce-mi amintesc e asta: mi-a fost mai uşor să urc în avion, decât să cobor din el".

- "Cum a tras în tine Marco?" - întrebă, cu oarecare ironie, *Barak,* punându-şi prieteneşte mâna pe genunchiul lui Bibi.

- "Cu mutâ vitejie!", răspunde *Bibi,* zâmbind larg.

Harel: - "îți aminteşti, Bibi, de decorația cu cruce pe

care am primit-o după acțiune, de la Crucea Roşie?"

Bibi, cu un zâmbet subtil: - "Nu-mi amintesc de nimic.

Din motive de coaliție, nu-mi pot aminti că am primit vreodată o cruce".

Barak: - "Nu-i cereți primului ministru să-şi amintească de lucruri care s-au întâmplat acum 25 de ani, când el nu-şi aminteşte, dacă nu vrea, de ce se întâmplă acum".

Dani latom: - "Barak, ce ne poți spune despre Netaniahu? Doar a servit sub comanda ta!"

Barak (malițios): - "A fost un comandant de echipă.

Chiar foarte bun. La un moment dat i-am cerut să rămână în armată ca ofițer de carieră, şi a rămas pentru un timp. Poate că dacă ar fi ales cariera militară n-ar fi ajuns prim-ministru şi am fi fost scutiți cu toții, acum, de multe necazuri de ordin politic".

Capitolul 29

NEAMŢUL CARE A DEVENIT TERORIST IN NUMELE LUI ALLAH

Smyrek e un german delicat cu ochi albaştri. E greu de stabilit de ce a început să-i urască pe evrei şi cum a ajuns să se înroleze în bandele de terorişti "Hezbullah".

Doi ani, zi şi noapte a fost "filat" de oamenii servicilor secrete germane şi israeliene. Alarma s-a declanşat abia în clipa în care Smyrek şi-a cumpărat un billet de avion, pe ruta Amsterdam - Tel Aviv.

Şefii Mossadului şi ai serviciilor secrete germane au decis ca Smyrek să fie controlat cu severitate la îmbarcare, şi dacă va avea asupra lui material explozibil să fie arestat, în caz contrar, Smyrek trebuia lăsat să se îmbarce şi urma să fie arestat la Tel Aviv. Ceea ce s-a şi întâmplat.

Presa germană avea să critice această decizie punând o întrebare logică: de ce a fost lăsat un cetăţean german să fie arestat de autorităţi evreieşti?

Săptămânalul german "Focus" a dezvăluit faptul că Steven Josef Smyrek, plănuise să comită un atentat asupra Ambasadei Israelului din Bonn sau să lichideze diplomaţi israelieni în Germania. S-a publicat povestea vieţii lui Smyrek, drumul străbătut de el de la familia distrusă în care a copilărit, trecând pe la liceul într-un internat militar şi ajungând la apropierea de Islam, instrucţia într-o tabără a organizaţiei teroriste Hezbullah din Liban şi, în cele din urmă, arestarea lui, la 28 noiembrie 1997, în Israel.

Smyrek s-a născut la 25 februarie 1971 în oraşul Detmold din Germania Federală. Părinţii au divorţat când avea şapte ani şi băiatul a trecut să locuiască cu mama lui. Aceasta s-a căsătorit cu un soldat britanic care servea în Germania Ş[1]

mica familie a emigrat în Anglia. Acolo Steven a crescut ca un copil nedorit, în loc de dragoste, primea în casa părintească, bătaie, în cele din urmă a fost trimis la un internat militar din oraşul Dorset. Tatăl sau biologic, un meseriaş, s-a luptat prin tribunale timp de şapte ani să-şi primească fiul înapoi, dar nu reuşea să-l vadă decât în vacanţe şi de sărbători.

într-o bună zi, Steven s-a săturat de internat şi a decis să nu se mai întoarcă acolo. Maică-sa, Karen Wiks, care între timp se căsătorise pentru a treia oară, tot cu un englez, nu mai avea putere să se ocupe de educaţia copilului răzvrătit. A acceptat deci să renunţe la el şi să-l lase să se întoarcă la tatăl său, în Germania. "A fost dintotdeauna un copil greu de suportat şi extremist. Dar dacă mi-aş fi dat seama de ce-i în capul lui şi că vrea să recruteze la Hezbullah, aşi fi făcut totul să-l opresc", a declarat ea reprezentaţilor presei.

La început, lui Steven care vorbea germana cu un puternic accent englez, i-a fost

greu să se aclimatizeze în patria lui, Germania. A părăsit liceul şi a decis să recruteze în armată.

A fost trimis la o bază militară din oraşul Hanovra şi avea o soldă de 1.100 de mărci pe lună, dar îşi cheltuia toți banii şi-şi plătea, totdeauna, cu întârziere chiria. După patru ani de serviciu militar, s-a eliberat şi îşi câştiga pâinea din munci ocazionale. A lucrat ca zugrav şi ca chelner în baruri rău famate. Ziua dormea sau fuma haşiş şi se întâlnea cu indivizi din lumea interlopă. O dată, câțiva prieteni de-ai lui au fost prinşi după ce jefuiseră o bancă. Poliția bănuia că Steven a fost cel care a condus maşina cu care fugiseră hoții. A fost judecat, dar a reuşit să fie achitat la proces, din lipsă de dovezi.

Până la urmă însă, tot a ajuns la închisoare, acuzat fiind de trafic de droguri. Steven a vorbit prea mult la proces. A deconspirat o rețea de traficanți de droguri români, care au jurat să se răzbune. El s-a transformat din individul care trăise cu frica permanentă de poliție, în omul păzit tot timpul de Polițişti, de frica altora. După ce a fost eliberat din închisoare, Srnyrek se putea întâlni cu membrii familiei sale numai sub Pază polițienească.

în acest răstimp, Steven şi-a găsit o nouă preocupare:

islamismul. Obişnuia să vorbească cu mult respect despre

învățătorul lui, un proprietar de cafenea de origine turcă şi cita cu mândrie capitole întregi din Coran.

"La un moment dat, Steven a dispărut pentru o perioadă îndelungată, lăsând în camera lui numai patul şi un televizor.

Când a revenit «echipat» cu un covoraş de rugăciune, am ştiut că a trecut la Islamism. Dar întrebându-l am primit următorul răspuns: «Mamă, e mai bine să nu ştii»,,. Apoi, mi-a întins un Coran şi mi-a spus: «Allah mi-a luminat calea». Cred că a fost supus la un gen de spălare a creierului", a relatat mama.

Steven a trecut în mod oficial la islamism în 1994, la moscheea din oraşul Braunschweig, şi şi-a schimbat numele în Abd El-Karin. într-o zi de vineri, în timpul rugăciunii, a fost auzit spunând că este dispus să-i ajute pe musulmanii care suferă în Bosnia.

Cel mai bun prieten al lui Steven din perioada aceia, era un palestinian pe nume Fahdi Hamdar, omul de legătură al organizațiilor Hamas şi Hezbullah în Germania. El era cunoscut poliției ca şef al unei organizații subversive teroriste, care organiza ascunzători de armament şi explozibile, pe tot cuprinsul Germaniei.

Hamdar şi vărul său Muhamad, care fusese instruit la Teheran şi făcea parte din departamentul internațional al Hizbullah, l-a recrutat pe Steven în serviciile lor. în mai 1997 el şi-a anunțat mama: "Mă înrolez în războiul sfânt. Pregătesc o faptă măreață", întrebat la ce se referă, a tăcut. La sfârşitul lui august 1997, Steven a plecat în Liban. A fost instruit cum să mânuiască armele, cum să comită atentate, cum să plaseze şarje de explosive. După ce a terminat instrucția, s-a "eternizat" întrun film video, ca orice "Şahid" care se pregăteşte de un atentat sinucigaş.

La începutul lui noiembrie, Steven s-a înapoiat la Braunschweig, şi de atunci agenții serviciului secret german, lau urmărit în permanență. Când a cumpărat de la o agenție de

voiaj din Hanovra un bilet de zbor pentru Israel vi[a] Amsterdam, agenții germani le-au comunicat colegilor lor din Mossad, că teroristul e în drum spre Israel.

La 28 noiembrie, ora 2.07, în zori, Smyrek s-a urcat întrun tren spre Olanda, având asupra sa un ruesak şi o geanta sport, roşie. Germanii le-au cerut colegilor lor olandezi sa

1

cerceteze geanta sub motiv că vor să caute arme şi materiale de sabotaj. Pe aeroportul Schiphol de lângă Amsterdam, agenții de securitate n-au găsit decât o scrisoare pe care o ascunsese Steven printe lucruri. Era scrisă cu o caligrafie delicată, de prietena lui egipteană din Braunschweig, care îl ruga: "Te implor, nu pleca de aici. Nu mă lăsa singură în lumea asta".

Germanii şi israelienii au decis să-l lase pe Steven să-şi continue drumul în Israel. El s-a urcat în zborul 109 al societății "Alitalia", cu escală la Roma.

Steven a aterizat la ora 13,20 pe aeroportul "Ben Gurion", şi la două zile după aceea, forțele de securitate israeliene le-au raportat colegilor lor din serviciile de informații germane că Smyrek a fost arestat în timp ce pregătea un atentat sinucigaş. A fost pentru prima oară că un cetățean german a venit în Israel, pentru a comite un atentat, trimis fiind de o organizație teroristă islamică. Dacă va fi găsit vinocat, este pasibil de închisoare pe viață.

Ştirile apărute în ziare despre arestarea lui Steven Smyrek în Israel au consternate-o pe mama lui, Karen, care trăieşte în Anglia. Ea a acceptat să acorde un interviu, cu plată, ziarului german "Bild", ca să strângă bani în vederea angajării unui avocat care să-l apere pe fiul ei. Ea a dat un interviu şi ziarului "Maariv", în cadrul căruia a spus: "Dacă aş fi ştiut ce urmează să comită Steven, m-aş fi adresat imediat poliției. Fiul meu este un băiat naiv, dar nu e un monstru. Dacă nu ar fi trecut la Islamism n-ar fi ajuns în situația în care este acum. La ultima mea întâlnire cu el, mi-a spus că vrea să se

căsătorească cu prietena lui egipteană, dar tată ei se împotriveşte deoarece [n]u e musulman. Karen a povestit că a vizitat în trecut Israelul şi a adăugat: "Vreau să transmit poporului din Israel, că regret din suflet faptele fiului meu".

Capitolul 30 ***COŞMAR:*** *UN* **TERORIST** IN **AVION**

Nu se deosebea de lumea din jur; ascuţit la faţă, îmbrăcat în costum impecabil, de culoare gri-închis, "turistul" Andrew Jonathan Charles Newman, intră, sigur de sine, în incinta aeroportului "Kloten" din Ziirich. Poate că vreun psiholog atent ar fi observat totuşi uşorul tremur al buzelor, pe care Newman nu reuşea să şi-l stăpânească.

Paşaportul lui Newman era fals; fusese furat în urmă cu vreo trei ani de la un expert contabil din Oxford aflat în vacanţă în sudul Spaniei.

Newman întinse paşaportul pentru control. Ofiţerul ridică spre el o privire obosită şi-i făcu semn să treacă:

- Călătorie plăcută, spuse ofiţerul.

- Thank you!

Newman puse valiza de mână în aparatul de control şi aşteptă. Totul era în ordine. Aparatul Roentgen nu reacţionase.

In avionul care-l ducea la Tel-Aviv, el ţinu valijoara între picioare. Voia s-o ferească de eventualele şocuri ale "zonelor atmosferice agitate". Pe aeroportul "Ben Gurion" din Lod nu avu nici o problemă. "Englezul" Newman părea un turist "O.K.". Se amestecase într-un grup de turişti-pelerini şi destul de repede se afla afară din aeroport, îl lovi puternic o undă de aer cald şi umed. Privi palmierii din preajma aeroportului ş[1] respiră adânc. Scoase o ţigară "Camei" şi-o aprinse. După ce trase câteva fumuri, aruncă nervos ţigara şi făcu semn unui taxi:

- La Tel Aviv! Hotel "Dizengoff Center"!

Cinci zile a stat Newman la Tel Aviv. Forţele de securitate au găsit ulterior în camera sa urme de material[6] explozibile şi s-a presupus că aşa-zisul Andrew Jonatha[11]

Charles Newman a reuşit să predea parte din explozibile unei alte persoane. Tipul a plecat apoi la Ierusalim şi s-a instalat la hotel "Lawrence". A treia zi după ce a ajuns la Ierusalim, hotelul a fost grav avariat, într-una din camerele hotelului avusese loc o puternică explozie. Printre dărâmături, zăcea grav rănit turistul care se înregistrase cu numele Stanley Robert, contabil expert din Manchester, Anglia.

Agenții Mossadului au ajuns destul de repede la fața locului, încetul cu încetul, ca într-un joc de puzzle, imaginea globală a afacerii începea să se închege.

Pentru Itzhak, comandantul echipei de cercetări, era limpede că rănitul nu e englez şi numele lui adevărat nu e Newman.

Era vorba de un terorist libanez din Hezbullah care reuşise să pătrundă în Israel cu o identitate falsă, trecând prin aeroportul Ben Gurion, înarmat cu material explozibil sofisticat, în scopul de a comite un atentat în masă. După cum bănuiau oamenii Mossadului, el a primit ordin să arunce în aer un avion. Numai soarta a făcut ca planul său diabolic să eşueze:

şarja a explodat în mâinile teroristului în camera de hotel din Ierusalimul răsăritean, unde locuia. Şabakul, Mossadul şi poliția au întreprins o anchetă de mare amploare, din care reieşea că teroristul, Hussein Makdad, libanez de origine şiită, din satul Faron, a fost recrutat în organizația Hezbullah în Liban şi a fost în legătură cu şeicul Nasrallah, conducătorul spiritual al organizației. Makdad a făcut diverse instructaje, fiind învățat, Printe altele, cum se pregătesc şarje explozive. După perioada de instrucție, teroristul s-a prezentat la ambasada Iranului de la Beirut şi de acolo a pornit la îndeplinirea misiunii.

La 4 aprilie a ajuns la aeroportul "Kloten" din Zurich şi de acolo nimic şi nimeni nu l-a împiedicat să ajungă la Tel Aviv.

Eşecul organelor de securitate care n-au împiedicat pă^nderea teroristului în Israel a fost dublu: nimeni n-a observat c|| tipul avea paşaport fals, şi - lucrul cel mai grav - că în vali^ avea o cantitate mare de exploziv sofisticat şi foarte puternic ^e tip RDX. Valiza a trecut prin aparatul Roentgen şi mălaiul n-a fost detectat. •My,•.-•.:

Explozibilul fusese introdus într-un radio-ceas Sony, pus într-o valiză de producție Ecolac. Valizele acestei firme au mai fost folosite în trecut de teroriştii care au comis atentate aeriene. După cum s-a dovedit, în ele se pot ascunde materiale explozive fără să poată fi descoperite la radiografie sau cu alte mijloace existente pe aeroporturi.

Anchetatorii de la laboratorul de identificare penală a poliției au reuşit să reconstituie şarja şi felul în care a fost pusă.

Ea a cântărit mai puțin de un kilogram şi pentru a putea fi ascunsă s-au făcut schimbări în construcția interioară a aparatului de radio. Mecanismul care trebuia să declanşeze şarja era bazat pe ceasul radioului, cu ajutorul conectării materialului exploziv la o priză exterioară. Detonatorii erau ascunşi într-o țeava de cauciuc goală, pusă în locul antenei aparatului.

La 9 aprilie, Makdad a închiriat o cameră la hotelul "Lawrence" din Ierusalimul răsăritean. Se crede că el a ajuns cu trenul la Ierusalim şi apoi, cu autobuzul sau cu un taxi, a ajuns la hotelul din strada Salah A-Din, unde i s-a dat camera 27, la etajul doi. Proprietarul hotelului şi câțiva oaspeți au relatat că nu prea l-au văzut pe Makdad, omul aproape tot timpul s-a aflat în afara hotelului.

- "A spus că e expert contabil englez", relatează directorul hotelului, Johnny Asmar. "Era însă ceva ciudat în accentul şi în comportamentul său".

Trei zile după sosirea la Ierusalim, la 12 aprilie, la ora şapte şi un sfert dimineața, pe când se ocupa de pregătirea bombei, şarja fiind între picioarele lui, teroristul a apăsat pe butonul nepotrivit. Detonatorii au intrat în funcțiune şi şarja a explodat. Din cauza suflului, uşile au fost smulse din țâțâni şi ferestrele s-au spart în toate camerele de la etajul respectiv.

Makdad a scăpat cu viață şi a fost dus în stare gravă la spitalul Hadassa Ein Kerem. El şi-a pierdut ambele picioare, mâna dreaptă, degetele de la mâna stângă şi ambii ochi - ceea ce nu l-a împiedicat să înjure arăbeşte echipa ambulanței care la transportat la spital.

Makdad nu intenționase să se sinucidă odată cu explozia bombei, ci să plece din Israel, în posesia sa s-au găsit fotografi[1] ale unor locuri intens populate, din diverse locuri. " >

Pătrunderea în Israel a unui terorist din Hezbullah cu aproape un kilogram de explozibil nu a fost o surpriză.

- "Sita de securitate de la aeroportul Ben Gurion e plină de găuri", pretinde un factor de răspundere, referindu-se la rnijlocele menite să descopere factori ostili care sosesc în țară.

Aeroportul e bine asigurat pentru eventualele atentate teroriste în incinta sa, dar sistemul menit să împiedice intrarea de terorişti purtători de bombe e deficient. Agenții de securitate de pe aeroport, a căror sarcină este de a depista pasagerii dubioşi, sunt mai vigilenți când e vorba de avioane venite, de exemplu, de la Atena sau Cairo, decât de zboruri din țările Europei centrale.

Afluxul de muncitori români şi înmulțirea zborurilor "TAROM"-ului pe ruta Bucureşti - Tel Aviv, dau şi ele multă bătaie de cap serviciilor secrete israeliene.

Când a sosit teroristul cu avionul Swissair de la Ziirich, nimeni nu era prea alarmat. Aeroportul Kloten şi societatea de zbor elvețiană sunt cunoscute pentru înaltele lor standarde de securitate, mai ales când e vorba de zboruri spre Israel.

Dorința de a face economii a făcut ca mijloacele de securitate pe aeroportul Ben Gurion să nu poată asigura în mod absolut, împiedicarea unui terorist înarmat de a pătrunde în Israel. Spre deosebire de alte țări, nu există o poliție a aeroporturilor. Poliția efectuează controlul paşapoartelor ca un subantreprenor al Ministerului de Interne. Şi după cum susțin specialiştii, în locul soldaților în termen care controlează paşapoartele e nevoie de polițişti cu experiență.

Specialiştii israelieni în probleme de securitate pretind câ agenții de securitate de la Kloten se *bazează* mai ales pe echipamentul pentru depistarea explozibililor. După părerea 'or, acesta nu e eficace în depistarea anumitor materiale, cum ar fi cele plastice, de genul celui adus de Makdad.

- "Dacă nu ai trezit o suspiciune serioasă, controlul de la Kloten nu valorează prea mult", spune unul din specialişti.

-"Noi ştim că există materiale explozive sofisticate pe care sistemul nostru Roentgen nu le poate detecta", mărturiseşte Sonia Zuling, purtătoarea de cuvânt a aeroportului Kloen-

Ea nu-şi aminteşte de cazuri din ultimii cinci ani în care au

fost deschise valize şi controlate manual. "Nu vrem să deranjăm pasagerii".

Aceştia nu sunt obligaţi nici să-şi identifice valizele înainte de a urca în avion. Cu toate acestea, agenţii de securitate au grijă să controleze dacă fiecare valiză care a fost predată la "check in" îi aparţine pasagerului care s-a urcat în avion, înainte de decolare se verifică dacă lista pasagerilor corespunde cu cea a valizelor.

Pasagerii cu destinaţia Israel, care zboară cu El Al şi Arkia, sunt controlaţi cu mai multă seriozitate dacât cei care zboară cu Swissair. Ei sunt rugaţi să raporteze agenţilor de securitate care este scopul vizitei lor în Israel şi dacă cineva i-a rugat să aducă ceva în ţară.

Dar asta e departe de a fi suficient.

După povestea cu Makdad, Mossadul a intrat în alertă generală. Uşurinţa cu care teroristul libanez se îmbarcase şi a pătruns în Israel cu 1 kg de explozibil, i-a determinat pe responsabilii Mossadului să refacă tot programul de măsuri antiteroriste pe toate aeroporturile lumii.

O sumă de 400 milioane de dolari a fost imediat alocată programului "C" (controlul pe aeroporturi) şi încă o mie de agenţi ai Mossadului au fost mobilizaţi. Bineînţeles banii erau americani, dar agenţii erau evrei.

"Teritoriul Israelului a devenit ermetic?" - l-a întrebat Deutsch, şeful CIA-ului american pe omologul său israelian.

Comandantul Mossadului l-a fixat pe american, cu ochii săi de oţel albastru, şi nici n-a surâs când a răspuns:

"Aeroporturile noastre sunt la fel de <ermetice> ca şi cele americane".

Capitolul 31

COLONEI SECURIŞTI EVREI TRIMIŞI SĂ SPIONEZE ÎN ŢARA EVREILOR

Pare mirobolant, dar aproape fiecare din ultimii 300.000 de evrei emigranţi din România în Israel îşi avea dosarul său la serviciile speciale israeliene. După ce cobora din avion sau de pe vapor, mai devreme sau mai târziu, emigrantul se trezea invitat la o discuţie la un birou guvernamental cu o titulatură exotică. Serviciile secrete nu doreau să dea senzaţia emigrantului că e suspectat, dar fiecare nou-sosit era într-un fel suspect în ochii anchetatorul. Serviciile secrete româneşti puteau trimite, şi chiar au trimis, spioni

evrei cu statut de emigranți în Țara Sfântă. Foarte mulți din aceşti emigranți au trecut pragul biroului lui Shlomo Leibovici-Laiş. în anii '60'70, el ocupa o funcție curioasă la intersecția dintre Ministerul de Externe şi cel al Emigrației (Clita, în ebraică). Fostul generalul de Securitate Neagu Cosma crede că Shlomo a fost colonel Mossad, când l-am întrebat dacă e adevărat, Shlomo, care e un om religios şi tobă de carte talmudică, mi-a răspuns sibilinic cu vorbe Rabi Israel din Salant: „Cine n-are ce zice să n-o facă prin cuvinte". Mulți din aceşti emigranți fuseseră siliți să semneze, înainte de a pleca din România, angajamente de colaborare cu Securitatea.

România comunistă era interesată de tot ce se întâmpla ln Israel. Dacă nu toți diplomații erau gradați ai Securității, cel Puțin o parte din ei deveniseră foarte activi încă din anii '50.

Un responsabil Shabak spune: „Românii se interesau aproape e tot, au încercat să obțină informații chiar şi despre Cercetările şi fabricarea nasturilor în Israel. După cucerirea Pierii de către Nicolae Ceauşescu, în 1965, megalomania în de spionaj întrecea orice măsură", în cartea „Spio-

nii...", losi Melman şi Eytan Haber reproduc vorbele unui responsabil Shabak care lăuda eficacitatea românilor. Fostul general de Securitate Ion Minai Pacepa aminteşte de raportul unui spion român, trimis la Tel Aviv sub acoperire diplomatică, care, după câteva luni reuşise să descifreze codul de care se serveau serviciile speciale israeliene la urmărirea diplomaților şi spionilor români. „Pofta" românilor a crescut după 1980, când s-au străduit să obțină informații privind bazele de lansare a rachetelor. Devenise clar pentru serviciile israeliene că spionajul român lucra şi pentru „fratele" său cel mare de la Moscova.

Dictatorul român Nicolae Ceauşescu dorea •
să cunoască „tot ce se întâmplă" '•
în Israel

Interesul serviciilor secrete israeliene a sporit când a fost vorba de evreii foşti nomenclaturişti, a fiilor şi rudelor lor, foştii evrei comunişti sau securişti cu munci de răspundere.

Familia emigranţilor Francisc şi Barbara Samuel, cu copiii lor, Ion şi Ecaterina, a stârnit serviciilor secrete o atenţi[6] sporită, dar nu se găsise nimic împotriva lor.

Există o mai mare ironie a sorţii pentru un ofiţer securist evreu decât aceea de a fi trimis să spioneze în ţara propriului său neam? în valurile de emigranţi care în anii '50 se îndrepta[11] spre Israel, serviciile secrete româneşti reuşiseră să strecoare numeroşi spioni. Ei semnaseră un angajament prin care s[e]

obligau să rămână la dispoziţia spionajului românesc. Totuşi, cei mai mulţi dintre ei nu şi-au respectat angajamentul: odată ajunşi în Ţara Sfântă, majoritatea acestor emigranţi spioni au mărturisit totul organelor israeliene şi au rupt legăturile cu ţara natală şi cu Securitatea.

Francisc Samuel (născut în 1914) nu s-a autodenunţat.

Era un comunist evreu fanatic, primise misiunea să spioneze în Israel - îşi va îndeplini misiunea fără nici o tresărire de conştiinţă.

Povestea lui Francisc Samuel ar fi rămas încă multă vreme îngropată dacă n-ar fi intrat în acţiune curiozitatea gazetărească. Doi ziarişti de la „Yediot Aharonot", cel mai important cotidian de limbă ebraică din Israel, Yosi Melman şi Eytan Haber, au aflat întâmplător, sau poate nu întâmplător, de Ia un coleg de-al lor care vizita uneori România, câte ceva despre un anume Francisc Samuel. Arhivele Mossad-ului sunt ferecate bine, dar Melman şi Haber au prieteni în lumea serviciilor secrete israeliene.

Haber, de 25 de ani corespondent al cotidianului „Yediot Aharonot", a fost directorul de cabinet al ministrului Apărării şi al primului-ministru Itzhak Rabin, iar Melman, specialist în probleme militare, este membru al „Consorţiului internaţional al ziariştilor de investigaţie" de pe lângă Universitatea Harvard din SUA. Pe scurt, cei doi gazetari au reuşit să ajungă la foştii comandanţi ai „Şabak-ului" (serviciul israelian de informaţi interne) care s-a ocupat de „caz".

Francisc Samuel absolvise şcoala medie tehnică, specializându-se în electrotehnică, încă de pe băncile şcolii a fost activ în mişcarea comunistă. Trecutul de „ilegalist" i-a facilitat, după 23 august 1944, ascensiunea socială. A făcut parte chiar din Comitetul Central al Partidului Comunist. S-a căsătorit cu Barbara, creştină. In 1949 li s-a născut un băiat, Ion, şi o fetiţă, Ecaterina. Foarte activ în Securitate, a ajuns repede la gradul de colonel.

în 1957 i s-a oferit de către Direcţia Informaţiilor Exter[ne] să plece în misiune, adică să spioneze în Israel prevalându[s]e de originea sa evreiască. Proiectul era ca, după câţiva ani de Şedere în Israel, Francis că ajungă ca imigrant în Statele Unite, [ev]ident tot pentru a spiona. ''''''

După ce a urmat cursurile pregătitoare pentru spionaj din cadrul DIE, Francisc a

depus actele de emigrare în Israel.

Reprezentanţii israelieni de la Bucureşti nu au observat nimic anormal în solicitarea familiei Samuel şi i-au înlesnit emigrarea. La 27 aprilie 1958, Francisc, Barbara şi cei doi copii, călătorind la bordul vasului „Transilvania" au ajuns la Haifa. Familia s-a stabilit în kibuţ-ul Mişmarot, de lângă Pardes Hana, la mijlocul drumului dintre Tel Aviv şi Haifa.

Colonelul DIE şi-a ebraizat numele în Efraim şi din Samuel Şmuel. A învăţat ebraica şi a început să lucreze ca electrician atât în kibuţ, cât şi în afara lui.

în 1961, cei de la secţia de contraspionaj a Şabak-ului au aflat de la un nou emigrant că în Israel ar activa un spion trimis de DIE şi că el ar locui într-un kibuţ. Au început imediat cercetările şi oamenii Şabak-ului au ajuns la secretarul kibuţului Mişmarot, „interesându-se" de Efraim Şmuel. Secretarul kibuţ-ului le-a dat referinţe bune, dar din curiozitate sau intenţionat l-a întrebat apoi pe Efraim de ce Şabak-ul se interesează de el?

Efraim a intrat în panică şi a părăsit de urgenţă kibuţul împreună cu soţia şi copiii. S-a mutat la Haifa, unde familia a închiriat un apartament la etajul superior al unui imobil din strada Maimon, în cartierul Neve Saanan. Preferau etajul superior deoarece legăturile cu DIE erau menţinute prin mesaje cifrate, recepţionate de la şi către Radio Bucureşti. Dar din momentul plecării precipitate a lui Francisc din kibuţ, el era deja urmărit, în mod permanent, de Şabak. Mai mult decât atât:

apartamentul vecin al lui Efraim-Francisc, din strada Maimon, fusese închiriat de un agent al Şabak-ului, care îi recepţiona toate mesajele transmise către Bucureşti.

Pe 10 ianuarie 1965, la ora 2 noaptea, pe când Efraim se afla în mijlocul recepţionării şi transmiterii de mesaje cifrate, vecinii săi de apartament i-au spart uşa de la intrare şi au pătruns brusc în locuinţă. Efraim şi Barbara au fost arestaţi în flagrant delict, apoi anchetaţi. Ofiţerul Mosetin, şefal operaţiunilor speciale din Şabak, a relatat că arestarea cuplului de spioni n-a decurs fără incidente. Efraim, pasiv, zâmbea ironic, Barbara însă s-a zbătut ca o leoaică rănită, i-a zgâriat şi muşcat pe cei care i-au pus cătuşele.

HI

La 23 martie 1965, Efraim a fost condamnat de Tribunalul regional Haifa la şase ani de închisoare. Judecătorii au motivat sentinţa relativ uşoară prin aceea că rapoartele trimise de Efraim superiorilor săi de la Bucureşti conţineau mai mult informaţii difuzate de postul de radio „Kol Israel" sau culese din presa locală şi nicidecum materiale obţinute prin spionaj propriu-zis. Francisc a fost un spion „leneş", au concluzionat anchetatorii.

Barbara a fost şi ea anchetată, dar s-a hotărât să nu fie deferită justiţiei, deşi ea ştia că soţul transmitea mesaje cifrate la Bucureşti. S-a luat în considerare şi faptul că avea de crescut doi copii mici.

De fapt, Şabak-ul urmărea doar să-l înfricoşeze pe acolonelul securist şi să-l determine astfel să devină agent dublu. Efraim a muşcat din momeală, dar în undiţă nu se va prinde cine ştie ce. Efraim încerca la rândul său să-i intoxice pe agenţii evrei. Un joc clasic în lumea serviciilor de informaţii.

Şabak-ul l-a convins pe Efraim să devină „agent dublu".

Ar fi putut prin Efraim să-i intoxice pe „români" cu tot felul de informații false şi tendențioase şi să afle intențiile DIE în Israel. Efraim primea bani şi mesaje prin intermediul lui „Marin", un diplomat de la Ambasada României. După ce a ridicat plicul de la locul cuvenit, Efraim trebuia să lase un semn.

Supravegheat de agenții israelieni, Samuel s-a îndreptat spre locul cuvenit, lângă cinematograful „Ora" din Haifa, şi a lăsat sub o piatră plicul cu informațiile „aprobate" de Şabak. A găsit acolo un plic cu 3000 de dolari, dar n-a lăsat şi consemnul prestabilit cu agenții români, că totul e în regulă. Câteva minute mai târziu, „diplomatul" român Marin a ridicat plicul, dar n-a găsit consemnul. A înțeles imediat că ceva nu e în regulă, s-a suit grăbit în automobilul cu care venise şi a părăsit în trombă locul.

Samuel Francisc a fost arestat. Ministerul de Externe al Israelului a cerut a doua zi Ambasadei României să se dispen[Se]ze de serviciile diplomatului-spion şi Marin a părăsit în 24 de [Or]e Israelul.

După încarcerarea soțului ei, Barbara a găsit de lucru, [c]helneriță la o sală de nunți. La 10 ianuarie 1966, ofițerii petre[Cea]u la „Beit Halohem" („Casa Ostaşului") la nunta colegului

lor Ghideon Ezra, adjunctul comandantului Mossad-ului. Se afla acolo întreaga conducere a departamentului care instrumentase cazul „spionilor Efraim-Barbara": comandantul Rafi Eitan, adjunctul său Abraham Shalom (Bendor), care ulterior a devenit şeful Şabak-ului, Nir Baruh şi Ehud latom, şeful unității de acțiuni speciale. Spre surpriza lor, cine servea masa?

Barbara!

După arestarea şi judecarea lui Francisc-Efraim, România a presat Israelul să-l elibereze pe colonelul DIE. Preşedintele Ceauşescu a intervenit personal şi chiar a amenințat că va întrerupe emigrarea evreilor din România spre Israel dacă Francisc nu va imediat pus în libertate şi trimis în România.

Şabak-ul s-a opus eliberării, spunând că şi aşa Francisc a primit o pedeapsă prea uşoară. Şaike Dan, omul serviciilor secrete israeliene, căruia îi era teamă pe atunci că Ceauşescu va pune în practică amenințarea, s-a adresat direct premierului Levi Eşkol şi acesta a ordonat eliberarea imediată a lui Francisc. în toamna lui 1965, la numai şase luni de la condamnare, colonelul-spion Francisc, împreună cu Barbara şi copiii, au fost urcați în avion şi expediați în România.

De atunci li s-au pierdut urmele, dar oamenii Mossadului spun că prin anii '90 ar fi ajuns cu vize de emigranți în Statele Unite. Securitatea fusese desființată şi uite cum zeii buni care l-au protejat întotdeauna pe Samuel îi vor mai dărui fostului colonel securist evreu ultima bucurie, ca la bătrânețe să ajungă în Statele Unite, acolo unde ar fi trebuit să fie infiltrat ca spion, via Israel, în urmă cu aproape jumătate de secol.

Capitolul *32*

OSTROVSKY-AGENTUL MOSSADULUI CASE A AVUT CURAJUL SĂ DESCHIDĂ FOC ASUPRA... MOSSADULUI

„E un jalnic trădător, spun cei din Mossad, despre fostul lor agent, Victor Ostrovsky. Un şarlatan care n-a făcut parte din „instituție", decât o scurtă perioadă şi a hotărât să facă bani cu informațiile pe care le-a cules".

Dacă s-ar fi ivit ocazia prielnică, de mult Mossadul l-ar fi trimis pe Victor Ostrovsky, pe lumea cealaltă. Mossadul a suportat greu, „palma" primită de la acest ofițer tânăr care, după câțiva ani „de serviciu" în Mossad, a fugit în Canada unde a scris cărți pline de adevăruri, dar şi defăimări, la adresa serviciilor secrete de spionaj israeliene.

Victor Ostrovsky

După publicarea celei de-a doua cărți, „Leul din ludeea", Tomy Lapid, un cunoscut politician şi ziarist israelian, a spus că speră că se va găsi „un evreu bun", să facă treaba Murdară, pe care Mossadul nu poate s-o facă, suprimându-l pe Ostrovsky.

De atunci, Ostrovsky, trăieşte destul de înfricoşat.

Obişnuieşte să întoarcă privirea să vadă dacă nu este urmărit şi deschide uşa casei, cu un baston, trântindu-se pe burtă.

In anul apariției primei sale cărți, „Mossad. Top Secret", convins că va fi răpit dintr-un moment în altul, obişnuia să-i

telefoneze în fiecare zi, soției sale acasă, s-o liniştească, spunându-i că totul este în regulă. Umbla peste tot însoțit de paznici înarmați. Pericolul cel mai mare nu-l pândeşte, după părerea lui, din partea Mossadului, ci, din direcția vreunui fanatic evreu, care va dori să-l pedepsească.

Una din fetele lui Victor Ostrovsky a fost atacată de doi tineri care au lovit-o şi au umilit-o. Fata a fost traumatizată, iar Ostrovsky s-a înfuriat cumplit. De ani de zile el aude, în interviurile de la radioul şi televiziunea israeliană, cum se spune despre el că este trădător: „Lumea crede că sunt tăcut din oțel, că nimic nu mă atinge. Dar această ură are o mare influență asupra mea; mai ales când vine de la oameni pe care îi apreciez - anumiți ziarişti, politicieni, prieteni".

Ostrovsky este acum departe de omul arogant, plin de încredere de sine, aşa cum apărea în interviurile acordate în presă când declara: „Sunt canadian; pot trăi şi fără statul Israel".

Acum, pe un ton nostalgic, se confesează:

- „Dacă aş putea schimba ceva, aş vrea să fiu simplu grafician la Herzlia, vineri după-amiază să mă întorc acasă cu o pungă de seminţe şi seara să mă duc în vizită la prieteni. Aş aştepta cu nerăbdare chiar şi zilele de serviciu militar ca rezervist".

în vila sa din Ottawa, care valorează un milion de dolari, cu pisicină şi teren de tenis, Ostrovsky declară:

- „Renunţ la toate astea în cinci minute. Nu valorează nimic pe lângă lucrurile pe care le-am enumerat mai înainte.

Sunt străin aici, deşi sunt cetăţean canadian ca şi cum m-aş fi născut aici. Este adevărat că am vorbit altfel în trecut, dar acum nu mai simt nevoia să mă vâr sub carapace şi să spun că nu-mi pasă, că nu mă doare".

Pare într-adevăr un discurs înflăcărat, dar este rostit fără patos, fără emoţie. După câteva secunde, Ostrovsky surâde şi spune, că şi-a dat seama că a comis o greşeală în urma elogiilor primite de la factori ostili Israelului. A devenit un erou antisionist, un instrument în mâna deuşmanilor Israelului şi antisemiţilor.

„Nu asta a fost intenţia mea, mărturiseşte Ostrovsky.

Atu luptat împotriva erorilor organizaţiei şi am sperat că jvlossadul va ajunge să se autocontroleze. A fost o greşeală".

Prima sa greşeală a fost, de fapt, că a acceptat să se angajeze în serviciile de informaţii: „Caracterul meu nu este potrivit unui astfel de sistem, eu sunt un om care nu e în stare să primească ordine. Trebuia apoi să plec când am avut ocazia; nimeni nu m-a ţinut acolo cu forţa".

Mărturiseşte că a făcut o mare eroare când a părăsit Israelul după ce a fost concediat din Mossad, în 1986. După cum scrie în cea de-a doua carte, s-a lăsat convins de acea clică de rebeli din Mossad, că viaţa îi este în pericol. Această versiune susţine că tot ce a făcut din 1986 până în 1991, inclusiv predarea de informaţii despre Mossad egiptenilor, iordanienilor şi ruşilor, a fost din ordinul „clicii". Ostrovsky regretă că nu s-a adresat altor factori de securitate şi a devenit un pion în acest joc.

„Mossad. Top Secret", prima carte a lui Ostrovsky, a devenit un best-seller, vândut în milioane de exemplare în toată lumea, şi l-a făcut milionar. Succesul se datoreşte în parte faptului că Itzhak Shamir, pe atunci prim-ministrul Israelului, şi Mossadul, au luptat cu înverşunare pentru interzicerea publicării cărţii, care a lovit serios în prestigiul organizaţiei israeliene de spionaj. Ostrovsky regretă acest lucru. Dacă publicarea primei cărţi a avut loc sub presiunea „clicii", a doua carte a fost scrisă din propria sa iniţiativă, ca o răzbunare împotriva celor care l-au părăsit. A doua carte n-a avut prea mare succes şi Mossadul a adoptat o nouă tactică: a ignorat-o şi tactica a dat roade. „Dar am făcut totuşi bani".

Mustrările de conştiinţă ale lui Ostrovsky nu sunt numai Pe plan naţional, ci şi personal. Soţia sa, Bella, s-a împotrivit Publicării cărţilor şi acest conflict a întunecat căsnicia lor. Nici taPtul că în a doua carte Ostrovsky a mărturisit că a înşelat-o, "a contribuit la îmbunătăţirea situaţiei. Acum lucrurile s-au aranjat, dar el are mustrări de cuget că le-a răpit soţiei şi coPiilor săi patria.

Familia Ostrovsky duce o viață retrasă, dar Victor nu ște dispus să recunoască faptul că este „izolat", „Am mulți Prieteni în Israel, deşi unii nu sunt dispuşi să mărturisească

aceasta, ca acei scriitori care mă roagă să le găsesc o editură".

Poate că aceasta îi accentuează senzația de exil.

- „Mă simt bătrân, obosit, spune Ostrovsky."

Poate de aceea a declarat încetarea focului în războiul împotriva Mossadului; dar nu se aşteaptă ca armistițiul să fie reciproc.

Nici un alt agent sau scriitor n-a descris cu mai multa minuțiozitate ce se întâmplă în „intestinele" Mossadului ca Victor Ostrovsky. El a petrecut în interiorul Mossadului doar 4 ani, suficienți să observe destule anomalii.

„Provenind dintr-un mediu sionist înfocat, declară Ostrovsky, am fost de mic învățat că statul Israel nu este capabil de fapte rele; că noi, israelienii, eram ceea ce fusese David în lupta sa nesfârşită împotriva unui mereu mai puternic Goliat; că nu avem pe nimeni care să ne apere în afară de noi înşine sentiment amplificat de supraviețuitorii Holocaustului care trăiau printre noi. Nouă, generațiilor actuale de israelieni, care reprezentăm națiunea reînviată pe pământul natal, după mai mult de 2000 de ani de exil, ni se încredința soarta națiunii pe de-a-ntregul. Comandanții armatei noastre se numeau Aluf, campioni, nu generali. Conducătorii noştri erau căpitani la timona unei mari corăbii.

Am fost pur şi simplu entuziasmat când am fost ales şi mi s-a acordat privilegiul de a intra în echipa de elită a Mossadului.

Dar ceea ce am aflat în interiorul Mossadului, anume deturnarea de la adevăratele țeluri şi idealuri, pragmatismul egoist, lăcomia, desfrânarea şi totala lipsă de respect pentru viața omului ale acestei aşa-zise echipe, m-a determinat să scriu totul într-o carte.

Sunt gata să^mi jertfesc viața din dragoste pentru ca Israelul să fie o țară liberă şi făurită pe dreptate, dar mă opun vehement celor care poartă răspunderea transformării visului sionist în coşmarul de astăzi.

Mossadul, care este organismul de informații căruia i S'a încredințat responsabilitatea de a pune la dispoziția conducătorilor de la cârma națiunii elementele, datele şi informațiile de care au nevoie pentru a conduce, a trădat această încredereComplotând fără ştirea liderilor națiunii, din motive

egoiste, ce țin numai de interesele stricte ale organizației şi nu ale națiunii, Mossadul a angajat țara pe un drum contradictoriu, de război împotriva tuturor".

Motiv pentru care, agentul n-a mai putut păstra tăcerea.

Cel puțin aşa se confesează Ostrovsky, în cartea cu pronunțat caracter autobiografic,

„Mossad. Top Secret". (Apărută în româneşte în editura"Globus").

Cei doi prim-miniştri, Itzhak Shamir şi Itzhak Rabin, sau opus propunerilor Mossadului de a-l lichida pe Victor Ostrovsky. Motivele refuzului lor de a semna ordinul de reducere la tăcere a fostului agent au fost multiple.

Alegerea şi formarea unui agent este o adevărată artă în care excelează „bătrânii" Mossadului.

„în Israel, foarte mulți oameni cred că țara este într-un pericol permanent, mărturiseşte Ostrovsky. După părerea lor, o armată puternică nu-i garantează securitatea. Atunci şi eu gândeam la fel. Deci, fiecare ştia că lucrul cel mai important era păstrarea securității şi liniştii şi mai ştia că există o organizație numită MOSSAD. în Israel nimeni nu ştie unde se află sediul ei, dar toată lumea ştie câte ceva despre ea. în esență se poate spune că Mossadul este vârful, îți dai seama că este o organizație ultrasecretă şi de îndată ce ai fost încadrat în ea faci ceea ce ți se spune, fiindcă începi să fii convins că în spatele ei se află ceva inexplicabil care-ți va fi revelat la momentul potrivit.

Când te naşti şi creşti în Israel, lucrul acesta îți pătrunde adânc în conştiință, începi prin a face parte din brigăzile de tineret. Acolo am fost inițiat în folosirea armelor de foc şi la 14 ani am ocupat locul doi la concursul de trageri la țintă. Cu o armă Shtutser am realizat 192 de puncte din 200 posibile, cu Patru puncte mai puțin decât cel clasat pe primul loc.

Am petrecut, de asemenea, şi câțiva ani buni în armată.

Astfel că ştiam - sau credeam că ştiam - în ce intrasem.

Nici un israelian, bineînțeles, nu merge ca orbul, înainte, dar acei oameni care caută recruți pentru MOSSAD, cei care *[a]c toate testele psihologice, găsesc oameni care sunt dornici să fie încorporați şi, o dată ajunşi la această etapă, ei vor face ceea [c]e li se va spune, fără nici o întrebare. Dacă pui întrebări, poți [an]ihila mai târziu o întreagă operațiune.

Eram pe atunci membru al Partidului Muncii în Herzlia şi eram deosebit de activ. Ideile mele erau destul de liberale, şj din această cauză există un permanent conflict între convingerile mele şi dorința mea de loialitate.

întregul sistem începe cu recrutarea candidaților potriviți, apoi, cu timpul, se trece la modelarea lor printr-o acțiune bine organizată de spălare a creierului. Sau, aşa cum spun eu, dacă ai de gând să faci bulion, alege roşiile cele mai coapte. De ce să iei din cele verzi? Se zdrobesc şi ele, dar mai greu.

După selecționare, cadetul urmează cursurile şcolii Mossadului (numele organizației este „Ha Mossad, le Modiyn ve le Tafkidim Meyuhadim - Institutul pentru operațiuni speciale şi culegere de informații). Deviza agentului este: „Câştigă războiul prin viclenie". Pentru că din clipa înrolării în Mossad, agentul se află în război.

La şcoala Mossadului, „elevul" Ostrovsky va învăța că „pereții au urechi". Asta l-a învățat comandantul Eytan, de la contrainformații.

Apoi Sherf, un alt „profesor", i-a explicat că tot ce învăța e în totală contradicție cu

ceea ce spunea un preşedinte american, şi anume: „Să nu faci un lucru imoral pentru o cauză morală".

Oren Riff, un alt „bătrânul" Mossadului, i-a învățat câte ceva despre securitatea personală.

Riff tocmai începuse expunerea, când, brusc, uşa clasei a fost izbită cu putere de perete şi doi bărbați au năvălit înăuntru.

Unul avea în mână un pistol mare, tip Eagle, iar celălalt o armă automată. Au început să tragă cu furie. Ne-am culcat imediat la pământ şi atât Riff cât şi Ram S. au căzut, izbindu-se de perete, plini de sânge.

în câteva clipe, cei doi au ieşit pe uşă, s-au urcat într-o maşină şi au dispărut. Eram cu toții în stare de şoc. Nu ne venea să credem că aşa ceva fusese posibil, dar înainte de a putea reacționa în vreun fel, Riff s-a ridicat, a arătat spre Jerry S., unul dintre cădeți, şi a spus: „Bine, iată că tocmai am f°sț omorât. Vreau să mi-i descrii pe cei care au făcut-o, câte focuri au tras, orice informație care ne-ar putea ajuta să dăm de urn[13] lor".

în timp ce Jerry făcea descrierea, Riff scria pe tablă ce i se spunea. Apoi a consultat restul clasei, după care a ieşit să-i cheme pe cei doi „terorişti". Nu semănau nici pe departe cu cei descrişi de noi. Am fost incapabili să-i recunoaştem. De fapt, cei doi atacatori erau Mousa M., şeful departamentului pentru operații de securitate sau AP AM, şi Dov L., locțiitorul său.

Mousa semăna mult cu Telly Savalas.

„Vă vom explica ce a fost cu această poveste", ne-a spus Mousa. „Cea mai mare parte din munca noastră o îndeplinim în străinătate, unde nu avem decât duşmani sau ținte de lovit.

Acolo totul ne este ostil. Absolut totul. Nu trebuie însă să devenim paranoici. Nu poți trăi gândindu-te tot timpul la pericolul care te pândeşte sau cu teama că eşti urmărit, supravegheat, în caz contrar, nu-ți mai poți face meseria.

AP AM nu este decât un instrument. Cuvântul acesta reprezintă prescurtarea pentru Avtahat Peylut Modiinit, adică activitatea de contrainformații. Prin munca noastră vă asigurăm oaza de pace şi siguranța care să vă permită să vă îndepliniți în mod ireproşabil îndatoririle şi să rămâneți stăpâni pe voi. în AP AM nu se poate greşi. Gabriel ar putea să vă acorde o a doua şansă, dar greşelile sunt fatale".

„Vom învăța munca de asigurare a securității personale în etape. Nu ne interesează cât de eficienți sunteți în alte domenii sau cât de capabili ori inteligenți sunteți; dacă nu treceți testul AP AM, aşa cum doresc eu, veți fi eliminați. Nu vi se cere nici un talent deosebit, ci numai să fiți capabili să învățați. Trebuie să cunoaşteți sentimentul de teamă şi, mai ales, cum o stăpâniți. Tot timpul trebuie să păstrați în gând meseria pe care o aveți de făcut.

Sistemul pe care îl veți învăța în următorii doi sau trei ani este infailibil. Acest lucru a fost dovedit, în ciuda acestui fapt ne-am ocupat mereu de perfecționarea lui. Şi ne vom °cupa în viitor. Este atât de logic, încât chiar dacă duşmanii voştri îl vor cunoaşte la fel de

bine ca voi, tot nu vă vor putea Prinde vreodată".

Următorul curs important, relatează Ostrovsky, ne-a fost Predat de Amy Yaar, şeful departamentului pentru Extremul Orient şi Africa. Povestea lui a fost cât de fascinantă încât

atunci când a terminat, am exclamat în cor: „De ce atât de repede?"

Oamenii din departamentul condus de Yaar, implantați în țări din Orientul îndepărtat, nu desfăşurau o activitate de culegerea de informații propriu-zisă. De fapt, ei netezeau terenul pentru viitoarele legături economice şi diplomatice.

Departamentul Tevel (globul), condus de Yaar, avea, de exemplu, un om care trăia la Djakarta şi lucra sub acoperirea de cetățean britanic. Aceasta însemna că guvernul indonezian ştia că el este agentul Mossadului. Printre alte măsuri de securitate, el dispunea, pentru salvarea sa în caz de necesitate, de un itinerariu dinainte stabilit şi de un brâu burduşit cu monede de aur. Principala sa misiune era aceea de a media vânzarea de arme în regiune. Mai avea, de asemenea, oameni în Japonia, în India, în Africa şi, ocazional, în Sri Lanka, Malaezia. Yaar îşi ținea analizele anuale ale echipei în Sevchelles. Avea astfel ocazia să se distreze foarte bine cu minimum de risc.

Ofițerii lui Yaar din Africa manipulau milioane de dolari în comerțul cu arme...

„O lume cu totul nouă ni s-a dezvăluit, mie şi colegilor mei, cu ocazia prelegerilor de la Cartierul general al Mossadului, privitoare la PAHA sau Peylut Hablanit Oyenet, Adică „activități antiteroriste" vizând în mod special OEP. Departamentul mai este cunoscut şi sub numele de PAHA-Extern.

Lucrătorii lui sunt îndeosebi funcționari civili şi constituie unul dintre cele mai bune departamente de cercetare din întreaga organizație, analizele acestuia fiind, în principal, de natură opțională.

A fost un şoc pentru noi. Ne-au dus într-o încăpere de la etajul şase, ne-au poftit să stăm jos şi ne-au spus că acolo se afla locul unde erau adunate zilnic informații privitoare la activitățile OEP şi ale altor organizații teroriste...

Computerul central al Mossadului conținea mai mult de un milion şi jumătate de nume în memorie. Orice persoană, al cărei nume era condificat în computer ca membru al OEP sau ca „duşman", era numit „paha", după numele departamentuluiDepartamentul avea propriul său program computerizat, dar îs[1] extrăgea date şi din memoria computerului central. Computerul folosit de MOSSAD era de tipul Burroughs, în timp ce armata

«i restul serviciilor de informații foloseau computere IBM. Pe ecranele monitoarelor aşezate pe consolele de sub hartă puteau fi văzute cele mai mici detalii; planurile unui oraş, de exemplu.

Când o informaţie era introdusă în calculatorul central, indiferent de rezidenţa de la care provenea şi conţinea referinţa OEP, un semnal luminos special apărea instantaneu pe ecran.

Operatorul de serviciu avea obligaţia să o citească şi să extragă imediat o imprimantă (ecranul computerului arăta şi faptul că informaţia respectivă a fost imprimată, precum şi ora la care sa petrecut acest lucru).

Foarte puţine sunt mişcările pe care OEP le-ar putea face, oriunde în lume, care să nu ajungă pe ecranul gigantic al Mossadului...

La începutul celei de-a doua luni, nouă, cadeţilor, ni s-au distribuit arme, povesteşte Ostrovsky. Câte un pistol Beretta, arma oficială pe care o au în dotare ofiţerii din MOSSAD, cu toate că mulţi nu o poartă în misiuni pentru că ar putea crea mari probleme, în Marea Britanic, de exemplu, este ilegal să porţi armă şi nu merită să rişti să fii prins. Dacă-ţi faci munca aşa cum trebuie n-ai nevoie de armă. Să te strecori sau să te descurci găsind un argument plauzibil este preferabil utilizării armei.

Totuşi, am fost învăţaţi că dacă creierul ordonă mâinii să scoată arma, atunci trebuie să ucizi. Trebuie să-ţi spui în gând că tipul din faţa ta este un om mort. Ori tu, ori el.

Desigur, folosirea eficientă a armamentului cere practică. E ca la balet - înveţi de fiecare dată o singură mişcare. Pistolul e ţinut la şold. Unii dintre „katsa" (agenţii Mossadului care acţionează în străinătate), folosesc tocuri de pistol, dar cei mai mulţi, nu. Pistolul Beretta este o armă individuală ideală, fiindcă este mic. Ni s-a arătat cum să ne coasem mici greutăţi de plumb, de formă plată, în căptuşeala sacoului; acest lucru îţi Permite să extragi mai repede pistolul printr-un simplu gest de răsucire a marginilor hainei, în acelaşi timp, pentru a reduce cât fitei mult pericolul de a fi ţintit. Timpul cât îţi descheiai haina, te putea costa uneori viaţa.

Când erai obligat să împuşti, trebuia să tragi cât mai

gloanţe în ţintă. Dacă adversarul cădea, te apropiai de el,

îi puneai pistolul la tâmplă şi mai trăgeai o dată. Astfel erai siguri că a murit.

Ofiţerii katsa folosesc în mod obişnuit gloanţe cu vârful bont sau dum-dum, care sunt goale pe dinăuntru ori cu miezul foarte moale, iar la impactul cu ţinta explodează, provocând răni foarte grave.

Ce se putea întâmpla unui nevinovat martor ocular? Am fost învăţaţi că acolo unde aveau loc schimburi de focuri, aşa ceva nu trebuia să existe. Un martor ocular nu putea fi decât martorul morţii tale sau a altcuiva. Dacă tu erai cel omorât, îţi mai păsa dacă el era rănit? Sigur că nu. Scopul era supravieţuirea. Supravieţuirea ta. Trebuia să uiţi tot ceea ce învăţaseşi despre cinste, în astfel de situaţii sau ucideai, sau erai ucis.

Responsabilitatea ta era să aperi proprietatea Mossadului, adică pe tine. O dată ce înţelegeai asta, pierdei sentimentul ruşinii de a fi egoist. Egoismul devenea uneori un mod

de viață prețios pentru tine, ceva de care nu te puteai elibera nici în viața privată.

Cursul următor a fost mai la obiect. A fost ținut de Pinhas Aderet şi s-a referit la documente: paşapoarte, acte de identitate, cărți de credit, permise de conducere şi multe altele.

Cele mai importante documente pentru MOSSAD, sunt paşapoartele. Acestea sunt de patru feluri: de categoria întâi, de categoria a doua, pentru activitatea în teren şi „de aruncat".

Acestea din urmă erau paşapoarte găsite sau furate şi folosite numai pentru acoperire. Nu erau utilizate pentru identificare. Se schimba fotografia şi uneori numele, dar ideea era să schimbi cît mai puțin posibil. Un astfel de document nu ar fi rezistat unei examinări minuțioase. Ofițerii care fac pătrunderi secrete în locuințe, descinderi şi percheziții le foloseau cel mai mult. Mai erau folosite în interiorul Israelului pentru exerciții practice sau pentru a recruta pe cineva în Israel...

... Apoi am învățat despre bodlim (bodel, la singular)Este omul care acționează ca o persoană de legătură între casele conspirative şi ambasadă sau între diferite case conspi' rative. Un bodel trebuie să stăpânească tehnica ARAM, s^ descopere când este sau nu urmărit. Documentele pe care ie transportă sunt, întotdeauna, bine asigurate în plicuri sau valize diplomatice. Mesagerul se bucură şi el de imunitate diploffla'l

tică şi poartă întotdeauna asupra sa un document care să o ateste. Principala sarcină constă în a aduce paşapoarte şi alte documente ofițerilor katsa şi a duce la ambasadă rapoartele acestora. Ofițerilor operativi nu le este întotdeauna permis să intre în ambasadele israeliene, aceasta depizând de misiunea pe care o au de îndeplinit.

Bodlimii sunt de obicei oameni tineri, în jur de 20 de ani, care îndeplinesc această sarcină timp de un an sau doi.

Adeseori ei sunt studenți israelieni care au făcut parte din unități combatante şi care dovedesc că sunt demni de încredere.

Deşi esențial ca ei să fie antrenați în a descoperi filajul, ei pot face această muncă fiind încă studenți. Ei sunt socotiți ultimii din ierarhia organizației, dar chiar şi aşa nu este prea greu pentru un student.

Cele mai multe secții au doi-trei bodlimi. Tot lor le revine misiunea de a avea grijă de casele conspirative. Bodlimii aparținând unei rezidențe pot ocupa, să zicem, şase apartamente, astfel că vecinii nu se miră că alături de ei e un apartament gol unde soseşte totuşi corespondența.

Bodlimii locuiesc în casele conspirative fără să plătească ei chiria, având grijă ca frigiderele să fie pline cu hrană şi băutură, plătesc facturile etc. Dacă e nevoie de o casă conspirativă, bodelul se mută într-o alta sau poate merge la hotel până se eliberează...

Apoi ni s-au predat multe lecții despre comunicările secrete, împărțite între emisie şi recepție. Comunicările Mossadului puteau fi făcute prin radio, scrisori, telefoane, „căsuțe poştale" sau chiar prin întâlniri. Fiecare agent, care era dotat cu un aparat de radio emisie-recepție, ştia că la o anumită oră, în fiecare zi, va fi transmis pe post un mesaj pentru el de o stație radio cu program non-stop. Acum transmisia este computerizată. De exemplu:

„Iată un mesaj pentru Charlie". apoi un cod de litere în grupuri de câte cinci. Mesajul se schimba, numai o dată pe săptămână, pentru a-i da agentului posibilitatea să-l recepționeze. Agenții aveau un aparat de radio şi o antenă fixă, de obicei la locuința lor sau la birou.

O altă metodă specială de comunicare este ceea ce se numeşte „plutitorul", de fapt un microfilm introdus într-un plic.

Agentul trebuie numai să desfacă plicul şi să cufunde

microfilmul într-un pahar cu apă. Apoi trebuie să-l lipească pe un geam şi să folosească o lupă pentru a citi mesajul...

Ca să devenim şi mai zeloşi în sionismul nostru, clasa a petrecut o zi întreagă vizitând Casa Diasporei de la Universitatea din Tel Aviv, un muzeu în care sunt expuse machetele tuturor sinagogilor din lume şi care arată istoria poporului evreu.

Instruirea „elevilor" se desfăşoară paralel cu un proces constant de eliminare. După fiecare „curs" tot mai puțini „elevi" rămân în cursă.

După ce trecut primul an de studii şi antrenamente, elevii au devenit flexibili şi versatili.

în următorii doi ani ei vor învăța să devină adevărați „Katsa" (ofițeri operativi de informații).

Visul fiecărui „elev" este să devină „katsa". Mossadul are vreo 35 de astfel de ofițeri răspândiți prin lume. Numărul e mic în raport cu alte servicii secrete din lume cu mii de astfel de agenți, în schimb, la dispoziția Mossadului se află mii de „sayanimi" (voluntari evrei care ajută în afara Israelului).

„Sayanimii" trăiesc în străinătate şi, deşi nu sunt cetățeni ai statului Israel, mulți sunt contactați prin rudele lor din Israel, dezvăluie Ostrovsky.

Sunt mii de sayanimi pe tot globul. Numai la Londra, de pildă, sunt în jur de 2000 care activează şi alți 5000 înscrişi pe lista întocmită de MOSSAD. Ei îndeplinesc multe sarcini utile.

Un sayan care lucrează la o agenție de închirieri auto poate ajuta Mossadul prin închirierea unei maşini fără a completa documentele necesare, aşa cum se obişnuieşte. Un altul, care are afaceri imobiliare, poate găsi un apartament fără a trezi suspiciuni, unul care lucrează la bancă poate oferi bani, chiar şi la miezul nopții, dacă este nevoie; un doctor sayan poate extrage glonțul dintr-o rană fără a raporta acest lucru poliției şi aşa mai departe. Ideea este de a avea un grup de oameni disponibili, ori de câte ori este nevoie de ei, gata să îndeplinească serviciile care le sunt solicitate cu cea mai mare discreție şi cu totală loialitate față de cauză. Ei nu primesc nici o recompensă bănească. Li se plătesc numai eventualele cheltuieli făcute pentru MOSSAD. Adesea, loialitatea sayanimilor este exploatată de ofițerii katsa în interes personal. Aceasta cu atât

niult, cu cât sayanimii nu pot verifica niciodată cine este, cu adevărat, beneficiarul

serviciilor făcute de ei.

De un singur lucru poţi fi foarte sigur, şi anume, că niciodată un evreu nu te va trăda. Ai la dispoziţie un sistem de recrutare fără riscuri, care-ţi oferă posibilitatea de a te folosi de milioanele de evrei răspândiţi în toată lumea, din rândul cărora poţi să-ţi alegi ajutoarele. Este deosebit de eficace să poţi lucra cu forţele şi mijloacele existente într-o altă ţară, fără să fie nevoie de manevrele obişnuite în astfel de situaţii, şi sayanimii oferă un sprijin extraordinar oriunde pe glob. Dar ei nu sunt niciodată expuşi vreunui risc şi nici nu au acces la informaţii secrete".

înainte de a deveni „katsa", Ostrovsky a fost nevoit să absolve, printre alte „cursuri", şi examenul secţiei „komemiute" (care în ebraică ar însemna „libertate cu capul pe sus").

„Komemiute" este un departament ultrasecret, un soi de Mossad în interiorul Mossadului, care se ocupa de dirijarea ofiţerilor operativi, a luptătorilor, adevăraţii „spioni", care sunt israelieni trimişi în ţările arabe sub acoperiri perfecte, în cadrul acestei unităţi centrale există o secţie internă denumită kidon sau „baionetă", compusă din trei echipe, de câte 12 oameni fiecare. Ei sunt asasini de profesie, numiţi eufemistic „braţul cel lung al justiţiei israeliene". în mod obişnuit, există două astfel de echipe, care se antrenează în Israel, şi una în misiune, în străinătate. Ei nu ştiu nimic despre ceilalţi ofiţeri din MOSSAD şi nici măcar nu-şi cunosc unul altuia numele real...

în Komemiute există o secţie în care lucrează un grup de 20 de experţi în afaceri. Ei analizează fiecare companie, fiecare piaţă, trimit apoi aceste informaţii şi concluziile lor ofiţerului de caz, care, la rândul lui, îndrumă combatanţii aflaţi în subordinea sa cum să-şi deruleze afacerile.

Combatanţii sunt recrutaţi, în general, din toate straturile societăţii israeliene - doctori, avocaţi, ingineri, academicienni oameni care doresc să-şi sacrifice patru ani din viaţă pentru a-şi servi patria. Familiile lor primesc în această perioadă, în compensaţie, un salariu israelian mediu, dar în conturile combatanţilor se depune o anumită sumă de bani pentru activitatea desfăşurată în exterior. La sfârşitul celor 4 ani ei vor avea 20.000 - 30.000 de dolari în acest cont .

Combatanţii nu au ca sarcină culegerea de informaţii .

nici măcar simple observaţii directe asupra mişcărilor de trupe, pregătirea spitalelor pentru război -, dar ei culeg „esenţe" de informaţii, care înseamnă studierea atentă a mersului economiei, zvonurilor, stării de spirit, moralităţii societăţii respective etc. Ei se pot deplasa nestingherit şi pot observa aceste lucruri fără a se expune vreunui pericol real. Ei nu transmit prin radio rapoartele din „ţara ţintă" dar, uneori, trimit acolo unele lucruri - bani, mesaje, în structurile de rezistenţă ale multor poduri din ţările arabe au fost plasate bombe în perioada construirii acestora de către combatanţi. Toţi combatanţii sunt instruiţi în tehnica distrugerilor, în cazul unui război aceste poduri pot fi uşor aruncate în aer de un

combatant trimis să detoneze încărcăturile explozive..."

După trei ani de „studii" şi „antrenamente", Victor Ostrovsky devenise un adevărat „katsa" şi şi-a luat zborul.

Un zbor nenorocit care-i va arde aripile.

Agentul ăsta gândea mai mult decât se cuvine. Şi gândea periculos. I se părea, de pildă, că megalomania pusese stăpânire pe Mossad. Lui Ostrovsky nu-i plăcea „acest sentiment că poți face orice vrei, cui vrei, atât cât vrei pentru că ai putere să o faci".

Sfidarea oricărei ordini morale, şi a sentimentului uman, avea să atragă atenția Ostrovsky, sunt un rezultat direct al megalomaniei care caracterizează modul de acțiune al Mossadului.

Israelul se află în fața celei mai mari amenințări din toate timpurile. Acest lucru poate scăpa oricărui control. In Israel încă se mai maltratează palestinienii, iar şeful guvernului spune: „Ei ne fac să fim cruzi. Ei ne forțează să lovim copiiNu sunt îngrozitori?" Iată ce se întâmplă după ani şi ani de secretomanie; de „noi avem dreptate", „oricum dreptatea este de partea noastră"; de dezinformare deliberată a autorităților; de justificare a violenței şi lipsei de umanitate prin înşelarea propriului popor, sau, după cum spune lozinca Mossadului, „prin înşelăciune".

Este o boală care a început cu Mossadul şi s-a răspândit în guvern şi de acolo în jos, în cea mai mare parte a societăți[1] israeliene, susține Ostrovsky. Sunt mulți oameni în interiorul

Israelului, care protestează împotriva acestei tendințe, dar vocile lor nu sunt auzite. Şi, cu fiecare pas în jos, devine mai uşor să repeți, ceea ce ai mai făcut şi tot mai greu să te opreşti".

Când un agent secret începe să aibă asemenea gânduri, sfârşitul lui e pe-aproape.

E greu de înțeles, exact, ce s-a întâmplat cu Ostrovsky, cum a eşuat şi de ce, cuprins de frică, dar şi dezamăgit, a decis să fugă şi, din ascunzătoarea unde s-a pitit, a deschis focul asupra Mossadului.

O asemenea poveste este unică în istoria Mossadului.

Sfârşitul carierei sale de agent s-a declanşat în Cipru.

Dar fricțiunile apăruseră cu mult înainte. Povesteşte Ostrovsky :

„Problemele mele începuseră încă de pe vremea când eram cadet, dar instructorii speraseră, probabil, că eu am să cresc şi am să mă adaptez mai bine la sistem, mărturiseşte Ostrovsky. Eram potrivit pentru munca aceasta şi se investise mult în mine. Nu toți erau împotriva mea, aşa că a trebuit să treacă ceva timp pentru a se ajunge la momentul în care s-a hotărât, în cele din urmă, că mai mult le aduceam necazuri, decât foloase. Se pare că fricțiunile mele cu Jerry au pus capacul. Era mai mult decât clar că el avea ceva împotriva mea.

în mod evident, Mossadul nu apreciază oamenii care îşi pun întrebări despre sistem sau despre cei care-l conduc. Sunt preferați oamenii cuminți care acceptă regimul, aşa cum este şi, chiar îl folosesc în propriul avantaj. Atâta timp cât nu se dezechilibrează barca, nimănui nu pare să-i pese de ceva".

Dar barca se dezechilibrase în clipa eşuării acțiunii din Cipru. „Misiunea mea era de intermediere într-o acțiune aflată deja în plină desfăşurare, relatează Ostrovsky. Cunoşteam puține detalii, dar urma să mă întâlnesc cu un bărbat cu care să stabilesc un sistem prin care el să poată primi diverse echipamente explozive în Europa. Nu ştiam nici măcar numele Persoanei. Era european şi în Cipru avea legături cu OEP, făcând, totodată, şi afaceri cu arme. Scopul misiunii era de a curma toate acestea din faşă. Cei care cumpărau de la acel tip ^erau negustori de arme şi consideram că dacă puteam pune mâna pe ei s-ar fi crezut că fracțiuni ale OEP îi trădaseră...

Indivizii în cauză au fost prinşi în flagrant-delict de Poliția belgiană în timp ce încercau să ia maşina, inclusiv omul

căruia eu îi dădusem cheile, în ziua de 2 februarie 1986. Mai mult de o sută de kilograme de exploziv plastic şi între 200 3000 detonatoare au fost confiscate cu acel prilej.

După aceasta, eram gata să plec acasă. Nu am înțeles că, de fapt, fusesem trimis în Cipru pentru cu totul altceva - pentru a fi introdus într-o acțiune despre care nu ştiam aproape nimic, îmi formasem o părere vagă datorită faptului că lucrasem pe computerul Mossadului.

Conform noilor ordine pe care le-am primit, trebuia să nu mă mişc din hotel şi să aştept telefonul unui combatant Metsada, care supraveghea aeroportul din Tripoli, în Libia.

Mesajul cifrat era: „Puii au zburat din colivie". Imediat ce-l primeam, urma să repet la o ministație portabilă, acelaşi mesaj, la fiecare 15 secunde. Mesajul urma să fie recepționat de o vedetă torpiloare israeliană şi retransmis forțelor aeriene israeliene, care aveau deja aparate în aer, aşteptând să execute manevra de a obliga un avion libian, de tipul Gulfstream 11, turbo-jet, să aterizeze în Israel.

„Puişorii" în cauză erau câțiva dintre cei mai duri şi, în acelaşi timp, cei mai căutați terorişti OEP din întreaga lume, şi anume: Abu Khaled Amli, Abu Aii Mustafa, Abdul Fatah Ghamen şi Arabi Awad Ahmed Djibril, comandantul Frontului Popular pentru Eliberarea Palestinei. Djibril era cel care organizase şi executase acțiuni de piraterie împotriva navei „Achille Lauro" şi care îl speriase atât de tare pe colonelul american Oliver North, încât acesta îşi cumpărase un sistem de securitate foarte scump pentru a-şi proteja locuința...

Desigur că Mossadul urmărea atent evenimentele. Aşa cum, de altfel, palestinienii presupuneau că vor face. Astfel, s-a „scurs" informația că liderii OEP plănuiau să plece devreme cu avionul lor, zburând deasupra coastei sud-estice a Ciprului, către Damasc. Mossadul avea doi agenți, care nu se cunoşteau unul pe altul - cum era şi normal - şi care păstrau permanent un contact telefonic. Unul supraveghea aeroportul. El trebuia să-i vadă pe cei în cauză urcându-se la bordul avionului şi decolând, după care să comunice acest lucru celui de-al doilea agent. Acesta urma să-mi telefoneze mie, după care eu aş fi retransmis mesajul prin stație către vedeta torpiloare.

Intrasem în Cipru sub numele de Jason Burton. Parcursesem jumătate de drum cu o vedetă transportoare, de tipul P.T., apoi un iacht particular, care mă luase din port. Aveam viza de intrare în Cipru aplicată pe paşaportul meu ca şi cum aş fi sosit cu avionul.

Era frig şi vânt, din care cauză nu erau prea mulţi turişti prin preajmă. Erau, totuşi, nişte palestinieni care stăteau în acelaşi hotel cu mine. După ce îmi terminam misiunea, care nu consta decât în aşteptarea acelui telefon, nu prea mai aveam ce face. Puteam ieşi din cameră, dar nu puteam părăsi hotelul, aşa că am lăsat vorbă la recepţie, ca atunci când voi fi căutat la telefon să mi se dea legătura acolo unde mă găseam.

Era în seara de 3 februarie 1986, când am remarcat un bărbat în holul hotelului. Era foarte bine îmbrăcat, avea ochelari cu rame de aur şi trei inele mari de aur pe mâna dreaptă. Purta barbişon şi mustaţă şi părea să aibă în jur de 45 de ani. Părul său negru începuse să încărunţească. Purta pantofi scumpi din piele şi un costum bine croit, din stofa de lână de cea mai bună calitate.

Stătea în hol având în faţă o revistă arabă, dar am putut observa că, de fapt, răsfoia un „Playboy", ascuns în interiorul revistei. L-am ghicit imediat că este arab şi mi-am dat seama că se credea o persoană importantă. Mi-am zis: „Ce dracu, tot nam nimic de făcut, ce-ar fi să încerc un contact[1]?"

L-am abordat direct. M-am dus către el şi i-am spus în engleză: „Vă deranjează dacă mă uit şi eu la posterul din mijloc?"

„Poftim?" - m-a întrebat într-o engleză cu un pronunţat accent străin.

„Mă refer la poza fetei din mijlocul revistei".

A râs şi apoi mi-a arătat-o. M-am prezentat ca fiind un orn de afaceri englez, care trăieşte cea mai mare parte a vieţii în Canada. Am avut o discuţie foarte prietenească şi după un timp aro hotărât să cinăm împreună. Omul era un palestinian care frâia în Aman şi, la fel ca şi „dublura mea", se ocupa de ^port-export. îi plăcea să bea, astfel că după cină ne-am dus la bar, unde, în cele din urmă s-a îmbătat.

între timp mi-am exprimat întreaga compasiune pentru cauza palestiniană. Am menţionat chiar şi pierderea unei sume

mari de bani pentru un transport spre Beirut, din cauza războiului. „Afurisiţii de jidani" - am zis.

Omul a continuat să-mi vorbească despre afacerile pe care le făcea în Libia şi, în cele din urmă, stimulat de atitudinea mea prietenoasă, dar şi de băutură, mi-a zis: „Suntem pe cale să-i facem pe jidani să mănânce căcat mâine".

„Grozav, grozav. Şi cum o să faceţi?"

„Am aflat de la o sursă de-a noastră că Israelul urmăreşte această întâlnire a OEP cu Kadhaffl. Suntem gata să facem o şmecherie la aeroport. Israelienii cred că toţi liderii OEP

vor pleca împreună, cu acest avion. Dar n-are să fie aşa".

Mă străduiam să rămân calm. Nu mi se ceruse să ani vreo inițiativă de contact, dar trebuia să fac ceva. în cele din urmă, după ora unu, l-am părăsit pe „prietenul" meu şi am mers în cameră pentru a comanda o convorbire telefonică, la un număr de urgență. L-am cerut pe Ițik.

„Nu poate fi găsit. E ocupat".

„Trebuie să vorbesc cu el. Este o urgență. Voi vorbi cu şeful Țometului".

„îmi pare rău, este de asemenea, ocupat".

Mă identificasem ca ofițer operativ, dându-mi numele de cod, dar, incredibil, nu mi-au făcut legătura. L-am sunat pe Arale Sherf, acasă, dar nici el nu era. Apoi, l-am chemat pe un prieten care lucra la serviciul de informații al marinei şi l-am rugat să mă pună în legătură cu locul în care se aflau adunați toți şefii lui, respectiv o încăpere de unde se conduceau operațiunile navale pregătite la Unitatea 8200, aflată într-o bază aeriană din Galii.

Foarte sigur pe el, Ițik a venit la telefon. „De ce mă cauți aici?"

„Ascultați. Toată povestea este o capcană. Tipii aceia nu vor pleca toți cu acelaşi avion".

„De unde ştii asta?"

I-am povestit. Dar Ițik mi-a răspuns: „Asta seamănă a dezinformare. Şi, pe deasupra, n-aveai aprobarea să realizezi un contact".

„N-ar fi trebuit să te chem pe tine. E ridicol". De-acui» țipam unul la altul.

„Ascultă, noi ştim ce trebuie să facem. Aşa că, tu fă-ți treaba ta. Mai ştii ce misiune ai?"

„Da, ştiu. Doar aşa, am vrut să ştii şi tu ce am spus".

„Bine, acum fă-ți treaba".

N-am dormit toată noaptea, dar către prânz, a doua zi, în sfârşit, mesajul aşteptat a sosit. „Puişorii au zburat din colivie".

Dar, din păcate pentru MOSSAD, ei nu zburaseră. Totuşi, eu am transmis mesajul imediat, apoi am părăsit hotelul, am coborât în port, m-am urcat la bordul unui iacht particular care m-a transportat până la o vedetă P.T. care mă aştepta să mă ducă înapoi în Israel."

în acea zi de 4 februarie, israelienii au obligat avionul particular să aterizeze la baza aeriană Ramat David, lângă Haifa. Dar în locul marilor nume ale OEP, cei nouă pasageri erau oficiali de rang inferior din Siria şi Liban. O situație stânjenitoare pe plan internațional, atât pentru Israel, cât şi pentru MOSSAD. Patru ore mai târziu li s-a permis să plece, dar nu înainte ca Djibril să țină o conferință de presă la care a spus: „Spuneți oamenilor să nu urce la bordurile avioanelor americane sau israeliene. De acum înainte nu vom avea nici un fel de respect pentru cei care folosesc aceste avioane".

La Damasc, ministrul sirian de Externe, Farouk al Shara, a cerut convocarea de urgență a Consiliului de Securitate al ONU. Consiliul s-a întrunit chiar în săptămâna aceea, dar Statele Unite s-au opus adoptării unei rezoluții de condamnare a Israelului.

în Siria, generalul-maior Hikmat Shehabi, şeful de Stat Major al armatei, a spus: „Noi

vom răspunde acestei crime, învățându-i pe cei care au comis-o, o lecție pe care nu o vor uita. Vom alege metoda, timpul şi locul". Kadhaffi a anunțat, apoi, că el a ordonat forțelor sale aeriene să intercepteze Avioanele civile israeliene deasupra Mediteranei, să le oblige să aterizeze în Libia, pentru a verifica dacă nu sunt „terorişti ^raelieni" la bord. Libia a condamnat, de asemenea, Flota a * I-a americană pentru rolul jucat în această operațiune.

Jenat, primul ministru Shimon Peres, a declarat în fața Comisiei Parlamentare pentru Apărare şi Relații Externe că, datorită existenței unor informații conform cărora la bordul avionului s-ar afla o personalitate de seamă a OEP, „am decis

să verificăm dacă se află într-adevăr în avion. Informațiile au fost de natură să ne ofere temeiuri pentru a lua măsura interceptării, dar s-au dovedit a fi o greşeală".

Ministrul Apărării, Itzhak Rabin, a spus: „Noi n-am găsit ce speram să găsim".

în timp ce toate acestea se derulau, eu eram încă la bordul vedetei care naviga spre casă. Am aflat curând că şefii Mossadului mă învinuiau pe mine de această nenorocire şi, pentru a fi siguri că eu n-am să fiu de față ca să mă pot apăra, căpitanul vedetei, un om pe care-l cunoşteam din perioada serviciului meu ca ofițer în marină, a primit ordin să simuleze nişte „probleme cu motorul", la aproape 11 mile de Haifa.

Când nava s-a oprit, îmi beam cafeaua. L-am întrebat pe căpitan ce anume se întâmplă.

„Am fost anunțat că am «defecțiune la motor»,, - mi-a spus.

Am stat acolo două zile. Nu mi s-a permis să folosesc radioul pentru comunicări... Am început să-i explic ce se întâmplase, dar el mi-a tăiat-o: „Nu vreau să aud nimic".

Am tot încercat să-i vorbesc lui Nahum Admony, şeful Mossadului, dar el n-a vrut să stea de vorbă cu mine. Apoi, am fost sfătuit de atotputernicul şef Amiran Arnon, că ar fi bine să mă retrag. Mi-a recomandat să-mi dau demisia. I-am răspuns că n-am de gând să demisionez şi Arnon a zis: „Foarte bine, atunci ai să-ți primeşti plata".

M-am dus la Riff şi i-am spus că insist să vorbesc cu Admony, la care Riff mi-a răspuns: „Nu numai că nu vrea să-ți vorbească, dar doreşte să nu cumva să-l opreşti pe coridor sau în lift. Şi dacă încerci să o faci în afara clădirii, va considera aceasta ca un atac la persoană". Ceea ce însemna că cei din garda lui personală aveau să deschidă focul.

I-am vorbit lui Sherf, care mi-a spus că nici el nu mai putea face nimic.

- „Dar totul este o înscenare", am spus.

- „Nu contează. Nu poți face nimic", mi-a replicat Sherf.

- Am renunțat. Era ultima săptămână a lunii martie 1986.

în ziua următoare un prieten de-al meu din marină m-a sunat sa mă întrebe de ce dosarul meu fusese luat din locul special unde

1

erau dosarele celor din MOSSAD care nu puteau fi mobilizați ca rezerviști obișnuiți.

în mod normal, când părăsești Mossadul, dosarul tău este reintrodus în evidențele rezerviștilor, dar cu mențiunea că aceste persoane nu pot fi folosite în prima linie a frontului.

Aceasta deoarece știu prea multe. Și așa, prietenul meu, neavizat asupra problemelor Mossadului, se întreba pentru ce dosarul meu fusese transferat. El presupunea că eu cerusem acest lucru, pentru că, în mod obișnuit, de abia la cinci sau șase luni după ce ieși din MOSSAD îți este transferat dosarul.

Oricum aș fi plecat într-o zi. Ceea ce era mai rău, dosarul cuprindea o cerere de a fi transferat ca ofițer de legătură pe lângă Armata libaneză de Sud, un fel de bilet de călătorie pe lumea cealaltă pentru un ex-ofițer MOSSAD.

M-am gândit că se mersese prea departe. Așa că am vorbit cu soția mea, Bella, mi-am strâns lucrurile, am luat cursa Tower Air, zborul Charter spre Londra, apoi cu TWA spre New York. După câteva zile petrecute acolo, am plecat să-mi văd tatăl în Omaha".

Ostrovsky relatează acest incident tehnic cu mult patos, explicabil pentru că el îi va schimba tot cursul vieții. Un incident tehnic care s-ar fi putut aplana într-o discuție „ca între bărbați", poate o dojana, o admonestare mai severă, dar n-a fost să fie așa. Ostrovsky a dezvoltat o adevărată paranoie a „lichidării" sale care l-a condus spre gestul necugetat al fugii.

Oricine în locul său ar fi intrat sub pământ, s-ar fi volatilizat în atmosferă, și-ar fi făcut operații plastice, să se lepede de identitatea ofițerului Mossad care a dezertat, inconștient însă, Victor Ostrovsky dă interviuri și scrie cărți. Care nu sunt deloc simpatice la adresa Israelului și a Mossad-ului.

în epilogul cărții „Mossad Top Secret. Devenirea și sfârșitul unui agent Mossad", Ostrovsky ia apărarea extremismului palestinian: „Intifada, precum și sfidarea oricărei ordini morale și a sentimentului uman sunt un rezultat direct al megalomaniei care caracterizează modul de acțiune al Mossadului. De aici încep toate." După Ostrovsky, nu refuzul palestinian de a se împăca cu existența statului Israel este cauza impasului politic, ci „violența israeliană". Spunea un responsabil

Mossad: „ să mulțumească netotul că n-a resimțit pe propria-i piele această violență..."

De frică, Ostrovsky a încălcat legământul său cu Mossad-ul, „Legământul tăcerii". Din acea clipă el a devenit ținta"killerilor" Mossad-ului.

Se pare că ulterior, prim-miniștrii Itzhak Shamir și Itzhak Rabin, l-au tăiat pe Ostrovsky de pe lista celor care trebuie suprimați. Așa s-ar explica rămânerea sa în viață.

De altfel, Ostrovsky a declarat în ultima vreme că regretul său este sincer.

- Știu că multă lume nu mă crede, a declarat el unui ziarist israelian, și n-am nici o șansă să fiu iertat. Am ajuns la concluzia că am comis o mare greșeală.

Ostrovsky îşi menţine însă versiunea că a fost împins de o clică din interiorul Mossadului, care a vrut în acest fel să oblige autorităţile guvernamentale să intensifice controlul asupra instituţiei. El refuză să mărturisească faptul că a publicat minciuni în cărţile sale.

Recent, Ostrovsky s-a adresat abonaţilor de la Internet, cerându-le să-i raporteze orice acţiune care li se pare legată de serviciile secrete israeliene. O dovadă în plus că războiul lui Victor Ostrovsky împotriva Mossadului nu a încetat...

Marţi 15 octombrie 1996, la ora 11 noaptea, casa lui Ostrovsky din Ottawa, Canada, a luat foc din senin. Poliţia canadiană a presupus că un aparat electric a fost uitat în priză.

Dar Ostrovsky a declarat că în casă nu avea nici un aparat electric. Tot interiorul casei a ars, inclusiv computerul în care se afla noua sa carte despre acţiunile Mossadului.

- „Sunt convins că există în Israel mulţi care s-au bucurat că mi-a ars casa, a declarat Ostrovsky. Ei vor spune:

„foarte bine, uite, a primit ceea ce merită". Sper însă din toată inima că Mossadul n-are nici un amestec. Nu vreau să mă reîntorc la acele zile de început când trăiam cu frica de a nu atenta cineva la viaţa mea".

Mossadul nu l-a lichidat pe Ostrovsky. L-a condamnat însă ca pe veci să nu aibă linişte şi securitate...

1

Capitolul 33

***BĂIEȚII RĂI AI FUNDAMENTALISMULVI* EXTREMIST EVREIESC**

Pe o colină plată care domină Ierusalimul, în urmă cu 2.000 de ani se înalță Templul lui Solomon, locul cel mai sfânt al evreilor, în anii 70 după Hristos, romanii l-au incendiat şi l-au prădat. Ruinele Marelui Templu mai puteau fi văzute până în secolul 7 când armatele profetului Mahomed au invadat Palestina. Acolo, unde altădată se înălța Templul Sfânt al evreilor, arabii au ridicat Moscheea Al Aqsa şi Moscheea Omar, devenite locuri sfinte ale Islamului. După tradiția islamică, în interiorul Moscheei Omar se aflã stânca de pe care profetul Mohamed s-a înălțat la cer, cu calul său cu tot.

Evreilor, conform legii halahice, le este interzis să reconstruiască Marele Templu până ce nu va veni Mesia. Dar cum îl vor reconstrui, când Mesia va veni, dacă Muntele Templului este ocupat de cele două moschei arabe?

Extremiştii evrei au visat şi chiar au încercat uneori să distrugă moscheile, în vara lui 1978, forțele polițieneşti şi de securitate israeliene au descins în locuința lui loel Lerner, în oraşul vechi al Ierusalimului. Pe acoperişul casei s-a descoperit o ascunzătoare cu material exploziv şi armament, în aceeaşi noapte, poliția a efectuat descinderi în alte nouă case din Ierusalim, arestându-i pe subordonații şi „elevii" lui Lerner, toți membri în organizația subversivă „Gal" („Mântuirea Israelului, organizația de apărare a lehudei"). Aceste arestări au zădărnicit un complot care urmărea aruncarea în aer a moscheilor de pe Muntele Templului.

Lerner s-a născut în Brooklyn, în anii celui de-al II-lea Război Mondial, şi a crescut într-o familie nereligioasă. Familia sa a peregrinat între Africa de Sud şi Statele Unite. A

venit în Israel la vârsta de 19 ani, a studiat la Universitatea Ebraică şi a devenit religios, în anii '60 s-a stabilit la Kiriat Şmona, unde a pus bazele liceului religios. După câțiva ani a revenit la Ierusalim şi a predat la ieşiva-liceu „Nativ Meir". Şia început cariera religioasă în Partidul Național Religios, dar a fost foarte repede dezamăgit de poziția moderată a lui Zevulun Hamer şi lehuda ben Meir, conducătorii partidului. Orientarea sa de dreapta l-a condus spre mişcarea „Kah" a lui Meir Kahana. în scurt timp a fost cooptat în secretariatul pe țară al mişcării. El a fost acela care l-a învățat ebraica pe rabinul extremist ameican Kahana, a tradus multe articole şi cărțile acestuia, dar deseori avea dispute grele cu el.

A fost arestat pentru prima oară la sfârşitul lui '74, în urma unor acțiuni ale organizației extremiste „Kah" împotriva misionarilor creştini. La o percheziție în locuința sa s-au găsit hârtii de scris cu antetul: „Planuri şi idei în vederea împiedicării retragerii din Sinai şi din lehuda şi Şomron, dacă se va semna un acord de pace". Printre „idei" se număra şi aruncarea în aer a moscheelor de pe Muntele Templului.

De la „Războiul de şase Zile" până în prezent, s-au comis şase tentative de aruncare în aer a moscheii Al Aqsa de pe Muntele Templului (construită, după unele evidențe, pe

locul Sfintei Sfintelor din Templul de la Ierusalim). „Este muntele cărbunilor care ard mocnit. Focul nu s-a stins niciodată acolo. E de ajuns o scânteie pentru ca flăcările să izbucnească din nou", spune Nadav Şragai (autorul cărţii „Muntele disputei"). „Muntele Templului a devenit un instrument cu ajutorul căruia diferite mişcări şi indivizi speră să torpileze acordurile de pace. Temerile acestea există mai ales astăzi, în perioada tratativelor de pace, când populaţia extremistă de dreapta este dispusă la orice", scrie autorul.

Printre aceşti extremişti de dreapta se afla şi Lerner, care deşi arestat în '74, din închisoare, şi-a continuat activitatea subversivă. El a fost întemeietorul mişcării „Gal" care avea drept scop principal comiterea unui sabotaj de mari proporţii pŞ Muntele Templului, în acest scop a atras câţiva tineri religios[1] cu minţi înfierbântate şi a organizat o „tabără" de instrucţi[6]

militară în regiunea Beit Şemeş.

•• ---

Scopul? De a schimba regimul din Israel şi de a arunca în aer Moscheile - după cum a mărturisit Lerner la proces. El a mai spus că în mişcarea sa au fost implicaţi şi deputaţi religioşi, ba chiar şi un ministru.

Serviciile secrete israeliene, care reuşiseră să infiltreze un „ciripitor" în rândurile organizaţiei „Gal" a lui Lerner, au acţionat rapid. Joel Lerner a fost arestat şi odată cu el au fost arestaţi Armond Azran, ofiţer activ în Ţahal, care furniza mişcării materialele de sabotaj împreună cu încă opt minori „soldaţi" (cum erau numiţi).

Lerner a fost condamnat la trei ani de detenţie, Armond Azran la 18 luni, dar după cum susţine Şragai, „poliţia nu a reuşit să desluşească până la capăt misterul mişcării Gal", multe din planurile sale rămânând în vigoare până astăzi".

în iunie 1967, imediat după încheierea „Războiului de şase Zile" a fost zădărnicită o nouă tentativă, de data asta, nu atribuită unei organizaţii subversive, ci conducerii rabinului militar în frunte cu rabinul-şef al Armatei, Şlomo Goren. El lea povestit ofiţerilor din rabinatul militar că a discutat proiectul cu ministrul Apărării, Moşe Dayan, în prezenţa şefului Marelui Stat Major, Itzhac Rabin. Ulterior, el a negat că ar fi avut asemenea intenţii. Şragai deţinea o casetă care confirmă existenţa acestui proiect.

Imediat după război, însă, Moşe Dayan a ordonat să se înlăture drapelul israelian de pe moscheea El Aqsa, stabilind status quo-ul privitor la relaţiile dintre evrei şi musulmani pe Muntele Templului.

Motivaţiile unor atentate pe Muntele Templului sunt multiple: există un grup de extremişti evrei care vor să distrugă moscheile din răzbunare. Un alt grup îşi bazează motivaţiile pe scrieri din Kabala; aceştia sunt rabinii Mordehai Atia şi Shalom Sharabi, deosebit de respectaţi la Ierusalim. In fine, al treilea STUP reprezintă pe cei care vor să se comită un asemenea [a]tentat în scopul de a torpila tratativele de pace.

Grupările teroriste evreieşti care acţionează din cauze ideologice sunt uşor de descoperit. Acestea sunt şi mai puţin Periculoase, fiindcă îşi fac publice teoriile. Periculoşi sunt indivizii care au obsesii în această privinţă, şi pe care serviciile

israeliene de securitate nu au cum să-i descopere înainte de comiterea faptei. Unii vin din afara granițelor țării.

Primul obsedat care a încercat să comită un atentat a fost Michel Denis, care a dat foc moscheei Al Aqsa şi a fost arestat în 1969. în 1982, un alt psihopat, Alan Godman, un evreu originar din Australia, a pătruns înarmat pe Muntele Templului, având explozibil asupra sa şi fost descoperit întâmplător, cu câteva minute înainte de a plasa şarja.

Gherşon Salomon, astăzi şeful mişcării „Credincioşii Muntelui Templului", a fost în 1976 membru al Comisiei politice a Partidului de dreapta „Herut" şi în această calitate a cerut ca mişcarea să-şi asume hotărârea de a intra în posesia Muntelui Templului. După o dispută cu Menahem Begin, el a părăsit partidul.

Mossad-ul a fost dintotdeauna îngrijorat de activitatea extremiştilor evrei care vin din străinătate. O unitate specială a Mossad-ului se ocupă în mod exclusiv de ei. Dar nenorocirea poate oricând să lovească...

Cei care în numele lui Dumnezeu nu au nici un Dumnezeu

„Eu, Israel, şi cu vărul meu Ismal, nu ne iubim. In illo tempore, cândva, tare de mult, tatăl nostru, Patriarhul Avraam, l-a alungat pe Ismael din casă, dar ne-a lăsat să trăim amândoi, pe aceeaşi bucățică de pământ care s-a numit Palestina. Eu, Israel, şi cu vărul meu Ismael, ne-am certat şi ne-am bătut multă vreme, până ce alții au decis, în 1947, să ne despartă şi ONU ne-a dat fiecăruia o țară, împărțind Palestina în două. Eu, Israel, m-am mulțumit cu ce mi s-a dat; dar vărul meu Ismael sa supărat şi a pornit război împotriva lui Israel. Bineînțeles că a pierdut şi multe nenorociri s-au abătut asupra lui Ismael.

Astăzi, Ismael, obosit de războaie, vrea ce i s-a dat odinioară, *o* jumătate de țară, dar Israel nu prea mai vrea să i-o dea".

Aşa ar putea fi rezumat sângerosul conflict israelianopalestinian. Bineînțeles, fiecare parte are o altă versiune.

Dreapta extremistă este credincioasă devizei „Israelului Mare", aşa cum a gândit-o şi pentru care au luptat fondatorii partidului revizionist Zeev Jabotinski şi Menahem Begin. „Israelul Mare

1

ISTORIA SERVICIILOR SECRETE ISRAELIENE

1

înseamnă Israelul biblic, Israelul istoric, care se întindea, cel puțin, de la Marea Mediterană dincolo de răul Iordan.

Un ideal susținut şi de cei 200.000 de colonişti care trăiesc în coloniile agricole, şi mai puțin agricole, implantate pe teritoriile palestiniene ocupate după „Războiul de şase Zile" din 1967.

Plaga extremistă a lovit din cele mai vechi timpuri neamul evreiesc. Extremiştii evrei au distrus Ierusalimul în anul '70, nu cohortele romane. De ei, de fanaticii Israelului biblic şi istoric, se tem astăzi serviciile secrete israeliene. Şabakul rezumă anual, într-un Raport secret, problemele-cheie ale anului în curs.

Raportul serviciilor secrete interne pentru anul 1998 era destul de alarmant: pentru prima oară în istoria Israelului, Şabak dezvăluia existența unor grupări extremiste evreieşti în societatea israeliană, pregătite să acționeze în mod violent, până chiar la folosirea ilegală a armelor.

Ariei Sharon - general, ministru al Apărării, prim-ministru

Conflicte armate ar putea izbucni între aceste grupări extremiste şi Guvernul legal al țării.

Nu era exclusă nici prognoza folosirii armelor în ciocniri Jfttre diferite grupări israeliene. Nu era vorba de pericolul 1;2bucnirii unui război civil, ci mai degrabă de posibilitatea *°losirii armelor ca mijloc de presiune politică.

Raportul Şabak pentru anul 1998 aprecia că toate aceste fenomene negative şi

periculoase sunt rezultatul incertitudinii procesului de pace cu palestinienii şi cu Siria şi al fisurii care se adânceşte în sânul poporului israelian. Retragerea armatelor israeliene din şapte oraşe palestiniene, din Gaza şi din cea mai mare parte a Hebron-ului, a creat o nouă situație politică şi de securitate în regiune.

Opiniile şi crezurile s-au radicalizat, iar numărul fanaticilor extremişti evrei a crescut considerabil. Această tenebroasă lume a fanaticilor extremişti l-a născut pe Igal Amir, asasinul fostului prim-ministru Itzhak Rabin.

Premierul Ariei Sharon a fost amenințat că există im glonte şi pentru el. Dar amenințările unor dereglați mintal nu fac politica unei țări.

După asasinarea lui Itzhak Rabin, Procuratura statului a înființat o echipă secretă care se ocupă de „Incitare" şi „Revoltă". „Este vorba de o echipă destinată să lovească în adversarii politici, şi să aplice linia „fratelui cel mare". Lui Mc Carthy i-ar fi plăcut asta", a comentat avocatul Ghidi Freuhstuck într-un articol publicat în ziarul coloniştilor „Nekuda".

„Procuratura şi poliția n-au făcut destul", a susținut Mihael Karpin în filmul lui documentar despre incitarea care a precedat actul asasinării lui Rabin, între cele două tabere se plasează avocata Talia Sason, şefa echipei înființate în scopul de a trata problemele de „Incitare" şi „Revoltă", în afară de ea, membrii în această echipă sunt reprezentanți ai Şabak-ului, Mossad-ului, ai Poliției şi ai Armatei. Sason este pusă în situația de a manevra pe segmentul subțire dintre libertatea de exprimare şi pericolul care pândeşte democrația israeliană, între recunoaşterea faptului că în Israel s-a comis deja un asasinat *pe* fond politic, şi întrebarea dacă recurgerea la justiție este calea cea mai corectă, în cazuri de acest gen. Până şi „Asociația pentru drepturile omului" a avertizat în raportul ei anual asupra pericolului unor acțiuni extremiste împotriva fruntaşilor politici.

Decizia de a se înființa o asemenea echipă a fost luată de Guvern la sfârşitul anului 1995. în cursul lui 1996, echipa a înaintat mai mult de 20 de acte de acuzare privitoare la incitare şi revoltă. Timp îndelungat, activitatea ei a fost secretă, *i&*

1

existența acestei echipe s-a descoperit întâmplător. Sason, care fusese însărcinată să urmărească şi ancheta în privința afacerii Bar On, a fost prezentată ziariştilor cu titlul de „şefa a echipei de aplicare a legilor împotriva infracțiunilor de incitare şi revoltă". Până în acel moment nu se ştiuse de existența unei asemenea echipe, şi când a fost rugată să explice în ce constă activitatea ei, a răspuns că este vorba de acțiuni secrete.

Procurarea Statului, Edna Arbel, nu i-a permis Taliei Sason să acorde un interviu pe această temă. Ea însăşi a fost dispusă să furnizeze informații vagi, despre modul în care acționează echipa: se întruneşte o dată la două săptămâni într-o şedință comună, în cursul căreia se prezintă dări se seamă privitoare la diferitele acțiuni, în cadrul şedințelor, reprezentantul Şabak-ului furnizează informații secrete, în cazuri periculoase şi deosebit de grave, se iau măsuri administrative.

Astfel, de exemplu, s-a decis menținerea în arest administrativ a lui Baruh Marzel (conducătorul organizației extremiste „Kahana Hai", interzisă de lege), în restul cazurilor au loc discuții privitoare la autenticitatea dovezilor. Acte de dare în judecată penală se

înaintează numai după consfătuiri între avocata Sason, Procurorul Statului şi Consilierul juridic al Guvernului.

Două evenimente centrale au dus la înfiinţarea echipei secrete: masacrul comis de Baruh Goldştein, în „Cripta Patriarhilor" din Hebron, dar mai ales asasinarea lui Itzhak Rabin. Imediat după masacrul din Cripta Patriarhilor, soldat cu moartea a zeci de arabi civili în timpul rugăciunii s-au lansat critici grave la adresa uşurinţei cu care procuratura a tratat Problema. Criticii au amintit de „Kahaniştii" de toate nuanţele care petrec zile şi nopţi în şir la mormântul criminalului, şi de mdustria de suveniruri care s-a dezvoltat în jurul acestui 'ftormânt. „O societate care ridică în slăvi criminali, nu poate sfârşi decât prin a produce noi criminali", au susţinut cei de stânga. Procuratura a tăcut. Nimeni n-a crezut că situaţia de la tfebron va ajunge la Kikar Malhei Israel. Nici măcar Armata, care a aprobat ridicarea monumentului lui Baruh Goldştein.

Sentimenul de înfrângere după uciderea lui Rabin a dus ^fiinţarea echipei care i-a cuprins în rândurile ei pe toţi cei are au eşuat, în acest caz. Şabak-ul, din punctul de vedere al

pazei, Poliţia, care n-a fost destul de eficientă şi Procuratura care a fost, ca întotdeauna, supraîncărcată de muncă.

în documentarul „Fapt" (prezentat pe Canalul 2 al televiziunii israeliene), Mihael Karpin a arătat într-o scenă un actor care interpreta rolul lui Igal Amir şi citea cartea „Eroul Baruh" în care este ridicat în slăvi Baruh Goldştein. Amir priveşte cartea şi porneşte spre Piaţa Maihei Israel. La un an după asasinarea lui Rabin, consilierul juridic al Guvernului din vremea respectivă, Ben Iair, a aprobat darea în judecată a celor patru persoane implicate în scrierea acestei cărţi sub învinuirea de incitare la rasism.

în actul de acuzare sunt citate parte din paragrafele inserate în carte, în care se descrie „miracolul înfăptuit în Cripta Patriarhilor" şi unde asasinul Goldştein este înfăţişat ca un sfânt.

Astăzi, coloniştii evrei văd câte un „turnător" sub fiecare copac, şi în spatele fiecărei coline câte un agent al Şabak-ului.

Suspiciunile permanente au devenit parte integrantă a vieţii de zi cu zi a organizaţiilor de extremă dreaptă.

Membii grupărilor fanatice ştiu foarte bine că Şabak-ul depune eforturi susţinute să infiltreze agenţi în rândurile lor.

Acesta este motivul pentru care suspiciunile faţă de o asemenea posibilitate devin uneori aproape isterice, în urma revenirii la suprafaţă a afacerii Avişai Raviv -agentul Mossad-ului infiltrat pe lângă Igal Amir (asasinul lui Itzhac Rabin) - spaima de Şabak a pătruns în colonii. La începutul anilor '80, când a fost descoperită organizaţia subversivă evreiască, s-a căutat aproape în toate coloniile un „agent al Şabak-ului" care transmite informaţii superiorilor săi.

Dezvăluirea faptului că la Kiriat Arba se organiza din nou o mişcare clandestină, în anii '90, a readus problema p[e] tapet. Din când în când, în lehuda şi Şomron se răspândesc poveşti dspre colonişti pe care Şabak-ul încearcă să-i recruteze în rândurile sale.

După masacrul din Cripta Patriarhilor, au circulat la Hebron şi Kiriat Arba zvonuri insistente că Şabak-ul încercat să recruteze un rabin cunoscut pentru concepţiile moderate. Dar omul neagă cu vehemenţă această afirmaţie, în Guş Eţion s-au răspândit zvonuri de acest gen, iar acurn &

II

I au luat un nou avânt, în 1998, necunoscuţi au scris cu litere tnari pe zidurile casei lui C. din Alon Şvut, cuvântul „ştinker" („Denunţător").

C. este conştient de zvonurile care circulă la adresa sa în ultimii ani. „Ştiu cu precizie şi cine lansează aceste zvonuri, dar nu există nici o legătură între ele şi realitate. Se susţine şi că sunt agent al fiscului, dar nu sunt", spune el.

Dov (Dubek) Weisntock din Alon Şvut, care şi-a pierdut fiul, pe Itzhak, în 1993 într-un atentat al teroriştilor din Hamas, este convins că zvonurile despre C. sunt cum nu se poate mai întemeiate. Nici în privinţa lui V., un alt locuitor din aşezare, nu e nici o îndoială că este agent al Şabak-ului. V. a părăsit în urmă cu doi ani aşezarea, după ce a fost deconspirat, C., în schimb, locuieşte încă acolo, dar urmează să părăsească în curând casa, din cauza boicotului împotriva lui.

Weinstock: „Au venit la mine oamenii şi mi-au spus: C.

este agent al Şabak-ului. Le-am răspuns să se gândească bine înainte de a lansa asemenea zvonuri. Dar, după ce C. în persoană mi-a mărturisit că studiază fotografia şi ar vrea să facă raite împreună cu mine, am început să-l suspectez".

Bănuielile i s-au întărit şi după ce a auzit de la un cunoscut al lui C. că acesta ar avea idei de stânga. „Mi s-a părut ciudat faptul că el ţine atât de mult să se integreze în rândurile noastre. Când am ridicat un cort de protest la Ierusalim împotriva vizitei lui Arafat pe Muntele Templului, el s-a oferit să rămână singur, tot Şabat-ul, în cort. Din cauza lui am fost eu nevoit să rămân de Sabat în afara casei", spune Weinstock. Dar el nu este dispus să dezvăluie dovezile pe care le-a adunat, după cum susţine, în privinţa adevărului despre C.

El susţine doar că acesta dă dovadă de un interes prea mare faţă de activităţile locuitorilor din Guş Eţion. „Nu de mult am Primit o informaţie, n-are importanţă de unde, care a confirmat bănuielile noastre", spune el.

C. continuă să nege cu tărie ceea ce i se impută. El
[Su]sţine că lucrează la nişte proiecte de mari proporţii la Kiriat
^rt>a, Hebron şi chiar Efrat şi că, dacă s-ar fi crezut despre el
Şa ceva, nimeni nu i-ar fi încredinţat asemenea proiecte, în
ţa faptului că se mută în altă localitate, C. spune că n-a această decizie din cauza

zvonurilor care circulă pe seama

lui, ci pentru că şi-a cumpărat o casă în alt loc încă din 1996.

„Dar voi continua să-mi conduc afacerile în Guş Eţion", spune.

Weinstock afirmă că deţine dovezi clare şi că V. este agent al Şabak-ului şi că se ştie de asta încă din 1989. „În perioada aceea ieşeam nopţile să punem steaguri israeliene la Bethleem. Prima acţiune de acest gen s-a încheiat cu bine. Dar când am ieşit a doua oară, ne aşteptau acolo soldaţii. Mi-am dat seama că cineva din rândurile noastre ne-a denunţat şi mi-am amintit că înainte de plecare. V. mi-a spus că trebuie să telefoneze de urgenţă acasă. Din momentul acela am început să am bănuieli. Pe măsură ce au trecut anii, bănuielile mele s-au intensificat, în 1991, înaintea venirii lui Rabin la putere, V. şi-a cumpărat un aparat video de filmat şi a început să filmeze manifestaţiile şi alte activităţi ale locuitorilor din Guş Eţion.

Când au început manifestaţiile coloniştilor şi blocarea şoselelor, în perioada Guvernului Rabin, el filma în mod permanent aceste manifestări. Nu l-am împiedicat, dar mi-am avertizat camarazii să se ferească de el. Au râs atunci de mine", spune el.

Weinstock mai povesteşte că cu câteva luni înaintea masacrului de la Cripta Patriarhilor, V. i-a telefonat pe neaşteptate şi i-a cerut să se întâlnească cu el înaintea intrării în Sabat. Asta s-a întâmplat cu numai trei ore după uciderea celor trei arabi la Tarkmia (crimă care nu a fost elucidată până în prezent). „Dar când am venit la el şi l-am întrebat pentru ce ma chemat, mi-a răspuns că a vrut doar să mă vadă. Abia după aceea mi-am dat seama că l-a trimis cineva să controleze unde anume mă aflam", spune Weistock.

V. este o personalitate cunoscută în Guş Eţion şi Efrat.

El a funcţionat un timp şi în Consiliul regional lehuda şi Şomron. După cum susţine Weinstock, el a vrut chiar să pătrundă în mişcarea „Emunim" întemeiată de rabinul Bem Alon, deputat din partea partidului extremist „Moledet".

„I-am avertizat pe membrii mişcării şi de data aceea am fost ascultat. V. n-a reuşit să pătrundă în mişcare, deşi şi"[a] oferit serviciile ca voluntar", afirmă Weinstock.

Dar şi V. neagă acuzaţiile: „Nu ştiu despre ce vorbiţi- E o aiureală. Mi se face o nedreptate. E ca şi cum s-ar spune ca sora mea e prostituată, deşi n-am nici o soră. De când a fc[s]

__J

ucis băiatul lui, Weinstock şi-a pierdut echilibrul, şi asta mă întristează", spune V.

Cu toate acestea, Weinstock continua să susţină că V. e agent al Mossad-ului. „Fenomenul agenţilor implantaţi în mijlocul extremiştilor evrei în lehuda şi Şomron este cunoscut, dar nu e foarte răspândit. Ştiu despre trei oameni care au desconspiraţi ca agenţi ai Şabak-ului. Unii au recunoscut chiar, dar nu vreau să pomenesc nume. Doi oameni mi-au mărturisit că se încearcă racolarea lor, iar un altul a recunoscut chiar că a avut o „scurtă idilă" cu Şabak-ul, dar în cele din urmă le-a dat răspuns negativ. Şabak-ul caută să racoleze oameni care să urmărească activitatea băieţilor din aşezările noastre. După aceea le încredinţează alte misiuni. Am discutat cândva cu comandantul Şabak-ului, Ami Ayalon. I-am spus că şi eu aş vrea ca Şabak-ul să lucreze bine şi nu sunt împotrivă să adune informaţii. Dar sunt împotriva faptului că aceşti oameni incită şi împing coloniştii să comită delicte, ca să aibă ce raporta", spune Aharon Domb, preşedintele Consiliului regional lehuda şi Şomron.

Domb e un grăsan, care se vrea simpatic. Pentru asta fusese ales Domb, să convingă cât mai multă lume că coloniile implantate în inima teritoriilor palestiniene sunt necesare securității Israelului.

„Război între frați?"

Avi Dichter

Aproape patru ani, Avi Dichter s-a aflat în fruntea serviciilor interne israeliene Şabak, ani deosebit de grei, anii Intifadei palestiniene şi ai atentatelor sinucigaşe. Dichter nu afişează crezuri politice, ideologice, nu s-a situat la „dreapta" sau la „stânga". A încercat doar să fie un foarte bun profesionist. Nu a dat atenție acuzațiile că-l interesează doar prezentul şi nu-l interesează viitorul, nu-l afectau aceste

critici, deoarece el a fost numit să reducă la minimum posibil terorismul palestinian, în domeniul lichidării responsabililor palestinieni inițiatori şi practicanți ai terorii, realizările lui Dichter au fost remarcabile. Comandantul Şabak a alertat Guvernul şi opinia publică asupra apariției unui nou front de luptă: fanatismul şi terorismul evreiesc. „Chiar şi în această alertă, modul de abordare este profesionist, departe de presiuni politice", scrie Simon Şiffer, analistul cotidianului ebraic „Iediot Aharonot". El adaugă: „Pentru Avi Dichter, terorismul e terorism şi nu are importanță ce naționalitate are criminalul, dacă e palestinian sau evreu". Vreme îndelungată, serviciile secrete israeliene n-au luat în seamă pericolul venit din direcția extremismului evreiesc şi nimeni nu a pus în discuție scenariul „atentatorului evreu solitar". La toate manifestațiile unde era prezenți conducătorii statului, ochii serviciilor secrete şi Poliției căutau „elementul arab sinucigaş". Asasinarea primului ministrul Itzhak Rabin a fost posibilă numai pentru că nimeni nu credea în apariția unui terorist evreu. Ce s-a întâmplat în Piața Malchei Israel din Tel Aviv n-a fost un eşec oarecare, ci prăbuşirea tragică a unei întregi concepții de securitate.

Serviciile secrete au eşuat în misiunea majoră de a proteja viața primului demnitar al Israelului.

După asasinarea lui Itzhak Rabin, eşecul din Piața Malchei Israel a fost studiat în cele mai fine detalii, au fost înființate noi unități speciale, a crescut considerabil numărul agenților care supraveghează extremismul evreiesc. Analiştii serviciilor speciale considerau reale posibilitățile repetării unei tentative asemănătoare la adresa premierului Ariei Sharon şi a altor demnitari, chiar şi izbucnirea unor conflicte armate între grupări extremiste fanatice evreieşti şi Guvernul legal al țăriiNu pericolul unui război civil era cel care ar fi amenințat Israelul la sfârşitul lui 2004, ci mai degrabă folosirea armelor ca un mijloc de presiune politică.

Se aprecia că toate aceste fenomene negative şi extrem de periculoase sunt rezultatul incertitudinii procesului de pace şi al fisurii care se adânceşte în societatea israeliană. „Planul de separare unilaterală de palestinieni" al lui Ariei Sharon a radicalizat lumea coloniştilor, ideea retragerii din Gaza şi *des*ființării/unor colonii i-a înnebunit pe mulți.

1

Mai mult ca niciodată serviciile speciale au început să încerce prin toate mijloacele să racoleze informatori din sânul coloniştilor şi al grupărilor extremiste evreieşti. Am mai scris cât de ermetice sunt aceste grupări, şi cât de suspicioşi au devenit coloniştii. Mai ales după deconspirarea agentului Şabak, Avişai Raviv, care lucra sub acoperire ca şef al unui grup extremist.

Concepţia după după care se va găsi întotdeauna un evreu care să-l denunţe pe evreul care intenţionează să comită un atentat împotriva altui evreu s-a dovedit falită. Astăzi, serviciile speciale se confruntă cu un sentiment de ostilitate şi a lipsei totale de cooperare nu numai din partea grupărilor extremiste evreieşti, ci şi a coloniştilor („mitnahalim"). Nu toţi coloniştii sunt fanatici, dar coloniile implantate în teritoriile palestiniene cucerite în Războiul de şase zile, din 1967, au devenit pepiniera extremismului

şi fundamentalismului evreiesc.

La 12 septembrie 2004, în Piaţa Zion din centrul Ierusalimului, zeci de mii de manifestanţi fanatici au jurat că nu-i vor permite premierului Ariei Sharon să evacueze vreo aşezare evreiască din teritoriile palestiniene. S-au auzit şi ameninţări cu moartea la adresa lui Sharon.

„Aceşti oameni ne împing la un „război între fraţi",,, a avertizat foarte îngrijorat Ariei Sharon. „Ei nu mă vor întimida, nu le voi permite să provoace o sciziune în poporul evreu".

Extremiştii îl acuzau pe premierul israelian că dacă acest „război între fraţi" va izbucni, „istoria îşi va aminti de Ariei Sharon ca de cel care l-a provocat". Război civil? Asasinarea primului ministru? Folosirea armelor împotriva forţelor de securitate ale ţării? Numai enunţarea acestor întrebări ne face să înţelegem până la ce grad demenţial a ajuns să se manifeste fiindamentalismul extremist evreiesc.

In septembrie 2004, Tribunalul din Ierusalim l-a condamnat pe Sahar Dvir Zeliger, unul din componenţii grupării teroriste evreieşti „Beit Ain" („Casa ochiului") pentru vina de a fi stocat ilegal arme de luptă şi explozibil şi de a fi încercat să ªrunce în aer o şcoală plină cu copii palestinieni. Alţi doi ^embri ai grupării extremiste, Matatiahu Sevo şi Iţic Pas, au Primite de la Zeliger arme şi dinamită pentru a săvârşi acţiuni teroriste. Aceştia au ajuns şi ei după gratii. Tribunalul i-a con-

damnat pe toţi trei pentru vina de a fi organizat o grupare teroristă în scopul de a ucide palestinieni nevinovaţi.

în cursul anchetei, Zeliger i-a condus pe anchetatori la o peşteră din Munţii ludeei plină de arme şi dinamită, un adevărat arsenal cu care putea fi înarmată o unitate a Armatei israeliene. „Beit Ain" se dovedea a fi cea mai periculoasă şi mai sofisticată organizaţie teroristă evreiască descoperită de serviciile secrete. Toţi trei teroriştii evrei îşi aveau casele în colonii. Când Avi Dichter şi ministrul Ţahi Hanegbi au spus că „teroristul evreu care vrea să-l ucidă pe primul ministru Ariei Sharon a pornit deja la drum", ei nu au specificat de unde a plecat criminalul. Dar se ştie din ce zonă a societăţii ar putea proveni acesta: zona extremismului de dreapta, a coloniilor şi a şcolilor religioase conduse de rabini fanatici. Coloniştii se plâng că se desfăşoară delegitimarea „operei lor constructive, sioniste". Sunt greu însă de uitat acele întâmplări dezgustătoare petrecute în perioada premergătoare asasinării premierului Itzhak Rabin, când rabinii din colonii au enunţat împotriva acestuia judecata antică „Din rodef'. în lumea religioasă, „Din rodef' îi exclude pe evreu din societate, şi oricine îl poate pedepsi. Nu de mult, un rabin nesăbuit, îi dăm şi numele Avigdor Nebentzal - a rostit din nou „Din rodef împotriva „trădătorului care ar preda pământurile israelienilor străinilor".

Imediat i-a ținut isonul un alt profet al extremismului, Uri Elitzur, care a scris în „Yediot Aharonot": „Evacuarea de aşezări evreieşti legitimează dreptul soldaților de a refuza ordinele şi justifică împotrivirea cu mijloace violente". I s-a cerut lui Meni Mazur, Consilierul juridic al Guvernului, trimiterea rabinului Nebentzal şi a lui Elitzur în fața judecățiiSistemul judiciar israelian se mişcă însă greu în asemenea cazuri de paranoia rasistă sau amenințări de natură politica' Mose Gorali, în prestigiosul cotidian ebraic „Haaretz" a relatat în 2004 că serviciile secrete şi Poliția acționează, da[r] Procuratura este prudentă cu instrumentarea dosarelor când [e] vorba de infractori extremişti evrei.

Cazul Baruch Goldştein este semnificativ în acest sensîn 1994, Baruch Goldştein, un profesor respectat, fa[111].[1]' list, tată a patru copii, a coborât din Kiriat Arba, o colonie * suburbia oraşului palestinian Hebron, decis să-şi manif[eS]

1

protestul că şi palestinienilor li s-a dat dreptul de a se ruga, în anumite zile, în Cripta Patriarhilor, sfântă ambelor religii, mozaică şi mahomedană, în fond, Avraam, Isaac (Itzhac) şi lacob sunt patriarhi şi ai evreilor şi ai musulmanilor. Baruch a „protestat" trăgând în plin, cu arma automată şi ucigând 29 de palestinieni şi rănind alți 125. în timp ce se rugau, în cele din urmă, un paznic arab l-a ucis pe Goldstein. De atunci, fanaticii evrei au transformat mormântul lui Goldstein în loc de pelerinaj, la fața locului dezvoltându-se o adevărată industrie de suveniruri care proslăvesc pe asasin. „O societate care ridică îl slăvi pe asasini nu poate sfârşi decât prin a produce alți asasini", susțin „stângiştii". într-adevăr, nu peste multă vreme ținta nu au mai fost palestinienii, ci însuşi prim-ministruul Itzhak Rabin. Una este să vânezi o bandă de fanatici palestinieni, în Gaza sau Hebron şi altceva să lupți împotriva fanatismului evreiesc.

Avem de-a face cu o „bătălie între fanatism şi pragmatism, susține Amos Oz, unul dintre cei mai importanți scriitori israeliaeni. Adică între cei care consideră că scopul scuză orice mijloace şi cei care cred că nici un fel de țel nu justifică orice mijloace. Acest antagonism nu are legătură, potrivit lui Oz, nici cu valorile Islamului nici cu mentalitatea arabilor. El explică:

„Mai vechi decât Islamul sau Creştinismul, mai vechi decât orice stat, sistem politic, ideologie sau credință, fanatismul este, din nefericire, o componentă prezentă întotdeauna în natura umană. „Sămânța fanatismului zace întotdeauna în dreptatea care nu poate face compromisuri - plagă a mai multor sute de ani. Confruntarea israeliano-palestiniană nu e un război [c]ivil, ci un conflict internațional, în esență nu este vorba de un război religios, ci teritorial, de o soluție dureroasă a aparte[n]enței pământurilor. Fanaticii - de ambele părți - ar vrea să "[a]nsforme războiul într-un război religios, o dispută despre •ocurile sfinte. Dar

nu aceasta este esența neînțelegerii între [ev]reii și arabii palestinieni. Este vorba de o tragedie: un [co]nflict între o dreptate și alta, între două revendicări la fel de Puternice și de convingătoare asupra aceluiași teritoriu".

Când ambele popoare vor înțelege că celălalt nu va pleca [e] [a]colo, fanatismul probabil va dispărea. Până atunci, ce lung l. Avi Dichter și oamenii lui continuă să aibă de furcă

cu fanaticii de ambele părți, aprigi în a-și impune dreptatea chiar și prin vărsare de sânge. Baruch Mazel, de pildă. Adept al ideologiei propagate cândva de rabinul Meir Kahane și politicianul Zeevi Gândi (ambii asasinați de naționaliștii arabi, Marzel) se află permanent sub observația serviciilor secrete. El își afirmă deschis, în mod public, opiniile extremiste (alungarea tuturor arabilor din teritoriul care a fost cândva Israelul biblic, demolarea moscheilor sfinte ale Islamului - Al Aqsa și Oniar, de pe Muntele Templului etc.). De multe ori Marzel a fost arestat, închisoarea încă nu l-a lecuit. La sfârșitul lui septembrie 2004, Baruch Marzel și Hen Ben Eliahu, un alt fanatic extremist, au înființat la Ierusalim un partid care își propune alungarea tuturor arabilor din Israel. Desigur, oficialitățile nu au permis legalizarea acestei formațiuni extremiste, dar însăși această organizarea politică a extremiștilor evrei îngrijorează serviciile secrete. Dacă la lumina zilei ei îndrăznesc să se manifeste astfel, ce se întâmplă în subterane !?

Baruch Marzel se bucură de sprijin ideologic și financiar din partea rabinilor și a extremiștilor din colonii. Rabinul Itzhak Ginzburg, în cartea „Eroul Baruch Goldstein", justifică crima. Trei ediții ale maculatorii s-au epuizat până la intervenția Procuraturii. Rabinul a fost silit de tribunal să bâlbâie niște scuze abia auzite, așa că în septembrie 2004 avocatul David Schonberg, în numele unei societăți umaniste, a cerut rejudecarea cazului. Rabinul nu s-a speriat; el a recidivat cu o nouă broșură, „Ordin de zi". O chemare dramatică adresată soldaților, de a refuza îndeplinirea ordinelor care sunt „contrare Torei și religiei strămoșești". Evacuarea unei colonii, retragerea din teritoriile palestiniene, desigur, sunt păcate groaznice, trebuie evitate, chiar dacă „ucizi sau ești ucis". Profesorul *de* drept Mordehai Kremnitzer, de la Universitatea Ebraică din Ierusalim, a apreciat scrierile lui Ginzburg drept cea mă[1] periculoasă incitare rasistă publicată în limba ebraică. Knessetul a votat o completare a legii care sancționează faptele de rasism, violență și terorism, astfel că și cei care încurajează; direct sau indirect, aceste fapte sunt pasibili la condamnai[1] până la cinci ani de închisoare. De atunci, tribunalele [a] acționat ceva mai ferm. în aprilie 1995 a fost condamnat rab[1]nul Edu Alba, vinovat de încurajarea violenței și de public^[6]

unor texte rasiste; în mai 1997, Avigdor Askin a fost condamnat pentru vina de a fi inițiat și participat la ceremonia religioasă extremistă (denumită în ebraică „Pulsa Denura") în cadrul căreia au fost „blestemați" fostul prim-ministru Itzhak Rabin, și fostul ministru de

Externe, Shimon Peres; în noiembrie 1997 a fost arestat fruntaşul extremist Jonathan Aliel; în aprilie 1998, Itamar Ben Gvir a ajuns la închisoare pentru că l-a numit „asasin" pe deputatul Ran Cohen, vicepreşedintele partidului de stânga „Mereț"; în decembrie 1998 a fost arestată Tatiana Suskin, care l-a prezentat pe profetul Mahomed cu cap de porc; în noiembrie 2000 a fost arestat fiul lui Beniamin Kahana, în timp ce răspândea în oraşul israelian Um El Fahm (locuit de arabi) manifeste rasiste; în februarie 2001, Uri Amit a fost condamnat pentru apartenența la o organizație teroristă evreiască etc. Condamnări minore, vârful unui iceberg uriaş al fanatismului fundamentalism evreiesc, nu întotdeauna vizibil şi numai arareori împiedicat să-şi urmeze calea distructivă.

Important este însă că legea există, maşinăria judiciară funcționează, iar serviciile secrete şi Poliția văd în extremismul evreiesc nu un „pericol în perspectivă", ci un „pericol concret".

Căpeteniile extremiştilor încearcă, şi uneori reuşesc, să se deghizeze. Mose Feighin, şeful uneia dintre cele mai radicale organizații („Zo arțeinu" - „Aceasta este țara mea") a intrat cu întregul său grup în partidul Likud, unde exercită influență şi racolează noi adepți. Unui alt campion al extremismului, Baruch Marzel, i s-a barat drumul către Parlament printr-o decizie judecătorească. Tribunalul Suprem al Israelului Şi-a justificat decizia citând din concepțiile rasiste ale lui Marzel. Numai Yigal Amir a primit o condamnare severă, deşi asasinul lui Rabin a mărturisit în instanță: „Dacă cei câțiva rabini n-ar fi pronunțat condamnarea „Din rodef împotriva lui Itzhak Rabin, poate că nu aş fi acționat. Un asemenea omor nu putea fi înfăptuit fără sprijin. Dacă nu aş fi fost susținut din fPate, nu aş fi ucis", în cartea „Sodoma este viața noastră", Juristul Mose Negbi comentează mărturisirea lui Yigal Amir:

«Cei care au ațâțat la linşarea primului-ministru Rabin şi l-au împins din spate pe asasin, adevărații vinovați, nu au fost Judecați şi condamnați. Ei se plimbă liberi printre noi. Nici

astăzi, ca şi atunci, cei care propagă ura, extremismul şi crima politică nu sunt arestați şi condamnați la pedepse grele".

Nici un act important de acu/are nu a fost emis până astăzi împotriva unui rabin sau om politic care s-a exprimat în scris şi oral, într-un mod rasist, extremist, justificând aluziv sau direct crima politică. După asasinarea lui Rabin, Ministerul Justiției a înființat un departament special (din care fac parte reprezentanți ai ministerului, Procuraturii, Poliției şi serviciilor secrete), însărcinat cu monitorizarea şi eradicarea fenomenelor de extremism, fundamentaîism şi terorism evreiesc. Existența acestui departament nu a fost însă prea mult resimțită. Abia după ce comandantul Şabakului, Avi Dichter, a făcut să

răsune toate clopotele de alarmă, a intrat şi acest departament în alertă maximă. Viața politică israeliană are neghina ei extremistă.

Unul dintre cei mai populari politicieni, Avigdor Lieberman, preşedintele Partidului „Israel Beitenu" (Israel - Casa noastră) a candidat în ultimele alegeri din februarie 2006, cu o platformă electorală în care se afla înscrisă şi un soi de transfer al cetățenilor israelieni de origine arabă dincolo de granițele Israelului; a avut un succes notabil obținând 11 mandate parlamentare.

Istoria se **repetă?**

Mari şi îngrozitoare catastrofe au lovit în trecut poporul evreu, toate provocate de fanatici extremişti. „Tisa be Av" este întreita zi neagră a calendarului evreiesc, în ziua de 9 a lunii ebraice Av, în urmă cu 2600 de ani, a căzut Ierusalimul în mâna babilonienilor, Marele Templu a fost distrus şi poporul evreu dus în sclavie. Tot într-o zi de 9 a lunii Av, fanaticii zeloți evrei au refuzat compromisul şi au provocat răscoala împotriva Imperiului Roman. Legiunile lui Titus au distrus îț[1] anul 70 e.n. Ierusalimul, au ars Templul lui Solomon, au pustiit țara risipind în lume neamul evreiesc. Puținii evrei rămaşi i[11] țara lui Israel, au căzut din nou sub influența unui luptător fanatic, Bar Kohba; au aprins din nou focul revoltei. De Tisa & Av, în 135 e.n., ultima cetate a lui Bar Kohba a fost incendia^ de soldații romani, iar apărătorii cetății Massada au preferat & se sinucidă cu toții decât să cadă prizonieri. De „Tisa be AV" *l*

Israel se posteşte, în 2004, mass-media a invitat filosofi, politicieni şi generali la o dezbatere pe tema „Tisa be Av şi coloniile evreieşti din teritoriile palestiniene." De fapt, despre conflictul israeliano-palestinian. De fapt, îngemănarea celor două sintagme nu a fost întâmplătoare. S-au găsit comentatori care au spus că din nou un grup de fanatici, minoritar, împinge populația țării către o nouă catastrofă națională.

Biblia nu are dificultăți în a explica cauzele primei distrugeri a Ierusalimului şi a exilului babilonian, scrie istoricul Daniel Friedman. Regele Zidhiaku a refuzat să asculte avertismentele profetului Iermiahu şi a mers orbeşte după un profet mincinos, care l-a sfătuit să pornească revolta împotriva babilonienilor. Tradiția biblică arată că cel de-al doilea Templu a fost distrus şi poporul evreu a fost dus în sclavie de romani din cauza urii „gratuite" („Sinat hinam", cum stă scris în textul sacru). Ierusalimul şi țara erau divizate, fracțiuni adverse se duşmăneau şi se luptau între ele, dar, chiar dacă s-ar fi unit, era complet absurdă speranța unei victorii şi înfrângerea Imperiului Roman. Conducătorii spirituali, marii rabini ai Ierusalimului, în loc să-i tempereze pe fanaticii evrei, alimentau mesianismul mincinos. N-a existat o mai mare lipsă de responsabilitate politică, religioasă şi militară în istoria multimilenară a evreilor ca în cazul revoltei lui Bar Kohba.

Rabinul Akiva, realizatorul marei opere religioase „Mişna", a fost un susținător entuziast al revoltei, dându-i astfel legitimitate religioasă şi morală, învățăceii săi au fost ucişi cu miile, în lupta fără nici un fel de sorți de izbândă, iar însuşi Rabi Akiva a fost ucis

de romani în chinuri groaznice. Legenda spune că la sfârşitul luptelor de pe străzile Betarului, ultimul bastion de apărare al lui Bar Kohba, caii soldaţilor romani Waintau în sânge până la grumaz. După înăbuşirea revoltei, Hadrian, Cezarul Romei, a schimbat numele ţării evreieşti din lehuda în Palestina, ca să marcheze definitiva rupere de ţara stră^oşească a evreilor duşi în sclavie. Adevăratele cauze ale acestor catastrofe, conchide istoricul Daniel Friedman, au fost incapacitatea de a aprecia cu luciditate situaţia politică şi militară, ^galomania conducătorilor animaţi de percepte religioase şi *j[e] credinţa propriului adevăr şi lipsa unei aprecieri obiective a [Or]îei adversarului. De parcă dacă n-ar fi existat „ura gratuită"

dintre fracţiunile evreieşti, balanţa victoriei s-ar fi aplecat de partea evreilor. „Coloniştii evrei de astăzi sunt urmaşii spirituali ai zeloţilor evrei fanatici care au provocat şi au condus marea revoltă împotriva Imperiului Roman", scrie Friedman.

El explică: „Majoritatea coloniştilor consideră desfiinţarea şi retragerea dintr-o aşezare evreiască din lehuda, Somron (Cisiordania) sau Gaza ca o trădare, o încălcare a credinţei strămoşeşti. Aceşti colonişti sunt susţinuţi de rabinii lor, ale căror cunoştinţe în scrierile sfinte nu ajung poate la înălţimea rabinului Akiva, dar pericolul predicilor lor fanatice nu e mai mic decât vorbele acestuia, care i-a trimis la moarte sigură pe elevii săi. Coloniştii doresc să rămână în mijlocul populaţiei palestiniene şi încearcă să atragă în această acţiune periculoasă întregul popor evreu. E un război pierdut din start, şi era inutil să-l fi început. Nici o ţară din lume nu va fi de acord, vreme îndelungată, cu apartheidul care domneşte în teritoriile palestiniene, regim care conferă coloniştilor evrei drepturi privilegiate, în timp ce palestinienii sunt lipsiţi de drepturi elementare. Nu de mult, 150 de ţări au votat la ONU împotriva acestei situaţii, chiar şi Statele Unite şi-au exprimat, nu o dată, împotrivirea. E o pură iluzie să crezi că dacă n-ar exista sciziunea ideologică şi evreii s-ar avea ca fraţii, uniţi, Israelul ar putea duce războiul cu lumea arabă şi cu palestinienii la infinit, fără să se sinchisească de Europa şi de repetatele admonestări ale Statelor Unite. Celor care propagă mesianismul fals al victoriei trebuie să li se amintească sfârşitul catastrofei lui Rabi Akiva şi al elevilor săi, şi cum s-a transformat ţara Evreilor în Palestina, pe vremea împăratului Hadrian".

Cea mai periculoasă şi mai problematică mişcare extremistă a fost „Hamahteret Bet-Ain", responsabilă de asasinarea a şapte palestinieni cu arme furate chiar de la soldaţii trimişi sa asigure paza coloniei în care locuiau extremiştii. Gruparea a dinamitat şi o şcoală palestiniană, dar în tragedia a fost evitata după ce au fost descoperite în ultima clipă bombele. „Hamahteret Bet-Ain" a reuşit să strângă un stoc impresionant de arme (rachete de umăr, puşti automate M-16, grenade şi dinamită), ascunse în două peşteri din teritoriile palestiniene. Nurnaţ câţiva membri ai acestei grupări teroriste au fost arestaţi Şj condamnaţi. Serviciile secrete sunt nemulţumite de sistem»-[1]

„preferențial" al tribunalelor când e vorba de extremiști evrei.

Un responsabil a declarat ziaristului Simon Șiffer: „Dacă pe terorist l-ar fi chemat Ismael și nu Israel, el ar fi fost azvârlit după gratii pentru toată viața". Când palestinieni bănuiți de terorism sunt aduși în fața judecătorilor, aceștia dau crezare acuzațiilor serviciilor secrete și-i condamnă la pedepse grele, dar dacă e vorba de acuzați evrei, tribunalul preferă să le aplice pedepse administrative.

Baruh Marzel și Noam Federman, considerați foarte periculoși pentru securitatea țării, au fost de nenumărate ori condamnați la arest administrativ și apoi puși în libertate.

Simon Șiffer, poate cel mai bine informat ziarist în probleme legate de securitatea Israelului, considera că această „atitudine miloasă" a instanțelor încurajează factorii extremiști din colonii să creadă că totul le este permis, chiar actele teroriste. Justiția israeliană a pierdut în acest fel forța sa de intimidare. Se repetă astfel situații cunoscute de pe vremea răscoalelor împotriva romanilor. Fanaticii evrei de astăzi, care nu reprezintă decât o minoritate a poporului evreu, vor să impună cu forța ideologia lor extremistă.

Cine sunt acești oameni, caracterizați de serviciile secrete de „fermenți ai descompunerii societății israeliene"?

Un responsabil al „Departamentului Extremismului Evreiesc" din serviciile secrete spune: „Indivizii aceștia provin din diferite așezări evreiești, colonii de la poalele Muntelui Hebron și până în nordul Șomronului. Nucleul dur nu cuprinde mai mult de 20 de fanatici, de vârste diferite. Dacă ar trebui săi caracterizez într-o singură propoziție aș spune că „nu au nici un Dumnezeu", în sensul că nu au onoare și nu-i interesează nimic altceva decât propriile interese". Nu au nici o umbră de tresărire de conștiință când îi bat pe rabinii care li se împotrivesc și puțin le pasă de perceptele religioase sau de autoritățile care încearcă să le înmoaie agresivitatea. Comandantul Avi Dichter a avertizat Guvernul asupra pericolului „delegitimării forțelor de securitate și ale Poliției israeliene", acțiune deliberat gândită și aplicată de extremiștii evrei. Rabinul-șef al Frontului de centru, deși era îmbrăcat în uniforma militară, a fost bătut

îngrozitor, pe o stradă din cartierul religios al Ierusalimului, numai pentru că a scos un sul de Tora din punctul ilegal de colonizare Tapuah, demolat de autorități. Avi Dichter a mai relatat miniștrilor un caz nu mai puțin grav: un ofițer de grăniceri a intervenit într-o încăierare dintre coloniști și soldații trimiși să evacueze o minusculă așezare ilegală de la periferia orașului palestinian Kalkilia. Bătaia s-a încins și ofițerul a fost azvârlit de pe o stâncă și și-a zdrobit șira spinării. De peste doi ani, e paralizat și se încearcă recuperarea sa la spitalul „Beit Lewinsohn". Responsabilii serviciilor secrete nu-și ascund îngrijorarea: cu cât „Planul de separare unilaterală de palestinieni" va deveni mai operativ și va începe

retragerea din Cisiordania, va creşte şi agresivitatea extremiştilor evrei. Simon Şiffer scrie că, dacă s-ar fi stenografiat ceea ce a dorit comandantul Şabak să transmită miniştrilor, s-ar fi înregistrat următoarele: „Se spune că, dacă în actul I al unei piese, pe o masă se află un revolver, în ultimul act cu acest revolver se va trage. Revolverul a fost deja încărcat. La 20 ianuarie 2004, în timpul evacuării unei clădiri construite ilegal lângă Tapuah, în teritoriile palestiniene, unul dintre colonişti a tras un foc de armă în aer.

Cine şi-a permis să tragă în aer la începutul acțiunii de evacuare a aşezărilor ilegale din Cisiordania, cu certitudine va trage în plin în soldați şi polițişti când confruntarea se va intensifica. Există multă încordare în zonă. Dacă începi să tragi, nu numai armele se descarcă, ci şi energia care te ține încordat. Când începi să tragi, foloseşti toate armele. Aşa te eliberezi. Nu există oprelişti. Cei care au ucis fără discernământ femei şi copii palestinieni nu vor ezita să ucidă şi evrei.

Extremiştii terorişti ştiu că în Israel a mai fost asasinat un primministru şi nu puțini evrei consideră această crimă justificată.

Dificultatea constă în faptul că nu poți stabili cu exactitate în ce direcție va lovi nenorocirea. Serviciile speciale nu-i caută pe manifestanții care protestează legitim, ci pe cei care stochează arme şi se pregătesc să tragă cu ele. Aceştia din urmă peri" clitează nu numai întreaga operă sionistă de colonizare, ci Ş[1] securitatea țării.

Pe tot parcursul anului 2005, extremiştii fanatici nu a[u] mai avut treabă cu palestinienii; ei îl vizau pe Ariei Sharon» pentru că a inițiat „Planul de separare de palestinieni" şi [a]

evacuat Gaza. „Nucleul dur" al extremiştilor evrei a ajuns la concluzia că acest proces nu poate fi stopat fără eliminarea lui Ariei Sharon. Sharon nu putea fi înlăturat pe căi legale, el se bucura în continuare de o majoritate parlamentară, aşa că „nucleul dur" a decis că nu există altă soluție decât lichidarea fizică a premierului israelian. Greu de crezut?

Să nu uităm însă că, până în 1993, nu a existat nici un terorist sinucigaş palestinian. Au trecut 10 ani şi numărul acestora a ajuns la o mie, tineri, copii, bătrâni, oameni învățați sau analfabeți. „Evreii nu se deosebesc, vor fi şi la noi terorişti sinucigaşi", avertizează Simon Şiffer Ce s-a petrecut cu societatea palestiniană se va întâmpla şi cu societatea israeliană.

Prim-ministrul Sharon era păzit la un nivel de securitate poate unic în Hume. Poate doar preşedintele american George W.

Bush să se bucure de o pază atât de ridicată. „Nu mai avem ce adăuga măsurilor luate", spun specialiştii. „Doar să-l silim pe Sharon să poarte vesta anti-glonț şi când merge la WC, dar e aproape sigur că ar refuza. Există evrei care cer înlăturarea primului ministru, şi există voluntari gata să-l ucidă". Până aici, discursul rostit, sau nerostit, de comandantul serviciilor secrete Avi Dichter în fața Cabinetului guvernamental reprodus de Simon Şiffer în „Yediot Aharonot".

loel Marcus, comentator politic al cotidianului „Haaretz" se întreabă nedumerit: „Asasinul lui Sharon a pornit deja la drum? Ce sunt aceste vorbe? O informaţie? Dacă e o informaţie ştiută de ministrul Securităţii interne, de ce nu dă ordinul arestării acestui asasin?"

Fundamentalismul evreiesc are ucigaşi care îşi încarcă revolverele, dar şi teoreticieni ai crimei. Uri Elitzur, fostul şef de cabinet al lui Ariei Sharon, a explicat în mass-media de ce °rice „mijloc" este legitim, din punctul de vedere al coloniştilor, pentru a împiedica retragerea şi evacuarea coloniilor din teritoriile palestiniene. „Orice mijloc", adică delegitimarea Arniatei, Poliţiei şi serviciilor secrete, până la uciderea conducătorilor statului. Dacă acest profet al violenţei criminale poate Publica într-un cotidian ebraic faptul că este permis să te unpotriveşti cu forţa autorităţilor, până la vărsarea de sânge, acest lucru dovedeşte cât de departe sunt gata să meargă extremiştii evrei. Ar putea să admită unii că ceva s-a stricat în

echilibrul democraţiei israeliene, dar imaginea n-ar fi exactă.

Evreii au ştiut, de-a lungul multimilenarei lor istorii, să evite răul, chiar dacă nu au reuşit întotdeauna. E greu de suportat ideea că fundamentalismul evreiesc ar putea învinge în Israel.

Oamenii serviciilor secrete acţionează zi şi noapte să facă imposibilă această ameninţare.

înainte de încheierea mandatului său, Avi Dichter a provocat un cutremur în societatea israeliană, avertizând că un terorist evreu sinucigaş a pornit deja la drum. Ţinta sa: primministrul Ariei Sharon. Şocat, Sharon a spus: „Este trist pentru mine, ca unul care toată viaţa i-a apărat pe evrei că, acum, trebuie să mă apăr de evrei". Alarma declanşată de Avi Dichter i-a iritat pe politicienii de dreapta.

Deputatul Ţvi Hendel, din Partidul „Uniunea Naţională" a respins aprecierea lui Dichter. „Dacă Dichter are informaţii despre cineva care periclitează populaţia, atunci să-l aducă în faţa tribunalului şi să-l trimită la închisoare. Aceste speculaţii nu sunt decât un instrument pentru a-i compromite pe acolonişti", a comentat Hendel. Deputatul l-a criticat în termeni extrem de duri pe premier, apreciind: „Sharon duce la un război fratricid. Dacă vrem ca un asemenea război să nu existe, trebuie să facem un mare efort, şi încă repede, pentru a-l înlocui pe Sharon".

Deputatul Han Leibovici, din Partidul Sinui, a afirmat:

„Dreapta extremistă şi rabinii ei şi-au pierdut de mult controlul.

Armele lor sunt încărcate, iar un glonţ din ţevile lor ar putea ieşi din orice moment şi să ducă la o vărsare de sânge".

Când Sharon a fost lovit de destinul rău al congestiei cerebrale, duşmanii săi, evreii

extremişti, au spus că Dumnezeu 1-a pedepsit. Riscăm să repetăm cuvintele omului pierdut de ura semenilor: lartă-i, Doamne, că nu ştiu ce fac.

Retragerea din Gaza îi scandalizează pe ultranaţionaliştii evrei

„Teroristul-sinucigaş" evreu nu are încă un nume, e un necunoscut, un anonim, putea fi un adolescent exaltat sau un matur religios fanatic, trăind în una din coloniile evreieşti care au împânzit teritoriile palestiniene ocupate după „Războiul de

şase zile". Nu-i exclus să fie un orăşean, vânzător de fructe foitr-un bazar sau, de ce nu, inginer, medic sau profesor, oricine, el a înfăptuit crima în gând de zeci de ori, uneori a şi niărturisit-o, dar nu poţi condamna pe cineva pentru o crimă înfăptuită doar în gând sau pentru o vorbă scuipată la furie.

S-a mai întâmplat o dată, când vorbele nesăbuite au dus la asasinarea unui prim-ministru. Luni de zile înaintea atentatului din Piaţa „Regii Israelului" din Tel Aviv, Itzhak Rabin era acuzat de extremişti de „trădare" că „exagerează", că a trecut „liniile roşii", că „vinde ţara palestinienilor". Exact ceea ce se spunea mai târziu şi despre Ariei Sharon. Şi pe Sharon l-a blestemat un rabin cu biblicul blestem „Din rodef'.

De la legitimarea verbală la vărsarea de sânge drumu-i scurt, au avertizat responsabilii serviciilor secrete. Asasinul Igal Amir nu avea un brâu cu dinamită când s-a apropiat de primul-ministru Itzhak Rabin. El a tras câteva focuri de revolver şi s-a lăsat prins, cu zâmbetul pe buze. Credea că aşa va salva ţara de „pericolul" Tratatului de pace cu palestinienii de la Oslo. Acum, după atâţia ani de la crima înfăptuită, Igal Amir crede acelaşi lucru şi continuă să vorbească de după gratii. Crima politică a zguduit atunci Israelul, dar începe să fie uitată. Alţi asasini evrei sunt gata să repete crima. De data aceasta nu e sigur că un politician de stânga ar putea să fie victima. O vreme, ţinta preferată devenise însuşi primul-minîstru Ariei Sharon, preşedintele Partidului Likud, şi apoi al Partidului Kadima, campionul dreptei israeliene, „tatăl" coloniilor evreieşti implementate în teritoriile palestiniene. După atâtea decenii de război cu arabii, generalul Sharon a înţeles că nu există victorie deplină pe câmpul de luptă. Planul premierului era cum nu se poate mai simplu: Israelul se separă de ceea ce va deveni viitorul stat Palestina.

S-a început cu Gaza. Toate coloniile evreieşti din Fâşia Gaza au fost desfiinţate şi, o dată cu ele, vreo patru aşezări din lehuda şi Somron (cum e denumită Cisiordania palestiniană).

Mai întâi a avut loc un cutremur în coaliţia parlamentară: două formaţiuni extremiste, Partidul Naţional Religios şi Uniunea Naţională, conduse de generalul în rezervă Efi Eytan Şi, respectiv, Avigdor Liberman, au ieşit din coaliţia guvernamentală. A urmat un referendum printre cei 600.000 de membri

ai partidului de guvernământ, Likud, care au respins planul de separare al lui Ariei Sharon şi, în continuare, zeci sau chiar sute de acţiuni distructive, aproape invizibile, care au măcinat solidaritatea instituţiei guvernamentale. Budozerul Sharon a mers mai departe, însă. El a constituit un nou Guvern şi planul de separare de palestinieni a supravieţuit. Pe zidurile unor case, noaptea, necunoscuţi au scris lozinci ameninţătoare: „Sharon trădătorul!"

Aşa a început şi asasinarea lui Itzhak Rabin; mai întâi l-au acoperit cu epitete infamante. Comandantul serviciilor secrete israeliene, Avi Dichter, a luat în serios aceste ameninţări.

Serviciile secrete au intrat în alertă generală. Responsabilii spuneau că le-a fost interzis să eşueze încă o dată în asigurarea securităţii unui prim-ministru. Trei servicii au intrat în alertă, lucrând independent unul de altul: Mossad, Şabak şi AMAN.

Au mai existat şi alte grupuri de cercetare şi operative, dar instituţionalizate sunt cele amintite mai sus. Terorismul palestinian, care a provocat atâtea victime şi pagube materiale este, de bine de rău, monitorizat cu străşnicie şi redus la proporţii dureroase, dar suportabile. Terorismul evreiesc este însă un monstru quasi-invizibil cu mii de capete, imposibil de a-i cunoaşte toate înfăţişările şi de a prevedea toate formele de manifestare, în acest domeniu ultra-sensibil, toate serviciile secrete israeliene conlucrează, în cadrul Şabak-ului activează un departament de luptă împotriva terorismului evreiesc. Numărul celor care lucrează în acest departament a fost, din 2004, dublat şi triplat.

„Eu nu exclud situaţia ca, în ţara noastră, un evreu să înfăptuiască crima în numele „salvării Israelului",,. Comandantul şabak-ului a rostit aceste cuvinte într-o şedinţă a Guvernului şi a dezvăluit şi existenţa unor grupuri teroriste evreieşti în stare să atenteze chiar la viaţa unui prim-ministru. Miniştrii 1au ascultat miraţi şi neîncrezători. Dac există un asemenea pericol şi grupurile acestea sunt atât de hotărâte să întreprindă acţiuni criminale, de ce nu se fac arestări? a întrebat Tomy Lapid, ministrul de Justiţie. Naivitatea ministrului nu provenea numai din poziţii ideologice, nu el e primul care să acopere asemenea activităţi subversive, (Lapid era preşedintele Partidului liberal-democrat Shinui) dar comandantului Şabak-ului i

s-a părut curioasă întrebarea pusă tocmai de ministrul care răspunde direct de operaţiunile de arestări preventive.

Ca un trăznet au căzut, în şedinţa respectivă, vorbele lui Ţahi Hanegbi, ministrul Securităţii interne: „Există oameni care au decis deja să-l ucidă pe premierul Sharon". Membrii Guvernului au rămas cu gura căscată: Cum e posibil ca ministrul însărcinat cu Poliţia israeliană să cunoască existenţa acestor potenţiali asasini şi să nu decidă arestarea lor?

Cunoscutul ziarist Simon Shiffer scrie că la aceste întrebări există răspunsuri. Imediat după şedinţa Guvernului au început să sune telefoanele. Şefii coloniştilor au intrat în acţiune, protestând, ameninţând. Avi Dichter a fost uimit cât de repede a ajuns la aceşti

extremişti tot ce s-a discutat, în şedinţa guvernamentală, în cele mai mici detalii. Poate că n-ar fi trebuit să se mire, deoarece el ştie foarte bine cu cine are de furcă: e vorba de o forţă redutabilă de fanatici, oameni învăţaţi şi ofiţeri în rezervă, care nu duc lipsă de mijloace financiare, decişi să „torpileze" orice iniţiativă politică care ar putea să ducă, în cele din urmă, la înfiinţarea statului palestinian.

Din nefericire, se plângea Avi Dichter, nu exista nici o certitudine că „atentatorul evreu izolat", „teroristul evreu sinucigaş" care-l vânează pe premierul ţării va putea fi reperat la timp şi făcut inofensiv de sofisticata maşinărie a serviciilor secrete. Cum se împacă o asemenea afirmaţie pesimistă cu imaginea Mossad-ului atotputernic şi a serviciilor secrete apreciate drept cele mai bune din lume? Israelul a reuşit să infiltreze spioni chiar şi în cercul cel mai apropiat al lui Yasser Arafat; o vreme spioni evrei au penetrat vârfurile de conducere din Siria, Irak, Egipt. Chiar în faimoasa citadelă a Pentagonului a acţionat, ani în şir, o „cârtiţă" israeliană. Inventivitatea şi atotputernicia serviciilor secrete israeliene se ciocnesc ca de un zid impenetrabil când e vorba de lumea ermetică a coloniştilor Şi a grupărilor extremiste evreieşti. Racolarea de informatori e aproape imposibilă.

Avi Dichter a explicat: „Oamenii ar fi şocaţi dacă ar şti câte resurse şi câtă energie, cât efort mental cheltuie Şabak-ul Şi Mossad-ul în războiul contra terorismului evreiesc. Munca noastră vis-a-vis de pericolul evreiesc nu este mai mică decât [e]forturile depuse pentru lichidarea terorismului palestinian. Şi,

, Premierul Ehud Olmert, Ministrul Apărării
i preşedintele Amir Peretz,
Partidului Kadima preşedintele Partidului Muncii

uneori, o activitate este în detrimentul celeilalte. Nu pot să apreciez câte vieţi am fi putut salva dacă sută la sută din mijloacele noastre operative ar fi fost îndreptate împotriva terorismului palestinian".

Dispariţia lui Ariei Sharon de pe scena politică israeliană nu a îndepărtat pericolul. Noul premier, Elmud Olmert, şi tovarăşul său principal la guvernare, laburistul Amir Peretz (ca ministru al Apărării), au devenit noile ţinte preferenţiale ale extremismului evreiesc. Din

momentul în care şi-au exprimat voința politică de a încheia conflictul israeliano-palestinian printr-o retragere, fie ea chiar şi parțială, din Cisiordania.

Capitolul 34 O POVESTE CU GANGSTERI EVREI

Zwi Zamir, şeful Mossad-ului între anii 1968-1974, Josef Hermelin, comandantul Şabak-ului între 1964 şi 1974 şi generalul Avigdor, şeful Poliției, se aflau de zece ore în „şedință de lucru". Subalternii şi secretarele făceau tot felul de supoziții privind cu curiozitate biroul unde cei trei ştabi se „încuiaseră".

Ce anume îi convocase laolaltă pe cei trei comandanți, care ştiut era de toți, nu prea se simpatizau între ei?

Mai târziu s-a aflat despre ce era vorba: serviciile secrete erau îngrijorate că o grupare violentă ar putea pune stăpânire pe țară, care avea oricum destule necazuri.

Şedința se apropia de sfârşit. Ultimele cuvinte ale şefului Mossad au fost:

„- Să fie urmăriți zi şi noapte. Pretutindeni, la Tel Aviv, Miami, Paris sau Hong Kong. Mafia nu va pune piciorul în țara evreiască. Lipiți de Lanski o „umbră".

- Pe cine? a întrebat Hermelin
- Vrăbiuța", spuse cu vocea sa hodorogită Zamir.

Cei trei comandanți au decis să se mai întâlnească o dată, la o masă cu stridii şi fructe de mare.

Dacă acțiunea lor comună va reuşi...

Pe la începutul anilor '70,

_, „__ .. , „Vrăbiuța" a trecut la secția de **Yosef Hermelin** ' "

anchete a Şabak-ului şi de acolo drumul i-a fost deschis spre vârful organizației. Numele lui adevărat este Arie Hadar, dar până în ziua de azi i se spune „Vrăbiuța". E un om dur, ascuțit la minte ca un tăiş de brici. Trăieşte în casa pe care a construito taică-său în „micul Tel Aviv", mai precis în Kikar Masarik.

într-o zi a anului 1972, a venit la el loske Sheiner şi i-a spus:

„Vino să cunoşti nişte evrei simpatici". Sheiner lucra la aeroportul „Ben Gurion" din Tel Aviv. Fusese paznic personal al „Bătrânului" - David Ben Gurion - şi al Polei, atât de apropiat şi atât de devotat încât acesta obişnuia să-i spună: „loske, când te văd pe tine aici, ştiu că şi eu sunt aici". Sheiner şi „Vrăbiuța" s-au întâlnit deci la aeroport cu cei doi evrei „simpatici".

„Vrăbiuța" îl prețuia pe Sheiner, fuseseră împreună în Palmah, apoi în Şabak, şi prin toate locurile acelea care crează un gen de solidaritate specială între bărbați care-şi împărtăşesc secretele. Dar fiind de o mie de ori mai viclean decât el, îi cunoştea şi slăbiciunile, dragostea lui pentru poveşti, pentru plăcerile vieții, împreună cutreieraseră toate cluburile de noapte existente pe atunci în oraş. „Cine sunt cei doi evrei?", a întrebat „Vrăbiuța". „Lansky şi Staşek". „Staşek e un evreu minunat, îl cunosc de mult, din călătoriile mele în America. E din grupul celor care ne-au ajutat mult, la începuturile statului". „Să nu crezi nici un cuvânt din tot ce se spune despre ei, că ar fi regii Mafiei. Se spune că sunt gangsteri, criminali, dar nu-i adevărat.

Sunt evrei minunați", i-a atras atenția.

în timp ce „Vrăbiuța" discuta cu Sheiner, cei doi „evrei minunați" şi-au făcut apariția şi s-au aşezat în fața lor la masă, în cafeneaua lui Levi de pe aeroport. „Vrăbiuța" a văzut în fața lui o pereche de pensionari pitoreşti, în pantaloni Bermuda.

Unul gras cu o havană uriaşă lipită de buze, ca un coş de furnal, al doilea mic şi slab, zbârcit tot. Vorbeau într-un amestec de idiş cu americănească din Bronx. Sheiner l-a prezentat pe „Vrăbiuță" spunând despreitl câteva cuvinte şi, ce e mai important, că e prieten cu Gabi Bach. Era vorba de Gabriel Bach, în vremea aceea, procurorul statului. „Vreau să trăiesc aici", a spus Lansky în engleză şi a adăugat în idiş: „şi să mor aici" „ich vili ştarben du". Iar celălalt a declarat: „Sunt Stashek şi sunt oile hadaş. Rabinul Porush mi-a aranjat asta. M-a costat o sută de mii de dolari, dar a meritat".

„Amicii" de peste Ocean îi spuneau lui Staşek „Doc", prescurtat de la doctor, ca omagiu pentru mintea lui ascuțită. Se stabilise în Israel cu şapte ani înaintea întâlnirii relatate. A aterizat singur, lăsându-şi soția bolnavă, pe fiul Stephen şi fiica Jillian, la New York. Se gândise să vină în Israel încă din 1965, când un judecător federal i-a propus să-l absolve de pedeapsa de cinci ani de închisoare pentru evaziune fiscală, în schimbul plecării de bună voie în Italia sau Israel. Era o propunere ce nu putea fi refuzată. Staşek îşi mai spunea şi Stasher.

Avea 64 de ani când a venit în Israel. S-a născut în Rusia şi a emigrat în America, unde a început ca lustruitor de ghete şi s-a cățărat până în vârful a ceea ce FBI-ul denumea „sindicatul crimei". Uneori se numea Joseph Rose, alteori Joe, Doc sau losef. Ştiuse atât de bine să se strecoare şi să supraviețuiască, încât din cei opt membri ai „mafiei evreieşti", toți gangsteri celebri, a rămas în viață numai el şi Lansky, şi a venit să-şi încheie existența în linişte, în țara evreilor. De linişte a avut, însă, parte, numai până la venirea prietenului său Lansky şi la izbucnirea scandalului legat de expulzarea a altor doi prieteni de-ai lor,

Siegelbaum şi Rose, care încercaseră să li se alăture în 1971.

Stasher venise aici ca pionier, pentru a netezi drumul celorlalţi mafioţi evrei. Era un evreu gras, îmbrăcat tot timpul în pantaloni scurţi, chel şi cu priviri reci ca de peşte, dar bun la inimă şi darnic, când era vorba de ţara evreilor, în plus, îi plăcea să fie înconjurat mereu de fete tinere şi frumoase.

Fotografii de la „Haolam Haze", mai rapizi decât toţi ceilalţi, îl urmăreau în vechiul hotel Sheraton unde se stabilise şi-l fotografiau până şi în toaletă, în toate fotografiile, Stasher, apoi şi Lansky, arătau ca doi bătrânei cumsecade, nimeriţi din greşeală într-un film despre Mafie, în nici una din aceste poze, însă, nu li se vedeau ochii.

Avocatul Şmuel Tamir, jurist şi politician celebru în Israel, om „uns cu toate alifiile", a consimţit să se ocupe de «mul de la Las Vegas, mai ales în privinţa obţinerii cetăţeniei.

Staşek a fost aşteptat la aeroport de Tamir şi Finkel, care era pe vremea aceea un tânăr avocat în biroul lui Tamir. De acolo l-au ᶜondus direct la apartamentul pe care i-o rezervaseră la vechiul hotel Sheraton, cel mai elegant din oraş în acea vreme, în

n

ascensorul care-i urca spre apartament, Fikel a putut să-şi dea seama pentru prima oară de agerimea minţii acestui bătrân care a observat imediat că liftboy-ul apăsase pe alt buton, nu pe cel corespunzător etajului la care trebuiau să urce, şi a sărit ca ars.

Apoi, în anii îndelungaţi în care au lucrat împreună, fiindcă Finkel îşi deschise între timp propriul său birou de avocatură „Stasher", i-a povestit o mulţime de întâmplări suculente despre trecutul său. I-a povestit că a fost contrabandist cu băuturi alcoolice în perioada prohibiţiei şi că el a deschis primul cazinou din deşertul care pe atunci se numea Satvds, înainte de a apărea Las Vegas.

Stasher s-a descurcat foarte repede în viaţa Israelului anilor '60, recrutând în jurul lui numai avocaţi israelieni care aveau legături în lumea politică, cum era de exemplu Haim Basok, membru proeminent în Partidul Naţionale Religios şi în Consiliul Municipal Tel Aviv, sau Şmuel Tamir, şeful fracţiunii Centrul Liber din Knesset. Alături de aceştia, îi susţinea rabinul Menahem Porush, politician ultrareligios şi foarte puternic din Agudat Israel. Rolul celor trei era să-i obţină lui Stasher cetăţenia israeliană. Stasher îl cunoscuse pe Porush încă din America, unde acesta venise să colecteze fonduri pentru instituţiile religioase evreieşti, şi a ajuns până la Las Vegas, loc propice pentru stors bani de la evrei, în 1965 l-a cunoscut acolo pe Stasher, care a donat grămezi de dolari. Tot în dosarele acelea se afla şi scrisoarea de mulţumire trimisă de rabinul Porush lui Stasher, când acesta se afla deja la hotelul Sheraton din Tel Aviv. „Poţi fi mândru, fiindcă Dumnezeu te-a iertat datorită faptelor de bine pe care le-ai făcut. Ani sentimentul că ceea ce ai întreprins săptămâna aceasta, inclusiv investiţia de o sută de mii de dolari în întreprinderea mea „Nahalat Israel Trust", te inserează pe lista filantropilor ce participă la actul istoric care este înfiinţarea „statului Israel", ia scris Porush. Cu scrisoarea asta, Stasher simţea că va fi primit cu braţele deschise în ţara în care fusese expulzat. Mai târziu, când a început să se intereseze mai îndeaproape, şi-a dat seama că nici una din instituţiile pentru care donase bani nu purta numele lui, şi nici cele în care investise nu dădeau roade.

în iulie 1970, când a aterizat în ţară Lansky cu cea de-a doua soţie a sa, manichiurista Thelma, poreclită Teddy, şi c° câinele lor pechinez, Stasher nu l-a aşteptat la aeroport. Omu'

care în dosarul său personal de la poliţia din Miami se numea Maurice Lieberman, Meir Soholonski, Johnny Agas, „Meir cel mic" şi „Meir the Big" sosise ca turist american. Fugise de urmărirea FBI şi a autorităţilor fiscale. Despre sosirea lui ştiuse numai un avocat tânăr, pe nume loram Elroi. Totul s-a desfăşurat în mare secret, fără reporteri, fără fotografi, nimeni care să consemneze „evenimentul". Au trebuit să treacă două luni până ce ştirea despre venirea lui Lansky în Israel să apară în ziare.

Elroi, avocatul cel tânăr care studiase dreptul constituţional, a primit înştiinţarea venirii lui Lansky în ţară prin ambasada Israelului în Statele Unite care l-a întrebat dacă este dispus să se ocupe de un evreu pe nume Meir Lansky. Dar numele acesta nu i-a spus nimic. „Evreul acesta vine în Israel cu un dosar curat, dar are câteva probleme. Trebuie cercetat dacă i se poate acorda cetăţenia israeliană conform cu legea reîntoarcerii,

invocându-se cine ştie ce motive. Te rog să ai grijă de el", i-a spus omul „grijuliu" de la ambasadă. Elroi l-a întâlnit pentru prima dată pe Lansky la hotel şi îşi aminteşte până în ziua de azi de bătrânul tern şi mediocru, ca un personaj ideal dintr-un roman de John Le Câtre.

Povesteşte Elroi: „Lansky mi-a spus: Vreau să înaintezi pe numele meu o cerere de cetățenie, după toate regulile". Spre deosebire de Stasher, el a vrut de la bun început să fie un cetățean respectabil şi s-a ferit, cel puțin aparent, de căi ascunse. Avocatul i-a adus în camera da hotel un formular standard de cerere de cetățenie, Lansky a semnat şi formularul a fost înaintat. Dar Lansky ştia ceea ce încă nu aflase Elroi: se vor ivi probleme. Au trecut apoi două luni şi răspunsul care a venit a fost negativ. Americanii raportaseră autorităților israeHene despre identitatea lui Lansky şi presau să i se refuze cetățenia, ba chiar să fie tracasat până ce se va sătura şi se va întoarce în „brațele lor". Dar se pare că după primirea „negativului" el a avut o întrevedere cu cei de la Şabak.

„N-am ştiut nimic despre trecutul lui Lansky, nici de la Cei din Şabak, nici de la altcineva. M-a întrebat atunci ce trebuie să facă şi i-am răspuns că există o singură cale. Dar am lr«presia că în viața mea n-am întâlnit un om mai pesimist ca Centul meu, Lansky. Se împăcase cu soarta înainte de a primi lovitura. Credea că soarta îi este potrivnică şi se aştepta tot tlrnpul la tot ce putea fi mai rău", a relatat Elroi. ......

„L-am văzut de câteva ori pe Stasher la Lansky. Şedeau împreună în camera de hotel, dar Stasher era cu totul alt tip de om, întregul lui drum a fost diferit", mai spune Elroi.

Exact la o lună de la venirea lui Lansky în Israel, în august 1970, Stasher a devenit cetățean israelian. Au căutat toate căile posibile pentru asta cinci ani îndelungați, până a găsit o deschidere de drum. Asta s-a întâmplat în intervalul de timp dintre decesul ministrului de Interne Haim Shapira, care sa împotrivit acordării lui Stasher a cetățeniei, şi intrarea în funcție a noului ministru, losef Burg. Avocatul lui Stasher, Haim Basok, a intensificat atunci presiunile, a avut loc o consfătuire între funcționari superiori ai ministerului şi s-a stabilit la repezeală că avându-se în vedere vârsta înaintată a lui Doc, i se vor acorda legitimația de emigrant şi cetățenia.

„Am mâinile curate", a spus după un an losif Burg, iar Stasher era mândru că ministrul Porush în persoană i-a adus legitimația de cetățean al Israelului în cameră. Dar poate că doar s-a lăudat. Oricum, investițiile lui în instituțiile religioase s-au dovedit în cele din urmă fructuoase.

Meir Lansky s-a stabilit, la sosirea sa în țară, într-un mic apartament cu vedere la mare, la hotelul „Haşaron" din Herzlia.

A fost poreclit imediat „Fantoma de la Operă", deoarece apărea şi dispărea de parcă ar fi răsărit din pământ. Cumpăra o mulțime de fise şi vorbea din cabinele telefonice, astfel că nimeni nu-i putea intercepta convorbirile. Dar unii oameni erau gata să jure că au văzut doi agenți FBI urmărindu-l pas cu pas.

Ulterior s-a aflat că aceştia nu erau doi israelieni, „chibiți" deai lui, atraşi de aureola ce-l înconjura, sau de averea sa. Lansky a stat liniştit două luni până ce a fost descoperit. Şlomo Nakdimon, reporterul politic al cotidianului „Yediot Aharonot" a primit informația că un om pe nume Lansky s-a stabilit la hotel Haşaron din Herzlia şi a povestit despre asta colegului său Noah Klinger. Acesta, împreună cu reporterul Şabtai Portnoi descoperise în urmă cu opt ani o scurtă vizită a lui Lansky în țară, şi a dezvăluit-o.

Klinger şi Nakdimon s-au dus la hotel însoțiți de un fotograf şi au descoperit acolo că Lansky era înscris sub numele de „Kaufman sau aşa ceva", după cum au povestit ulterior. Klinger a sunat la telefonul interior al hotelului în camera 337 unde locuia Lansky şi i s-a răspuns în engleză. „Domnule

Lansky, mă numesc Klinger", a deschis el discuția, la care Lansky a răspuns furios: „Iarăşi dumneata? Mă aflu aici de data asta numai pentru câteva zile, de sărbătorile de toamnă", îşi amintise de ziaristul pisălog care nu l-a lăsat să respire în vizita sa din 1962, făcându-l să fugă în cele din urmă, şi cu firea sa pesimistă intuise deja că îl aşteaptă necazuri.

Povestea a fost publicată şi reporterul Cahana de la ziarul concurent „Maariv" s-a prezentat şi el la hotel. Apoi l-a descris pe bătrânul gangster ca fiind un om vârstnic şi amabil, delicat şi cu maniere alese, care se bucură văzând „copiii sabri jucându-se" şi care a venit aici, de fapt, numai să viziteze „Ierusalimul Sfânt şi mormintele bunicului şi bunicii sale", are o cameră bună la hotel, dar nu intenționează să se stabilească în Israel. Cahana a publicat şi toate amănuntele privitoare la afacerile de mafiot ale lui Lansky, aşa cum au apărut în raportul Comisiei de anchetă a Senatului american, descriind ascensiunea amețitoare a lui Lansky până în vârful sindicatului crimei din Statele Unite. „La hotelul Haşaron mă simt ca la Miami Beach", i-a spus Lansky.

Bătrânul avea un program zilnic bine stabilit. Se trezea dimineața devreme, îşi lua micul dejun în cameră şi pe la ora şapte îşi scotea cățeluşul la o scurtă plimbare în cursul căreia era întotdeauna nervos, nu discuta cu nimeni, nu venea în contact cu oameni pe care nu-i cunoştea. Lansky era exact opusul lui Stasher: închis în sine, bănuitor şi legat în permanență de soția sa. Nu se afla niciodată în grupuri mari de oameni. Avea încredere numai în ziaristul Uri Dan, şi se legase de el în asemenea măsură încât colegii îi spuneau în glumă că „mafia l-a cumpărat pe Dan".

Uri Dan s-a întâlnit cu Lansky de mai multe ori, la hotel, acasă |i la „Cafe Dan". „Lansky era legat de eroii copilăriei mele. îmi povestea despre Damon Runyon pe care îl admiram Şi pe care el l-a cunoscut personal, despre viața pe Brodway, despre prostituate şi ziarişti, judecători şi contrabandişti. Era un om pasionat care se considera un mare aventurier, nu un gangster", a povestit Uri Dan. Cei doi au plecat împreună într-o călătorie emoționantă şi bizară, în care bătrânul gangster a vizitat mormintele străbunilor săi pe Muntele Măslinilor. Dan a Publicat apoi o serie de interviuri cu Lansky, înfațişându-l cu

căldură ca pe un evreu care a ajutat întotdeauna Israelul şi evreii, şi a fost dezamăgit tocmai de aceştia.

„După ce Lansky a plecat de-aici, m-am dus să-l vizitez la Miami, am vrut să plec la Las Vegas, dar el m-a avertizat că în acel loc numai cazinoul iese în câştig". „Am construit afacerea în aşa fel încât numai noi nu pierdem niciodată şi de aceea îi sfătuiesc pe prietenii mei să nu rişte", i-a spus el lui Uri Dan.

în timp ce Lansky fugea de oameni, prietenul său Stasher şedea în apartamentul lui cu mai multe camere de la hotelul Sheraton, unde cunoştea pe toată lumea. A stat acolo zece ani, până ce, cu puțin timp înaintea morții, a cumpărat un apartament, nu departe de mare. Obişnuia să petreacă la clubul de noapte „Midbar Haksamim" („Pustiul miracolelor"), a cunoscut parte din elita israeliană la clubul de sport, şedea pe marginea piscinei să se bronzeze şi, dacă voia, îşi lua micul dejun chiar şi în miezul zilei, la bar. Era un om darnic, iar femeile tinere şi frumoase ale vremii, cum erau Amzalia Levi sau Billy, polițista roşcovană, sau Hellen, l-au înconjurat până la sfârşitul vieții.

Uneori, Lansky venea să-l viziteze. Astfel, într-o duminică din mijlocul lui iunie 1971, la două săptămâni după ce cei doi prieteni ai lor, Siegelbaum şi Rose, care încercaseră să se infiltreze pe urmele lor în Israel, au fost izgoniți, Lansky a venit la Sheraton să-l vadă pe Stasher şi a fost îndreptat spre barul întunecat de la subsol. Stasher stătea acolo şi,deşi era ora prânzului, mânca cu plăcere ouă moi. După ce au discutat, Lansky a ieşit să vorbească de la telefonul public din hol şi a revenit să-şi continue discuția cu Joe şi soția sa, ca şi cu fosta soție a milionarului Şam Dubiner, care venise să-i ceară lui Stasher o donație pentru „Han".

Avocatul Finkel a spus odată, în legătură cu asta: „Mulți erau cei care aspirau la banii lor. Li se trimiteau o mulțime de scrisori. Reprezentau o atracție pentru oricine nu se interesa de trecutul lor întunecat. Oamenii le cereau mereu bani pentru operații pe cord, operații pentru copii, şi ei dădeau. Stasher umbla cu numerar la el, pachete întregi cu bancnote pe care le împărțea cu uşurință".

Stasher avea angajat un maseur şi şofer la dispoziți[6]întotdeauna se afla o femeie tânără lângă el.

Femeile acestea ştiau că Stasher este un gangster şi un contrabandist cu băuturi alcoolice, dar nu bea decât lapte. Le întreținea pe fete plătindu-le chiria, iar uneia i-a făcut chiar cunoştință cu bunul lui prieten Frank Sinatra. După spectacolul dat de Sinatra la „Binianei Hauma" din Ierusalim, au luat cina toți trei la hotelul în care locuia acesta.

Lansky nu era văzut în schimb decât cu soția sa, cu cățeluşul sau cu unul din chibiții care se agățaseră de el. Uneori se afla în compania lui Mişka Idelson, responsabilul cu şoferii de la societatea histadrutiană „Herut", despre care se spunea că este body-guard-ul lui Lansky. După cum Sheiner era întotdeauna alături de Stasher, dar a fost supranumit consilierul financiar al lui Lansky. Mişka îi servea uneori de şofer lui Lansky, în „Cortina"

lui neagră. La un an după venirea în țară, Lansky a cumpărat un BMW albastru care făcea o impresie grozavă. Profitase de drepturile lui, pentru a o plăti cu jumătate de preț.

Dar iată că Igal Laviv a scris în „Haaretz": „în Statele Unite se consideră că Israelul devine un centru internațional al crimei". După ce s-a aflat că Lansky trăieşte în țară, gangsterii americani au devenit o mare atracție şi o curiozitate pentru toată lumea, subiectul la ordinea zilei, de parcă ar fi fost un grup de extraterestri. Exista temerea că gangsterii vor năvăli în Israel, punând societatea în pericol; dar ei reprezentau o atracție deosebită pentru presă, un subiect suculent, mai ales că, după cum ştim, gangsterii, ca şi extraterestrii, nu prea obişnuiesc să intenteze procese de calomnie. Lansky a înaintat totuşi un proces cerând despăgubiri de un milion de dolari cotidianului „Yediot Aharonot", dar a oprit foarte repede procesul. Revista de scandal „Haolam Haze" (Lumea aceasta) a folosit metodele sale specifice pentru a dezvălui o legătură misterioasă între gangsteri, un ofițer superior din poliție, un avocat religios şi un om de afaceri elvețian. Lansky a fost denumit „inamicul public nr. l" şi ziarele scriau mereu despre fetele cu care se afişa „grasul" şi modul în care se ținea în Umbră „cel slab".

Ziarul „Haaretz" avertiza în legătură cu o coaliție între criminalii din Israel şi cei de peste Ocean. Igal Laviv a fost [c]hiar trimis în străinătate de către redactorul său şef şi a revenit [Cu] ceea ce a fost denumit „documentele FBI". Numele lui

Stasher era legat în aceste documente de cel al celui mai mare om de afaceri apropiat de partidul religios PNR: Tibor Rosenbaum. ^

în toiul acestui scandal, Lansky pierduse orice şansă de a obține cetățenia israeliană. losef Burg, ministrul de Interne în acea perioadă, om prudent care se ferea de scandaluri, făcea tot ce-i stătea în putință pentru ca numele său să nu fie legat de această afacere.

„I-am spus lui Lansky că a fost un prost, fiindcă n-a acționat în secret, ca Stasher", spunea avocatul loram Sheftel, devenit celebru în urma procesului Demianuk, dar care în vremea aceea era un mic student la drept, în tot cursul anilor care au trecut de la „afacerea Lansky", Sheftel n-a încetat să fie adeptul entuziast al acestuia, despre care s-a spus că a fost „idolul" tinereții sale. Dar, după cum am spus, în 1971 el nu era decât un student la drept care citise despre greutățile lui Lansky şi dorea să-l salveze.

Sheftel a alergat deci la hotelul Haşaron să se întâlnească cu Lansky. Iată impresiile lui: „Am văzut în fața mea un ovreiaş tipic, un fel de pitic mic de statură şi cu mutră de evreu, dar cu mare ambiție. Când am urcat spre apartamentul lui cu privelişte la mare şi am văzut lângă patul său un volum de Şalom Alehem în idiş, am simțit că sunt gata să mor pentru el".

„Odată, în 1981, cu puțin timp înainte morții sale, Lansky m-a invitat la el, la Miami. Mi-a plătit biletul de avion şi m-a aşteptat la aeroport împreună cu fiica sa. Am pornit spre vila lui enormă, şi acolo, lângă uşă, am văzut 12 pălării, exact ca în filmele despre Mafia, înăuntru şedeau 12 bărbați evrei şi italieni, alături de femeile lor. Am privit împreună la

serialul transmis de televiziunea americană „Jurnalele gangsterilor".

Când a apărut actorul care interpreta personajul Meir Lansky sub numele fals de Michael Lasker, fratele său, Jack, a început să râdă: „Hd, Meir, de când ai devenit Michael?". A fost vesel.

Dar în drumul de întoarcere în maşina lui Lansky, bătrânul şofer Haini Rosenfeld s-a rătăcit şi atunci am văzut un alt Lansky. A început să-l înjure pe şofer, şi într-o secundă s-a şters toată dulceața evreiască de pe fața sa. Am putut vedea pentru o secundă întreaga lui răutate şi forță".

După întâlnirea cu Lansky, Sheftel a înființat l[a] Universitatea Tel Aviv „Comitetul de acțiune în favoarea l[ul]

li

Lansky". A obținut şapte sute de semnături pe un manifest în favoarea acordării cetățeniei lui Lansky, cu care s-a prezentat la ministrul de Interne. Printre semnatari, după cum susține Sheftel, s-a aflat şi studentul Ehud Olmert, care era secretarul fracțiunii Centrul Liber din Knesset, fracțiune în fruntea căruia se afla Şmuel Tamir, avocatul lui Stasher. Fracțiunea se împotrivea expulzării lui Lansky şi a înaintat un protest ministrului de Interne.

„Toată povestea nu acest comitet nu a schimbat nimic", spune avocatul Elroi. Dar Scheftel avea sentimentul că luptă împotriva presiunilor exercitate de americani asupra Israelului.

Iar Lansky a spus arunci: „Este interzis să recurgi la mită sau crimă în Israel. Trebuie să mergi numai pe cale juridică, în Israel nu vreau să intru altfel decât pe uşă, nu pe fereastră".

După întâlnirea lor emoționantă la hotel Sheraton, Lansky şi Sheftel s-au mai întâlnit de multe ori, au mâncat împreună mâncare evreiască la „Cafe Dan", au băut în holul hotelului Accadia, la Hilton lângă mare şi la Sheraton, la Stasher. Uneori Lansky pleca în excursii în Galii sau chiar în sud, la Marea Moartă. Sheftel l-a ajutat să cumpere o vilă lângă larkon, în Ramat Gan, pe strada Beeri 4. După ce Lansky a părăsit țara, Sheftel l-a

vizitat de câteva ori la Miami şi a luat chiar împreună cu el celebrul mic dejun de la hotelul Singapore, beighel cu lax, scrumbii, ascultând glumele prietenilor bătrâni şi milionari ai lui Lansky. I-a cunoscut toți copiii: fiul cel mare invalid din naştere, fiul pilot şi om de ştiință la NASA, fiul care conduce cluburile de noapte şi fiica, femeie casnică. I-a cunoscut şi pe toți nepoții, întreaga şi măreața dinastie Lansky.

El păstrează cu sfințenie până în ziua de azi dosarul cu scrisorile, felicitările de sărbători, şi urările de bine sosite din Israel. Gabriel Bach, procurorul statului, le-a spus atunci judecătorilor de la Tribunalul Suprem: „Dacă Al Capone ar fi fost evreu, nu încape îndoială că s-ar fi stabilit şi el în Israel". El a vorbit despre mărturiile secrete privitoare la 34 de cazuri de crimă legate de numele lui Lansky. Aceasta a fost ultima bătălie a bătrânului gangster. Ministrul de Interne, Josef Burg, * decis să nu îi mai prelungească viza de şedere a lui Lansky, [J]ar avocatul Elroi a înaintat recurs la înalta Curte împotriva Ministrului, întrebarea de principiul care se punea era dacă "ânuieli întemeiate pe zvonuri şi pe presă sunt de ajuns pentru

a împiedica acordarea cetățeniei unui evreu. Dar în Legea Reîntoarcerii există un paragraf în care se vorbeşte despre situația celor care au trecut penal şi reprezintă un pericol pentru societate. Printre de documentele prezentate de Lansky la tribunal se afla şi uluitoarea scrisoare a unui evreu din Miami Beach, pe nume Jacob Levinson, care declara sub jurământ că Lansky nu l-a răpit şi nu l-a asasinat. Lansky s-a mutat de la hotel în apartamentul cu patru camere din strada Beeri, pe care îl închiriase de la lehudit, sora sculptorului lakov Agam.

Thelma, Meir şi cățelul s-au instalat acolo, iar vecinii care la început au fost îngroziți la gândul că un gangster s-a instalat pe palierul lor, au început încetul cu încetul să-l simpatizeze pe bătrânul care „plătea întotdeauna cotizația pentru comitetul de bloc, era liniştit şi amabil", după cum spun şi astăzi locatarii care-şi amintesc de el. BMW-ul se afla în fața casei, iar Lansky ieşea zilnic la plimbare cu cățelul. Meir Lansky n-a putut învinge Tribunalul Suprem. Elroi a ținut o pledoarie care a ținut patru zile, vorbind despre un caz în care totul se baza pe zvonuri, deoarece clientul său n-a fost acuzat niciodată de crimă sau alt delict grav. Gabriel Bach a luptat cu curaj împotriva lui Lansky. Verdictul a fost dat abia peste patru luni.

La 13 ianuarie 1972, Tribunalul Suprem s-a întrunit şi a decis:

„Având în vedere trecutul penal al lui Lansky, el reprezintă un pericol pentru ordinea publică, de aceea s-a hotărât expulzarea sa din țară". Lansky s-a prăbuşit psihic la aflarea verdictului, dar a strâns mâna avocatului său. „Mi-a mulțumit politicos şi mi-a plătit onorariul. Ani îndelungați după aceea mi-a trimis felicitări de sărbători. Se comporta ca un om care a ştiut de la bun început că nu are nici o şansă să învingă". După

ce s-a dat verdictul, cei trei comandanți ai Mossad-ului, Şabak-ului şi Poliției şi-au permis, aşa cum au pariat, să ia un dineu scump cu şampanie şi fructe de mare. Li se părea că sărbătoresc o victorie...

Capitolul 35
„PROIECTUL ZICHRON" - O PAGINĂ INCONFORTABILĂ *tN* ISTORIA SERVICIILOR SECRETE ISRAELIENE

în iunie 1974, se reîntorceau acasă prizonierii israelieni căzuți în timpul Războiului de Yom Kippur din 1973: 67 de ofițeri şi soldați din prizonieratul sirian şi 233 din prizonieratul egiptean. Odată schimbul de prizonieri făcut, dincolo de festivismul cu care mass-media sărbătorea evenimentul, au început durerile de cap ale serviciilor secrete israeliene. E adevărat, foştii prizonieri se întorceau cu răni, fizice şi sufleteşti, aşteptau cu nerăbdare să-şi îmbrățişeze mamele, soțiile, copiii, dar Mossad-ul şi Shin Beth-ul nu aveau cum să ştie care din cei 300 a trădat, care dintre ei s-a angajat să lucreze pentru serviciile secrete egiptene sau siriene, omeneşte şi informațional gândind, gândind totul era posibil.

Viața în închisorile arabe era cumplit de grea, zbirii răi, chinurile insuportabile, foamea te înnebuneşte, poți rezista la nesfârşit ispitei? Iată şi motivul pentru care deşi, însfarşit, s-au întors acasă, nu au fost lăsați să se ducă acasă. Oricum, oamenii erau obosiți, încă în stare de şoc, aşa că vor fi transportați la Casa de odihnă a sindicatelor de la Zichron le lakov, un orăşel din Munții Galileei, în nordul Israelului, casă transformată adhoc într-o bază militară secretă. Nimeni nu intra, nimeni nu ieşea, întreaga operațiune, denumită „Zichron", se va desfăşura în cel mai deplin secret.

Comandant al grupului de anchetatori a fost numit ofițerul Shimon Levi. Astăzi, el spune că nu i-a făcut nici o plăcere să-şi ancheteze camarazii de arme. Ordinul l-a primit de la generalul Israel Tal, încă înainte ca primul prizonier israelian să fie eliberat. 50 de anchetatori i-au aşteptat pe foştii pri2onieri. Alături de Shimon Levi, comandantul „Operațiunii

Zichron" activau adjuncții săi: Ayala Anbar, o femeie care provenea din serviciile militare AMAN, şi căpitanul Ami Shateustein. Printre cei 50 de anchetatori se aflau şi câțiva ofițeri în rezervă, între care Ram Caspi, un avocat celebru, Eitan Daf, ulterior preşedintele Băncii Leumi, istoricul dr. Oded Neuman, generalul de poliție lacov Raz, Rachel Dolev, responsabil cu cenzura militară. Numeroşi psihologi şi psihiatrii fuseseră mobilizați şi aduşi la Zichron le lakov. Domnea haosul, pentru că foştii prizonieri erau încă în şoc, trauma

prizonieratului nu dispăruse, şi nici anchetatorii nu prea ştiau cum să-i trateze.

Ancheta presupune anumite presiuni, foştii prizonieri erau şocaţi de cele ce li se întâmpla. Se întorseseră din iad şi iadul îi urmărea şi acasă. Anchetatorii deveniseră pentru ei nişte „vampiri", iar Shimon Levi, „cel mai rău dintre vampiri", încet-încet, pe măsură ce foştii prizonieri începuseră să-şi „uşureze" sufletul, descriind prizonieratul lor, anchetatorii au fost surprinşi să constate că aproape 30% dintre prizonieri au fost racolaţi de spionajul egiptean. Cu alte cuvinte, aproape 100 din foştii prizonieri aflaţi sub anchetă, supuşi ameninţărilor şi bătuţi, admiseseră să lucreze, pe viitor, pentru spionajul arab.

Cu toţii au admis târgul ca să scape de chinuri, omeneşte pot fi înţeleşi, dar fusese făcut un târg ruşinos, cum poţi să-i pedepseşti? Şi ce se va întâmpla dacă măcar unul din cei o sută va fi ispitit din diferite motive să respecte înţelegerea cu spionajul egiptean?

Nu numai şefii serviciilor secrete israeliene aveau dureri de cap. Complicaţia se discuta la vârful conducerii statului. Săi bagi pe toţi la închisoare? Exclus! Procuratura are dovezi.

Măcar câţiva să fie trimişi la închisoare, dar nici acest lucru nu a fost aprobat.

Doi ziarişti investigatori Ronen Berman şi Gil Meltzer iau găsit, peste decenii, pe câţiva dintre eroii poveştii. „După chinurile îndurate în închisorile arabe, contactul cu anchetatorii evrei a fost teribil de dureros, spune Shimon Levi. Prizonierul se întoarce în trecut şi trebuie să relateze achetatorului israelian tot ce i s-a întâmplat în prizonierat: fapte mizerabile, nu de bravură. El trebuia să-mi explice mie, care sunt israelian ca ş[1] dânsul, cum a căzut prizonier, cum a „trădat" Israelul şi Z[a]" halul. Aşa se exprimau toţi prizonierii şi, în timp ce în faţa an-

dictatorilor au fost umiliţi şi nenorociţi, ei vor trebuie să joace în familie, o dată întorşi acasă, farsa eroismului lor. O adevărată situaţie schizofrenică, în ochii fostului prizonier, eu, isrâelianu! care-l anchetează, sunt mai groaznic decât zbirul egiptean sau sirian, pentru că în captivitate el s-a confruntat cu un adversar, pe când acum, el are de-a face cu cineva din propriul său neam. Eu îl silesc să-şi amintească de condiţia sa infamantă de prizonier, de tot ce a făcut, cum a implorat să nu mai fie bătut, cum a admis să „colaboreze". Pot să-l înţeleg de ce mă urăşte cu înverşunare, de ce mă consideră un vampir.

Dacă nu s-ar fi comportat aşa, atunci aş fi spus că e ceva în neregulă în capul lor".

Anchetatorii israelieni s-au străduit să afle adevărul, dar au încercat să le risipească foştilor prizonieri senzaţia că şi-au trădat ţara. Ei şi anchetatorii erau de fapt o singură familie. Aşa susţine Levi. Mulţi dintre foştii prizonieri sunt de altă părere.

Ei îi acuză pe anchetatori şi pe Shimon Levi în special, de comportament brutal, dispreţuitor.

Medicul Moris Kleinhaus, psihiatrul-şef a bazei militare de la Zichron le lakov spune că toţi prizonierii s-au întors cu multiple traume. In primul rând, trauma sirenei de alarmă şi a haosului pe care ea îl provoacă, trauma luptelor propriu-zise, cu morţi şi răniţi, şi

sânge peste tot, trauma căderii în prizonierat, „voi fi omorât, nu voi fi omorât?", trauma vieții ca prizonier. 30% dintre prizonieri sufereau de trauma umilinței pe care au fost siliți să o suporte, nu mai erau oameni, ci nişte „cârpe murdare". Apoi trauma vinovăției, se considerau trădători, dar pentru mulți dintre foştii prizonieri, vinovată era țara, Israelul. „Important era să povestească tot ce au pe suflet, spune profesorul Kleinhaus. Aşa am strâns o cantitate uriaşă de mărturii şi informații".

Foştii prizonieri l-au acuzat, ulterior, pe psihiatru, că a divulgat materialul adunat anchetatorilor, încălcând codul medical, dar acesta respinge acuzațiile.

Comandantul „Operațiunii Zichron", Shimon Levi, spune că aceste confesiuni erau atât de îngrozitoare încât unii anchetatori au fost traumatizați de cele auzite.

Chiar şi Shimon Levi, comandantul „Operațiunii Zichron" a avut nevoie, după încheierea operațiunii de un tratament psihiatric la...Moris Kleinhaus.

Un caz ciudat: fenomenalul Levinberg

Cele mai mari prejudicii au fost aduse serviciilor secrete de către căpitanul de informații Amos Levinberg. El a căzut prizonierul sirienilor în Hermon. Era un fanatic al serviciului secret; lucra zi şi noapte, şi superiorii l-au avansat, ajungând să lucreze în una din cele mai secrete unități ale spionajului militar. Din nefericire pentru AMAN, Levinberg, o memorie fenomenală, a înregistrat tot ce a văzut, a reținut tot ce a învățat, era o adevărată arhivă ambulantă.

Din cei 54 de soldați, ofițeri şi agenți secreți aflați în cazemata din munții Hermon, la granița cu Siria, 13 au fost ucişi, au scăpat zece şi au fost prinşi prizonieri 31. între ei, şi căpitanul Amos Levinberg.

„Serviciile de ascultare 848 ale Armatei" au înregistrat o discuție între un înalt spion sovietic şi un general sirian, despre un „profesor israelian prizonier care scrie cărți". Unul din prizonieri ciripea mult şi cu folos pentru inamic, iar acesta nu putea fi altul decât Levinberg. Relatează Levi: „Am resimțit imediat urmările căderii în prizonierat al lui Levinberg.

Duşmanul aflase numeroase date foarte sensibile despre Armata israeliană şi serviciile secrete. Armata siriană a început să desființeze baze înregistrate de serviciile noastre, coduri, sisteme de lucru. Levinberg le ştia pe toate şi sirienii au luat măsuri în conformitate. Acelaşi lucru se petrecea şi pe frontul egiptean. Levinberg a dezvăluit cum sunt înregistrate convorbirile şi din acea clipă, „Unitatea 848" a şomat. Sirienii şi egiptenii au încetat transmisiunile prin radio sau telefonie. Sirienii au ales zece prizonieri israelieni, în frunte cu Amos Levinberg, care au devenit „conferențiari". Cursurile lor despre Israel erau prezentate agenților sirieni. Levinberg a întocmit pentru serviciile siriene chiar şi un manual despre istoria şi societatea siriană. Levinberg vorbea fluent şi scria în câteva

dialecte arabe. El a scris aceste manuale direct în limba arabă vorbită în Siria. Prizonierul era o adevărată comoară pentru spionajul

sirian; din ordinul preşedintelui sirian, a fost scos din închisoarea El Maaza şi i s-a dat o vilă. Avea la dispoziţie agenţi sirieni care îi aduceau cărţi, mâncare aleasă, haine.

Conducătorii serviciilor secrete israeliene aveau o dilemă: ei nu-şi puteau explica cum de au reuşit sirienii să-l facă pe Levinberg să colaboreze? Levinberg era cunoscut pentru cinstea şi devotamentul său fanatic, nu ar fi trădat pentru nimic în lume. Abia când a fost eliberat, în schimbul de prizonieri amintit, „enigma Levinberg" a fost decodată. Printro înscenare uriaşă, Levinberg a fost convins de sirieni că Israelul nu mai există, că Tel Aviv, Haifa şi Ierusalim au fost distruse de armele atomice sovieto-siriene.

Pentru Levinberg, secretele pe care le înmagazinase în creierul său fenomenal nu mai aveau nici o valoare. Conferinţele şi referatele predate sirienilor cuprindeau cele mai păzite secrete militare israeliene. Levinberg a fost convocat numai după trei zile de la eliberare. Şeful Statului Major al Armatei şi şefii serviciilor secrete au venit special la Zichron le Yakov să converseze cu „fenomenalul" Levinberg. Acesta le-a spus că nu le dezvăluise sirienilor nimic din secretele „serviciului". Dar superiorii aveau deja dovezi ale catastrofei ce-o provocase „trădarea" lui. Cineva a propus „înfundarea" Iui Levinberg cu propria lui armă: memoria fenomenală. A fost rugat să reconstituie ce i s-a întâmplat, zi de zi. Levinberg a început să relateze cu frenezie viaţa sa de prizonier oră de oră, uneori minut cu minut. Cu amănunte uluitoare. A fost invitat la Tel Aviv, i s-a închiriat un apartament şi a fost rugat să scrie în caiete, zeci de caiete ce i-au fost puse la dispoziţie, întâlnirile sale cu anchetatorii sirieni. Levinberg a ţinut să demonstreze din nou memoria sa de extra-terestru.

I s-a dat senzaţia, chiar certitudinea că e acelaşi geniu al comunităţii informaţionale israeliene, iar confesiunea sa indispensabilă ţării.

Levinberg nu a bănuit nici o clipă că fusese atras într-o capcană de către propriii săi colegi de serviciu. Pe măsură ce caietele se umpleau cu scrisul lui Levinberg, factorii responsabili realizau uriaşa dimensiune a răului provocat de fostul Prizonier. Informaţiile transmise, în aşa-zisele discuţii academice cu sirienii, sau în „manualele" sale, acopereau multe zone

ale vieţii israeliene, militare, sociale, economice. Culmea că omul acesta genial nu-şi dădea seama că trădase.

El avea nevoie, ca de oxigen, să-şi exerseze şi să se laude cu ceea ce într-adevăr era ceva supranatural: memoria sa. O făcuse pentru sirieni, acum o exersa pentru ţara sa. Primul ministru Golda Meir, miniştrii şi şefii serviciilor secrete, constructorii armelor secrete îl vizitau, după căderea întunericului, noaptea târziu, stăteau de vorbă cu el, şi le era greu

să decidă dacă să-l trimită la închisoare sau să-l păstreze, ca pe un instrument informațional supranatural. Omul avusese acces şi la „Sfânta Sfintelor": tehnologia atomică. Avea în memorie ceea ce nici toți specialiştii înarmării nucleare nu ştiau cu exactitate. Un general a aruncat atunci o vorbă: poate că din această catastrofa s-a născut şi ceva folositor. Dacă sirienii au aflat multe despre tehnologia sofisticată cu care Israelul este înzestrat, înseamnă că informațiile dezvăluite de Levinberg au ajuns şi la egipteni. Cu siguranță că şi la ruşi. E posibil ca duşmanii Israelului să înțeleagă cât de periculoasă ar fi pentru ei o confruntare decisivă. E numai un scenariu, dar cât se poate de realist. Nu a fost oare Sadat, preşedintele Egiptului, primul conducător arab care, imediat după „Războiul de Yom Kippur" a declarat public că a hotărât să meargă pe calea unei înțelegeri cu Israelul din momentul în care a luat cunoştință de „capacitatea tehnologică şi ştiințifică a evreilor"? Omul se referea la bomba atomica israeliană!

Reprezentantul Procuraturii militare, Aharon Levi, nici nu a vrut să audă de o posibilă iertare a lui Levinberg. La întrebarea care se punea: „Care dintre foştii prizonieri să fie aduşi în fața completului de judecată?", procurorul îl indica pe Levinberg. Spune Shimon Levi: „Furia procurorului a fost insă inutilă. Li se promiseseră prizonierilor că nimeni nu va fi judecat după ce se vor reîntoarce acasă. Poate că în cazul lui Levinberg era cazul să fie luate anumite măsuri, nu în sensul de a fi judecat, ci de a fi lovit de disprețul colectiv, pentru ca există totuşi nişte norme care pentru nimic în lume nu trebuie încălcate. Când am citit în rapoarte că Levinberg umbla cu agenți sirieni printre prizonierii israelieni şi indica pentt^ fiecare în parte care este gradul lor adevărat, cărei arme [1] aparține fiecare, mi-am zis că aşa se comportă un Kappo".

A fost colonelul Asaf laguri un erou?

Ofițerul cu cel mai înalt grad căzut în prizonierat în „Războiul de Yom Kippur" a fost colonelul Asaf laguri. Cu încuviințarea şefilor armatei, mass-media l-a prezentat ca un erou, a devenit chiar deputat şi a scris o carte- bestseller. Cum a fost chinuit de agenții spionajului egiptean, groaznicele suferințe pe care le-a îndurat, eroismul său. Nimic nu era adevărat!

Ca să descopere minciunile colonelului-deputat Mossadul, Shin-Bet şi AMAN-ul au trebuit să-şi unească forțele.

laguri se bucura de-o admirație fără margini în societatea israeliană care, şocată de evenimentele „Războiului de Yom Kippur" avea nevoie de eroi. Primul care a bănuit că ceva nu este în regulă cu colonelul laguri a fost Avraham Ahituv, şeful Shin-Beth-ului. Nu avea dovezi, dar avea încredere în simțul său infailibil.

Ahituv s-a întâlnit cu generalul Shlomo Gazit, comandantul serviciilor secrete militare AMAN din acea vreme, şi i-a împărtăşit bănuielile. Gazit era prieten bun cu noul primministru, Menahem Begin. Şi era firesc ca Zahal-ul să-l avertizeze pe premier în legătură că fostul colonel Asaf laguri.

Dosarul laguri a fost deschis de specialiştii celor trei servicii speciale. Biografia lui

laguri era beton armat: provenea dintr-o familie fondatoare a kibuț-ului lagur. Când a început „Războiul de Yom Kippur" avea 43 de ani şi comanda un regiment de tancuri. Două zile de la declanşarea luptelor, tancul în care se afla a fost lovit de un proiectil. laguri şi echipajul tancului s-au salvat şi s-au ascuns. Câteva ore mai târziu, cu mâinile sus, s-au predat. Unul din soldații egipteni l-a lovit pe laguri cu patul puştii şi l-a rănit la un ochi. îmbarcați în bărci de cauciuc, laguri, împreună cu ceilalți 232 de prizonieri ^ralieni au traversat Canalul Suez şi au fost duşi la Cairo.

Ronen Bergman şi Gil Meltzer apreciază această primă parte din odiseea prizonieratului povestită de laguri în cartea sa »Sâ conviețuieşti cu ei, cu toții îmi aparțin" - ca fiind adevărată. în continuare, un şir lung de minciuni. laguri descrie cu lux de amănunte cum a fost torturat zile şi nopți în închisoarea ^basiia. De fapt, însă, el fusese transferat la Hotelul Hilton, se Plimba prin Cairo, şi ducea o viață princiară. Serviciilor secrete

israeliene le era clar că laguri colaborase cu spionajul egiptean, dar lipseau dovezile. laguri a fost şi el convocat la baza de la Zichron le lakov.

A fost deştept să nu refuze, a trecut pe-acolo, dar s-a eschivat anchetele. Prim-ministrul Golda Meir şi Moshe Dayan, ministrul Apărării, îl onoraseră personal pe laguri, iar toate ziarele îl ridicau în slăvi. Astfel, a fost imposibil ca „eroul laguri" să fie supus normelor anchetelor de la Zichron, spune generalul Shimon Levi, fostul şef al grupului de anchetatori.

„Mitul laguri" continua să înflorească, dar serviciile secrete erau cu ochii pe colonel. După ce anchetele au încetat şi foştii prizonieri trimişi la casele lor, Shin BetiVul a decis şaibe o discuție directă şi „ascuțită" cu Asaf laguri.

„Uite, Asaf, ai aici tot ce s-a povestit despre tine, i-a spus Shimon Levi. E foarte important pentru noi să ştim dacă este adevărat sau nu. Ai fost acolo. Vreau să ştiu dacă raportul pe care l-am întocmit e corect, spune-mi părerea ta. Ce s-a întâmplat cu tine în Egipt?

laguri, din motive care se pot bănuit, se decisese brusc să vorbească. El a mărturisit că, într-adevăr, a fost scos din mijlocul celorlalți prizonieri şi s-a bucurat de un regim special.

Că a avut numeroase „discuții politice" cu şefii spionajului egiptean şi le-a dat informații irelevante despre Armata israeliană. După ce mi-a spus că a ieşit uneori cu anchetatorii săi să ia masa la Hilton, l-am rugat să scrie tot ce a povestit egiptenilor în cursul anchetelor, relatează Shimon Levi. Asta 1a înfuriat pe laguri, care a început să urle: „Ieşi afară din casa mea!"

Se simțea în culmea gloriei, şi, bineînțeles, era convins că nimeni nu-i poate face vreu rău. Dar, şefii serviciilor secrete nu l-au lăsat să-şi facă de cap. laguri ținea morțiş să fie cooptat în Comisia de Securitate şi Externe a Knesset-ului (Parlamentul israelian).

Generalul Gazit, şeful AMAN s-a opus, şi Iaguri a trebuit să se resemneze.

Când a apărut autobiografia lui laguri unde erau descrise chinurile suportate în prizonierat, generalul Shimon Levi a sunat la poarta vilei lui laguri şi i-a aruncat cartea pe masă:

„-Cum de-ai putut scrie asemenea minciuni?, l-a întrebat Levi. Doar ştiu prea bine cum ai trăit tu la Cairo."

„-Am dat voce tuturor prizonierilor care au fost bătuți, umiliți şi torturați", a răspuns fără să clipească laguri.

Generalul Shimon Levi spune astăzi că nimeni nu i-a ordonat să meargă acasă la laguri, ci că a fost protestul său personal.

Shin-Beth-ul nu i-a interzis lui laguri să facă afaceri comerciale cu egiptenii şi nici să aibă anumite contacte cu ei, dar l-a ținut sub o severă supraveghere. Superiorii serviciilor secrete aşteptau greşeala, dar laguri s-a străduit să nu greşească. Ştia că e pândit, iar când supravegherea a devenit insuportabilă, laguri a mers la Itzhak Rabin, ministrul Apărării, şi acesta a ordonat Shin-Beth-ului să înceteze urmărirea.

Probabil că lațul nu a mai fost aşa de strâns, dar dosarul fostului prizonier nu a fost închis.

Cât a fost în viață, laguri s-a luptat cu disperare pentru renumele său bun, după moarte ştafeta fiind preluată de fiica sa, Tami Eylat-Iaguri. Ea acuză anumite persoane din interiorul comunității informaționale că ar fi interesate de demolarea, şi după încetarea din viață a tatălui său, a imaginii acestuia. „Cum de se spune că a trăit ca un prinț în prizonierat, întreabă fiica lui laguri. Când tatăl meu s-a întors din prizonierat cântărea cu 15 kilograme mai puțin, avea pe tot corpul răni şi cicatrice şi semne ale țigărilor stinse pe trupul său, unghiile îi erau smulse.

Starea sa era atât de precară, încât, după examene medicale, laguri a fost declarat „invalid Zahal". Nu i se poate reproşa tatălui meu că a rămas în viață", spune Tami Eylat-Iaguri.

Ziarul „lediot Aharonot" a solicitat familiei laguri acte medicale care să ateste cele spuse mai sus, dar nu le-a primit.

Foştii anchetatori ai serviciilor secrete de la baza Zichron le lakov continuă să susțină ferm că examenele medicale la care a fost supus laguri după întoarcerea sa din prizonierat nu au indicat semne de tortură.

Investigatorii au căutat dosarele anchetelor, dar "Departamentul de Securitate a Informațiilor din Statul Major al Armatei israeliene" a anunțat că toate dosarele foştilor Prizonieri „s-au pierdut".

Capitolul 36 ¼

O POVESTE NEFERICITĂ CV SPIONAJ, SEX ŞI POLITICĂ (CAZUL MANBAR)

Frumoasă-i vara în Austria. Totu-i verde şi străluceşte de curăţenie. Mii de oameni cutreieră pe ţara biciclete şi motociclete, aşa că nimeni nu dădea atenţie celor doi tineri care se opriseră în faţa unei case cu "Zimmerfrei" (camere de vacanţă). Câteva clipe mai târziu, cei doi tineri israelieni, erau morţi.

"Un accident de circulaţie a pus capăt vieţii a doi turişti israelieni în Austria" — avea să scrie ziarele. Turiştii n-aveau nume şi nici amănunte despre acest ciudat accident nu erau publicate.

Shabtai Shavit, comandantul Mossadului, făcu o criză de furie când i s-a raportat că cei doi agenţi ai Mossadului, care-l "filau" pe Nahum Manbar, au murit.

- Ticălosul, netrebnicul, mi-o va plăti, cu vârf şi îndesat, rosti Shavit, rar şi apăsat, ca să fie bine auzit.

"Ticălosul", era milionarul israelian Nahum Manbar, care nu de mult, se mutase în noua sa vilă de la Saint Paul de Vence, pe Coasta de Azur, în Franţa, vilă cumpărată cu bagatela sumă de... 8 milioane de dolari.

Drum lung a parcurs Nahum Manbar până ce a început să se joace cu milioanele.

S-a născut în kibuţul Ghivat Haim şi a fost ofiţer de paraşutişti. La 22 de ani s-a căsătorit cu o fată din kibuţ, dar după 3 ani de căsnicie a divorţat.

în 1974 a înfiinţat o fabrică de valize care a dat repede faliment, iar el a fost acuzat şi condamnat pentru emitere de cecuri fără acoperire. ^ ,

"Eram tânăr şi naiv. Povestea aceea mi-a făcut mult rău, şi îmi ling rănile până în ziua de azi", a spus el despre prima sa aventură financiară. Şi-a încercat apoi norocul cu diferite institute de sănătate, dar a eşuat în toate.

Manbar a părăsit ţara la vârsta de 30 de ani, având în buzunar ultimii 600 de dolari care îi rămăseseră. A mai luat cu el un manual de învăţat engleză şi o imensă voinţă de a reuşi.

S-a stabilit într-un hotel sumbru la Londra, pentru opt dolari pe noapte. Şi-a încercat norocul în lumea afacerilor. S-a folosit de cunoştnţele sale de fost agricultor şi a început să vândă trandafiri în piaţa de flori din Covent Garden. De acolo, a continuat cultivarea de roşii de seră, apoi de papaa şi avocado, în călduroasa Spanie.

Afacerile începuseră să se extindă şi avea deja mai multe societăţi în Europa şi Israel. La Tel Aviv avea societăţile "N.M.A.

- Valori", de bunuri imobiliare şi "N.M.A. - Catering Ltd", care distribuia alimente gata preparate la diferite instituţii şi universităţi. Mai avea o societate de echipament medical la Ierusalim (Medihet) şi o fabrică de seringi la Dimona. în cercurile economice din ţară, averea sa era apreciată la peste 100 milioane de dolari.

în 1991 a întâlnit-o pe Francine, o evreică frumoasă şi elegantă, care şi-a părăsit casa

părintească din Paris la 16 ani pentru a studia la Berlin, ceea ce i-a supărat foarte tare pe părinții ei, care îi urau pe germani. După câțiva ani, Francine s-a măritat cu un german mai în vârstă decât ea cu 17 ani. în 1972, divorțată, s-a căsătorit cu Nahum Manbar şi l-a adus pe lume pe Nițan, fiul lor. Manbar a adoptat-o în mod legal pe Indiana, fiica din prima căsătorie a soției. Actualmente, Francine este activistă în organizația "Eli" în favoarea copiilor din comunitatea evreiască a cartierului în care locuieşte. "Israelul este pentru mine paradisul", a spus ea în vremea în care nici nu visa că soțul îi va fi arestat în acest paradis.

într-un interviu acordat revistei "La Işa" (Femeia), în-urftiă cu doi ani, Manbar a spus că paternitatea i-a schimbat întreaga viață. "Am fost un om al avioanelor, peregrinând dintr-o îară în alta, până am devenit tată. Acum nu vreau să ratez Creşterea copiilor mei. Nu ies din casă înainte de ora zece şi Jumătate dimineața, şi mă întorc la prânz", a spus.

Manbar a avut grijă să-şi mențină legăturile în țară. A încercat, printe altele, să se apropie de cei ce iau hotărârile.

Ehud Olmert de exemplu, l-a întrebat nu demult dacă este dispus să facă o donație pentru festivitățile "Ierusalim 3000".

Când venea în vizită în țară, îi plăcea să fie present la party-uri şi avea grijă să semneze cecuri "grase" pentru diferite organizații, printe care şi Partidul Muncii. Deşi s-a simțit jignit ca kibutul lui nu i-a permis să plece la studii, a ridicat acolo, acum câțiva ani, o casă de vârstnici, cu un sfert de million de dolari.

Manbar avea grijă să-şi întrețină imaginea de filantrop căruia Statul Israel îi este foarte drag, şi dona pentru diferite organizații. Donează şi pentru Magbit-ul din Franța, iar numele lui este înscris pe lista prietenilor Muzeului Tel Aviv.

în urmă cu aproximativ un an, a donat o jumătate de milion de dolari pentru Institutul de sport Wingate. Şi alte milioane pentru instituții de sănătate, printe care şi secția de prematuri a spitalului Wolfson din Holon. în urma solicitării Ministerului de Externe, a donat o sumă mare pentru UNESCO, în vederea construirii Pieței Toleranței la Paris, care urmează să poarte numele lui Itzhak Rabin.

Dar publicitatea de care se bucură în țară îi vine de la activitatea lui în domeniul baschetului. Manbar, care a fost baschetbalist încă din kibuț, n-a uitat ce datorează sportului lui favorit, încă din vremea când a părăsit kibutul fără un ban în buzunar. Faptul că a jucat în prestigioasa selecționată a Israelului, i-a dat posibilitatea atunci să-şi plătească chiria pentru apartamentul pe care l-a închiriat la Tel Aviv. în vara anului 1992 a anunțat că va adopta echipa de baschet a lui Hapoel Tel Aviv şi a dat un avans de o sută de mii de dolari, dar centrala Hapoel a decis să rupă legăturile cu el. Cauza: conducerea asociației a considerat că tot ce vrea Manbar este să fie in actualitate, să-i apară numele în ziare, şi nu binele echipei.

în 1994, a cumpărat echipa de baschet Hapoel Holon, [a] pierdut trei milioane de dolari şi s-a retras după două sezoaneCu toate acestea n-a părăsit definitiv Holon-ul şi a răm[aS] proprietarul echipei feminine de baschet,
Elițur. Următoarea
de
echipă a fost Hapoel Ierusalim. A investit acolo 825 de tnii
dolari şi a însoțit echipa în multe din meciurile susținute de [e '

Atunci echipa a câştigat, pentru prima dată în istoria ei, Cupa Israelului.

A relatat de asemeni, în cadrul unui interviu acordat ziarului "Haareț", că a decis să se lanseze în afaceri cu armament şi că poate face asta cum nu se poate mai uşor, în Europa răsăriteană:

"Ministerul Apărării din Polonia m-a primit cu brațele deschise. Ei sunt interesați de dolari şi nu există acolo nici o lege care interzice exportul de echipament militar. Polonezii au fost legați prin contracte semnate cu ruşii, conform cărora nu aveau voie să vândă armament de altă proveniență decât rusească, în toți anii aceia, polonezii au lucrat ca antreprenori ai ruşilor şi au primit bani pentru fiecare tranzacție. Dar le-a apărut deodată în cale Nahum Manbar, care i-a propus ministrului Apărării să lase la o parte rublele şi să înceapă să lucreze cu dolari, cu foarte mulți dolari. "Şi aşa, eu, israelianul din Ghivat Haim, împreună cu guvernul polonez, i-am furat caii de sub nas, boierului rus", a povestit el atunci.

Manbar cumpăra armament de pretutindeni în lume şi apoi îl vindea prin intermediul Poloniei. Tranzacțiile făcute de el cuprindeau echipament de apărare împotriva armelor chimice, tancuri, arme Uzi şi altele. Mulți israelieni au susținut că banii pe care îi investea în țară proveneau din armamentul pe care îl vindea Iranului. Dar el nu nega că face comerț de arme cu Iranul. "M-au găsit tocmai când eu îi căutam", spune el. Dar la întrebarea dacă a vândut Iranului armament care ar pune în pericol Israelul, răspundea: "Categoric, nu. Le-am vândut echipament militar, dar nu rachete şi nici avioane".

Cu o şiretenie de negustor uns cu toate alifiile, el povestea cu lux de amănunte cum le-a vândut iranienilor armament pe care l-a cumpărat de la armata poloneză: „Am plătit Pentru un tanc 35 de mii de dolari. Am adăugat un sistem de [a]Pârare împotriva focului pe care l-am cumpărat din altă țară şi le-am adus iranienilor tancul «T-55», pentru 200 de mii de dolari."

La începutul anului 1990, Manbar s-a pus în legătură cu [r]; Raanan Aloni, care era responsabil cu elaborarea de Cloace de apărare împotriva armamentului chimic, la firma Elbit" din Haifa. I-a spus că este interesat să cumpere un

sistem elaborat de Aloni, de depistare şi identificare a materiilor folosite la armamentul chimic. "Elbit" a acceptat să i-l vândă. La doi ani după aceea, s-a deschis un proces la Judecătoria de Pace din Tel Aviv, în care Manbar a dat în judecată firma „Elbit", pretinzând despăgubiri de 800 mii de dolari, pentru anularea tranzacției de vânzare a sistemului respectiv „unei țări străine". „Elbit" a susținut că Manbar n-a amintit niciodată Iranul. Procesul s-a încheiat în 1992 cu o înțelegere între părți.

în ultimii ani, atât Israelul cît şi Statele Unite au început să urmărească cu ochi severi activitatea lui Manbar. "New York Times" a scris că societățile lui Manbar se ocupă de difuzarea de armament chimic şi că el a vândut Iranului materiale cu care se poate fabrica gazul muştarului şi gazul nervilor, în urma acelei dezvăluiri, americanii au aplicat sancțiuni celor două societăți ale lui Manbar deoarece, după cum au susținut, s-au ocupat cu difuzarea de armament chimic. Manbar a răspuns că societățile lui vindea Iranului a unor sisteme antiarmament chimic, fabricate în mod legal în Polonia. Dar şi Ministerul Apărării din Israel a dat dispoziție, în august 1991, să se întrerupă orice legătură cu Manbar, din cauza suspiciunilor privitoare la comerțul său ilegal cu Iranul.

Cu toate acestea, Manbar şi-a păstrat paşaportul israelian de-a lungul tuturor acestor ani. "în ochii mei acesta este paşaportul cel mai bun şi cel mai onorabil din lume".

Cu paşaportul acesta Manbar nu putea intra oficial în Iran, ceea ce, însă, nu l-a împiedicat să facă afaceri grozave cu Teheranul ayatollah-ilor.

Mossadul a încurajat, la început, setea de îmbogățire a lui Manbar, pe socoteala Iranului. Fostul ofițer paraşutist, vindea Teheranului, arme automate obişnuite, tunuri mediocre şi tancuri învechite, dar aducea de acolo informații prețioase.

Cât timp târgul acesta satanic era oarecum controlat de Mossad şi CIA, şi toate părțile îşi primeau "marfa" dorită, zelul de îmbogățire al lui Nahum Manbar, nu a deranjat pe nimeni.

Dar iranienii nu erau atât de naivi precum îi credea Manbar. Ei au început să-i solicite acestuia, materii prime strategice şi tehnologie sofisticată pentru producerea unor arme chimice şi rachete balistice.

Arestarea lui Manbar «; ,

Nahum Manbar a făcut prima greşeală, atunci când n-a sesizat gravitatea articolului publicat de „New York Times".

Americanii, era evident, începuseră să fie enervați de afacerile ilegale ale acestui tânăr israelian, care avea impertinența să "spargă" blocajul antiiranian.

"Cazul" a ajuns la Itzhak Rabin şi Shimon Peres, care au aflat că Manbar a semnat un accord cu iranienii, intermediat de dr. Madjid Abaspur, consilierul preşedintelui Iranului, prin care se obliga *să* le furnizeze materii prime în cantități mari (150 tone), pentru fabricarea gazului nervilor şi gazului muştarului.

- Există dovezi? Arestați-1!, a ordonat premierul Itzhak Rabin, comandantului Mossadului.

Dovezi însă, nu existau. Dar din acea clipă, soarta lui Manbar, fusese pecetluită. Ancheta trebuia să fie secretă pentru că altfel, Manbar ar fi încetat să mai vină în Israel, şi, arestarea sa, devenea imposibilă. Mossadul întâmpina greutăți în obținerea unor mărturii în Iran, dar după venirea lui Beniamin Netaniahu la putere, principalul martor al acuzării, un cetățean polonez, a consimțit să vină în Israel şi să depună mărturie contra lui Manbar.

Din acea clipă, mecanismul justiției a intrat în acțiune, în martie 1997, Nahum Manbar a coborât pe scările avionului Swissair surâzător şi plin de sine.

Mai întâi, a crezut că e o farsă, când doi agenți ai Mossadului s-au apropiat de el şi i-au spus:

- Eşti arestat, acuzat de trădare. Te rog să ne însoțeşti. ,

- Ştiți cine sunt eu?

- Da, Nahum Manbar!

Arestarea lui Manbar n-a fost dată publicității. Ceva mai târziu, i s-a permis să angajeze un avocat. Manbar i-a propus avocatului Amnon Zihroni un milion de dolari.

La proces, Zihroni a încercat să afle de la ofițeri ai serviciilor secrete care au depus ca martori, dacă Manbar a acționat singur în comerțul cu Iranul, dar n-a primit răspuns.

Zihroni a afirmat într-o anumită ocazie, că Israelul a întreținut legături oficiale de afaceri cu Iranul şi că i-a vândut

armament, inclusiv tehnologie modernă pentru lupta cu arme chimice.

Nahum Manbar a avut legături de afaceri cu Iranul de la sfârşitul anilor '80. El a încercat să vândă iranienilor echipament de "apărare pasivă" în domeniul armelor chimice. Manbar a făcut acest lucru în colaborare cu unele întreprinderi israeliene, ca "Elbit", şi cu ştiința Ministerului Apărării.

Dar în anii 1993-1994 s-au primit la Ministerul Apărării informații că, Manbar ducea tratative cu iranienii pentru a le vinde echipament cu caracter "de atac activ", între care şi materii prime pentru fabricarea de arme chimice. O parte din aceste informații au fost furnizate de CIA (Agenția americană de investigații).

Manbar a fost avertizat să înceteze legăturile cu Iranul.

El susține că s-a conformat avertismentelor, dar şi-a continuat, în secret, afacerile cu iranienii, în acel moment s-a deschis împotriva sa o anchetă secretă. Oamenii Mossadului au cules informații în câteva țări. Doi dintre martorii principali ai acuzării au fost, un polonez şi o englezoaică, foşti asociați în afaceri ai lui Nahum Manbar.

Nicicând, nu s-a înregistrat în Israel, unde scandalurile publice izbucnesc, "în fiecare marți şi joi", un scandal atât de complicat, de suculent şi plin de mister, ca acela declanşat de avocatul Amnon Zihroni. în cursul procesului omului de afaceri Nahum Manbar, (acuzat de trădare, deoarece a vândut Iranului, materii prime şi tehnologie, necesare la fabricarea armamentului chimic), au existat şi încercări de a ataca tabu-uri asupra cărora Mossadul a insista să li se păstreze secretele.

în faza în care urma să se pronunţe sentinţa, avocatul Amnon Zihroni i-a cerut preşedintelui completului de judecată, Amnon Straşnov, să se recuze, sub motiv că s-a abătut de la regulile eticii judiciare. El a susţinut aceeaşi teză în reclamaţia pe care a înaintat-o la înalta Curte de Casaţie, şi care a fost respinsă. Totuşi s-a hotărât să se deschidă o anchetă.

Avocatul Zihroni a motivat această cerere, susţinând ca deţine informaţii precise, conform cărora, în cursul desfăşurării procesului, preşedintele completului de judecată a întreţinut relaţii "intime" cu Pninat lanai, o avocată din completul de apărare, care i-a transmis, pe cale particulară, informaţii secrete

privitoare la Manbar şi la demersurile pregătite de avocaţi în vederea apărării lui. Avocatul Zihroni a mai susţinut că, în paralel, avocata lanai a întreţinut relaţii şi cu şeful echipei numite de Mossad pentru anchetarea afacerii Manbar. Acesta purta numele conspirativ "Nir". Frumoasa avocată a avut relaţii speciale şi cu consilierul de presă al primului ministru, Shai Bazak. Acesta i-ar fi spus, încă în urmă cu o jumătate de an, că Manbar va fi condamnat şi că primul ministru în persoană a discutat cu judecătorul Straşnov, de câteva ori în timpul procesului.

La cerere a fost anexată declaraţia lui Ziv Hen, fostul prieten al lui Pninat lanai, care arată: "Am fost prietenul lui Pninat încă din perioada în care ea era stagiară la judecătorul Straşnov. în vremea aceea am locuit împreună, în luna ianuarie, în timp ce ea lucra deja la avocatul Zihroni, ne-am despărţit, înaintea plecării ei în China, în luna martie a acestui an, ea a revenit să locuiască cu mine, dar a părăsit din nou locuinţa, şi ne-am despărţit definitiv. Am auzit de la ea, în repetate rânduri, că în timp ce a fost stagiară, a întreţinut de câteva ori, relaţii intime cu Straşnov, sau, ca să mă exprim exact cu cuvintele ei, «aproape acte sexuale». După cum mi-a povestit ea, Straşnov a prins-o de câteva ori şi a urcat-o pe masă, împotriva voinţei ei, dar ea a considerat asta drept o glumă. După cum mi-a povestit Pninat, ei s-au îmbrăţişat şi sau sărutat de multe ori. Am întrebat-o: «Tipul nu se pune în pericol?», iar ea mi-a răspuns că atunci când e cu ea, Straşnov, încuie uşa cancelariei sale şi, de altfel, are încredere în ea, că nu va povesti nimănui nimic. Pninat mi-a arătat biletele pe care i le-a trimis Straşnov când era stagiară. E vorba de bilete cu conotaţii cum nu se poate mai erotice, scrise într-un limbaj vulgar, în ultimele luni, Pninat mi-a povestit, despre multe discuţii pe care le-a avut cu judecătorul Straşnov, înainte de a fi primită la lucru în biroul avocatului Zihroni, în timp ce lucra la el şi după aceea. De asemeni, judecătorul Straşnov o chema des la telefon şi, unele convorbiri, le-am auzit şi eu. I-am recunoscut vocea fără urmă de dubii, deoarece l-am întâlnit de câteva ori, în trecut, când Pninat era stagiara lui. De curând, Pninat mi-a povestit că judecătorul Straşnov i-a telefonat şi-a invitat-o să-l însoţeasccă într-o călătorie în Statele Unite. El i-a

spus că pleacă pe timp de şase luni, dar soția lui va fi acolo numai patru luni. Pninat mi-a spus, nu o dată, că îl apreciază pe Straşnov din punct de vedere sexual".

Declarația lui Ziv Hen, continuă pe multe pagini, în acelaşi stil, dar abandonându-l pe judecătorul Straşnov, el se ocupă în continuare de Shai Bazak. "După cum mi-a povestit Pninat, Shai Bazak a fost prietenul ei, înaintea mea. A fost între ei o legătură destul de strânsă. Shai a continuat să-i telefoneze şi după ce s-au despărțit şi o chema la telefon de două ori pe săptămână, atunci când locuia cu mine. Shai Bazak a fost la noi cel puțin la două dineuri, împreună cu alți musafiri. Dacă îmi amintesc bine, la una din reuniuni, a participat şi ziarista Dorit Gabai, de la «Maariv». Odată, am chemat-o la telefonul celular pe Pninat, în timp ce lucra la avocatul Zihroni, şi ea mi-a spus:

«Sunt cu Shai, la restaurantul Mika». Pninat mi-a povestit, de asemeni, de legătura ei, cu o persoană pe care o numea «Nir», care era anchetatorul Mossadului, în afacerea Manbar".

Urmarea acestui demers este binecunoscută. Judecătorul Straşnov a refuzat să se recuze, arătând că faptul i-ar leza demnitatea, deoarece tot ce i se atribuie sunt minciuni şi moralitatea lui este integră.

Va mai trece multă vreme până la elucidarea acestui caz şi vor mai izbucni, desigur, multe scandaluri, declanşate de personajul cheie al acestui roman de sex şi spionaj, "la femme fatale", Pninat lanai.

Pninat lanai, vrea acum să-şi apere moralitatea la Tribunal şi l-a angajat pe renumitul avocat Avigdor Feldman. Va fi interesantă ciocnirea dintre cei doi coloşi ai baroului: Amnon Zihroni şi Avigdor Feldman, care se va desfăşura paralel cu lupta lui Zihroni pentru salvarea în recurs a clientului său, milionarul Nahum Manbar.

Judecătorii Amnon Straşnov, Zeev Hammer şi Şeii Timan, de la Tribunalul regional din Tel Aviv, au scris în hotărârea pronunțată că, Manbar, "din aviditate de bani a sacrificat securitatea statului". Ei l-au inculpat şi pentru că a acordat asistență duşmanului în lupta contra Israelului şi a transmis informații duşmanului, cu intenția de a leza securitatea statului-

Avocatul acuzării a pretins că Manbar a primit din partea Iranului 16 milioane de dolari.

La proces, care s-a desfăşurat cu uşile închise, Manbar a spus că legăturile sale cu Iranul s-au purtat "cu ştirea factorilor de securitate" din țară. E3 pretinde că actul de acuzare emis împotriva lui, este rezultatul presiunilor exercitate de Statele Unite, asupra Israelului, deoarece americanii l-au acuzat de încălcarea embargoului impus Iranului.

Judecătorul Straşnov a menționat în hotărârea prin care-l inculpa: "Manbar este un manipulant care de cele mai multe ori nu spune adevărul". Soția lui Manbar, Francine, care locuieşte în Franța, a replicat: "Este vorba de o parodie şi nu de un proces". Ea susține că primul ministru, Beniamin Netaniahu, a intervenit în proces, la două săptămâni după ce soțul ei a fost arestat. Francine Manbar nu *a precizat în* ce mod a intervenit primul ministru, dar a relatat că, avocatul soțului ei, Amnon Zihroni, i-a trimis lui Netaniahu o scrisoare, în care l-a rugat "să nu intervină în proces". Francine Manbar a menționat şi

declarația primului ministru Netaniahu, făcută a doua zi după ce s-a transmis hotărârea tribunalului de a-l inculpa pe soțul ei.

Primul ministru şi-a exprimat speranța că Nahum Manbar va plăti scump faptele comise. Netaniahu a cerut, public, să i se aplice lui Manbar o pedeapsă severă. Francine Manbar, a spus: "Nu am nici o îndoială că Bibi este mult prea implicat în acest proces. Am senzația că totul a fost stabilit dinainte, încă înainte de începerea procesului".

In apelul înaintat Tribunalului Suprem, avocatul Zihroni a susținut că, "din cauza intereselor contradictorii ale judecătorului Straşnov, procesul intentat omului de afaceri Manbar, trebuie revizuit", iar judecătorul Straşnov, să se recuze.

Tribunalul Suprem a respins însă apelul avocatului Amnon Zihroni de a se anula hotărârea judecătorească.

Nahum Manbar a fost condamnat la 16 ani de închisoare. Implicațiile acestei condamnări se ramifică până în vârfurile ierarhiei politice, ale Mossadului şi ale conducerii Statului.

In celula sa din închisoarea Nițan, unde este deținut în izolare, el protestează împotriva verdictului. "Cele mai grave delicte din istoria statului, fără precedent prin gravitatea lor", ª§a a fost definită de către procuratură infracțiunea pe care a comis-o. Procesul acesta curios, a fost însoțit de o serie de scandaluri. Nici nu s-au stins bine ecourile "afacerii Straşnov",

în care preşedintele completului de judecată a fost acuzat că a întreținut relații intime cu o tânără avocată din completul de apărare, că un alt scandal a ieşit la suprafață: presa străină a scris că doi agenți ai Mossadului au fost ucişi, în timp ce-l urmăreau pe Manbar, şi că şeful acestei instituții a jurat la mormântul lor că va duce la bun sfârşit misiunea lor. Cu alte cuvinte, că "va pune mâna pe Manbar".

Spusele lui, desigur, trebuie ținute sub rezervă şi privite cu multă suspiciune, deoarece până şi avocații săi au recunoscut că, Manbar "are o tendință înnăscută de a deturna adevărul", iar la proces, judecătorul Straşnov, l-a numit "mincinos şi manipulator". Dar, dacă numai o mică parte din ceea ce afirmă Manbar, este adevărat, "merită să ştim şi noi".

- Nu pot dormi nopțile. Procesul meu aminteşte cele înscenate, în țările cu regim totalitar, spune Manbar.

- Scuză-ne, dar nu înțelegem de ce, întreaga conducere a Israelului s-ar fi pornit, fără motiv, împotriva dumitale, îl întreabă un ziarist din presa israeliană, căruia i s-a permis să stea de vorbă cu el.

- Pentru a acoperi eşecurile lor, mai ales în problema pilotului Ron Arad, căzut în prizonieratul arab. Ei sunt cei care m-au rugat să-i ajut în tratativele cu iranienii în această privință. Ei mi-au cerut să obțin informații privitoare la soarta lui Ron Arad şi să le transmit. Dar acum îmi este interzis, desigur, să dau amănunte despre această chestiune. Oricum, vreau să se ştie că, atunci când au avut nevoie de mine au ştiut unde să mă găsească şi cum să stoarcă de la mine tot ce s-a putut. Am făcut tot ce mi-a stat în

putință ca să-i ajut, dar n-am reuşit fiindcă am fost indus în eroare de iranieni.

- Cine a fost omul de legătură iranian cu care ai colaborat?

- Cea mai mare parte a afacerilor le-am tratat cu dr-ul Abaspur. în privința lui Ron Arad, el mi-a spus: "Nu mă ocup de subiectul acesta. Nu fac politică!"

- Nu face politică, dar se ştie că dr-ul Abaspur, cu care recunoşti că ai avut legături de afaceri, nu este altul decât consilierul personal al lui Rafsandjani şi şeful proiectului de armament chimic iranian.

-

- Nu mi-a cerut să-i vând substanțe interzise, se apără Manbar. Mi-a propus doar să vând tot felul de lucruri, în privința unora dintre ele, am refuzat. Nu i-am vândut, decât o singură materie chimică, "tinil clorid", care se foloseşte pentru necesități industriale, agricole, medicale, pe scurt, pentru necesitățile cetățenilor. Acest produs se vinde liber pe piață. Dar eu m-am interesat dinainte la serviciile de securitate israeliene dacă îmi este permis să-l vând iranienilor.

- Dacă totul a fost legal, cum explici faptul că ai ținut să te foloseşti de un paşaport fals?

- Este vorba de un paşaport pe care l-am avut cu multă vreme înainte de am început tranzacțiile cu Iranul.

- Te-ai folosit de coduri secrete în corespondența cu reprezentanții Iranului. Asta nu înseamnă că ai ştiut că ceea ce faci este interzis?

- E un lucru obişnuit să recurgi la coduri când lucrezi cu un stat care nu are relații diplomatice cu țara ta, mai ales când trebuie să ocoleşti embargoul impus de americani. Procuratura a mințit în această privință, iar ordinul de interdicție impus de primul ministru în privința depoziției mele în apărare, m-a împiedicat să-i aduc la bara martorilor, în favoarea mea, pe cei ce au făcut comerț cu Iranul, în perioada în care am făcut şi eu, de asemeni după sistemul codurilor. Aceşti martori ar fi putut furniza informații privitoare la relațiile comerciale ale unor societăți şi foruri israeliene, care au făcut comerț cu Iranul în perioada dintre 1990 şi 1993. Comerț în domeniul militar, desigur.

(Este adevărat că, în decursul procesului, apărarea a arătat că în perioada respectivă, numeroase societăți israeliene au făcut comerț intens cu Iranul. Asta este de fapt ceea ce l-a salvat pe Manbar de la o pedeapsă mult mai aspră).

- Câte societăți issraeliene au făcut comerț cu Iranul?, este întrebat Manbar.

- Nu pot răspunde la întrebarea asta din cauza ordinului de interdicție emis de premierul Israelului. Pot spune doar că, o societate mare cum este "Elbit", a vândut Iranului echipament militar sofisticat, elaborat în Israel pentru a fi folosit de armata Israeliană şi pentru vânzarea căruia a primit aprobarea legală a aceluiaşi minister. Valoarea tranzacției a fost de zeci de mili-

-

oane de dolari. O altă societate i-a vândut Iranului obuze. De ce ar trebui să se creadă că a vinde Iranului obuze, e în ordine, dar să vinzi chimicale pentru agricultură, este interzis? Presupun că materialele vândute de mine sunt folosite acum în industria agricolă şi cea de medicamente a Iranului, dar eu sunt cel numit acum spion şi trădător, în domeniul particular, cel puțin o sută de cetățeni israelieni au făcut comerț cu Iranul prin intermediul meu sau paralel cu mine. Cum poate acum, fostul şef al Mossadului, să afirme că eu am comis delicte mai grave decât cele comise de Vanunu? Mă adresez tuturor acelor oameni care au făcut în anii aceia comerț cu Iranul şi i-au vândut echipament militar sau nemilitar şi îi întreb: "Cum puteți dormi bine, noaptea? Nu vă mustră conştiința? Doarece nu puteți fi deconspirați din cauza ordinului emis de primul ministru, eu stau la închisoare şi voi dormiți în paturile voastre!".

Relațiile lui Manbar cu conducerea politică israeliană şi mai ales cu conducătorii Partidului Muncii, au pus gaz pe foc în privința "afacerii Straşnov". în anturajul lui Beniamin Netaniahu se spune că foştii premieri Itzhak Rabin şi Shimon Peres, nu au acționat împotriva lui Manbar deoarece acesta dona bani mulți Partidului Muncii. Aceste zvonuri au fost infirmate la proces, unde s-a stabilit că ancheta împotriva lui Manbar s-a deschis în perioada în care, regretatul Itzhak Rabin, era premier. La întrebarea cu cine s-a întâlnit, Manbar a răspuns:

- M-am întâlnit cu Peres, cel puțin de trei ori, o dată în prezența deputatei Dalia Ițik. Aveam unele temeri. Simțeam că din motive pe care nu le pot dezvălui, unii oameni m-au descris în culori false şi am vrut ca Peres să-mi risipească aceste temeri. Dar Peres nu a fost singurul politician din Partidul Muncii cu care m-am întâlnit. Eu şi soția mea Francine am primit-o în vizită pe d-na Lea Rabin în casa noastră din Franța.

Cu opt zile înaintea asasinării lui Itzhak Rabin am fost invitat la o serată de gală oferită de Muzeul Tel Aviv. Dar n-am făcut nici o donație pentru muzeu. Am stat la aceeaşi masă cu Gabi Last, care era pe atunci adjunctul comandantului poliției, cu dna Lea Rabin şi, ulterior, ni s-a alăturat şi Itzhak Rabin, pentru un sfert de oră. E cazul să mă întreb, cum este posibil ca un prim-ministru, care ştie că se poartă o anchetă împotriva unui

cetățean, să stea în public, la aceeaşi masă cu el? Asta înseamnă, după mine, că primul ministru a ştiut că nu sunt vinovat cu nimic.

- Peres confirmă că v-ați întâlnit, dar nu-şi aminteşte despre ce ați discutat.

- Peres susține că nu-şi aminteşte de mine, iar eu spun că îşi aminteşte foarte bine. M-am întâlnit cu el şi altă dată, la Paris, la inaugurarea "Pieței Toleranței". Dar nu vreau să vorbesc numai despre cei din Partidul Muncii şi nici despre Shimon Peres. Dintr-odată, nimeni nu-şi mai aminteşte de mine.

- Toți fug de mine.

- Ai fost, la un moment dat, avertizat de către un ofițer de poliție superior, generalul Avi Cohen, şi cu toate astea, ai continuat să faci comerț cu Iranul.

- Nu-i adevărat. Imediat după ce am fost avertizat, am încetat acest comerț. Mai

mult decât atât: am fost arestat în timp ce mă aflam în Israel, în perioada aceea veneam în Israel de câteva ori pe lună. Un om care îşi trădează ţara, o vizitează atât de des?

Este, într-adevăr, bizar! în toţi aceşti ani, Manbar a circulat liber printe noi, s-a întâlnit cu personalităţi politice, a încurajat jucătorii din echipa de baschet căreia le-a acordat protecţia sa, fără să ştie că era urmărit în permanenţă din umbră de Mossad şi de Şabak. Era atât de neştiutor, încât, dacă ar fi să dăm crezare vorbelor lui, nici nu i-a observat pe cei doi agenţi ai Mossadului, care au circulat în urma lui pe motocicletă, pe o şosea din Austria şi, au fost ucişi într-un accident în timpul urmăririi.

- Chiar nu i-ai observat?, a fost întrebat.

- Am auzit în cursul anului un zvon, după care doi agenţi ar fi fost omorîţi. N-am ştiut nimic despre asta şi nici n-am simţit că sunt urmărit. Presupun că după ce Avi Cohen m-a avertizat în 1993, Mossadul a vrut să cerceteze dacă continui comerţul cu Iranul sau nu. N-au descoperit, desigur, nimic, fiindcă n-am mai continuat acest comerţ.

- Ziarul "Sunday Times", care a publicat ştirea despre moartea celor doi agenţi, scrie că fostul şef al Mossadului, Shabtai Shavit, şi-a intensificat amestecul personal în anchetarea dumitale, după moartea celor doi agenţi.

-

- E de-a dreptul uluitor faptul că şeful Mossadului a vrut să se răzbune pe un cetăţean al ţării în privinţa căruia există anumite bănuieli. Nimeni nu susţine nici acum că ar exista vreo legătură între mine şi moartea agenţilor. Este o mare nenorocire, foarte întristătoare, dar şeful Mossadului priveşte asta din punct de vedere personal şi a decis să se răzbune pe mine.

- în altă ordine de idei: i-ai dat bani, prietenului avocatei Pninat lanai, care a prezentat declaraţia împotriva judecătorului Straşnov?

- Pninat lanai nu m-a acuzat pe mine că aş fi dat bani, ci pe avocaţii mei. Ei au negat, în ceea ce mă priveşte, pot jura că nu i-am dat nici măcar un ban găurit băiatului aceluia. Dar cred că tot ceea ce a declarat el, este adevărat.

- Susţii că primul ministru, completul de judecată, Ministerul Apărării, Mossadul, Şabakul, poliţia, mijloacele de comunicaţie, acţionează împotriva dumitale. Cum explici faptul, că întreaga societate israeliană s-a pornit tocmai contra lui Nahum Manbar?

- întreaga administraţie se lasă târâtă de un singur factor, Mossadul, care a trimis rapoarte mincinoase privitoare la activitatea, intenţiile şi faptele mele. Pe de altă parte, îmi este clar că activitatea mea i-a supărat pe americani. Când americanii au întrebat factorii israelieni, aceştia au negat că mi-au acordat aprobări să fac comerţ cu Iranul, deoarece acest fapt contravine embargoului. Nu pot răspunde mai mult deoarece îmi este interzis, dar ştiu că eu am devenit victima în toată această afacere.

- Avocata Pninat lanai declară că te afli într-o stare psihică grea şi că ai ameninţat în câteva rânduri că te vei sinucide. Este adevărat?

- Astea sunt prostii. Starea mea de spirit nu s-a schimbat din ziua în care am fost

arestat. Atât eu, cât şi soţia mea, suntem convinşi până în ziua de azi, că dreptatea va ieşi la suprafaţă. Ea şi copiii mei îmi inspiră forţa necesară ca să lupt, aşa că nu am timp să "gândesc" la sinucidere...

-

Capitolul 37

UNDEVA ÎN JUNGLA BOLIVIANA (CAZUL "TERRA SANTA")

Ş. e un tip rezervat, cu maniere elegante şi aere de intelectual. De când a fost numit şeful adjunct al Mossadului umblă numai în cămăşi de mătase şi costume gri-argint.

- "Meseria noastră e farmacie, obişnuieşte să spună.

- Trebuie să o facem curat şi cu eleganţă". Cu subalternii însă, e dur.

- Stai jos şi nu crâcni, îi spuse Ş. lui Dganit, o femeie tânără şi frumoasă, ofiţer de poliţie, departamentul droguri. Ce dracu facem, cu Philip ăsta?

- Ce ne pasă de el, şefu'?, îi replică Dganit.

Philip era porecla lui Avner Menaşe, traficant de droguri din Petah Tikva, care înfiinţase în Bolivia o uriaşă reţea de fabricare şi export de cocaină în valoare de zeci de milioane de dolari.

- Să crape acolo, în jungla boliviana, continuă Dganit.

- Tipul nu vrea să crape singur.

- Şi ce vreţi, să-l ajutăm? Poliţia nu se ocupă cu d-astea.

Lui Ş. îi plăcea de Dganit. La 27 de ani, femeia avea pe

"vino-n-coa", şi uniforma de poliţistă o făcea şi mai sexy. Ş.

scoase dintr-un sertar al biroului un dosar gros:

- Tipul nu mai are măsură, Dganit, spuse Ş. părinteşte.

Nu se mai mulţumeşte să fabrice cocaină. Are relaţii cu arabi şi [or]ganizaţii teroriste internaţionale. Ca să-şi vândă otrava s-a

frate cu dracu'.

- Ai spus "frate cu dracul"?, întrebă Dganit curioasă.

- -Fratecu dracul!

- Şi unde se află acum Avner?

-

- Asta ai să afli tu. Pleci în Bolivia. Oamenii mei te aşteaptă. Operaţiunea trebuie să aibă acoperirea Poliţiei Israelului. Philip ăsta, mă rog, Avner, e de-al nostru, nu? E căutat

de poliția noastră, nu? Atunci, găsește-1!

- Și poliția boliviana?

- Ești așteptată acolo de generalul Sahas, comandantul Poliției din Bolivia. Are și el o socoteală neîncheiată cu Philip.

- Avner o să moară?

- Mi-e indiferent. Important e să-i lichidezi afacerea.

Dganit se ridică în picioare, netezindu-și fusta. Știa că Ș.

o "mănâncă cu ochii". Mai întârzie câteva clipe în fața șefului și zâmbi:

- Nu vii cu noi? Jungla boliviana e caldă și plină de mistere. Ș. o privi îndelung, oftă și spuse părintește:

- Să nu te pierzi prin jungla aceea, Dganit.

"Am ajuns", a șoptit polițistul bolivian. Mirosul puternic care plutea în aer i-a făcut pe cei din micul grup care pășea în adâncul junglei să înțeleagă că se apropie de destinație. Agenții secreți bolivieni erau mai încordați ca oricând. Cu măștile de plasă neagră pe obraz, împotriva norilor de țânțari, arătau ca niște călăi. Dganit, care numai în urmă cu o oră, în pragul disperării, își spusese: "Ce dracu' caut aici?", a tresărit văzând în fața ochilor "laboratorul".

Cei zece polițiști au înconjurat locul din toate direcțiile; trebuiau să se confrunte cu muncitorii din laborator și cu paznicii înarmați. De aceea elementul surprizei era obligatoriu.

Acțiunea era mai complicată decât altele, căci în acest loc nu puteau ateriza elicoptere. Când au fost gata, comandantul a făcut un semn și oamenii au dat năvală.

Surprinși, paznicii au aruncat armele. Muncitorii, săteni săraci și flămânzi, n-au opus nici o rezistență. Un maldăr de pachete cafenii zăceau lângă recipientele din pânză pe bețe de lemn. Dganit, specialistă în depistarea drogurilor, mai văzuse în viața ei kilograme de cocaină capturate dintr-o singura lovitură. Dar aici, era vorba de o tonă de cocaină, într-un mof' mân uriaș. "Am reușit; am pus mâna pe laborator", i-a trecut prin cap și a simțit nevoia să atingă pungile de nailon pline d[1] drog.

într-un colț, zăceau pe jos, câțiva bolivieni speriați.

Polițiștii, luptători din unitatea specială împotriva drogurilor, se ocupau de ei. Apoi s-a făcut liniște deplină în pădure. Mirosul, în acest loc unde se distila cocaină, era atât de tare, încât Dganit aproape că a vomitat, în luminișul din pădure, luptătorii au început să distrugă distileria.

Philip nu era în ziua aceea în junglă; laboratorul îl conducea Dongi, cumnatul său bolivian, în Bolivia, prețul unui kilogram de cocaină este de 1.200 dolari. Philip și asociații săi exportau drogul în Olanda, unde se vinde cu 25.000 dolari kilogramul, în Israel vindeau cocaina cu 57.000 de dolari, la prima mână. Cumpărătorii puteau transforma fiecare kilogram într-un kilogram și jumătate, diluându-l cu substanțe mai ieftine.

Traficanții israelieni de droguri conduc o rețea internațională și lupta împotriva lor se extinde în toate colțurile lumii.

Poliția israeliană trimite detectivi care culeg informații, dar membrii rețelei recurg la societăți de paie şi la căi de difuzare sofisticate prin avioane, vapoare şi trenuri. Opiumul circulă sub aparența unor mărfuri obişnuite.

Parte din traficanți sunt oameni respectabili, care fac donații comunității evreieşti, se ocupă de bunuri mobiliare, au prăvălii de mobilă şi produse electrice. Dar banii îi fac exportând tone de droguri, mai ales în Europa. Din când în când, trimit câteva kilograme în Israel. Cadou prietenilor.

în anii '90, importatorii de droguri din Petah Tikva, au pătruns în Bolivia, țara frunzelor de coca. Planta creşte aici în libertate şi vânzarea este permisă. Localnicii opăresc coca în ceai şi o mestecă. Dar legea interzice distilarea plantei, ca drog.

Israelienii deschideau un laborator de distilare mobil în pădure Şi, după ce strângeau o tonă de cocaină - 100 de kilograme era cantitatea minimă pentru un transport - o transportau la punctul de difuzare, în fața casei lui Philip. Laboratorul îl mutau, apoi, în alt loc.

Philip s-a însurat cu o boliviancă şi l-a învățat pe fratele [61] să producă cocaină. Philip avea deja relații în toată lumea şi [e]*porta o tonă de cocaină pe an, mai ales în Olanda şi permania. După cum se bănuieşte, el şi ceilalți israelieni din "[re]îeaua boliviana" au depus, numai în 1994, 15 milioane de [d°]lari în bănci din Europa. ';:-,-,^ .« i; >?, > •: vj • :rf

Peste 100 de traficanți de droguri israelieni fac afaceri grandioase în străinătate şi-şi umplu buzunarele cu milioane de dolari.

Poliția israeliană a primit informații despre doi delincvenți, Sami Buzaglo din Natania şi Haim Brener din Tel Aviv.

Cei doi au început să exporte droguri din America de Sud în Israel şi în Europa prin curieri.

în 1994 a fost arestat în Germania un curier bolivian trimis de Buzaglo şi Brener, cu o valiză conținând 5 kilograme de cocaină. El a povestit despre un laborator perfecționat condus de israelieni în junglă. Poliția israeliană a deschis o anchetă şi, în paralel, cazul a fost cercetat de Oficiul federal american (DEA) şi de poliția boliviana.

Dganit Binkowitz a fost anunțată în decembrie '94 că, în 12 ore, trebuie să plece în Bolivia. Secretul era desăvârşit.

După două zile Dganit s-a instalat la hotelul Yutaho din Santa Cruz, nu departe de casa lui Philip. Şeful poliției boliviene, generalul Sahas, care a fost ambasadorul Boliviei în Israel, a rămas surprins când, în locul detectivului israelian pe care-l aştepta, a văzut-o pe Dganit.

Ea vorbeşte perfect spaniola - limba ei maternă - şi e mare amatoare de "action", aşa cum era obişnuită în Uruguay.

Aşa că n-a avut probleme să se descurce. Şefii i-au trimis ca ajutor un polițist pe

nume losi.

Dganit a primit de la bolivieni informații despre rețeaua de israelieni care lucrează sub acoperirea exportului de plante tropicale şi piese de schimb pentru maşini. Philip - spune ea -, ca şi ceilalți membri din rețea, e căsătorit cu o boliviancă, are două fete şi locuieşte într-un cottage, într-un cartier modest.

Israelienii au respectat regula: e interzis să "scoți ochii". Ne-am străduit să păstrăm secretul, până când lui losi i s-au furat din camera de hotel banii şi cecurile de voiaj. Nimeni nu ştia nimic. I-am povestit şefului poliției boliviene, care a venit la hotel. S-a prezentat şi ne-a recomandat şi pe noi ca polițişti israelieni. losi şi cu mine am rămas cu gura căscată că am fost deconspirați, dar în câteva clipe s-au găsit banii.

Punctul culminant al acțiunii a fost călătoria prin jungla:

"Am străbătut şapte kilometri printe copaci înalți şi umezi, relatează Dganit. Cădeam la fiece pas, eram însetată.

fju era decât o singură canistră cu apă şi nu sunt în stare să beau din aceeaşi cană. Țânțarii zburau în roiuri negre, atraşi de mirosul de transpirație al polițiştilor bolivieni, care-mi repugna.

Acum înțelegeam de ce colegul meu de la poliția boliviana nu venise cu noi".

întoarcerea a fost şi mai grea. losi s-a împotmolit într-un râu noroios şi Dganit a izbucnit într-un râs isteric, de frică.

- "Şapte minute a durat coşmarul până când, cineva a reuşit să-l scoată, trăgând de un butuc de care s-a prins".

Capturarea laboratorului a dus la prinderea rețelei israeliene din Bolivia. Rav pakad (comandantul), Nisim Mahfuda de la unitatea de droguri, care se afla atunci în Germania în căutarea lui Brener şi Buzaglo, a venit în Bolivia. Când l-a văzut pe Philip de aproape a rămas surprins: arăta ca un negustor din Şuk Hacarmel.

Afacerea a fost poreclită în Bolivia "Cazul Terra Santa".

Presa era plină cu articole despre israelienii din Țara Sfântă care conduceau cel mai mare trafic din istoria Boliviei.

Philip a fost trimis într-o închisoare construită special la înălțimea de 5000 de metri, unde aerul e rarefiat şi cine fuge nu poate rezista prea mult timp. Va petrece peste 10 ani în acest loc şi va continua probabil să tacă, aşa cum a tăcut la anchetă, refuzând să-şi trădeze prietenii israelieni care au fugit în Europa. Banii pe care i-a strâns au rămas în conturile secrete din bănci şi nimeni nu se poate atinge de ei — nici bolivienii care nu ştiu unde sunt, nici Mossadul nu poate să-l aducă pe Avner Menaşe ("Philip") în Israel. Nu există un acord de extrădare cu Bolivia.

Dar, uneori, în închisoare se mai şi moare...

TEŞU SOLOMOVICI

Capitolul 38

***AFACEREA* „AUTOBUZUL DE PE LINIA 300" sau CUM SE RETRAGE UN ŞEF AL MOSSAD-ULUI**

Ce se întâmplă cu un şef al serviciilor secrete care se retrage sau e silit să iasă la pensie? Uneori, în asemenea ca/uri, comunitatea serviciilor secrete e lovită parcă de un cutremur.

Vreme de 7 ani s-a aflat Shabtai Shavit în fruntea Mossadului (1989-1996). în toţi aceşti ani, nimeni nu a ştiut cine se află la conducerea instituţiei, şi, chiar dacă vreun ziarist i-a ştiut numele, cenzura militară i-a interzis să-l dea publicităţii.

După mai bine de şapte ani de şefie, şi după ce a servit în total 32 de ani în această organizaţie, Shabtai Shavit, sabru (născut în Israel), în vârstă de 57 de ani, un om tăcut

Shavit Shabtai

şi interiorizat, şi-a anunţat retragerea, îi încredinţa lui Dani latom, după cum s-a exprimat, "o organizaţie minunată", ai cărei agenţi sunt "cei mai buni din lume", iar capacitatea ei tehnică, "întrece imaginaţia, în privinţa acţiunilor speciale, şi se poate confurnta cu uşurinţă cu misiunile anului 2000". Cu toate acestea, au existat critici care considerau Mossadul un „camion greu şi obosit, cu o încărcătură de prisos care îi îngreunează capacitatea de manevrare".

Şeful Mossadului, care se pensiona, era însă mulţumit de "maşina lui de spionaj", în discursul de despărţire, la ceremonia care a avut loc în cancelaria primului ministru Shimon Peres, chiar în ziua în care Comisia electorală a anunţat înfrângerea acestuia, Shabtai Shavit a spus: "Mă rog, ca şi în viitor, Mossadul să rămână departe de privirile publicului". Peres l-a ascultat, întrebându-se probabil, cum se face că Shabtai a reuşit să-şi încheie mandatul frumos, pe când el...

încercarea de a trece în revistă cei şapte ani de conducere a Mossadului de către Shavit, i-a dus pe istoricii Mossadului în mod inevitabil, la predecesorul său, Nahum Admoni.

Acesta a preluat funcţia de şef al Mossadului după războiul din Liban din 1982, punând capăt unei reguli nescrise, după care toţi şefii Mossadului trebuiau să fie generali în rezervă (Meir Amit, Zwi Zamir, Avraham Hofi). Se plănuise ca succesorul lor să fie generalul lekutiel Adam, dar după cum se ştie, acesta a fost ucis în Liban şi Admoni a primit funcţia. La sfirşitul cadenţei, în 1989, Admoni l-a convins pe primul ministru Iţhak Shamir, ca şi succesorul său să provină din rândurile organizaţiei. A fost numit Shabtai Shavit.

După cum a consemnat presa străină, unitatea "Masada", din cadrul Mossadului, este însărcinată, printe altele, cu acţiunile cele mai secrete, inclusive lichidarea adversarilor, în calitatea lui de comandant al acestei unităţi, Shavit era prototipul

omului care ştie să ia hotărâri rapide şi curajoase.

Predecesorul său în funcția de şef al Mossadului s-a concentrat mai mult asupra demersurilor de ordin politic. El a fost, bunăoară, acela care a recomandat guvernului strângerea relațiilor secrete cu Iordania.

în 1989, deci, Admoni i-a predat adjunctului său Shabtai Shavit, un Mossad "în bună stare", fără multe eşecuri înregistrate, dar cu o mică bombă cu explozie întârziată, ascunsă în rândurile sale, pe nume Victor Ostrovski, agentul care a trădat Mossadul, şi s-a refugiat în Canada, în ochii multora, primirea lui Ostrovski în rândurile Mossadului a fost o eroare la fel de mare ca angajarea tehncicianului Mordehai Vanunu la reactorul nuclear de la Dimona. Vanunu a început să lucreze acolo după ce a trecut cu success prin sita de control a Şabakului.

Ostrovski în schimb, a intrat în Mossad, deşi a eşuat la o parte

din "examenele de primire" şi cei mai mulți dintre examinatori au avertizat că, "există o problemă în privința lui".

Foşti responsabili ai Mossadului atribuie această eroare gravă faptului că, în perioada aceea, se găseau cu greu candidați potriviți pentru Mossad. "Este adevărat că existau principii bine stabilite pentru primirea candidaților, dar dacă am fi respectat în întregime aceste norme, am fi fost nevoiți sa primim oameni mai puțin talentați, foarte devotați funcției, dar şi foarte limitați", explică ei.

Aspirația de a înregimenta în Mossad un om deosebit, care le spune întotdeauna comandanților adevărul în față şi este capabil să se angajeze la acțiuni îndrăznețe, a fost decisivă în înrolarea lui Ostrovski. 'Se presupunea că dacă avertismentele se vor adeveri, el va fi depistat din timp şi exclus din rândurile Mossadului. Aşa s-a şi întâmplat de altfel. Cadetul cu calități strălucite, cu o memorie vizuală fenomenală, care vorbea engleza la perfecție şi poseda un paşaport american, s-a eschivat de la executarea unui anumit exercițiu, a mințit şi a fost exclus de la curs. Cele două cărți publicate de el, care cuprind multe amănunte adevărate şi multe minciuni, au provocat mari daune Mossadului.

"Bomba Ostrovski", i-a explodat în față lui Shavit în cel de al doilea an de exercițiu ca şef al Mossadului, întărindu-i convingerea că toate relele din lume vin de la presă. Consecințele pe care le-a tras de pe urma acestei întâmplări traumatizante, au fost că trebuie să se ferească şi mai mult de ziarişti, de publicitate şi să se concentreze cât mai mult asupra faptelor şi acțiunilor, domeniu în care era, de altfel, specialist. Din câte se ştie, Shavit a condus Mossadul spre multe succese, majoritatea nefiind date publicității nici până în ziua de azi.

Dar eşecurile sale, după cum e firesc, au avut parte de multă publicitate. Ele ne învață câte ceva despre capacitatea lui Shavit de a acționa. Un om simțit, care citeşte în ziar că patru agenți ai Mossadului au fost prinşi în Cipru, în timp ce încercau să monteze aparate de interceptat în apropierea ambasadei Iranului, îşi va spune, pe bună dreptate, că este vorba de un mare eşec. Gândindu-se mai bine, acelaşi om, ar putea ajunge însă, la concluzia că, acest eşec este expresia unui efort suprem de a

aduna cât mai multe informații despre mişcările teroriste din lume.

Nici cei mai aspri critici ai lui Shavit nu-i pot contesta capacitatea de acțiune. Ei pot pretinde în schimb că el s-a concentrat prea mult asupra "războaielor evreilor": Mossadul împotriva serviciilor de informații ale armatei, Mossadul împotriva Ministerului de Externe, Mossadul împotriva Şabakului - şi toate celelalte, în cele mai multe cazuri este vorba de conflicte legate de stabilirea domeniilor de activitate, care izbucnesc când apar misiuni legate de culegerea de informații sau de conducerea unor acțiuni speciale. Disputa se desfăşoară atunci în jurul întrebării "cine va fi forul conducător?" şi se ajunge în cele din urmă, la o soluție de compromis.

Conflictele dintre Mossad şi Ministerul de Externe s-au înăsprit în urma schimbărilor intervenite pe harta Orientului Mijlociu şi a lumii, ca rezultat al procesului de pace. Multe state, care ani îndelungați s-au ferit până şi de contacte secrete cu Israelul, acceptă acum să-şi deschidă porțile în fața Ministerului de Externe. Mossadul are sentimentul că este marginalizat. Ministerul de Externe a fost acela care a pus bazele relațiilor cu țările din Golful Persic, dar Mossadul s-a încăpățânat ca el să fie acela care să-l conducă pe Rabin la sultanul din Oman. Cei din Mossad afirmă: "N-am încercat să îndepărtăm Ministerul de Externe. Toate țările cu care am avut legături secrete, doresc să continue contactele prin intermediul nostru, paralel cu cele deschise, în jocul acesta, Mossadul are avantajul că deține informații preliminare. Dar, uneori se întâmplă ca demersurile legate de o anumită țară, să se poarte în paralel, şi doi reprezentanți oficiali - unul din partea ministerului, celălalt din partea Mossadului - să fie trimişi în acelaşi timp în țara respectivă."

Alte critici aduse lui Shavit au fost legate de numirile efectuate de el în funcții superioare din Mossad. în această Privință, el pretindea în primul rând devotament, şi abia după aceea, talent.

E greu să lucrezi în Şabak (serviciile secrete interne), în zilele astea şi e şi mai greu să fii şeful Şabakului. Dar cel mai §reu, fără îndoială, este să fii şef al Şabakului şi să citeşti în r, ştirea că ți-ai dat demisia; a doua zi să-ți vezi în ziar

numele complet şi, în ziua următoare, să-ți vezi fotografia, neclară, într-adevăr, dar în aşa fel, încât identitatea ta să poată fi recunoscută. Apoi urmează amănunte: adresa, biografia, numai numărul de la pantofi lipseşte.

Trecerea bruscă, de la întuneric la lumină, provoacă un moment îndelungat de confuzie. Pupilele se contractează, nu e clar ce vedem şi ce nu. Şmuel Goren (67 ani), director în concernul "Dankner", a fost adjunctul şefului Mossadului pe vremea lui Nahum Admoni. în 1994 a fost numit coordonatorul acțiunilor în teritorii. Când numele i-a fost dezvăluit, a suferit un şoc. "în prima zi, când s-a publicat că sunt coordonatorul acțiunilor în teritorii, noaptea târziu, mi-a telefonat un ziarist.

Țin minte până în ziua de azi. Am avut impresia că a căzut cerul pe mine. A fost prima dată când am înțeles că pot sta de vorbă cu un ziarist".

Cei care părăsesc serviciile de securitate nu ştiu exact ce pot spune şi ce nu. Un "mossadnic", devenit simplu cetățean, ştie multe, dar nu ştie ce are voie să împărtăşească altora. El înclină să creadă, de fapt, că „ceilalți" n-au voie să ştie nimic.

De aceea acum, când granițele au fost deschise, nu ştie ce are voie să spună şi ce nu.

Zwi Aharoni, pensionar, locuieşte acum în Anglia. El a fost şeful secției de anchete în Şabak când Amos Manor era şef, iar adjunctul şefului Mossadului era Meir Amit. Aharoni este cel care l-a depistat pe Adolf Eichmann în Argentina şi a participat la prinderea lui. "După prinderea lui Eichmann, spre deosebire de alte zeci de acțiuni la care am participat şi au rămas secrete, deodată, nu ştiu cum, toată lumea a vorbit despre asta. Şapte ani după ce am ieşit la pensie, în 1977, lacov Caroz a scris depre mine în «lediot Aharonot», că sunt un mincinos. Era în legătură cu cercetările pe urmele lui Mengele.

Până în ziua de azi, îmi pare rău că nu i-am intentat proces de calomnie şi, nu i-am cerut un million de dolari despăgubiri. Am turbat de furie, dar n-am fâcut-o, căci eram obişnuit cu gândul că noi trăim în „spatele cortinei" şi nu se poate să intentăm un proces".

"într-un anumit sens, spune un psiholog care cunoaşte îndeaproape serviciile de securitate, aceşti oameni duc o viața de schizofrenici. Omul de la lucru nu e acelaşi cu cel de afara-

---

El nu poate împărtăşi nimănui prin ce trece, nici măcar soției sale. De aceea nu poate primi reacții la ce face. Ca urmare, se petrec câteva fenomene: respectivul, îşi *formează* un ego bine definit, bărbătesc, căci în aceste locuri de muncă sunt foarte puține femei şi felul feminin de a vedea lucrurile îi lipseşte.

Felul său de a gândi se schimbă într-o gândire de jucător de şah, care încearcă să studieze mişcările adversarului şi să i-o ia înainte, o gândire în termini de forță, năzuind la înfrângerea inamicului".

Deputatul Eliahu Ben Elisar (65 ani), membru în Comisia de Externe şi Securitate şi primul ambasador al Israelului în Egipt, apoi ambasadorul Israelului la Washington, a lucrat în Mossad şi a îndeplinit, printe altele, o funcție importantă în Europa. Dar nici după 30 de ani, nu-şi permite să spună direct că a lucrat în Mossad. El mărturiseşte că în timpul serviciului era frustrat că nimeni nu ştia cu ce se ocupă. Şi a plătit un preț scump:

- "Nici eu, nici soția mea, n-am avut o viață de societate.

Viața mea de familie era foarte complicată. Am locuit în străinătate, într-un loc unde şi copilul meu a fost obligat să trăiască sub o altă identitate. Aceasta e culmea sacrificiului.

Nici în perioadele în care ne aflam în țară, soția mea n-avea voie să vorbească despre locul meu de muncă; pe de altă parte, nici ea nu ştia exact cu ce mă <

Gideon Ezra - un responsabil Serviciilor, actualmente ministru

Ministrul Gideon Ezra a fost adjunctul lui lacov Peri.

După ce s-a înscris la Likud, a fost ales deputat. "Am lucrat 33 de ani în serviciile de securitate, cu arabi, cu armata - şi la noi tot poporul e în armată - încât multă lume m-a cunoscut şi dacă se anunța ceva la radio, în legătură cu regiunea de care eram responsabil, oamenii se gândeau imediat la mine, la bine şi la rău. E adevărat că în timpul serviciului n-am putut ține conferințe despre munca mea, dar nici acum nu pot".

Din cauza greutății de a se obişnui cu faptul că acum sunt expuşi şi din cauza cunoaşterii parțiale a aparatelor administrative civile, cei care părăsesc serviciile secrete se bazează pe ajutorul colegilor, în aceste servicii, colegii sunt, de obicei, prieteni pe viață. Dar nu întotdeauna este de ajuns şi acum, mai puțin ca în trecut. De aceea, în multe cazuri, li se înlesneşte ieşirea la pensie înainte de termen pentru ca oamenii să poată începe o viață nouă. întreținerea e asigurată, dar trecerea la alt gen de viață nu e uşoară.

Zwi Malhin (65 ani) a devenit cunoscut ca membru în echipa Mossadului care l-a răpit pe Eichmann. Malhin a lucrat în Şabak, printe altele, în serviciul de contraspionaj, unde a repurtat numeroase succese, în Mossad a ajuns la o funcție importantă în secția operativă. A părăsit Mossadul în 1976, după 28 de ani în serviciile secrete.

- "în Şabak şi în Mossad nu trăieşti singur, spune Malhin. Ai un şef care te iubeşte, sau tu îl iubeşti. Stimezi oameni, ai satisfacții în muncă. Problema începe când ieşi afară.

Eu de exemplu, am fost implicat în acțiuni şi eram foarte activ.

Eşti obişnuit cu un anumit ritm de viață, telefoane, călătorii, şi deodată, totul se termină. Şi nu numai asta. Te pomeneşti afară şi nu poți povesti nimic despre tine. Cine a stat în vârful piramidei Mossadului devine şeful unor mari întreprinderi sau trusturi, de pildă. «Koor» (se referă la Meir Amit) sau Societatea de Electricitate (Ițhak Hofi), dar există şi un grup de oameni ca mine, care pornesc la drum fără nimic, în țara noastră ai nevoie de legături. Eu n-am avut şi nu am primit nimic. Oamenii nu te iartă şi vor să iei totul de la început la 45 de ani".

Malhin trăieşte acum în Statele Unite: scrie, pictează *ş*[1] mari societăți de asigurare

americane se sfătuiesc cu el. "1°

Israel nu mi s-a întâmplat acest miracol, îmi închipui că fostul şef al Şabakului, Cârmi Ghilon, care are o familie bună, e cunoscut şi poate că i se va găsi un post. Dar va suferi, fără îndoială, de un singur lucru: deconectarea. Circula într-un tren rapid. Trenul s-a oprit şi el trebuie să-şi găsească alt tren.

Aceasta e cea mai mare greutate".

Cazul „Autobuzul de pe linia 300" »

Uneori, o întâmplare nefericită îl va urmări pe şeful Mossadului sau al Şabakului, până la sfârşitul vieţii. Ea poate să-i grăbească retragerea sau pensionarea, în aprilie 1984, patru tineri palestinieni din Gaza, au răpit un autobuz de pe linia Tel Aviv - Aşkelon şi, sub ameninţarea că-l vor explodat, l-au silit pe şofer să-l după spre Gaza. Autobuzul era plin cu călători.

Serviciile speciale nu aveau informaţii asupra celor ce se întâmpla în autobuz, nici Poliţia şi nici armata. Autobuzul a fost oprit în cele din urmă între dunele gazateene de la Şir El Balah.

Unitatea de elită a Marelui Stat Major al Tahalului (Sayeret Matcal), a luat poziţii în jurul autobuzului, în timp ce oamenii Şabakului au angajat tratative cu răpitorii. Toată noaptea s-au purtat tratativele, abia în zori, comandantul unităţii de comando, colonelul Omri Barlev, a dat ordinul asaltului. Operaţiunea de salvare a călătorilor a fost umbrită doar de moartea unei singure călătoare, soldata Irit Pomeranz şi de rănirea a câtorva călători.

A doua zi, mass-media israeliană a anunţat că cei patru tineri palestinieni au fost ucişi în cursul luptelor. Un singur ziar, „Hadaşot", neţinând seama de interdicţia cenzurii militare, [a] publicat fotografia în care doi dintre răpitori, cu cătuşele la i, erau conduşi de agenţii Şabakului la cercetare.

Presa internaţională a reprodus fotografia şi scandalul

a ajuns sus, în Olimpul politic şi informaţional. Se peceva urât, umbrind credibilitatea şi imaginea Serviciilor [Se]crete. Avraham (Avrum) Shalom, comandantul Şabakului ^duse ordin lui Ehud latom, şeful departamentului de acţiuni [s]Peciale, să-i ducă pe cei doi palestinieni prizonieri la maşina

Şabakului, aflată în apropiere. Chipurile avea ordinul să-i ducă, cât mai repede, ca să fie cercetaţi, de fapt însă, pe drum, cei doi trebuia să fie omorâţi. latom şi oamenii săi s-au

grăbit să îndeplinească ordinul şi le-au zdrobit capetele, lovindu-i repetat cu un bloc de piatră.

Purtătorul de cuvânt al armatei a fost nevoit să rectifice versiunea morții celor patru palestinieni. Ministrul Apărării, Moşe Arens, un polii an cunoscut pentru sângele său

„Fotografia subversivă" care a provocat scandalul niediatic.

Palestinianul prins viu dus la anchetă de doi agenţi Şabak.

rece, şi-a pierdut măsura şi a ordonat suspendarea ziarului. Dar, bulgărele de zăpadă începuse să se rostogolească. Serviciile speciale au încercat să arunce vina asupra generalului Iți° Mordehai, comandantul Armatei de Sud, care a fost văzut lovindu-i repetat pe cei doi prizonieri. Ițic a recunoscut că i-ª lovit, vrând să le smulgă mărturii privind existența unor explozive în autobuz, dar jura că nu i-a omorât, în cele din urmă s-a aflat cine i-a ucis pe cei doi prizonieri.

Afacerea „Autobuzului de pe linia 300" a continuat multă vreme să stârnească interesul mass-mediei locale Ş[1] internaționale, până ce alte întâmplări, la fel de mustoase, ®*

împins-o în uitare. Sigur e că şeful Şabakului nu o va uita, pentru că această urâtă afacere a grăbit retragerea sa.

Cine a dat ordinul?

La sfârşitul lunii aprilie 1984, Guvernul israelian a hotărât instituirea unei comisii de anchetă condusă de generalul (în retragere) Meir Zorea. Morții au fost deshumați, doctorii au stabilit ce-au stabilit şi concluzia a fost că moartea celor doi terorişti a fost provocată de loviturile primite în timpul luptei pentru eliberarea autobuzului.

între timp, ziarele americane şi europene au început să publice fotografiile celor doi terorişti duşi de către oameni ai „Şin-Bet" (securitatea internă) la cercetare.

Prof. Itzhak Zamir, consilierul juridic al guvernului, dispune, cu avizul prim-ministrului din acea vreme, Itzhak Shamir, şi al ministrului securității, Moshe Arens, constituirea unei noi comisii de anchetă, condusă de procurorul statului, lona Blatman.

Profesorul dr. Sahar, de la spitalul „Tel Hashomer", a infirmat afirmația doctorilor patologi care susținuseră că moartea celor doi terorişti s-ar datora loviturilor primite de ei înainte de a fi scoşi din autobuz. „Comisia Blatman" a propus judecarea comandantului paraşutiştilor, Ițik Mordehai.

După eliberarea autobuzului - stabileşte comisia, soldații nu mai trebuiau să fie amestecați în anchetarea celor doi terorişti, prinşi vii. Folosirea în continuare a forței de către armată nu mai era legală. Generalul Ben Zion Parhi a decis să nu-l trimită pe generalul Ițik Mordehai în fața tribunalului, ci să fie judecat de o comisie disciplinară a armatei.

întreaga acțiune de eliberare a autobuzului a fost filmată cu un aparat video. Filmul ar fi putut limpezi multe obscurități ale acestei afaceri, dar nu se ştie unde a dispărut banda.

La 19 august 1985, comandantul paraşutiştilor, Ițik Mordehai a fost achitat de orice învinuire şi înaintat în grad.

Trei şefi ai serviciilor secrete, judecați de o comisie Disciplinară internă, au fost achitați şi ei de orice învinuire. Se credea că „Afacerea autobuzului 300" s-a încheiat definitiv.

Câteva zile însă după ce Itzhak Zamir, consilierul juridic al guvernului, a anunțat că-şi va încheia cadența, unul din comandanții Mossadului i-a prezentat o serie de noi documente privind „Afacerea autobuzului 300". Profesorul Zamir a constatat că există bănuieli grave în legătură cu „funcționarul superior" („hapakid habahir") care ar fi falsificat anumite acte, nu ar fi spus adevărul şi i-ar fi silit şi pe alții să nu spună adevărul, în cadrul anchetelor guvernamentale cu privire la moartea celor doi terorişti.

Trei din şefii serviciilor secrete, Reuben Hazak, Peleg Radai şi Rafi Maica l-au informat pe Shimon Peres. Prim ministrul țării nu le-a permis să-l critice pe şeful suprem al serviciilor secrete şi a declarat public că acesta se bucură de încrederea guvernului, între timp, în presa americană s-a publicat „secretul secretelor": „hapakid habahir" era Avraham Shalom, şeful Şin-Bet.

Aşa-numitul „putsch" (cum l-a caracterizat pe arunci deputatul Ehud Olmert) din cadrul Mossadului a fost lichidat prin decizia lui Avraham Shalom de a-i elibera din funcții pe cei trei „răsculați".

Dar aceştia n-au tăcut. Ei s-au adresat „înaltei Curți de Casație" a Israelului şi au predat profesorului Zamir, consilierul juridic al guvernului, o serie de documente, cu intenția de a-l compromite pe şeful Serviciilor Secrete.

Guvernul i-a propus consilierului juridic să „claseze" afacerea. O serie de deputați au cerut chiar demisia profesorului Zamir. într-o ultimă încercare dramatică de a-l convinge pe Consilierul juridic al guvernului, primul ministru a declarat că nu e posibil să-i cercetezi şi să-i acuzi pe oamenii Mossadului. Ei nu se pot apăra, ei nu pot divulga secrete.

Războiul oamenilor serviciilor speciale - a avertizat Shirnon Peres - continuă zi şi noapte, în timpul anului, iar duşmanul nu este o armată normală, ci nişte terorişti care nu respectă nimic şi sunt în stare să ucidă femei şi copii, cu orice fel de arme.

Avraham Shalom şi-a închinat toată viața securității țării. Tânăr ofițer a participat la capturarea lui Eichmann. M^[1] târziu - spune Iser Harel, primul şef al Mossadului, Shalom [a] participat la unele dintre cele mai grele operații ale războaiel[or] secrete israeliene.

Cum să judeci în instanță civilă asemenea luptători?

Profesorul Zamir, consilierul juridic al guvernului, a considerat însă că „Securitatea" nu poate fi deasupra „Legii"; mai mult, el a declarat că minciuna poate duce țara la dezastru.

El a înaintat „cazul" poliției şi a cerut să se facă cercetări. Comandentul poliției, David Kraus, ar fi putut ordona să se înceapă cercetările. Dar Kraus a plecat a doua zi în străinătate, în concediu.

Până la întoarcerea lui din concediu, guvernul a căutat o soluție care să nu-l lezeze pe consilierul său juridic, şi, concomitent, să nu lovească în renumele şi activitatea Serviciilor secrete israeliene.

Toată „afacerea" a avut loc în timpul guvernării lui Itzhak Shamir, când Moshe Arens era ministru al Apărării. A dat ordin Itzhak Shamir Şin-Bet-ului să acționeze aşa cum acesta a acționat? în ce măsură conducerea politică a țării a fost implicată în evenimentele ulterioare ale „afacerii"?

Iată întrebări care au atârnat ca nişte „săbii ale lui Damocles", deasupra capetelor unor politicieni.

Toată lumea a fost însă de acord asupra unui singur lucru: „Cutia Pandorei" trebuie să rămână închisă. Chiar dacă se va constitui o nouă comisie de cercetare, nu e admisibil ca munca de uriaşă răspundere a organelor de securitate să fie stânjenită. •

Avraham Shalom - victimă a ultraactivismului său

Filmul acesta a rulat cu încetinitorul vreme de câțiva ani.

Se părea că totul se va clasa, între timp, „eroii" poveştii s-au „reciclat". Unul din ei a ajuns deputat, altul a devenit setul adjunct al Mossadului, iar Ițik Mordehai a fost numit ministrul Apărării în guvernul lui Beniamin Netanyahu. Şi deodată parca a explodat o bombă: aflat în pragul pensionării A., unul din şefii Serviciilor secrete, a declarat presei că el i-a asasinat pe cei doi palestinieni. După ce toți cei ce se aflau în preajma prizonierilor i-au bătut, inclusiv generalul Ițik Mordehai (care i-a lovit pe cei doi terorişti cu tocul revolverului), K. a luat un bolovan şi le-a zdrobit craniile.

Ulterior, A. şi-a justificat crima declarând că primise ordin de la şeful Şin-Bet, Avraham Shalom, să-i omoare pe cei doi prizonieri.

Ce l-a determinat pe fostul şef adjunct Şabak să facă aceste destăinuiri îngrozitoare?

O taină în plus a Serviciilor secrete israeliene lăsată posterității...

Capitolul 39

RĂZBOIUL INVIZIBIL ÎNCHISORILOR

Cândva, la începuturi, „Şabas"-ul, adică oamenii responsabili cu paza şi administrarea închisorilor, era parte integrantă a sistemului informațional israelian. Astăzi, deşi independent, „Şabas"-ul continuă să păstreze legături multiple cu Mossad şi Şin-Bet.

Grea e viața deținuților, nu e uşoară însă nici cea a paznicilor, îndeosebi, în închisorile cu deținuți politici şi terorişti palestinieni. O luptă teribilă, surdă şi neştiută de mass-media, se duce între zidurile închisorilor. Uneori, este ultima armă a deținuților palestinieni: greva foamei până la moarte

O parte din cei 8.000 de palestinieni deținuți în Israel au declanşat la mijlocul lunii august 2004 o grevă a foamei cerând îmbunătățirea condițiilor din închisori. „La grevă au participat jumătate dintre deținuții de la penitenciarele Nafhah şi Eshel şi cei de la Hadarim", a declarat Ofer Lefler, purtătorul de cuvânt al Administrației Penitenciarelor. „Deținuții consumă doar lichide, în special lapte", a precizat el atunci. Criza amenința să se transforme într-o tragedie. Ministrul israelian al Securității interne, Tzahi Hanegbi, s-a declarat insensibil la protestul dețifluților. El a declarat: „Nu vom ceda în fața acestor

revendicări.

Din punctul meu de vedere, deținuții pot continua greva foamei Până la moarte". Abu Mohammed, reprezentant al Deținuților Palestinieni, organizație pentru apărarea drepturilor deținuților, [Cu] sediul la Bethleem, a subliniat că „la grevă participă 8.000 "[e] deținuți, care au 20 de revendicări". „Deținuții cer dreptul de [a]~Şi vedea rudele, în condițiile în care în prezent doar 60% *ntre ei au dreptul la vizite", a spus Mohammed.

în loc să obțină o îmbunătățire a condițiilor de detenție, greviştii foamei nu au reuşit deocamdată decât să-şi atragă represalii din partea autorităților, într-un comunicat al Administrației Israeliene a Penitenciarelor se arăta: „Imediat după declanşarea grevei, deținuților li s-au interzis o serie de privilegii. Aparatele de radio şi televizoarele au fost confiscate, nu li s-au mai oferit ziare, produse de patiserie sau țigări şi nu au mai avut dreptul la vizite". Autoritățile au mobilizat echipe medicale şi au luat măsuri speciale pentru a evita producerea de incidente. Două unități speciale ale forțelor de ordine au fost pregătite să intervină în cazul izbucnirii de confruntări violente, iar autoritățile au pregătit şi un plan de evacuare a deținuților răniți sau a celor care se vor îmbolnăvi pe durata grevei.

Anii au trecut. Intifada şi-a urmat traiectoria sângeroasă.

Disperarea, sărăcia, fanatismul, motivele sunt multe care să alimenteze revolta palestiniană. Unii îşi pun în jurul brâului un cordon cu dinamită, alții folosesc discursul politic incendiar, ambele la fel de primejdioase din punctul de vedere al serviciilor de securitate israeliene. Vânătoarea după elementele primejdioase e aprigă, închisorile israeliene sunt pline până la refuz cu deținuți palestinieni. După ultimele statistici numărul lor a ajuns la vreo 8.000. Dintre aceştia, 4.000 sunt condamnați pentru delicte de securitate, terorişti cu „sânge pe mâini", instigatori primejdioşi sau simpli membri ai organizațiilor pe care palestinienii le denumesc de „eliberare națională", dar Ierusalimul le consideră „organizații teroriste". Orice împotrivire armată la ocupația israeliană intră sub incidența terorismului. O „umbrelă" sub care intră, de altfel, tot soiul de delicte de securitate.

închisoarea nu-i casă de odihnă, dar condițiile de detenție pot varia de la suportabil la înnebunitor. Nu e vorba de minorele pedepse disciplinare, ci de ambianța generală a vieții cotidiene de puşcăriaş. Să amintim că o mare parte din palestinienii care execută condamnări pe viață sau de zeci de ani n[u] mai are practic nimic de pierdut. Dacă stresul devine insuportabil, devin foarte violenți, atacă paznicii, distrug celulele, se revoltă sau se organizează greva foamei. Până la moarte, ca în august 2004.

Asemenea evenimente ajung în atenția mass-media, iar imaginea Israelului are de suferit. Când o asemenea masă de palestinieni problematici se află după gratii, conducătorii închisorilor trebuie să fie într-adevăr duri, dar şi psihologi abili.

Nu pot fi stăpâniți cu bâta şi pistolul cu gaz mii de deținuți fanatizați.

„Autoritatea israeliană a penitenciarelor" („Şabas", în limba ebraică) a acumulat în anii războiului cu palestinienii şi arabii din ţările învecinate, o experienţă bogată dar, iată nu suficientă pentru a împiedica declanţarea grevei. Ţahi Hanegbi, ministrul Securităţii Interne, a declarat în august 2004: „Nu vom ceda nimic, din punctul nostru de vedere nu au decât să continue protestul până Ia moarte". Premierul palestinian de atunci, Ahmed Qorei, i-a replicat: „Israelul e reposponsabil de soarta prizonierilor palestinieni". El a solicitat intervenţia ONU, a Uniunii Europene şi Ligii Arabe pentru a obliga Israelul „să-i respecte pe deţinuţi în calitatea lor de prizonieri de război şi să-i trateze conform Convenţiei de la Geneva".

Vorbe frumoase care nu au fost bine auzite de comandanţii celor 40 de închisori cu deţinuţi palestinieni. Se pare că acest echilibru a fost tulburat o dată cu numirea în fruntea „Şabasului" a generalului lacov Ganot, adept al politicii „pumnului de fier".

Ziarista Ronit Zah de la cotidianul „Yediot Aharonot" l-a intervievat atunci pe noul comandant peste închisorile israeliene. Ganot a spus că el nu face altceva decât să aplice cu stricteţe litera regulamentului.

O zicală evreiască îndeamnă să fii deştept, renunţând să ai întotdeauna dreptate. Dreptate are Ganot, dar în închisorile sale nu e linişte, şi oamenii pot muri.

Se pare că Ganot i-a pus pe deţinuţi cu spatele la zid.

Semne ale dezordinii au fost înregistrate mai de mult. La 15 aprilie 2001, un grup de paznici a pătruns cu forţa într-o celulă. Ofiţerul Itzhak Suissa a fost lovit cu un obiect metalic şi cu greu a fost târât afară din celulă, fără să se observe că unul din paznici fusese răpit. Vreme de trei minute şi jumătate paznicul a fost bătut cu bestialitate. A murit din cauza loviturilor, în iunie 2002, ofiţerul Albert Abuhatzeira, directorul închisorii „Nafha", a fost grav înjunghiat cu un pumnal impro-

vizat dintr-o lingură de supă. A urmat un control sever al celulelor, în timpul căruia paznicii, din răzbunare, au distrus toate aparatele de radio şi alte bunuri ale deţinuţilor. Conducerea închisorii a fost dată în judecată de puşcăriaşi şi - culmea! aceştia au câştigat procesul. Tribunalul a decis acordarea de despăgubiri pentru bunurile distruse, în octombrie 2002, în închisoarea „Nitzan", au fost înjunghiaţi ofiţerii Mose Simhi şi Nissim Behar. Au supravieţuit, dar Kamel Făraş, înjunghiat în închisoarea din Jenin, nu a avut la fel de mult noroc. Un deţinut i-a tăiat gâtul cu o lamă de ras şi Kamel a căzut mort, într-o baltă de sânge.

închisorile au propria lor reţea informativă. Agenţi recrutaţi chiar din mijlocul deţinuţilor sunt o mină de aur, dar pepitele sunt din ce în ce mai rare. „Turnătorii" nu prea au multe şanse de supravieţuire. Slomo Taharni, comandantuladjunct al Serviciului principal de informaţii al Şabas-ului, i-a declarat ziaristei Ronit Zah: „în închisorile noastre sunt încarcerate astăzi elemente palestiniene dintre cele mai periculoase şi mai violente, responsabilii organizaţiilor teroriste, teroriştisinucigaşi capturaţi înainte de a acţiona,

militanți fanatici pentru care viața lor şi a altora nu are nici o valoare".

După dezordinile provocate din închisorile „Sikma" şi „Gilboa" au fost mult înăsprite măsurile de securitate, introducându-se controlul „la pielea goală", mai ales după vizitele rudelor. Prea multe obiecte interzise, mai ales telefoane mobile, ajungeau în celule. Şefii mişcărilor teroriste se aflau după zăbrele, dar ei continuau să dirijeze acțiunile subversive. „Fără instaurarea unei discipline de fie, fenomenul acesta malign nu putea fi eradicat", spune Taharni. Controlul „la pielea goală" este umilitor? Fără îndoială, dar cum altfel să descoperi tot ce inventează şi fabrică pe ascuns prizonierii? Totuşi ştiu că nu au nici o şansă de a evada, şi numai respectarea regulilor disciplinare le-ar putea ameliora condițiile de detenție.

Puşcăria, şcoală pentru terorişti şi viitori politicieni

Nimeni nu contestă faptul că viața deținuților dm închisorile palestiniene este dură. Autoritățile de la lerusalu^ susțin că orice „destindere" este interpretată de palestinian[1]

drept un semn de slăbiciune, fiind imediat exploatată. „E absurd să ni se pretindă ca închisorile noastre pline de terorişti să semene cu închisorile suedeze", explică Tahami. Li s-a permis deținuților să învețe. Cei mai mulți s-au înscris la cursurile de fizică şi chimie, declară responsabili israelieni. Ulterior, s-ar fi descoperit că palestinienii transmiteau din închisoare „rețete" pentru confecționarea bombelor artizanale. Cursurile de fizică şi chimie au fost suspendate. Deținuții au organizat singuri adevărate „universități alternative".

In orele de plimbare prin curtea închisorii aveau loc „seminarii umblătoare" de inginerie a explozivilor. Au fost suspendate plimbările, iar deținuții cu cunoştințe tehnice şi chimice au fost izolați. Un terorist în vârstă de 56 de ani, condamnat pe viață, îi învață ştiința dinamitei pe cei care ispăşeau sentințe de numai doi-trei ani. Aceşti tineri erau eliberați fără să se ştie că deveniseră în închisoare „ingineri ai morții".

N-au fost interzise toate cursurile. Deținuții pot învăța, de exemplu, istoria sionismului şi a democrației. Din rândurile acestor puşcăriaşi se vor recruta, poate, marii demnitari ai viitorului stat palestinian.

Cel mai celebrii dintre deținuții palestinieni este Marwan Barghuti, fostul şef al Tanzim, organizația tineretului Fatah din Cisiordania. E condamnat pe viață. Dar în închisoarea unde îşi ispăşeşte păcatele săvârşite şi pe cele pe care nu le-a săvârşit, umbă zvonuri că va fi eliberat ca o posibilă alternativă politică la conducerea Autorității Palestiniene.

Se spune că Marwan Barghuti a fost organizatorul grevei foamei până la moarte. Dar cum a fost posibil ca un ins izolat, supravegheat cu străşnicie, să convingă şi să mobilizeze o masă de mii de întemnițați, risipiți în nu mai puțin de 40 de locuri de detenție?

Conducerea „Şabas" era convinsă că a demolat „nucleul dur" al conducerii deținuților din închisorile israeliene. Primul lucru întreprins de lacov Ganot, după ce a fost instalat în post, [a] fost să-i împrăştie pe „responsabili" pin diferite închisori, în [e]Poca telefonului mobil, acțiunea lui Ganot - spectaculoasă la Prima vedere - s-a dovedit un eşec.

Contactul dintre „şefii palestinieni din închisori" s-a restabilit repede. Ganot a aplicat pedepse şi mai grele. A inventat

„peretele de sticlă". Mamele, soţiile, copiii nu mai puteau avea contact direct cu deţinuţii, între ele aflându-se un perete de sticlă. Taharni şi-a explicat decizia: „Când se îmbrăţişau îşi transmiteau coduri, telefoane mobile, obiecte interzise. Chiar şi în scutecele sugarilor am descoperit asemenea obiecte", într-o măsea plombată a fost găsit un emiţător.

Desigur, e inuman să împiedici un tată, fie el şi în închisoare, să-şi sărute copilul, se revoltă opinia publică. Autorităţile israeliene susţin însă că peretele de sticlă a făcut imposibilă organizarea multor atentate.

în închisorile israeliene, pedepsele curg şi condiţiile de detenţie s-au înrăutăţit. Cu doi-trei ani în urmă, contactele directe între deţinuţi şi gardieni erau reduse la minimum. Ganot a impus o altă politică, nu exista vacuum, în permanenţă deţinuţii trebuie să simtă răsuflarea ameninţătoare a paznicilor.

Chiar cu riscul atacării, rănirii sau uciderii personalului. A fost constituită şi o forţă specială de intervenţie, care nu ezita să ia cu asalt aglomerările de revoltaţi. Deţinuţii trebuie să ştie de frica gardianului, şi nu invers", spune ofiţerul Eli Gabizon, şeful Departamentului de securitate al închisorilor.

„Să fie convinşi că au ce să piardă, chiar dacă ispăşesc o condamnare pe viaţă". Unora li se micşorează porţia de mâncare sau li se anulează vizitele, altora li se suprimă mica indemnizaţie, bani trimişi de Autoritatea Palestiniană. Bani mărunţi, ceva, acolo, pentru ţigări sau o Coca Cola. O scrisoare.

Existenţa şi aşa amărâtă devine şi mai neagră. Nu sporeşte astfel pofta de răzvrătire? Nu devin mai turbulenţi?

Dimpotrivă, spune lacov Ganot. Stricta supraveghere a deţinuţilor, rotaţia prin închisori nu le lasă vreme să se organizeze şi să constituie „centre de putere". Ganot explică: „înainte, un deţinut era ţinut şi 20 de ani în aceeaşi celulă, avea posibilitatea de a deveni şef, să dicteze asupra celorlalţi deţinuţi. Nu-i las să prindă rădăcini, mai ales pe cei periculoşi, îi plimb dintr-o închisoare în alta".

Mutat într-un loc nou, deţinutul cu veleităţi de şef trebuie mai întâi să-şi autoorganizeze propria sa existenţă celulară, să cunoască noile realităţi penitenciare, să-şi autoritatea asupra celorlalţi deţinuţi. Asta ia vreme. Nu-i imediat capul la revoltă.

„Politica de forţă" a lui lacov Ganot s-a născut din dorinţa acestuia de a nu se ajunge la complicaţii şi crize majore.

Există însă zone ale sufletului unde forţa nu poate interveni şi pedepsele nu ajută. Atunci, „politica de forţă" se întoarce ca un bumerang. Iată, 4.000 de deţinuţi au recurs la această ultimă armă a grevei foamei până la moarte.

Un deținut care face greva foamei nu poate fi hrănit cu forța. „Cât timp nu-şi pierde cunoştința, grevistul nu poate fi silit să mănânce. Legea nu ne permite să-l hrănim cu forța", spune comandantul Şabas-ului.

în această lume fetidă şi periculoasă au fost implementați agenții secreți evrei, ei duc o viață grea, mizerabilă, aidoma deținuților adevărați, au însă urechile agere şi ochii mereu deschişi. Uneori prețul informațiilor pe care le culeg e plătit cu propriul sânge!

:f,MI .<

i,. *i*

Capitolul 40

ASASINAREA PRIM-MINISTRULUI ITZHAK RABIN SI „TEORIA CONSPIRAPEI"

Itzhak Rabin - general, şef al Statului Major,
ministru al apărării, prim-ministru. Moartea i s-a tras
de la această întâlnire, când s-a semnat

Tratatul de la Oslo

" " (foto: Itzhak Rabin, preşedintele american Bill Clinton şi Yasser Arafat)

Nu vei putea afla de la Poliție sau de la serviciile secrete israeliene de ce, dosarul asasinării prim-ministrului Itzhak Rabin rămâne deschis. Probabil, deşi a trecut un deceniu de la tragicul eveniment din 4 noiembrie 1995, iar asasinul Ig[al] Amir, a fost judecat şi zace în închisoare, peste anumite epis«[a'] de ale filmului asasinatului continuă să plutească misterul.

Semnele de întrebare s-au înmulțit din momentul ap[a'] riției versiunii „celui de-al treilea glonț". Igal Amir a tras i premierul israelian două gloanțe, dar în cămaşa şi maieul ucis ar fi fost identificate trei găuri de glonț.

La 4 noiembrie 2005, Amir a angajat un nou avocat şi cere revizuirea procesului. El susține că glonțul mortal a fost cel de-al treilea. Cine a tras acest al treilea foc? Cutremurul care a izbit societatea israeliană cu un deceniu în urmă nu s-a potolit. Au apărut noi întrebări şi răspunsurile sunt greu de găsit.

Inexplicabila greşeală a serviciilor secrete "

Imediat după asasinarea premierului Rabin, serviciile israeliene de securitate au încercat să se disculpe explicând că nimeni nu luase în calcul primejdia extremismului evreiesc, toate resursele fiind concentrate în lupta împotriva terorismului palestinian. Nici Mossad-ul şi nici Şabak-ul nu luaseră, chipurile, în calcul, posibilitatea apariției unui „atentator evreu izolat". Două zile înainte de atentatul din Piața Malchei Israel (Regii Israelului) din Tel Aviv, în ultimul instructaj cu agenții care urmau să „securizeze" zona tribunei oficiale, de pe care urma să-şi țină discursul Itzhac Rabin, toată atenția era focalizată asupra elementului arab. Evreii nu erau „scanați" cu aceeaşi atenție.

'M

Ucigaşul Igal Amir

In seara fatidică de 4 noiembrie, în Piața Malchei Israel [Se] aflau peste o jumătate de milion de manifestanți, care ma[ni]festau pentru pacea israeliano-palestiniană. Din mulțime, mii ochi scrutători căutau „elementul arab sinucigaş", o maşină , o şarjă explozibilă, un țintaş arab. în acest timp, Igal se plimba liniştit în preajma tribunei, discuta cu body[arz]ii premierului, glumea cu agenții de pază, fără ca cineva

să observe arma ucigaşă pe care o ascundea la brâu. Premierul israelian a murit pentru că nimeni nu căuta un atentator evreu s-au apărat, ulterior, serviciile de securitate israeliene. Dar oare chiar aşa au stat lucrurile?

Amy Ayalon, proaspăt numit în funcția de comandant al Şabak-ului (serviciul israelian de informații interne), profețise, într-un fel, tragedia. Cu câteva luni înainte. La sfârşitul lui august 1995, Ayalon s-a întâlnit cu un grup de ziarişti, între altele, el le-a schițat portretul-robot al potențialului terorist evreu şi anticipase un atentat la viața premierului. Fără să ştie, Ayalon l-a descris, cu exactitate, pe Igal Amir: „Nu e o persoană care locuieşte în colonii, nu e un activist cunoscut într-una din grupările extremiste; atentatorul este o persoană care reprezintă produsul atmosferei create". Aproape o profeție. Cu orice ocazie, chiar când era acuzat de politizarea Şabak-ului, Ayalon amintea de pericolul „instigării străzii", care îl va motiva pe „atentatorul evreu izolat". Şeful serviciului israelian de informații interne ştia despre ce vorbeşte. Studiase serios problema, în lucrarea sa de diplomă în ştiințe politice, pe tema „încălcarea legii din motive ideologice de către dreapta extremistă din Israel", Ayalon scria: „Procesul de radicalizare în societatea israeliană împinge elementele cele mai extremiste la excese tot mai mari, atât ideologice, cât şi în ceea ce priveşte voința personală de a-şi asuma riscuri".

Dar Ayalon nu era nici primul, nici singurul responsabil al serviciilor secrete îngrijorat de recrudescența extremismului evreiesc. Fenomenul se afla în atenția Mossad şi Şabak încă din 1991, după Conferința de la Madrid, încă de pe atunci, se înregistra o frustrare crescândă în rândurile extremei drepte israeliene. După semnarea Acordului de la Oslo, la sfâr-

Âmy Ayalon

şitul anului 1993, frustrarea a luat proporții îngrijorătoare. Spre deosebire de concepția dominantă în acea vreme după care se va găsi întotdeauna un evreu care să denunțe un evreu pregătit să comită un atentat împotriva altui evreu, serviciile secrete au început să se confrunte cu un fenomen nou: ostilitatea şi lipsa de colaborare în rândurile evreilor extremişti.

Şi atunci, de ce nu au fost pregătite serviciile speciale, dacă avertismentele cu privire la existența „atentatorului necunoscut" nu lipsiseră? Cum s-a petrecut acest scurt-circuit între teorie şi practică?

După cum s-a dovedit, Igal Amir a lucrat în biroul de legătură al Cancelariei premierului şi a fost, o vreme, Şaliah (reprezentant al Agenției de emigrare) în Letonia, unde a predat limba ebraică. El a cunoscut bine munca agenților de securitate de la Ambasada din Riga, felul lor de a gândi şi de a acționa.

Experiență care i-a folosit în sâmbăta aceea fatală, când îl aştepta pe Itzhak Rabin să coboare în parcarea din Piața Malchei Israel, în cursul anchetei, Igal Amir a povestit

cum s-a apropiat de şoferul premierului, ce a discutat cu „gorilele" diferitelor personalități aflate în tribună, cum se făcea că vorbeşte la telefon, cum s-a învârtit printre picioarele tuturor agenților până când a devenit o figură familială. Nimeni nu l-a întrebat ce face acolo, în parking, nimeni nu l-a legitimat. Cei însărcinați cu securizarea perimetrului căutau numai arabi.

Potrivit unor martori oculari, Itzhak Rabin a urcat la tribună, înconjurat de patru agenți. Când a coborât de acolo, era păzit doar de doi sau trei agenți. Cel care trebuiau să-i asigure spatele dispăruse. Rabin şi adjunctul său, Shimon Peres, urmau să părăsească tribuna împreună. Cei doi au început să coboare scările spre parcare, iar agenții au fost informați prin radio că «şefii coboară", în acel moment, şoferii trebuiau să urce la volan, să dea drumul la motor şi să deschidă portierele. Era Momentul cel mai critic, toate forțele de securitate trebuiau să [s]e mobilizeze. S-a întâmplat atunci ceva foarte ciudat, cineva i[a] Şoptit lui Rabin că uitase să le mulțumească organizatorilor Mitingului. Rabin s-a întors din drum şi s-a îndreptat spre un [co]lț al tribunei. Shimon Peres, înconjurat de paznicii săi, a continuat să coboare scările. Menahem Damti, şoferul lui Rabin, a Părăsit Cadillac-ul premierului şi a discutat ceva cu Peres.

TEŞU SOLOMOVICI

Brusc, a apărut şi Rabin. Nimeni nu-l păzea, „inelul de securitate" care trebuia să-l protejeze şi să înconjoare maşina, se volatilizase. Paznicii ar fi trebui să se afle în fața şi în spatele premierului. Cei din ariergardă aveau ordinul să-l urmeze mergând cu spatele. La anchetă, Igal Amir a declarat că, atunci când s-a apropiat de Itzhak Rabin nu se afla nimeni în spatele său. El a descărcat două focuri de revolver în direcția premierului. Atunci, s-a auzit strigătul „Sunt gloanțe oarbe. Gloanțe oarbe!" Agenții care trebuiau să intervină au rămas înlemniți, un polițist s-a aruncat asupra asasinului şi l-a imobilizat.

De ce nu reacționaseră body-guarzii? Şi cine strigase că sunt gloanțe oarbe? Amir a declarat că el nu a lansat diversiunea. Primul ministru al Israelului, grav rănit, a fost urcat în maşină. Alături de el se afla un agent, şi el rănit. Autoturismul şi-a făcut cu greu drum prin mulțime. Din dramatica mărturisire a lui Menahem Damti, şoferul lui Rabin, reiese că nimic din planul standard de salvare în cazul unui atentat nu a fost respectat în seara aceea. Damti nu fusese încunoştiințat asupra traseului de salvare. Nu i s-a spus nici numele spitalului de urgență. A fost oprit la baraje, a întârziat minute prețioase, şi când a ajuns în sfârşit la Spitalul „Ihilov" nimeni nu anunțase acolo sosirea marelui rănit. Cele 10 minute, cât a durat transportarea victimei, au fost, probabil, fatale, în condițiile unei importante pierderi de sânge. Unde se aflau Ambulanța şi medicul care ar fi trebuit să intervină, la locul atentatului, în asemenea cazuri de maximă alertă?

Teoria conspirației

Itzhak Rabin a fost înmormântat cu funeralii naționale, iar asasinul a fost adus în boxa acuzaților. Igal Amir surâdea fotogenic, părea fericit. Surâsul său obraznic a enervat pe toata lumea. Mai târziu, şi-a găsit o logodnică, Larissa Trimbobler, o americancă fanatică extremistă, cu care a vrut şi să se însoare.

Niciodată nu şi-a exprimat regretul pentru fapta comisă. Dirfl" potrivă. Acum, Larissa a ieşit în mod public în apărarea iubi" tului ei. La împlinirea a 10 ani de la atentat, Larissa a cerut r^" judecarea procesului lui Igal Amir. De fapt, Igal Amir acți°~ nează prin intermediul Larissei. Ce pretinde el?

Amir a lansat o „teorie a conspirației" conform căreia o anumită facțiune din serviciile secrete israeliene a încercat să însceneze asasinarea fostului premier. Dar totul ar fi trebuit să fie o „farsă". Itzhak Rabin nu trebuia să moară. Atentatul era destinat să delegitimeze, în mentalul israelian, extrema dreaptă evreiască şi să uşureze implementarea Tratatului de la Oslo, realizat de stânga politică. Cineva a dat peste cap acest plan, asasinându-l cu adevărat pe premier. Igal Amir susține că a tras două gloanțe în Rabin, dar cămaşa şi maieul prezintă trei găuri de gloanțe. Cine a tras al treilea glonț?

Amir mai susține că al treilea glonț a fost cel mortal. Al treilea foc de armă a fost tras în parking, sau în interiorul maşinii care îl purta pe rănit spre spital? Şi cine se afla în maşină? Şoferul credincios al lui Rabin a declarat că Igal Amir, imediat după ce a tras, a strigat „Gloanțe oarbe!". Acesta, însă, îl acuză pe şofer de sperjur: din locul unde se afla, nu avea cum să-l vadă şi să-l audă. Amir cere ca el şi şoferul să fie supuşi probei stabilirii adevărului la poligraf. De mărturie mincinoasă îl acuză şi pe loram Rubin, garda de corp principală a lui Itzhak Rabin. Rubin pretinde că, după ce a fost tras primul glonț, el a sărit şi l-a acoperit pe premier cu trupul său, încasând un glonț pentru a-l proteja. Complet fals - susține Amir - care cere şi în acest caz testul poligraf. Amir mai cere să se verifice de ce unii din foştii resposanbili ai serviciilor secrete israeliene susțin că Igal Amir ar fi trebuie lichidat imediat, chiar la locul unde a avut loc atentatul. „Vor să-mi închidă gura, pentru că ştiu prea multe", declară Igal Amir. Acum, Amir a angajat un nou avocat care susține că deține un raport balistic conform căruia un al treilea glonț, cel fatal, nu putea fi tras de clientul său.

Asasinul din maşină '

„Teoria conspirației" a prins aripi după izbucnirea «Scandalului Şampania".

„Şampania" este numele de cod al lui Avisai Raviv, un [a]gent din cadrul serviciilor secrete israeliene, infiltrat în mediile extremiste. Raviv a fondat chiar şi o organizație radicală »Eyal", extrem de violentă. Ca să-şi creeze o poziție dominantă [111] mediile extremiste, îşi permitea acte foarte violente

împotriva palestinienilor, între 1988 şi 1995, Poliția a deschis 11 dosare penale împotriva lui Raviv (comportament sălbatic în locurile publice, atacarea unui polițist în

exercițiul funcțiunii, incitare la rasism, amenințări şi trageri ilegale cu arma), în vara lui 1995, Raviv a fost condamnat la 9 luni de închisoare, dar nu a petrecut în arest nici măcar o zi. E clar că toate dosarele de învinuire şi de condamnare au fost închise din ordinul serviciilor secrete. Avisai Raviv îl manipula pe Igal Amir, viitorul asasin al lui Itzhak Rabin. Raviv cunoştea intențiile lui Amir şi chiar l-a încurajat. Rabinul Beni Alon, unul din conducătorii Partidului religios a declarat: „Avisai Raviv şi organizația „Eyal" sunt invenția Mossad-ului şi aici trebuie căutată rădăcina eşecului informativ legat de asasinarea primului ministru Itzhak Rabin". Avisai Raviv a fost acuzat de diferiți factori că l-a convins pe Igal Amir să acționeze şi i-a furnizat „gloanțe oarbe". Raviv a fost arestat şi anchetat, dar în cele din urmă a fost eliberat şi a dispărut într-un con de umbră.

Au avut grijă „serviciile" să-l protejeze. Dacă Avisai Raviv cunoştea intențiile lui Igal Amir de a-l asasina pe premier, de ce nu şi-a încunoştiințat şefii? Probabil că a făcut-o. Dar, atunci de ce supravegherea lui Amir nu a fost drastică? Un ziar israelian a anchetat „teoria conspirației" concluzionând: „Igal *i* Amir a tras într-adevăr gloanțe oarbe. Rabin a fost adus în j maşină nevătămat şi, acolo, pe bancheta din spate, îl aştepta j adevăratul killer". Potrivit acestei teorii, premierul era la curent i cu planul „asasinării" sale, dar nu ştia amănuntele. Persoana i care se afla pe bancheta din spate a maşinii l-a împuşcat mortal pe premier, înainte de a ajunge la spital, adevăratul asasin a coborât din maşină.

„Teoria conspirațională" este rodul unei imaginații bolnave, spun responsabilii serviciilor secrete israeliene. Ea provine din direcția fanatismului extremist evreiesc, doritor să-l despovăreze pe Igal Amir, asasinul, de îngrozitoarea vină de a-l fi ucis pe premierul Itzhac Rabin. Din motive ideologice!

Capitolul 41

DIVULGATORII DE SECRETE - UN *DOMENIU* ÎN CARE MOSSADUL ESTE NEPUTINCIOS

Mossadul are de luptat nu numai cu spioni şi terorişti, el are destulă bătaie de cap şi cu... „divulgatorii".

Aceştia sunt în genere ofițeri cu grad mare în Statul Major al armatei israeliene, miniştri sau alte persoane cu funcții înalte de stat. E nespus de greu sâ-l prinzi în flagrant delict pe cel care divulgă unui ziarist sau unui prieten o informație care ar fi trebuit să rămână „strict secretă".

„Divulgarea" este o plagă imposibil de eradicat în Israel, mai cu seamă că mai întotdeauna cei care fac să „transpire" informații urmăresc un interes politic. Şefii statului au căutat întotdeauna să „acopere" scandalurile „provocate de aceste indiscreții", dar uneori

ele răbufnesc „afară".

Ancheta privitoare la transmiterea de informații secrete, de către ofițeri din Țahal, unor ziarişti, se află acum în atenția opiniei publice şi a stârnit o veritabilă furtună.

Dar cu mulți ani în urmă, când a fost descoperit un „divulgator" în rândurile Statului Major al armatei, scandalul a fost înăbuşit.

Faptele s-au petrecut în perioada pregătirilor pentru bombardarea reactorului atomic din Irak.

„Divulgatorul" a fost prins interceptându-se convorbiri ale unor factori din armată, care aveau misiunea de a ține în secret acțiunea denumită „Opera". Conform mărturiilor şefului Marelui Stat Major din perioada respectivă, Raful Eitan, interceptările s-au făcut în conformitate cu legea şi la ordinul Statului Major, sub conducerea ofițerului şef de legătură şi a Şefului secției de securitate.

Membrii unității „Ait", de pe lângă departamentul de securitate, au interceptat şi convorbiri telefonice ale unor generali. Din aceste interceptări a reieşit că un ofițer superior din Statul Major a transmis unui factor politic informații secrete privitor la bombardarea reactorului.

Identitatea celui care a comis indiscreția, cât şi a celui care a primit informația, au rămas secrete până în ziua de azi, dar se ştie că ambii sunt astăzi personalități de frunte, în ceea ce-l priveşte pe Eitan, el confirmă uneori, dar alteori neagă că ar cunoaşte identitatea celor implicați. Este sigur că în afară de Raful, încă două persoane ştiu cu exactitate ce anume s-a întâmplat: şeful serviciilor de informații ale armatei din acea vreme, generalul lehoşua Saghi şi şeful departamentului de securitate, colonelul Igal Lotan.

Doi dintre generalii care au făcut parte în perioada aceea din Statul Major, generalul Amir Drori şi generalul Dan Şomron, au susținut că ştiu identitatea celui ce a dezvăluit secretele.

Un „ciripitor" a făcut cunoscut afacerile nu prea curate ale spionului Mike Harari în America de Sud. în foto,

ceremonia de la Tel Aviv din 1985, în onoarea dictatorului din Panama Manuel Noriega. în stânga lui, generalul Moişe „Va-heţi", şeful Statului Major al Armatei; în spatele lor misteriorul Mike Harari

Saghi susține că i-a recomandat atunci lui Raful Eitan să ceară anchetarea tuturor membrilor Statului Major la maşina adevărului, dar acesta a respins propunerea, spunând că „problema e rezolvată".

Au existat şi alte cazuri de informații „transpirate" în vremea aceea. La o şedință a guvernului care a avut loc în iunie 1981, miniştrii au fost informați că doi ziarişti au primit informații despre proiectul de a se bombarda reactorul irakian.

Aceştia erau Eitan Haber de la „lediot Aharonot" şi defunctul Amiram Nir, pe atunci reporter al Televiziunii israeliene. Nir a confirmat faptul, Haber l-a negat. La o şedință a redacției ziarului „Haareț", ziaristul loel Marcus a susținut chiar că are informații despre această acțiune de la un fost şef al Statului Major, membru al Partidului Muncii, care deținea funcția de ministru.

în ajunul începerii acțiunii aviației militare în Irak, la 10 mai, şeful opoziției Shimon Peres i-a trimis o scrisoare primului ministru Menahem Beghin, prin care îl avertiza asupra pericolelor ce ar amenința Israelul în urma bombardării reactorului. Beghin a înțeles că secretul a transpirat şi a amânat acțiunea pentru 7 iunie 1981, dar a respins cererea membrilor comisiei de externe a Knessetului ca autorul indiscreției să fie descoperit şi pedepsit.

Aceasta nu a fost prima dată când Beghin a refuzat să dea ordin Mossadului să urmărească şi să pedepsească un „divulgator". în 1969 s-a dat publicității o informație sensibilă, din domeniul serviciilor secrete. Golda Meir, care era primministru, a cerut să se descopere sursa şi s-a deschis o anchetă.

Beghin, pe atunci ministru fără portofoliu în guvernul de coaliție, a refuzat să răspundă anchetatorilor, sub motivul că nu este admisibil ca serviciile secrete să ancheteze miniştri. El a amenințat chiar că se va retrage din guvern dacă ancheta nu va fi oprită.

Nu era pentru prima dată când Golda a cerut descoperirea „divulgatorilor". în 1960, când era ministru de Externe, Golda Meir i-a cerut şefului serviciilor de informații, Iser Harel, să descopere sursa unei informații secrete care apăruse în presă. Deşi se împotrivea principial la implicarea Mossa-

dului în afaceri de acest gen, Harel a dat curs cererii şi l-a descoperit pe indiscret.

„Era un funcționar din Ministerul de Externe, apreciat de Golda, care a fost uimită când i-a aflat identitatea, în cele din urmă nu l-a pedepsit", a povestit ulterior şeful

serviciilor secrete.

Şi predecesorul Goldei în funţie, Moshe Sharet, s-a folosit de Serviciile secrete ale Mossadului pentru a descoperi „divulgatori". Asta s-a întâmplat în 1955, când anumite discuţii din şedinţa guvernamentală privitoare la cererea ministrului Apărării, Pinhas Lavon de a se cuceri Gaza, a transpirat în presă. Sharet i-a cerut lui Harel să cerceteze cazul, dar acesta a aflat că Serlin, ministrul Sănătăţii, a transmis ştirea ziarului „Maariv", iar la ziarul „lediot", sursa n-a fost alta decât bunul lui prieten losef Burg, ministrul Cultelor.

Anchete în jurul dezvăluirii secretelor de stat au existat încă de la primul guvern al Israelului. „Al Hamişmar", de exemplu, a publicat ştirea că guvernul a decis să trimită ajutor simbolic forţelor ONU care luptau alături de Coreea de Sud contra Coreii de Nord comuniste, ceea ce însemna de fapt o schimbare de poziţie a guvernului.

S-a aflat ulterior că ştirea era cunoscută în public, încă înainte de a fi fost publicată în presă, în 1975, primul ministru Itzhak Rabin şi ministrul Apărării Shimon Peres se confruntau deseori în problema dezvăluirilor. Shimon Peres se împotrivea cu vehemenţă la anchetarea miniştrilor.

Fostul ministru de Externe al Israelului, Moshe Sharet, nota în jurnalul său: „Nu există secrete în Statul Israel".

într-adevăr, în acest domeniu nu există nici o deosebire între guvernele Likudului şi cele ale Partidului Muncii. „Divulgatorii" de secrete, politicieni şi militari interesaţi ca anumite informaţii să „transpire" în presă sau televiziune au existat dintotdeauna, dar niciodată anchetarea lor nu a fost dusă până la capăt.

Capitolul 42

„MISTER X" SAU BLESTEMUL SINGURĂTĂŢII UNUI AGENT AL MOSSADULUI

4 decembrie 1997. O zi ploioasă, de toamnă telaviviană.

Motke Keidar, un bărbat în vârstă, dar bine clădit, cu acea ţinută dreaptă care trădează imediat, când o vezi, pe ofiţerul de carieră, s-a oprit în faţa intrării la Tribunalul Militar din Tel Aviv. Nu părea că-l deranjează ploaia mocănească. A privit îndelung clădirile tribunalului şi-apoi, cu un pas hotărât, a intrat. Câteva clipe mai târziu, el a depus o cerere de revizuire a procesului intentat de Statul Israel împotriva cetăţeanului Mordehai (Motke) Keidar. Procesul, cu uşile închise, s-a desfăşurat în cel mai adânc secret, în urmă cu 40 de ani, în 1957. Fără să i se permită să se apere, Motke Keidar, a fost condamnat. La proces a asistat doar un reprezentant al Mossadului, care a făcut tot ce e posibil ca nimeni să nu afle că Motke Keidar, fost ofiţer superior al Mossadului, a fost arestat, condamnat şi „şters", din istoria serviciilor secrete evreieşti.

Istoria nu este obligată să înregistreze asemenea întâmplări exasperante. 17 ani a zăcut Keidar în închisoarea din Ramle, dintre care jumătate de an a fost ținut într-o groapă, iar 7 ani - complet izolat. Celula în care a fost deținut Keidar se numeşte şi astăzi „Celula X", în amintirea lui „Mister X" (cum figura în cartoteca închisorii, cel mai misterios puşcăriaş al închisorilor israeliene). Doar câțiva dintre marii oameni politici ai țării şi şefii Mossadului, au cunoscut adevărata identitate a puşcăriaşului, păzit cu atâta străşnicie.

Târziu, după mulți ani de cenzură militară, s-a aflat identitatea lui „Mister X". Se pare că Motke Keidar a fost unul dintre cei mai duri agenți secreți ai Mossadului, aparținând faimoasei „Secții 131". Un soi de James Bond, care cutreiera lumea, şi, la ordin, îi ucidea cu sânge rece, pe criminalii care au

vărsat sânge israelian. Keidar n-a lucrat niciodată în echipă.

Era un lup singuratic. Pe la sfârşitul anului 1957, agentul israelian a fost readus în țară, arestat în secret, judecat în secret şi izolat, tot în secret, într-o celulă, la Ramle.

Agentul Mossadului avea o soție, Tamar, şi un copil, Erez. Moshe Dayan, pe atunci Şeful Statului Major al Tahalului, a chemat-o pe Tamar şi i-a spus că soțul ei, Motke, e grav bolnav, că nu-l va mai vedea niciodată. Şi i-a cerut să divorțeze. Lui Erez, care împlinise patru ani, mama i-a zis: „Erez, țara l-a trimis pe tatăl tău într-o misiune foarte periculoasă. Dacă va reuşi, totul se va sfârşi cu bine, dacă va eşua, atunci nu-l vei mai vedea niciodată". Tamar credea în Moshe Dayan. Dar, întro bună zi, trecuseră ani de la convorbirea ei cu Dayan, Tamar a primit un telefon. O femeie necunoscută i-a comunicat că soțul ei trăieşte. Femeia vizitase un deținut închis la Ramle. Motke Keidar, i-a auzit paşii, şi a reuşit să-i strecoare pe sub uşa celulei, un bilețel cu rugămintea să fie anunțată Tamar, că soțul ei trăieşte. Tamar i-a telefon imediat lui Moshe Dayan şi l-a angajat pe Tunik, unul din cei mai buni avocați din țară. Keidar nu mai putea fi deținut fără proces. I s-a propus lui Keidar un compromis juridic; să semneze că este vinovat, şi va fi eliberat!

Keidar a refuzat compromisul şi l-a revocat pe avocat. A fost angajat Shmuel Tamir. Keidar a renunțat şi la acesta.

în tot acest timp, Erez a simțit că i se ascunde ceva. N-a întrebat însă nimic, atunci când bunicul său i-a schimbat numele în Erez Vardimon. în 1965 împlinise 12 ani, când bunicul i-a mărturisit, înainte de a muri: „Tatăl tău a fost condamnat la închisoare pe viață. Nu se ştie din ce motive".

Abia atunci, copilul, a început să pună întrebări sieşi şi altora. Povesteşte Erez: „După ce am terminat liceul, în 1967, am fost primit la şcoala de ofițeri de marină, într-o dimineață m-am suit în autobuz şi m-am prezentat la închisoarea din Ramle. I-am spus paznicului de la poartă: „Vreau să-l văd pe Motke Keidar". M-au întrebat: „Cine eşti?" Am răspuns: „Sunt fiul lui". M-au ținut o vreme afară, au dat telefoane şi, *fa* sfârşit, directorul închisorii m-a primit în biroul său. Deodată a intrat cineva în încăpere, ne-am uitat unul la altul şi l-a[111] recunoscut imediat, era tatăl meu. Motke l-a întrebat *p*[e] director: „Cât timp avem, şi unde?" - „Aveți trei ore. Aici" - [a] răspuns comandantul închisorii. •.,-<-!«, .,,..,..

Tata s-a apropiat de mine, m-a ridicat de pe scaun şi neam strâns mâinile. Tata a zâmbit, m-a cântărit cu privirile din cap până în picioare, nu ne-am îmbrățişat, nimeni n-a plâns, eram amândoi foarte serioşi. Lângă noi, stătea de pază un ofițer. Crezusem că voi întâlni un om bolnav, stors de puteri, după o atât de lungă detențiune. Şi mama îmi spusese că tata e foarte bolnav. După moartea bunicului, când începusem iarăşi să-i pun întrebări mamei, ea mi-a zis că tata e grav bolnav, deşi îl vizitase în închisoare. Am crezut-o, de aceea m-am aşteptat să văd un om bătrân şi bolnav, dar am întâlnit un om puternic şi sănătos. Tata m-a întrebat ce fac şi ce vreau să fac în viață.

Apoi m-a întrebat dacă ştiu de ce e ținut în închisoare. I-am răspuns că nu ştiu. Mi-a mărturirsit că există lucruri despre care n-are voie să vorbească şi mi-a arătat spre ofițerul care stătea lângă noi şi asculta tot ce vorbim. Totuşi mi-a povestit că a lucrat pentru serviciile secrete ale Israelului, că vorbeşte multe limbi străine, şi că i-a plăcut să fie „vânător", de aceea a fost trimis să umble prin lume. Mi-a spus că adoptase masca unui play-boy. După războiul din Sinai, a cerut să revină în țară. Dar luval Neeman şi losafat Harkabi, şefii săi, i-au explicat că n-au cu cine să-l înlocuiască. Aşa că a continuat. Tata mi-a povestit că a fost antrenat ca să fie agent singuratic. Am înțeles că dacă cineva trebuia suprimat, atunci era trimis tata. Simplu, tata omora duşmani ai Israelului, în toate colțurile lumii. Când a fost arestat şi aruncat într-o celulă, Motke Keidar a crezut că şefii săi, vor să-i „încerce" nervii. Tata mi-a povestit că-i scria din celulă, mici scrisori lui „Păți", loshafat Harkabi, unul din omenii care l-au angajat în serviciile secrete. Tata a crezut o vreme că arestul şi închisoarea fac parte din antrenamentul agentului secret. Mai târziu a fost vizitat în închisoare de unul din şefii Mossadului, care i-a zis: „Aşa-i destinul. Ai căzut întro anumită categorie, faci parte dintr-o statistică. Aşa-i destinul, atâția şi-atâția oameni mor, tu trăieşti în închisoare. Nu e nimic de făcut". Niciodată, a spus tata, nu mi s-a spus motivul pentru care am fost aruncat în închisoare.

Tata mi-a povestit că a fost acuzat de un asasinat pe care nu l-a comis. Că a fost condamnat la închisoare pe viață, dar orice tribunal în recurs, l-ar fi achitat. Dar nu i se permite să facă recurs".

Erez a jurat să nu mai aibă clipă de linişte până nu-şi va vedea tatăl liber. Era în armată, tanchist, când i-a scris o scrisoare lui Moshe Dayan, ministrul Apărării. Dayan nu i-a răspuns. S-a adresat atunci, ziarului „Maariv", care a încercat să publice un scurt material, despre un anume om deținut de 14 ani în închisoare, în condiții insuportabile.

Cenzura militară a interzis publicarea articolului.

La una din rarele întâlniri cu tatăl său, în închisoarea din Ramle, Erez şi-a legat de trup un aparat de înregistrare. Caseta cu mărturia lui Keidar a constituit un document

imposibil de cenzurat. Caseta a ajuns la marii generali ai Țahalului care au aflat astfel că într-o închisoare israeliană, zace, în condiții grele, un militar „de-al lor" (pentru că atunci când Motke Keidar a activat în Mossad își păstrase gradul din armata israeliană. Mulți ani mai târziu, serviciile secrete au ieşit din cadrul armatei şi s-au constituit ca o unitate civilă).

Generalul Avraham Aden („Bren"), comandantul tanchiştilor, a fost cutremurat de cele aflate. Generalul Dădu Elazar a luat o decizie unică în istoria armatei israeliene: în calitate de Şef al Statului Major el i-a semnat o permisie nelimitată soldatului tanchist Erez Vardimon (Keidar), pentru ca acesta să se poată ocupa de eliberarea tatălui său. (Formal, Keidar era deținut în închisoare de către Țahal).

Erez s-a întâlnit şi cu primul ministru Menahem Beghin, care l-a ascultat, a oftat şi a murmurat: „Ce tragedie!

Ce tragedie!"

I s-a spus lui Erez că viața îi este în pericol dacă nu renunță să se ocupe de cazul Keidar. Dar el n-a renunțat. S-a prezentat în fața comisiei de grațieri care la fiecare trei ani se întrunea pentru a discuta eliberarea lui Keidar şi automat refuza să-l grațieze.

După Războiul de Yom Kipur, generalul Dădu Elazar i-a dat asigurări că tatăl lui va fi eliberat.

Erez povesteşte în continuare: „M-am dus la închisoarea din Ramle să-l iau. Nu ne-am îmbrățişat şi nu ne-arn sărutat. Simplu, a intrat în maşină şi am plecat spre Cesareea.

Tata a spus: „De 17 ani n-am înotat". Ne-am dezbrăcat şi am intrat în mare. Am înotat. După aceea am mâncat peşte şi a111 băut vin. După ce tata a fost eliberat, Dădu Elazar m-a elibera*

J din armată cu 4 luni înainte de termen. Şeful Statului Major mi-a zis: „Meritați să fiți împreună".

Dar nu le-a fost dat să trăiască mult timp împreună şi să fie fericiți. Motke Keidar a părăsit țara şi s-a stabilit undeva, prin Los Angeles.

Cariera strălucită şi viața de familie a lui Motke Keidar au fost distruse în acea zi de 23 noiembrie 1957, când puțin după ora 10 dimineața (atenție la ore, căci ele vor juca un rol primordial în această tragică poveste!), a fost descoperit într-un apartament din Buenos Aires, trupul lui Kalman Klein sfârtecat de zeci de lovituri de cuțit, în vârstă de 54 de ani, Klein, un evreu argentinian, „lucra" din când în când pentru Mossad.

Medicului legist argentinian, Râul Hector Jones, nu i-a rămas decât să constate moartea lui Klein şi a semnat actul de deces.

în mod automat, cum se obişnuia în toate cazurile de deces, Hector Jones a menționat: „să se facă autopsia cadavrului". Nu pentru a stabili ora când a murit Kalman Klein: asupra orei nu aveau nici o îndoială. Klein fusese ucis între orele 10 şi 12 noaptea. Motke Keidar acuzat că l-a prădat şi apoi l-a ucis pe Kalman Klein, avea un alibi: de la ora 7 seara şi până la ora 01.00 după miezul nopții se afla în casa celui asasinat şi a luat masa cu membrii familiei lui Klein, aşteptându-l să vină acasă.

Familia lui Klein, adusă în Israel printr-un ordin judecătoresc, a confirmat alibiul lui Keidar. Procurorul a reuşit să-i convingă pe judecători că alibiul nu are importanță,

deoarece cererea medicului legist Hector Jones de a se face autopsia cadavrului nu a fost îndeplinită. Cu alte cuvinte, dacă autopsia nu a fost făcută, nici ora morţii nu se putea stabili cu exactitate.

Asasinarea lui Klein ar fi. putut avea loc înaintea orei 7 seara sau mult după miezul nopţii.

40 de ani după asasinarea lui Klein, fostul medic legist argentinian Râul Hector Jones (84 ani) declara: „Faptul că am cerut efectuarea autopsiei nu a însemnat că aveam dubii privind ora decesului. Era o chestiune medicală formală, procedurală, în vederea stabilirii cauzei decesului şi nu a orei exacte, la care Klein a fost asasinat".

Curios pare faptul că Institutul Medico-Legal din Buenos Aires efectuase autopsia şi documentul se afla în "Dosarul Motke Keidar", dar din motive necunoscute judecătorii i-au dat crezare procurorului. IK: > , •; • '

Tribunalul israelian nu a cercetat dosarul crimei întocmit de poliţia argentiniană. Keidar nu ar fi putut să-l ucidă pe Klein două ore înaintea orei stabilite de medicul legist, pentru simplul motiv că între orele 5 şi 7 se plimbase cu argentinianul Silvio Fein-Silver, un prieten comun al său şi al decedatului, în dosarul tribunalului din Buenos Aires există un document care atestă că Silvio Fein-Silver a fost cercetat dur, bătut cu violenţă şi a stat arestat o săptămână, dar şi-a păstrat declaraţia care-l disculpa de crimă pe Keidar.

Tribunalul israelian n-a vrut să ţină seama nici de acest document şi l-a condamnat pe Motke Keidar la 20 de ani închisoare. Motivul crimei? Jaful. Kalman Klein, proprietarul unei întreprinderi de prelucrat pietre preţioase, era un om bogat. Keidar l-a jefuit şi apoi l-a ucis. Procurorul n-a ezitat să scormonească în trecutul lui Keidar, care fusese crescut de o bunică la Hedera. După serviciul militar, Keidar a învăţat Dreptul la Ierusalim. Prin 1955, deşi biografia sa avea „pete", Motke Keidar a fost recrutat în serviciile secrete ale armatei (Aman), conduse de generalul loshua Harkabi. Se spunea despre Keidar că-i un pic huligan, şi-un pic filozof. Că-i artist, dar poate şi noaptea să escaladeze vârful unui munte. Că poate să prindă şi să omoare cu mâinile goale un porc mistreţ. Că are un iacht, unde face orgii cu fete tinere. Că jefuise o bancă la Afula şi a omorât un taximetrist la Hedera. Deşi nu avea cazier, ceva era adevărat din tot ce se povestea despre el. Keidar avea pumni de oţel şi o minte ageră. Ţara avea nevoie de asemenea agenţi secreţi şi în acţiunile întreprinse de Mossad, Keidar dăduse dovadă de un curaj nebunesc.

în 1957, Keidar a fost trimis în Argentina. Când s-a întors, a fost arestat pe aeroport. Procesul, care a durat 5 ani, sa desfăşurat cu „uşile închise". Nimeni nu a ştiut de proces şi unde a dispărut agentul Mossadului. Acum, fostul agent secret, cere dreptate. El spune că a fost jertfa nevinovată a luptelor dintre două fracţiuni ale serviciilor secrete ale Israelului:

„Mossad" şi „Aman".

Iser Harel, fostul şef al Mossadului în acei ani, nu mai poate fi chemat să depună

mărturie şi să răspundă întrebării, de ce a zăcut Motke Keidar, 17 ani după zăbrele. Există şi reguli absurde în aceste jocuri când spionul plăteşte sângele sau libertatea sa nişte vinovății mai mult sau mai puțin adevărate.

; ' ' j j.
i ' 5'v.

Capitolul 43 ADIO, *DOMNULE GENERALI*

Zumzetul liniştitor al aerului condiționat îl făcu pe general să închidă ochii. Ar fi vrut să doarmă, un lung somn din care să se trezească într-o altă stare, într-un alt climat.

Toate s-au schimbat în țară. Şi atât de multe în interiorul Mossadului. Era o vreme, şi nu e mult de atunci, când luptătorii simțeau că sunt o singură familie şi aveai pe cine să te bizui.

Dani latom oftă, fredonând pentru sine cântecul iubit:

„Aiu zmanim" - ce vremuri au fost cândva! întinse mâna şi apăsă pe buton. Secretara aştepta probabil să fie chemată:

- Dosarul Lillehamer, spuse, şi se retrase. Apoi reveni cu o ceaşcă de cafea.

Generalul se înfundă în fotoliu şi începu să răsfoiască dosarul.

- Da, erau alte vremuri, îşi spuse, calm, generalul. Şi filmul evenimentelor începu să i se deruleze prin fața ochilor.

La Lillehamer, în Norvegia, fuseseră arestați doi agenți ai Mossadului, în urma unei acțiuni eşuate. Mike Harari, şeful Rețelei operative X a Mossadului, a cerut imediat audiență la Zwi Zamir, comandantul serviciilor secrete. Mike era împovărat de griji şi avea ochii roşii de nesomn.

- E vina mea, îi mărturisi Mike comandantului. Eu răspund de acest eşec. Vreau să demisionez.

Şeful Mossadului îl privi puțin surprins şi nu-i răspunse.

- Stai jos, îi porunci. Apoi apăsă pe buton şi secretara apăru imediat cu două sticle de Coca-Cola. Urmă o pauză lungă, după care comandantul se răsti:

- Ce te-a apucat! Ai înnebunit? Uită de demisie!

Şeful se ridică sprinten, îl luă pe Mike de după umeri şi-i şopti la ureche:

- Nu ai nici un motiv să te învinovăţeşti. Dacă acţiunea reuşea, Mossadul a reuşit, dacă a fost un eşec, eu, comandantul, port răspunderea. Ai înţeles?

Cei doi s-au privit drept în ochi. Stăteau unul în faţa celuilalt, Harari, tânăr, suplu, cu muşchi subţiri, bine antrenaţi, generalul, încă cu o alură sportivă, dar cu o biologie niţel îmbătrânită.

- Am înţeles, răspunse greu Harari.

- Şi-acum gata, am treabă, m-a chemat şeful cel mare.

- Zamir spuse acest lucru cu puţină ironie. „Şeful cel mare", adică Golda Meir, premierul ţării, îl aştepta nerăbdătoare.

- Ascultă Zwi, i-a spus Golda Meir sever, vreau adevărul. Fă-mi, dacă vrei, o favoare. Nici o scuză, nici o justificare, A-DE-VĂ-RUL!

- Bine, bine. Azi, Harari şi-a dat demisia. I-am refuzat-o!

- Dar am decis ca eu să demisionez.

Golda Meir îşi aprinse o nouă ţigară. Nici un muşchi de pe faţa ei nu tresări. Se întoarse puţin către harta mare care ocupa tot peretele şi fixă, cu linguriţa de cafea, un punct de pe hartă.

- Aici, la Lillehamer, spune Golda cu un glas potolit, am pierdut o bătălie. Dar războiul nostru cu teroriştii continuă, Zwi. Du-te la treabă, ai destule lucruri de făcut şi nu-mi bate capul cu demisia.

Această poveste se petrecuse în urmă cu 25 de ani, la 21 iulie 1973, când agenţii Mossadului l-au împuşcat mortal, în oraşul norvegian Lillehamer, pe chelnerul arab Ahmed Buşiki-

Echipa de agenţi ai Mossadului l-a confundat cu Hassafl Salame, comandant OEP (Organizaţia de Eliberare a Palestinei)

bănuind că cel care a plănuit asasinarea sportivilor israelieni la Olimpiada de la Miinchen, în 1972.

Cinci agenţi ai Mossadului au fost arestaţi pentru o scurtă perioadă, şi pe urmă au fost graţiaţi. Norvegienii bănuiesc de mult timp că organizatorul acţiunii a fost ofiţerul Mossadului, Mike Harari. Acesta s-a pensionat de mult, dar iată că 25 de ani mai târziu, în iulie 1998, procurorul general al Norvegiei a emis un mandat de arestare a lui Harari, prin Interpol. Israelul nu a permis niciodată anchetarea lui de către ofiţeri norvegieni.

Israelul, deşi a acceptat să plătească despăgubiri familiei chelnerului marocan, a refuzat să-şi asume răspunderea pentru asasinat.

N-a fost singurul eşec în istoria furtunoasă a Mossadului, *se* gândea generalul Dani latom, dar pe acea vreme, dacă vreo misiune eşua, nimeni nu „vâna" capul şefului serviciilor secrete. Nici unul din comandanţii Mossadului nu a fost destituit în cei 50 de ani de existenţă a ţării. Dacă ceva scârţâia în maşinăria serviciilor secrete, şeful Mossadului era înlocuit printr-o procedură elegantă, care nu supăra pe nimeni.

Niciunul din comandanţii Mossadului nu a fost demisionat printr-un decret guvernamental.

Niciodată, dar niciodată, un prim-ministru n-a avut curajul să-l demită pe

atotputernicul şef al serviciilor sale secrete, chiar dacă (se mai întâmplă, nu?), devenea incomod.

Un comandant al Mossadului putea fi însă, „sfătuit" să lase locul altuia.

Primul şef al Mossadului, Reuven Şiloah, a demisionat în 1952, după o serie de eşecuri. Mai întâi a fost arestarea rețelei de spionaj din Irak, apoi un ofițer al Mossadului a fost acuzat că ar fi agent dublu în favoarea Egiptului. Dar, ceea ce umpluse paharul, a fost povestea fantezistă, inventată de un ziarist de la „Davar", despre o pretinsă rețea sionistă de rezistență, în conducerea Uniunii Sovietice. Dar nu aceste eşecuri 1au determinat pe Şiloah să plece, ci cerbicia lui Iser Harel, Şeful „Şin-Bet" (serviciile secrete interne), care se voia comandant al Mossadului.

Cîțiva ani mai târziu, în 1963, Iser Harel a demisionat ftjrtunos, în urma unor neînțelegeri cu Shimon Peres (pe atunci

ministru adjunct al Apărării) şi generalul Meir Amit (şeful serviciilor secrete ale armatei - „Aman"). Aveau opinii diferite în legătură cu pericolul savanților germani care construiau rachete

în Egipt.

Alți doi comandanți ai Mossadului au fost „atenționați":

Zwi Zamir şi Nahum Admoni. Primul a fost amintit în partea secretă, nepublicată, a Raportului „Comisiei de anchetă Agranat" (după Războiul de Yom Kipur, din 1973), iar Admoni a fost menționat în Raportul „Comisiei de anchetă Cohen", care a cercetat cauzele măcelului de la Sabra şi Şatila (în anii războiului din Liban). Dar, niciunul nu fusese silit brutal să

demisioneze.

în martie 1996 a fost numit în fruntea Mossadului, generalul Dani latom. Fusese şeful unității de elită a Statului Major al Țahalului, iar mai târziu, secretarul militar al prim ministrului Itzhak Rabin. Părea omul potrivit să îmbunătățească imaginea, nițel şifonată, a Mossadului.

Dar, iată ce s-a întâmplat după aceea:

• Iulie 1997. Doi terorişti „Hamas", bombe-vii, acționează în şukul Mahane Yehuda din Ierusalim. 16 morți! Guvernul decide „vânarea" şefilor Hamasului, „oriunde s-ar afla ei".

Palestinianul Khaled Mashal este responsabilul politic al Hamasului. El trăieşte la Amman, capitala Iordaniei, țară care întreține relații foarte bune cu Israelul. Beniamin Netaniahu nu are însă nici-o obiecție la planul de lichidare a lui Khaled

Mashal.

• 19 septembrie 1997. Doi „canadieni" aterizează la Amman, închiriază o maşină şi încep să-l urmărească pe

Khaled Mashal.

• 25 septembrie 1997. Cei doi „canadieni" îl atacă pe palestinian la intrarea în biroul Hamasului din capitala iordaneză şi-i injectează în ureche un ser otrăvitor. Ma'shal se prăbuşeşte. Agenții Mossadului încearcă să dispară, dar, ceasul rău!, ei nu observă că

şoferul lui Mashal rămăsese, din întâmplare, în fața clădirii. Cei doi agenți evrei sunt prinşi şi încarcerați. Comandantul Mossadului îl informează pe pr[in]]

ministrul de eşecul de la Amman. Netaniahu îi telefonează

* He

imediat regelui Hussein că generalul Dani latom va sosi o<= urgență în capitala Iordaniei. Şeful Mossadului se întâlneşte cu

regele Hussein, care, furios, amenință: „Dacă Mashal va muri, cei doi agenți israelieni vor fi judecați şi spânzurați".

• 26 septembrie 1997. Nu e timp de târguiala. Netaniahu decide salvarea lui Mashal. însuşi comandantul Mossadului va duce regelui Hussein antidotul otrăvii. O doctoriță israeliană îl însoțeşte pe latom. Ea va explica medicilor iordanezi cum să aplice antidotul. După ce israelienii au făcut totul ca să-l suprime pe Mashal, acum ei întreprind eforturi disperate pentru a-l salva.

• 27 septembrie 1997. Mashal îşi revine. Prim ministrul Netaniahu vrea să-l convingă pe suveranul haşemit să-i elibereze pe cei doi agenți ai Mossadului. Hussein refuză însă să se întâlnească cu Netaniahu. La întâlnire soseşte fratele regelui, prințul Hassan, care condiționează eliberarea celor doi agenți evrei de punerea în libertate a şeicului Ahmed Yassin, şeful spiritual al Hamasului, deținut într-o închisoare israeliană.

• Yassin e eliberat şi, după 5 zile, cei doi agenți ai Mossadului se reîntorc la Tel Aviv.

• 2 octombrie 1997. Apele nu s-au liniştit. Regele Hussein anunță că relațiile lordanei cu Israelul vor rămâne „înghețate" până ce şeful Mossadului va demisiona.

• 9 noiembrie 1997. Primul ministru Netaniahu anunță oficial, la o conferință de presă, constituirea unei comisii de anchetă, alcătuită din losef Cehanover, Dan Tolkovschi şi Rafi Peled (fostul comandant al poliției).

• 15 februarie 1998. „Comisia Cehanover" face public rezultatele anchetei: prim ministrul a acționat corect; deficiențe în activitatea şefului Mossadului. Doi dintre membrii Comisiei recomandă lui Netaniahu să decidă în ceea ce priveşte menținerea în post a lui Dani latom. Rafi Peled, al treilea membru din comisie, recomandă destituirea comandantului Mossadului.

• 16 februarie 1998. Generalul Dani latom propune o tranzacție: să-şi asume răspunderea eşecului din capitala Iordaniei, dar să fie lăsat în funcție.

• 23 februarie 1998. Se vorbeşte despre o „revoltă a generalilor" în interiorul Mossadului. Un grup de ofițeri suPeriori consideră că latom trebuie să demisioneze. Doi dintre [a]ceştia, în semn de protest, îşi înaintează demisia.

•

- 24 februarie 1998. Generalul latom convoacă pe toți oamenii Mossadului. va

explica, uşor iritat, de ce acceptă, din punct de vedere moral, concluziile „Comisiei Cehanover'", dar consideră inexactă analiza cauzelor eşecului.

B., şeful unei rețele operative, se apropie de comandantul Mossadului şi-i şopteşte ceva la ureche. Dani latom „îngheață". I s-a comunicat, probabil, ceea ce ziarele vor publica a doua zi: un nou eşec al Mossadului, în Elveția!

Raportul Comisiei de anchetă Cehanover are 300 de pagini.

întrebat de un ziarist dacă serul Mossadului n-ar trebui să demisioneze, premierul Beniamin Netaniahu răspunse:

- Mai întâi să termin de citit raportul.

- La ce pagină ați ajuns?, vrea să ştie, curios, ziaristul.

- La pagina 200!

Dani latom înțelege aluzia. El nu mai aşteaptă ca primul ministru să citească restul de 100 de pagini care au mai rămas şi decide să demisioneze.

Ar vrea să dicteze unei dactilografe textul demisiei.

Perplex, şeful Mossadului realizează că n-are cine să-i bată la maşină scrisoarea de demisie. Nu are încredere în nici o secretară, în nici un om din organizație.

Conform directivelor, primul care trebuie să afle de decizia sa e Beniamin Netaniahu, şeful guvernului. Dezolat, în fața acestei incredibile realități, generalul se aşează la birou şi şi scrie de mână demisia.

Până într-atât de aberantă a ajuns situația, că cel mai puternic om al serviciilor secrete israeliene nu îndrăzneşte să dea ceva la dactilografiat, de teamă ca nu cumva informația să se „scurgă" afară.

Este ora 8,20 dimineața, Dani latom îi telefonează prim ministrului:

- Bibi, am decis să demisionez.

- Nu vorbi cu nimeni despre acest lucru, îi spune Netaniahu. Trebuie să ne întâlnim.

La ora 14.30, latom îi predă lui Netaniahu scrisoarea de demisie. Prim ministrul îl întreabă pe cine ar putea pune în locul rămas vacant.

- Nimeni din interiorul serviciului, îi spune latom.

Generalul îl informează pe Netaniahu că un ofițer, sau mai mulți, din interiorul Mossadului, au făcut să se „scurgă" în presă secretul eşecului dela Berna. Un agent al Mossadului a fost prins în timp ce încerca, împreună cu alți patru care au reuşit să fugă, să instaleze aparate de ascultare la linia telefonică a unui cetățean elvețian, care avea legături economice strânse cu fundamentaliştii Hezbullah. Elvețienii ar fi dorit să muşamalizeze povestea. Ca să lovească în Dani latom şi să-l preseze să demisioneze, cineva făcuse public scandalul, lezând astfel imaginea Israelului.

- Este inadmisibil, a strigat Netaniahu.

- Este absurd şi îngrozitor, murmură generalul.

Cei doi şi-au spus tot ce aveau să-şi spună, îşi strâng mâinile. Amândoi au o senzație neplăcută. Prim ministrul ar vrea să-i spună generalului o vorbă caldă, prietenească, dar el, oratorul atât de versat, nu găseşte nici un cuvânt să-i spună.

Generalul mai stă o clipă, drept, în fața lui. încearcă să zâmbească, dar nici un

zâmbet nu ar putea ascunde amarul clipei. Aşa că renunţă.

După 33 de ani de serviciu militar şi după atâtea războaie victorioase, luptătorul simţea nevoia odihnei.

Adio, domnule general!

^TOŞU SOLQ&BWICI

Capitolul 44

UN **DUREROS** ***EŞEC AL MOSSAD-VLUI:***

CAZUL RON ARAD

Ron Arad - înainte şi după căderea în prizonierat

Piloţii de luptă sunt marea mândrie a statului Israel. Ei reprezintă elita ţării, încă din ultimele clase de liceu, candidaţii care urmează să fie primiţi la şcolile militare de aviaţie sunt supuşi unor repetate şi eliminatorii examene. După încheierea stagiului militar, după ce intră în armata rezerviştilor, marile instituţii ale ţării şi firmele comerciale se bat pentru a-i angaja pe foştii aviatori de luptă. Să nu mire astfel şocul resimţit de societatea israeliană la aflarea veştii că Ron Arad, a că/ut în prizonierat, după ce avionul Phantom pe care îl pilota a fost doborât, în octombrie 1986, în cursul unui raid asupra teritoriului libanez. De atunci şi până astăzi, Israelul a desfăşurat o uriaşă acţiune tehnico-propagandistică pentru eliberarea lui Ron Arad. Nu a existat şef de stat sau ministru de Externe, n-a

existat organizaţie internaţională sau personalităţi de prim rang din lume care să nu fi încercat să cerceteze această enigmă.

Chiar şi Ceauşescu şi miniştrii săi de Externe s-au implicat, iar după 1989, conducătorii noi ai României au căutat şi ei să găsească un fir care să ducă spre Ron Arad. Tot ce se ştia era faptul că Ron Arad s-a aflat, pentru o foarte scurtă vreme, în mâinile conducătorului şiit libanez Mustafa Dirani. O unitate de elită a Mossad-ului l-a răpit pe Dirani şi l-a adus în Israel.

Din nefericire, Mustafa nu avea multe de povestit anchetatorilor. El a recunoscut că Ron Arad a fost prizonierul său, că 1a ținut ascuns o zi şi o noapte, în portbagajul maşinii sale, dar că ulterior el a fost preluat de altcineva. Mustafa n-a putut să răspundă de către cine.

A fost anchetat, desigur, cu duritate şi sofisticat, şi în cele din urmă israelienii s-au convins că, într-adevăr Mustafa nu ştie unde se află Ron Arad. Atunci, un alt comando israelian 1-a răpit pe şeikul El Krim Obeid, o înaltă personalitate religioasă şi politică libaneză. Dar nici acesta nu a oferit mai multe informații. Ron Arad dispăruse de parcă l-a înghițit pământul.

Mustafa Dirani şi şeikul Obied n-au fost eliberați; ei au zăcut în închisorile israeliene, ca o posibilă „carte de schimb" cu Ron Arad. Cei doi prizonieri libanezi au fost eliberați, câțiva ani mai târziu, în cadrul schimbului de prizonieri dintre Israel şi Hezbollah. în cursul tratativelor purtate de diplomații germani cu libanezii, şeikul Hassan Nassrallah, şeful fundamentaliştilor „Hezzbullah", a aruncat, aşa, ca din întâmplare, vorba despre o „mare surpriză" care ar putea să survină, şi pentru care Israel va trebui să plătească mult mai mult decât a plătit pentru eliberarea colonelului Elhanan Tennenbaum şi cadavrele celor trei soldați israelieni morți. De data aceasta, i se va cere Israelului să elibereze, nu doar 429 de prizonieri, ci pe toți palestinienii, arabii şi străinii aflați în închisorile israeliene, adică peste 7000. „Marea surpriză" nu putea fi decât Ron Arad.

Numai pentru Ron Arad ar fi fost în stare Israelul să plătească un preț aşa de mare, care să includă şi eliberarea unor terorişti ᶜu „sânge pe mâini".

O sumă uriaşă - l O milioane de dolari - a fost promisă aceluia care va da o informație reală despre ce s-a întâmplat cu

Ron Arad. Nimeni nu a încercat până acum să obțină banii, încet-încet, legând fire invizibile şi frânturi de informații, serviciile secrete israeliene au ajuns la concluzia că Ron se află în mâinile iranienilor. Teheranul a respins însă orice încercare de a se angaja în vreo discuție despre Ron Arad. De bani nici nu poate fi vorba. Teheranul nu era interesat de cele câteva milioane de dolari ale evreilor. Un responabil deştept a înțeles aluzia. Dacă Teheranul nu e interesat de bani, ce anume ar dori? Aşa s-a declanşat cea mai mare acțiune de spionaj din zilele noastre, acțiune în care sunt angajate mințile cele mai strălucite ale serviciilor de spionaj israeliene, iraniene, europene, americane, arabe şi ruseşti. Fiecare în parte, şi toate laolaltă, au anume interese ca în cazul „Ron Arad" să se facă lumină, în cercurile conducătoare ale Mossad-ului se manifesta în 2004 un anume optimism în legătură cu cazul „Ron Arad".

Ronen Berman, de la cotidianul „Yediot Aharonot", un bun cunoscător al serviciilor secrete, spunea atunci că medierea germană în schimbul de prizonieri Israel-Hezbollah a deschis o oportunitate pentru rezolvarea cazului „Ron Arad". Nassrallah, conducătorul

Hezbollah, nu ar fi „încheiat" tranzacția cu Israelul dacă Teheran-ul, „patronul", n-ar fi exercitat asupra sa presiuni. „Tranzacția" s-a încheiat cu eliberarea a doar 429 de prizonieri, mult mai puțin decât a cerut inițial Nassrallah.

Teheranul era grăbit ca acest schimb minor de prizonieri să se încheie cât mai repede, pentru a se pune în mişcare următoarea

tranzacție, cea majoră.

Şefii „Departamentului 5" din Ministerul Informațiilor iranian, responsabil cu activitatea Hezbollah, l-au informat pe mediatorul german că Teheranul ar fi dispus să discute despre o mare „afacere": informații despre pilotul israelian Ron Arad.

Iranienii nu ar fi avut pretenții prea mari, dar ar fi fost bucuroşi să primească mulțumiri pentru bunăvoința şi umanitarismul lor, mai ales din partea Statelor Unite.

Bineînțeles, să nu fie acuzați că l-ar fi răpit pe Ron Arad sau că ar fi cumva amestecați în acest caz. Teheranul dorea ca Israelul să-şi achite datoriile față de Iran, făcute în perioada şahului, în valoare de 5 miliarde de dolari, în plus, şi cea mai importantă cerere, să fie eliberați cei 13 spioni iranieni implicați în activități teroriste, condamnați la închisoare pe viață, de

tribunalele din Germania, Franța şi Elveția, în închisorile din Franța se află Fridon Boirhamdi, Aii Vakiily Raad, Mahmud Azari, Zin El-Avadin Sarhadi (condamnați pe viață pentru asasinarea fostului prim-ministru iranian Shahapor Bahtiar), Mugitava Mashadi şi Hassin Iganesta (condamnați pentru asasinarea lui Cyrus Elahay, conducător al organizației „Steagul Libertății"), Ahmed Gyihuni (condamnat pentru uciderea lui Reza Mazloman, editor şi ziarist), în Germania sunt încarcerați Mahmud Hassan, Hossam Hassan, Kazam Darabi şi Abbes Ryal (implicați în măcelul din restaurantul „Mikonos") şi Muhammad Aii Hamadi (condamnat pentru asasinarea marinarului american la Beirut, în 1985). într-o închisoare elvețiană îşi ispăşeşte pedeapsa Hussein Hariri (condamnat pentu uciderea unui călător în timpul acțiunii de deturnare a unui avion elvețian, în 1987). Toți aceşti 13 agenți iranieni aflați în închisori europene au fost trimişi de serviciile secrete iraniene cu misiunea de a-i lichida pe opozanții politici ai regimului de la Teheran. Autorii altor asasinate sunt în libertate. Autoritățile germane, de pildă, nu au făcut prea mari eforturi pentru a-i prinde pe asasinii profesorului Kazam Ragibi, reprezentantul opoziției iraniene la ONU. Serviciile secrete şi poliția din unele țări occidentale ar putea activa cu mai multă eficacitate dacă n-ar exista anumite interese politicoeconomice. Comerțul dintre aceste țări cu Iranul atinge cifre impresionante, de ordinul miliardelor de dolari. Germania este cea mai interesată să „scape" de agenții-asasini iranieni aflați în închisorile germane. Este şi prima țară care a răspuns pozitiv Iranului în legătură cu mega-schimbul de prizonieri.

Nici Elveția, nici Franța nu sunt prea fericite cu teroriştii iranieni pe care îi dețin în închisori. Rusia, cu relațiile ei economice preferențiale cu Iran, vedea şi ea cu ochi buni realizarea „tranzacției". Cât priveşte CIA, să nu mire eventualul ei „patronaj". Americanii caută mereu căi pentru a modera pe fundamentaliştii din Teheran. Rămânea o singură necunoscută în această ecuație: era oare dispus Israelul să intre în acest joc planetar, care să ducă la eliberarea unor asasini fundamentalişti iranieni, în schimbul unor informații despre Ron Arad? îşi va permite din punct de vedere politic Guvernul israelian o tranzacție

în care i se va cere să elibereze 7000 de

prizonieri ca să primească un coşciug? Pentru că e greu de crezut că după aproape două decenii de captivitate iraniană, Ron Arad ar mai putea fi în viață.

Tennenbaum, din prizonieratul Hezbollah, în cel al ,7 serviciilor speciale israeliene

Până să se ajungă la tranzacția „Ron Arad", a avut loc un schimb de prizonieri Hezbollah-Israel. Cu acest prilej au fost înapoiate Israelului cadavrele a trei soldați şi un om viu:

colonelul Elhanan Tennenbaum. Omul, pentru care Israelul a plătit un preț atât de mare, a fost văzut cum e dus prin uşa din dos a aeroportului, departe de reflectoarele televiziunilor şi de familie. Peste o mie de zile a stat Tennenbaum în prizonieratul Hezbollah, dar după eliberare, acasă, nu a fost aşteptat cu flori.

Dimpotrivă, imediat după ce a ajuns acasă, agenții serviciilor secrete, ai poliției şi ai Armatei israeliene l-au izolat. Mai întâi, l-au luat în primire medicii care au stabilit starea sănătății sale.

Nu era bună. Tennenbaum a fost anchetat cu cruzime în prizonierat, avea unghiile tumefiate de la lovituri, şi era umflat la față şi la trup.

Ca să arate mai ca lumea, înainte de eliberare, oameni Hezbollah i-au injectat cantități mari de steroizi. Formal, Tennenbaum nu a fost arestat, dar nici nu era liber. Din spitalul militar din Tzifrin, el a fost dus la baza polițienească „Shabak" (a serviciilor secrete interne). I s-a permis familiei să se întâlnească zilnic cu el. Aşa s-a întâlnit Tennenbaum pentru prima oară cu nepoțica sa, născută în perioada când era în prizonierat.

Anchetatorii „Shabak" şi cei ai Unității pentru Apărarea Securității secretelor militare din Țahal au dorit să stabilească cu exactitate ce secrete deținea Tennenbaum, cum a fost cercetat de agenții arabi şi ce a povestit celor care l-au chinuit cu brutalitate. Anchetatorii israelieni ştiau că Hezbollah a permis serviciilor secrete iraniene şi siriene să-l cerceteze pe Tennenbaum. Nu e sigur că Tennenbaum a rezistat chinurilor.

Dacă a „ciripit", ce anume ştia prizonierul. Se pare ca ştia multe! Din pricina situației materiale grele în care se zbătea, colegii săi, ofițeri cu rang înalt în Armată, i-au înlesnit lui Tennenbaum să facă 200 de zile pe an „miluim" (mobili'

zarea rezerviştilor). De obicei, rezerviştii fac doar 21 de zile pe an de „miluim". Având gradul de colonel, Tennenbaum a primit funcții superioare în timpul acestor 200 de zile,

şi un salariu consistent. A avut deci la multe şi importante secrete militare. Fata şi băiatul lui Tennenbaum au spus că tatăl lor nu mai era acelaşi om care a fost înainte de prizonierat. Fizic şi moral e schimbat. Din bărbatul frumos şi sclipitor, din militarul arătos de odinioară a rămas o epavă. E temător, nu reuşeşte să se mai concentreze, uneori nu ştie pe ce lume trăieşte.

Ce a căutat Tennenbaum într-o țară inamică? El a fost tentat de o afacere extrem de profitabilă. Ar fi trebuit să semneze contractul la Beirut sau în Arabia Saudită. A ajuns în mâinile teroriştilor. După ce a fost îndelung anchetat, umilit a doua oară, de data aceasta în propria sa țară, Tennenbaum a fost lăsat liber. Şefii serviciilor secrete au decis să nu-l trimită la închisoare. Nici autoritățile militare nu l-au degradat. A suferit destul, va trăi în continuare dezonorat, ce pedeapsă mai mare i s-ar fi putut da strălucitului colonel de odinioară?

Dincolo de drama personală a colonelului Tennenbaum, era important că Hezbollah se angajase să furnizeze informații viabile despre Ron Arad.

Scurtă istorie a dispariţiei lui Ron Arad .

Specialiştii Mossad-ului au reconstituit până la un anumit punct evenimentele. Aşadar, avionul „Phantom" a fost doborât, cei doi aviatori s-au salvat cu paraşuta. Ajunşi pe pământ, ei au pus imediat în funcțiune semnalizatoarele pe care le poartă, ca elicopterele israeliene să-i localizeze şi să-i recupereze. Ascunşi în tufişuri, ei aud apropierea unui elicopter.

Pilotul e salvat, dar Ron Arad e capturat de milițiile şiite „Amal". Responsabilii răsuflă oarecum uşurați, cu „Amal" se poate tranzacționa. într-adevăr, se pun în funcțiune contactele, şefii „Amal" cer eliberarea unor libanezi şi terorişti palestinieni. Itzhak Rabin, ministrul Apărării, refuză să elibereze terorişti „cu sânge pe mâini". Rabin a greşit, dar aşa era politica în acea vreme: Israelul nu eliberează terorişti-asasini. Unul

din şefii Amal, Mustafa Dirani, părăseşte Amal, îl ia cu el pe Ron Arad şi înființează o nouă organizație.

La începutul anului 1988, Amos Gilad, unul din responsabilii serviciilor secrete militare AMAN a apreciat că Dirani, un tip nu prea echilibrat, va încerca să-l „vândă" pe Ron Arad iranienilor. Nahum Admoni, şeful Mossad-ului, şi generalul Amnon Shahak, comandantul AMAN-ului, subscriu.

Jurnalistul Ronen Bergman, de la „Yediot Aharonot" dezvăluie cum s-a constituit dosarul „Ron Arad", în baza unei concepții false. Ron Arad a fost văzut pentru ultima dată viu în ziua de 4 mai 1988, în satul Gebi Shit, de lângă Beirut.

A fost promisă o recompensă de 10 milioane de dolari aceluia care va informa Israelul de locul unde se află Ron Arad.

O unitate de comando a atacat în satul Meidon, dar paznicii lui Ron Arad s-au grăbit să dispară. Din mărturisirile lor, Ron Arad rămăsese legat în casă, dar soldații israelieni nu l-au găsit.

Dacă versiunea e adevărată, ce s-a întâmplat cu Ron Arad din clipa în care paznicii săi au fugit şi până ce casa a fost luată cu asalt? Specialiştii Mossad-ului au căutat ani în şir un răspuns întrebării.

Dirani, răpit de forţele israeliene, a fost silit să mărturisească predarea lui Ron Arad către agentul iranian Mahmud Askari. Ulterior, Mossad-ul a stabilit că Dirani nu putea să se întâlnească cu Askari, iar Dirani a confirmat şi acest lucru.

„Cum e posibil să recunoşti ceva care nu e adevărat?", l-au întrebat anchetatorii. Fără să clipească, Dirani a răspuns că dacă anchetatorii au spus că el s-a întâlnit cu Askari, el nu-i va contrazice niciodată. Dirani a înţeles că viaţa sa va fi mai uşoară dacă va susţine că Ron Arad se află în mâinile iranienilor, aşa că a admis un lucru pe care nu ştia dacă era adevărat.

O uriaşă mistificare prindea aripi. Versiunea deţinerii de către iranieni a aviatorului israelian fusese acceptată de responsabilii Mossad-ului. Toate eforturile comunităţii informaţionale erau îndreptate către Teheran, care va intra în joc, de parcă întradevăr îl deţinea pe Ron Arad.

Cercetările în cazul „Ron Arad" s-au amplificat din momentul alegerii lui Itzhak Rabin în fruntea Guvernului; şe* al Mossad-ului era Shabtai Shavit. Echipa de cercetători s-a

dublat, s-a triplat, au fost mobilizaţi diplomaţii Ministerului de Externe, concomitent cu lansarea unei campanii internaţionale, în 1992, misiunea a fost încredinţată lui Israel Perlov, unul dintre cei mai străluciţi specialişti ai serviciilor informaţionale.

El a relansat cu o vigoare rar întâlnită acţiunea pentru readucerea în ţară, viu sau mort, a lui Ron Arad. Acţiune codificată „Horn Haguf („Temperatura trupului"). Paralel cu Perlov, acţiona şi Uri Lubrani, şeful unei Comisii pentru legături în vederea eliberării lui Ron Arad. Acesta reuşise să recruteze un arab influent care susţinea că Ron Arad trebuie căutat în Liban sau Siria. Perlov a rămas încă credincios concepţiei conform căreia Ron Arad se află în Iran.

Perlov a avut o idee strălucită: să caute un om din vârfurile militare iraniene care s-a întâlnit cu Ron Arad. El aprecise cu justeţe că nu era posibil ca un specialist din aviaţia iraniană să nu fi încercat să-l descoase pe aviatorul israelian.

Aşa a fost lansată în 1994 acţiunea „lamei şalehet" („Zilele căderii frunzelor"). Intuiţia lui Perlov s-a adeverit, a fost găsit şi recrutat iranianul care se întâlnise de două ori cu Ron Arad.

Ca să verufice acurateţea mărturiei iranianului, Perlov a adus din Israel la locul întâlnirii un detector de minciuni. Poligraful a confirmat că iranianul nu minţea. Ronen Bergman scrie că această acţiune genială a Mossad-ului a intrat în programul de studiu al şcolilor de spionaj.

Itzhak Rabin i-a conferit o distincţie lui Israel Perlov, lucru cu totul neobişnuit în activitatea Mossad-ului. în 1995, premierul a făcut cunoscut într-o conferinţă de presă că Ron Arad se află în mâinile iranienilor, pe care-i socotea responsabili de viaţa prizonierului.

Decorat şi promovat, Perlov îşi dorea să devină comandantul „ţomet"-ului

(Departamentul Agenților din Străinătate).

Noul şef al Mossad-ului, Dani latom, a refuzat să-i dea postul, şi Perlov a părăsit Mossad-ul. Noi şefi, altă percepție.

Cu tot succesul lui Perlov, „Enigma Ron Arad" încă nu fiisese descifrată, înlocuitorul lui Perlov, Râmi Igra, a întors totul pe dos, propunând un alt scenariu, bazat pe posibilitatea că nu se poate avea încrede în iranian, chiar dacă acesta fusese supus probei poligrafului. Nu era posibil ca iranianul să fie agent al spionajului iranian? Existau şi informații că Ron Arad

fusese văzut ultima dată în Siria. Se presupunea că Ron Arad a făcut de câteva ori itinerariul Liban-Iran-Siria, fiind cercetat de serviciile de spionaj ale acestor țări.

Totuşi, „pista iraniană" nu fusese părăsită.

Ierusalimul începuse să tatoneze Teheranul: care-i prețul lui Ron Arad? O enormă presiune diplomatică a fost exercitată asupra Iranului. Preşedinți de state, miniştrii, personalități suspuse, întrebau în toate ocaziile când se întâlneau cu oficialități iraniene despre Ron Arad. Iranienii nu s-au mişcat încă de pe poziția lor: Ron Arad nu se află în Iran! Israelienii au scos atunci ultimul atu: ei au propus Teheranului redobândirea averilor Iranului blocate în băncile americane, în momentul cuceririi puterii de către Khomeini. în plus, rezolvarea arbitrajului de la Geneva, care bătea pasul pe loc. Era vorba de sume exorbitante rezultate din asocierea iraniano-israeîiană la construirea conductei petrolifere Eylat-Aşkelon, furnizarea către Israel a unor uriaşe cantități de petrol iranian, construirea în Iran de către israelieni a unei fabrici de proiectile şi rachete sol-sol. Era vorba de 10 miliarde de dolari (5 miliarde din averile blocate în Statele Unite, plus 5 miliarde - datorii ale Israelului).

10 miliarde de dolari pentru eliberarea lui Ron Arad!

Nimeni nu îşi închipuia că iranienii vor refuza târgul. Spre uimirea şi dezolarea Ierusalimului, Teheranul a rămas ferm pe poziția inițială: Ron Arad nu se află în Iran!

Economia Iranului era pe punctul de a se prăbuşi. Prețul petrolului scăzuse, păturile sărace se agitau, colac peste pupăză, băncile internaționale somau Iranul să achite împrumutul de 24 miliarde de dolari. Iranul avea urgent nevoie de dolari.

Serviciile speciale ale Israelului au decis să acționeze şi să exploateze panica în care se aflau conducătorii iranieni. Şefal Departamentului de cercetare AMAN, generalul lakov Amidor, s-a întâlnit cu lakov Frenkel, guvernatorul Băncii Israelului, hotărând formarea unui grup mixt de specialişti ai băncii şi ai serviciului secret al Armatei. Acțiunea „Hakeş badelat" a fost lansată. Teheranul a fost înştiințat că dacă nu-l va elibera pe Ron Arad va întâmpina greutăți în obținerea împrumutului de la bănci europene. Nici de această dată iranienii nu au reacționat. .-:.-¦, •;;•• ••..>•*•<••«*••.•••./ •

Ministrul de Externe, Shimon Peres, şi adjunctul său, lossi Beilin, s-au întâlnit cu responsabili ai finanțelor din Europa, le-au pus în față anumite documente privind economia iraniană şi, brusc, tratativele iranienilor cu băncile europene s-au înăsprit. Iranienii

au apreciat acțiunea israeliană ca o declarație de război. Ei au reacționat printr-un act terorist.

La 8 iulie 1994, teroriştii Hezbollah, înarmați şi plătiți de iranieni, au aruncat în aer clădirea Comunității evreieşti argentiene din Buenos Aires, provocând moartea a 86 de persoane şi rănirea a altor 100. Concomitent, „Hezbollah" a intensificat atacurile împotriva forțelor israeliene din sudul Libanului.

Au trecut 20 de ani şi enigma Ron Arad nu a fost decodificată. Oamenii Mossad-ului spun că tot ce a fost posibil, uneori şi imposibil, a fost făcut pentru descoperirea şi eliberarea lui Ron Arad. Mossad-ul a fost acela care I-a convins pe premierul Ariei Sharon să fie anunțată public acordarea unei recompense de 10 milioane de dolari aceluia care va aduce „idiat hazaav" („informația de aur") despre Ron Arad. Fundația „Le Hofeş Nolad" („S-a născut pentru libertate") a organizat sute de acțiuni în întreaga lume, iar serviciile speciale au obținut un buget uriaş pentru a intensifica cercetările.

„Dacă Ron Arad ar fi fost în viață, am fi ajuns la el", a declarat un responsabil. „Un prizonier are temniceri, oameni care-l hrănesc, îl anchetează, am fi descoperit vreunul din ei.

Se poate lua în considerare că Ron Arad e mort".

Mossad-ul continuă însă să-l caute. Faptul că nu se ştie nimic de soarta sa e mai mult decât acceptarea unei înfrângeri.

Noul şef al Mossadului, generalul Meir Dagan, a decis să pornească cercetările din punctul zero: care va să zică: avionul lui Ron Arad s-a prăbuşit în teritoriul inamic. Pilotul s-a paraşutat şi a fost contactat electronic, înainte de a fi prins de fundamentaliştii libanezi. Noua echipă de cercetare nu mai porneşte de la informația că iranienii îl dețin pe Ron Arad...

TEŞU

Capitolul 45

O POVESTE INCREDIBILA CU AGENȚI SECREȚI SI CREŞTINI EVANGHELIST!

O publicație pariziană susține că agenți ai Mossadului au fost trimişi să studieze temeinic teologia creştină şi învățăturile evangheliştilor, după care, sub masca unor buni creştini au fost infiltrați în mişcarea evanghelistă americană. Marele interes manifestat de Mossad pentru Biserica Evanghelistă este explicabil. Evangheliştii americani vin cu sutele de mii în Israel şi donează zeci de milioane de dolari.

în Statele Unite, cei mai fanatici susținători ai Israelului, nu sunt evreii americani, aşa cum s-ar putea crede, ci creştinii evanghelist!. Aceştia au devenit o forță redutabilă, în viața cotidiană, dar şi pe scena politică americană. Câți sunt? 50 de milioane? 100 de milioane? Nimeni nu ştie cu exactitate. Ei l-au făcut preşedinte al Statelor Unite pe George W. Bush

la ultimele alegeri prezidențiale, votul lor masiv răsturnând toate pronosticurile.

Fundamentaliști creştini fanatici? Desigur! Evangheliştii nu-şi ascund crezurile, şi le expun cu agresivitate, convinşi că lisus-Mesia, va reveni în curând pe pământ. Pe pământul biblic.

De aici, vine pasiunea lor necondiționată pentru statul Israel. O pasiune care pune destule probleme la Ierusalim.

Pentru evanghelişti, istoria lumii urmează un curs prestabilit, divin. Ei sunt convinşi că ne aflăm, acum, în ultima etapă, care se va încheia cu revenirea lui Mesia. Etapă marcată de Holocaust, dar şi de reîntoarcerea evreilor în țara lor strămoşească, renaşterea vechiului stat biblic, Israel. Acum, evangheliştii aşteaptă reîntoarcerea lui lisus. Şi înfrângerea Anticristului. Bătălia finală, dintre Bine şi Rău, se va purta la Armaghedon, a profețit Proorocul Daniel. Adică în apropierea

localității Megiddo, din Israelul modern. Aceasta este temelia teologică a dragostei creştinilor-evanghelişti americani pentru Israel. Dacă totul ne-a fost dinainte hotărât, atunci, şi Apocalipsa nucleară face parte din programul divin. Preşedinții americani, Ronald Reagan şi Jimmy Carter, credeau în aceste viziuni evangheliste. Actualul conducător de la Casa Albă nu scapă nici un prilej pentru a declara că este un om „renăscut prin credință" („born again christian"). Numeroşi analişti au observat cu *groază, cum operează* doctrinele evangheliste asupra politicii administrației George W. Bush.

Când funadamentalismul evangheliştilor scapă de sub controlul bunului simț şi al legii, soldații schizofreni ai acestei uriaşe armate civile, distrug clinicile unde se efectuează avorturi sau, aşa cum a făcut Timothy McVeight, la 19 aprilie 1995 sau dinamitează o clădire din Ocklahoma City, provocând moartea a 168 de oameni şi rănirea altor 400.

Ierusalimul nu ştie să primească dragostea prea înăbuşitoare a creştinilor evanghelişti americani deşi avantajele nu sunt de lepădat. Creştinii evanghelişti americani au donat până acum Israelului, circa 100 de milioane de dolari, zeci de autobuze de şcoală - blindate - pentru transportul copiilor colonîştilor evrei din teritoriile palestiniene, şi au sprijinit financiar emigrarea a 200.000 de evrei americani în Israel, în cele 100.000 de biserici evangheliste de pe tot întinsul Statelor Unite, predicatorii nu uită să le amintească credincioşilor americani, existența divină a Israelului. Lobby-ul pro-israelian al creştinilor evanghelişti în Congresul şi Senatul american, în mass-media americană şi planetară, este enorm. Sute de mii de evanghelişti americani invadează anual Israelul, ei defilează pe străzile Ierusalimului, fluturând fericiți, stegulețe alb-albastre şi americane. Cum însă, în viață totul se plăteşte, şi dragostea aceasta prea fierbinte, creştino-evanghelistă, are prețul ei politic.

Sentimentele pro-israeliene ale creştinilor evanghelişti americani, sunt sincere. Specularea lor în interese politice, dă însă de gândit, în 1989, liderul evanghelist Pat Robertson, a inventat organizația „Coaliția creştină", vârful de lance politic al credincioşilor evanghelişti. „Coaliția creştină", a cerut Washingtonului, oficial:

1. Să-i definească pe liderii palestinieni, în frunte cu Yasser Arafat, drept „terorişti", şi să nu întreţină nici un fel de contacte cu ei.

2. Statele Unite trebuie să permită Israelului să ducă războiul împotriva paalestinienilor, aşa cum crede de cuviinţă.

3. Oraşul Regelui David, Ierusalim, trebuie să rămână unificat, capitala eternă a Israelului.

4. Nici un compromis în problema frontierelor israeliene.

5. Coloniile evreieşti nu vor fi evacuate de pe teritoriul Israelului biblic.

6. Niciodată nu va lua fiinţă un stat palestinian.

Parte din aceste cerinţe au fost incluse în politica curentă a Statelor Unite în Orientul Mijlociu. Cu un asemenea program politic s-ar mândri oricare din părţile extremiste israeliene.

Această „Cartă politică", purtând 100.000 de semnături, a fost trimisă premierului israelian.

Evangheliştii îi monitorizează pe toţi politicienii, chiar şi pe preşedintele Bush

Gary Bower, unul din şefii evangheliştilor din Washington, fost candidat la preşedinţie din partea Partidului Republican, a îndrăznit să-l admonesteze o dată pe preşedintele Bush, când acesta a criticat lichidarea de către armata israeliană a unui fruntaş palestinian. Bower considera că vechea împărţire a lumii între capitalism şi comunism a făcut loc unei alte împărţiri: evrei şi creştini, împotriva musulmanilor.

„Evreii americani suportă greu îmbrăţişarea prea pătimaşă a creştinilor evanghelişti", scrie Itzhac Ben-Horin, corespondentul cotidianului ebraic „Maariv", la Washington. Cei mai mulţi dintre ei nu împărtăşesc teoriile extremiste ale acestora. Evreii americani votează, majoritar, cu Partidul Democrat, sunt liberali, în tot ce priveşte religia şi statul. Steve Rabinovici, fostul consilier al preşedintelui Bill Clinton, şi consilier al organizaţiilor evreieşti, spune că „alianţa evreilor cu creştinii evanghelişti nu este firească, sunt două comunităţi care nu au nimic în comun". Intelectualitatea evreiască americană a avertizat Ierusalimul că o asemenea alianţă e periculoasă.

Profesorul Harwey Kooks (Harvard University), a scris în săptămânalul „Time": „E un joc cu focul. Dacă m-aş afla în tabăra israeliană, aş fi foarte prudent, în ceea ce priveşte această alianţă. Creştinii evanghelişti sunt de partea Israelului pentru că lisus va reînvia pe pământurile biblice. Dar, în cea din urmă bătălie, după credinţa lor, două treimi din poporul evreu, va pieri, vor rămâne în viaţă doar acei evrei care îl vor primi pe lisus ca pe adevăratul Mesia".

Kooks nu e singurul universitar evreu-american care trage clopotul de alarmă. Arlain

Stein, profesor de sociologie la Universitatea din New Jersey, întreabă: „Este sănătoasă alianţa evanghelisto-evreiască? Oare conducătorii evrei şi creştini ai acestei alianţe activează spre binele Israelului şi al evreimii americane? Normal ar fi ca Israelul să construiască o alianţă cu liberalii protestanţi creştini şi moderaţii musulmani".

Evangheliştii americani au mai făcut un pas important prin înfiinţarea, în 1980, a unei „Ambasade creştine la Ierusalim". Titulatură pompoasă şi destul de nebuloasă. Israelienii n-au fost prea încântaţi. Suzan Michael, directoarea organizaţiei de la Washington, i-a declarat ziaristului Itzhac BenHorin: „După 2000 de ani de opresiune creştină, evreii erau bănuitori, şi era normal să fie bănuitori, când a fost vorba de instalarea unei asemenea ambasade la Ierusalim. Am fost nevoiţi să le dovedim că nu le vrem decât binele. Suntem cu Israelul, în primul rând datorită rădăcinilor evreieşti ale creştinismului, în scrierile biblice, Dumnezeu le promite evreilor că-i va aduna din toate colţurile lumii şi le va da o ţară a lor. Noi, evangheliştii americani, dorim să-i ajutăm pe evrei în spiritul promisiunii divine. Lupta Israelului este dreaptă. Duşmanul Israelului, fundamentalismul musulman, este şi duşmanul nostru... Am organizat emigrarea evreilor ruşi în Israel, acum vrem să ne ocupăm de emigrarea evreilor din Argentina".

De ce să-i aduci, pe evreii din lumea întreagă, în Israel, dacă aici va începe sfârşitul lumii, şi majoritatea lor vor fi nimiciţi? Ca să triumfe crezul evanghelist al reînvierii lui lisus?

La această întrebare, Pat Robertson, conducătorul evangheliştilor americani, nu are răspuns. Evangheliştii, spune el, cred în lisus şi iubesc Israelul. Reporterul israelian l-a întrebat de ce susţine cu atâta vigoare Israelul. „Eu cred în Vechiul Testa-

ment, a răspuns Pat Robertson. Vechiul Testament arată că poporul evreu este poporul ales. Mă simt apropiat de evrei din punct de vedere spiritual. Cuvântul „creştinism", vine de la Christos, vechiul Mesia din ebraică. Noi suntem continuatorii lui Mesia, evreul, legaţi puternic de Israel din punct de vedere spiritual şi nu politic sau economic. 235 milioane de telespectatori din întreaga lume urmăresc emisiunile televiziunii noastre, CBN, iar emisiunea noastră ‚Club 700', are 17 milioane de telespectatori americani... Forţa noastră este uriaşă. Am candidat pentru preşedinţia americană, în cinci state americane am câştigat, în alte şapte state am fost pe locul doi. E adevărat, Statele Unite nu au un preşedinte evanghelist, dar fără votul nostru, George W. Bush, nu câştiga. La alegerile din 1994, pentru prima oară după 40 de ani, Congresul a devenit Republican, evanghelist".

Pat Robertson crede cu tărie într-o nouă ordine a lumii, dominată în mare măsură de evrei. Idee rundamentalistă, de natură să alimenteze vechi sentimente antisemite, create de teorii similare. Robertson şi-a expus convingerile într-o carte, în care susţine că istoria modernă a fost scrisă, în ultimii 200 de ani, de constructorii germani din Bavaria, de comunişti şi de oamenii de finanţe ai Wall Street-ului. Bineînţeles, Robertson aşează în centrul teoriilor sale, capitalul evreiesc. Abe Foxman, preşedintele Ligii contra Defăimării, i-a

luat apărarea: „Pat Robertson nu a scris o carte antisemită, problema e că nu-i destul de sensibil la antisemitism", în ceea ce-l priveşte pe autor, el a respins acuzațiile; „Sunt un mare admirator al Israelului", declară Robertson.

Veriga evreiască a creştinilor evanghelist!

în povestea noastră nu se putea să nu existe şi un evreu.

El se numeşte Ithiel Eckstein. Rabin ortodox şi doctor în istoria religiilor, din Chicago, unul din fondatorii „Fondului pentru prietenia iudaico-creştină". în anul 2000, Eckstein a emigrat în Israel. Ziaristul Shalom Ierusalim, de la ziarul ebraic „Maariv", scrie că umblă întotdeauna cu un carnet de cecuri la el şi împarte cu dărnicie milioane. De dolari. A donat până astăzi, circa 70 de milioane de dolari. Nu există oraş în Israel, organi-

zație socială, sanitară sau instituție care să nu fi beneficiat de generozitatea lui Eckstein. Filantropia aceasta sionistă n-a fost primită cu tot entuziasmul de autoritățile laice şi mai ales religioase de la Ierusalim, arunci când s-a aflat de unde provine bănetul. Şi-au amintit unii de crezul evangheliştilor, care aşa cum am mai amintit, poate fi rezumat astfel: evreii trebuie să se reînntoarcă în țara lor strămoşească, abia atunci, după 10 războaie, va apare lisus pe colinele de la Armagedon (Megiddo), cu adevărul său, evreii care nu-l vor primi, vor fi cu toții nimiciți.

Ithiel Erickson se face că nu a auzit despre această profeție evanghelistă. El şi-a închinat peste trei decenii de viață dezvoltării legăturilor dintre uriaşa comunitate evanghelistă şi mica lume evreiască americană. Pragmatic, el a primit tot ceea ce evangheliştii ofereau cu dărnicie, şi a făcut abstracție de crezul lor misionar. „Fondul de prietenie creştino-iudaică" avea ce să-i ofere şi lui personal, salarizându-l cu un post de preşedinte. Eckstein se afla întotdeauna lângă Billy Graham, Gery Folowell şi Pat Robertson, cei trei celebri predicatori de televiziune care au convins zeci de milioane de americani „să se nască din nou" şi să creadă în revenirea lui lisus pe colinele de la Megiddo. El avea grijă să păstreze viu interesul lor pentru Israel.

Conducătorii instituțiilor oficiale evreieşti nu au privit cu simpatie activitatea lui Eckstein. Ei au considerat - şi nu şiau schimbat părerea - că dragostea evanghelistă pentru evrei şi Israel, e un fenomen trecător. Shalom Ierushalmi scrie că de multe ori au avut loc ciocniri între Biserica Evanghelistă şi organizațiile evreieşti americane. Geniul lui Ithiel Eckstein a fost să netezească asperitățile. Dar evreii conservatori nu i-au permis să pătrundă în organizațiile lor. Banii care îi aducea cu nemiluita de la evanghelişti erau bine veniți, dar nu i-a fost acordată legitimitatea pe care o căuta.

Dezamăgit de reticența evreilor americani, Eckstein a căutat înțelegere la rabinii şi organizațiile din Israel. Şi aici, banii lui (mai bine-zis, banii evangheliştilor), erau primiți cu plăcere. Dar nici o oficialitate nu se angaja Ia un contact direct cu conducătorii Bisericii Evanghelice. Avraham Burg, preşedintele Knessetului (Parlamentul israelian), a refuzat ferm să se

întâlnească cu rabinul Ithiel Eckstein. Săli Meridor, preşedintele Agenţiei Evreieşti (Sohnut) a fost mai flexibil. L-a primit în audienţă şi i-a oferit un fotoliu în Consiliul Sohnutului.

Eckstein n-a mai împărţit brambura banii creştinilor fundamentalişti americani, ci i-a oferit Fondului statal „Keren Hayesod". Din acel moment, dezvăluie Ierushalmi, Eckstein a început să fie trimis din partea Israelului să colecteze fonduri, nu numai din Statele Unite, ci şi din Europa, Australia şi Africa de Sud. în sfârşit, omul obţinuse legimitatea mult visată.

Mulţi consilieri de imagine lucrează pentru Ithiel Eckstein şi Biserica Evangelică. Unul dintre ei, Ralf Reed, strateg evangelist, a fost consilierul preşedintelui american George W.

Bush. încheiem în acest punct această istorie, dar nimeni să nu rămână cu iluzia că povestea a fost spusă în întregime. Mişcări tectonice enorme se petrec sub suprafaţa celor văzute şi documentate. Mossadul e şi el acolo.

r

Capitolul 46 *SVtONUL* JONATHAN POLLARD *ACUZĂ*

Componenţa noului guvern israelian, anunţată la sfârşitul lunii aprilie 2006, al premierului Ehud Olmert, a provocat o reacţie neaşteptată peste Ocean, redeschizând unul dintre cele mai controversate dosare de spionaj. Jonathan Pollard, evreul american condamnat la închisoare pe viaţă pentru spionaj în favoarea Ierusalimului, a fost revoltat să afle că fostul său controlor din cadrul Mossad va deveni acum ministru în cabinetul premierului Ehud Olmert. De după gratii, Pollard a lansat o acţiune juridică menită să

stopeze ascensiunea politică a lui Rafi Eitan, omul despre care crede că l-a trădat. Eitan, astăzi în vârstă de 79 de ani, conduce nou înfiinţatul Partid al Pensionarilor, care a reuşit să câştige 7 locuri în Parlament, în urma alegerilor din luna martie. FJ şi-a câştigat, însă, celebritatea cu decenii în urmă, ca agent al Mossadului. Cea mai cunoscută acţiune a sa rămâne răpirea lui Adolf Eichmann din Argentina, în 1960. După acest succes, cariera lui Rafi Eitan în serviciile secrete israeliene a avansat spectaculos. A demisionat, însă, în 1985, după izbucnirea scandalului Pollard.

Acum, fostul său informator face dezvăluiri şocante.

Jonathan Jay Pollard s-a născut la 7 august 1954, a obţinut, în 1976, o diplomă la Universitatea Stanford şi s-a specializat în drept şi diplomaţie la Tufts University. Era atras de lumea serviciilor secrete, poate o genă din familie: tatăl său lucrase pentru CIA, la Praga. La începutul anilor '80, Pollard era analist al Serviciului de Investigaţii ale Marinei militare americane (Naval Criminal Investigative Service). Minte-brici, cu intuiţii geniale, Pollard devine foarte repede responsabil al unui nou departament înfiinţat special pentru el: Centrul de Alertă anti-teroristă, 'cu acces la cele mai sensibile documente,

fotografii şi rapoarte furnizate de sateliţii americani de spionaj şi de agenţii americani răspândiri prin lume. ,,.

ii.;,
•'"> K
£••

Spionul v american evreu Jonathan Jay Pollard

Pollard a început să colaboreze cu serviciile secrete israeliene în 1983. Din proprie iniţiativă. El a fost cel care l-a contactat pe colonelului Aviam Sela, ataşat militar al Ambasadei Israelului de la Washington. Dorea să-l întâlnească.

Sela e prudent, el lucrează de fapt pentru LAKAM, o unitate ultra-secretă a serviciului

special militar AMAN, ştie ce funcţie importantă ocupă Pollard în sistemul informaţional militar american, dar nu răspunde mesajului. Pollard insistă, cei doi se întâlnesc, şi israelianul e uluit în clipa în care Pollard îi propune să-i furnizeze documente secrete ale Pentagonului.

Trebuie amintit că între Statele Unite şi Israel exista, încă din anul 1951, o înţelegere tacită, adoptată cu prilejul primei vizite la Washington a lui David Ben Gurion, întemeietorul statului evreu. Fusese „parafată" printr-o caldă strângere de mână între Reuven Shiloah, şeful Mossad, generalul Walter

Bedell Smith şi adjunctul său, Allen Dulles, succesorul generalului la şefia CIA. Exista, există şi astăzi, un prag roşu peste care nu se trece: cele două servicii nu se spionează între ele şi nu-şi implementează rezidenţe în ţările respective. Şi totuşi, aşa cum se va vedea, în lumea informaţiilor secrete nu poţi avea încredere totală nici chiar în cei mai apropiaţi aliaţi.

La prima lor întrevedere, Sela l-a întrebat pe Pollard, mai mult într-o doară, dacă există informaţii noi privind armele chimice ale Irakului lui Saddam Hussein. Peste câteva zile, Pollard i-a adus un pachet întreg cu documente. Când le-au descifrat, specialiştii israelieni au rămas cu gura căscată. Aveau în faţă o adevărată comoară. Pollard devine deosebit de preţios, aşa că Mossad-ul a intrat imediat în acţiune: la Washington va sosi şeful departamentului operaţional, Rafi Eitan.

1800 de documente ultra-secrete americane

Odată cu sosirea lui Rafi Eitan la Washington, utilizarea lui Jonathan Pollard capătă cel mai înalt cadru profesional. Rafi Eitan este unul din cei mai experimentaţi ofiţeri ai Mossadului, aureolat cu gloria de a fi comandat direct, alături de Isser Harel, comandantul Mossad-ului, răpirea din Argentina a lui Adolf Eichmann, arhitectul „Soluţiei finale" şi aducerea lui în Israel, în următorul an şi jumătate, Pollard va transmite lui Rafi Eitan peste 800 de documente secrete şi 1000 de telegrame codificate. Dacă s-ar pune cap la cap aceste hârtii am căpăta kilometri de informaţii, care nu se refereau numai la Orientul Mijlociu, ci şi la alte „zone fierbinţi" de pe planetă. Cel puţin aşa susţin americanii.

Pollard declară că face ce face din dragoste pentru Israel, dar şi dragostea are un preţ. Devotiunea şi curajul său vor fi generos recompensate de statul evreu. Pollard nu stabileşte cu controlorul lui cum ar urma să fie apărat şi salvat în caz că este deconspirat. Este sigur că se poate bizui pe Rafi Eitan, acesta reprezintă Israelul, în plus, Pollard este îndrăgostit. Pleacă împreună cu logodnica sa, Anne Henderson, la Paris unde îi va oferi un inel de logodnă cu un diamant în valoare de 10.000 de dolari. Factura va fi achitată de diploma-

tul-spion Amiram Sela. Apare şi un fictiv „unchi" Joe Fischer, care îi face cadou lui

Pollard 12.000 de dolari, ca să-şi plimbe logodnica la Paris, pe Riviera franceză, la Roma, Veneţia, Geneva şi în Alpii Germaniei, în cursul călătoriei, din „întâmplare", Pollard se întâlneşte în capitala Franţei cu oamenii Mossadului Rafi Eitan şi losef Yagur, consul cu probleme ştiinţifice la Consulatul israelian din New York.

Aceştia îi promit o indemnizaţie lunară de 1500 USD, plus plicuri consistente care vor recompensa documentele foarte preţioase. Reîntors acasă, Pollard îşi reia lucrul şi, în paralel, activitatea de spionaj, care devine o rutină.

în 1985, Pollard se căsătoreşte cu Arme Henderson, la Veneţia. Călătoria de nuntă, extrem de costisitoare, este trecută, bineînţeles, în contul Mossadului. Cei doi proaspăt căsătoriţi se cazează la un hotel de lux, unde ocupă un apartament care costă 700 de dolari pe noapte, străbat Europa cu „Orient Express"-ul, îşi cumpără daruri extravagante. Bonus: o călătorie în Ţara Sfântă. Ce a făcut Pollard în Israel nu se ştie, dar se poate bănui. Pentru luna de miere, Pollard primeşte la Tel Aviv, un plic cu 10.000 de dolari şi i se promite mărirea „salariului" la 2500 USD pe lună, plus celelalte avantaje. I se deschide şi un cont personal la o bancă din Geneva, unde i se depune prima primă în valoare de 30.000 USD. în fiecare an, urmează să i se depună în cont o sumă similară. Când revine în Statele Unite, e întâmpinat de losef Yagur care îi înmânează un paşaport israelian, cu fotografia lui Pollard, dar pe numele de Danny Cohen. Să-l poată folosi dacă, Doamne fereşte, va fi silit să dispară urgent din Statele Unite.

, Ambasada Israelului i-a refuzat azilul politic .
< spionului evreu

Era aproape imposibil ca Pollard să nu facă o greşeală.

în apetitul său uriaş de a ajunge la cât mai multe documente clasificate, el nu mai avea auto-controlul necesar, în cartea „Zona minciunilor - povestea spionului Jonathan Pollard", Wolf Blitzer, ziarist la CNN, dezvăluie că Pollard a făcut eforturi supraomeneşti pentru a obţine fotografiile aeriene ale sediului Organizaţiei de Eliberare a Palestinei din Tunis,

ulterior bombardată de israelieni (l octombrie 1985). Greşeala îl pândea din toate direcţiile. Devenise imprudent. Soţia sa, Anne, era angajata unei firme care reprezenta China. Pollard obţine pentru ea cinci dosare „Top Secret" privind afaceri chineze. Interesul subit al lui Jonathan Jay Pollard pentru China îl alertează pe şeful său direct, ofiţerul Jerry Agee. El are ochii aţintiţi asupra computerului lui Pollard şi - luni 8 noiembrie 1985 - descoperă că acesta solicitase un prinţ cu informaţii clasificate privind Orientul Mijlociu, pentru care îşi făcuse o aprobare de a-l scoate afară din instituţia Amiralităţii americane. Agee informează imediat Serviciul de Securitate Navală (NCIS) şi Biroul Federal de Investigaţii (FBI). Zece zile mai târziu, Pollard cu un pachet voluminos de 60 de documente, între care 20 purtând ştampila „Top Secret", iese pe poartă şi observă cu groază că e

urmărit. Accelerează, face câteva cotituri, în zadar, în urma sa, amenințătoarea umbră. Pollard se întoarce la bază, unde va fi silit să răspundă întrebărilor agenților FBI. Nu e încă arestat, dar înțelege repede că nu mai are scăpare. După câteva zile, joi 20 noiembrie, disperat încearcă să se refugieze, împreună cu soția, la Ambasada Israelului. Este urmărit de două mâini FBI. în mod curios, acestea nu încearcă să-l oprească, în sfârşit, poarta Ambasadei se deschide, s-ar părea că Jonathan şi Anne Pollard sunt salvați.

Ei solicită imediat azil politic. Nu le vine să creadă când sunt refuzați.

Jonathan Pollard cere să vorbească personal cu Rafi Eitan. I se răspunde că la Ambasada israeliană nu lucrează nimeni cu acest nume. Abia atunci realizează, cu stupoare şi durere, că autoritățile israeliene nu îl vor salva. Pollard izbucneşte în plâns. Cu lacrimi în ochi, părăseşte Ambasada Israelului. Afară, câțiva bărbați cu statură atletică îl aşteptau rezemați de maşini.

La proces, Jonathan Jay Pollard şi-a recunoscut vina şi a fost condamnat la închisoare pe viață. Soția sa, Anne, n-a fost acuzată de spionaj, ci doar de deținere de documente guvernamentale secrete şi a fost condamnată la cinci ani de închisoare, în aprilie 1990, după 37 de luni de încarcerare, Anne a fost eliberată şi imediat a divorțat. Prin culisele afacerii [s]e vorbea că această sentință neobişnuit de severă era un mijloc

de presiune asupra lui Pollard, pentru a-l face să vorbească. Nu numai despre cine l-a manipulat din direcția israeliană, asta FBI ştia deja. Serviciile speciale americane aveau certitudinea că deasupra lui Pollard se afla cineva, sus-pus, din conducerea Statelor Unite, vinovat de trădare.

Multă vreme, Israelul a negat vehement că şi-ar fi spionat marele aliat. Pollard a fost prezentat drept un agent solitar, un fel de „free-lancer" al spionajului. Abia în 1998, autoritățile de la Ierusalim au recunoscut că fusese, într-adevăr, „omul lor".

Totuşi, încă din 1985, statul evreu a inițiat numeroase acțiuni pentru a-l scoate pe Pollard din închisoare. Imediat după proces, 70 de deputați ai Knessetului (Parlamentul israelian) i-au trimis un memoriu preşedintelui Ronald Reagan, cerând grațierea lui Pollard. Acesta, după credința petiționarilor, nu adusese vreun prejudiciu Statelor Unite, ci a vrut doar să ajute Israelul amenințat de ura arabă. Comunitatea americană de informații vede lucrurile cu totul altfel. Pentru ei, Pollard rămâne un trădător, care a adus daune incalculabile securității SUA. Printre secretele pasate de el israelienilor se aflau şi codurile militare americane, nu doar date privitoare la obiective şi amenințări din lumea arabă. Iată de ce, în 2000, directorul de atunci al CIA, George Tenet, a amenințat că îşi va da demisia în semn de protest, dacă preşedintele Bill Clinton, aflat la sfârşit de mandat, îl va grația pe Pollard. Cu toate că cel puțin trei premieri israelieni (Yitzhak Rabin, Benjamin Netanyahu şi Ehud Barak) au pledat pentru eliberarea spionului, demersurile lor au eşuat. Ultima tentativă în acest sens a fost consemnată la 14 septembrie 2005. Preşedintele George W. Bush a respins cererea Cabinetului Sharon.

Deţinutul 09185 rupe tăcerea

în ajunul sărbătoririi celei de-a 58 aniversări a Independenței Israelului, laniv Halili, de la cotidianul ebraic „lediot Haharonot", a reuşit să ajungă la închisoarea din Batner, din Carolina de Nord, unde e deținut Jonathan Jay Pollardj Zace în închisoare de 21 de ani. Are acum 52 de ani, dar arata mai bătrân. E un om cu speranțele sfărâmate. Convorbire[3]

ziaristului israelian cu faimosul deținut cu numărul 09185 s-a desfăşurat sub supravegherea unui paznic. Pollard avea voie să spună orice, câtă vreme nu dezvăluia informații privind fostul său loc de muncă. Şi-a amintit, însă, despre colaborarea sa cu serviciile secrete israeliene. Şi, mai ales, despre atitudinea ciudată a controlorului său, Rafi Eitan. O anumită discuție cu acesta l-a pus serios pe gânduri pe Pollard: „întâlnirea cu Rafi Eitan a fost foarte interesantă. Eitan a făcut o analiză strălucită a situației în Orientul Mijlociu şi m-a întrebat dacă analiza e corectă. I-am explicat că eu consider munca pe care o fac în folosul Israelului ca pe o datorie națională, pentru că, într-o zi mă voi stabili şi eu în Israel. I-am spus lui Eitan că Statele Unite au instituit un embargo informațional împotriva Israelului, aşa că informațiile pe care i le voi transmite vor ajuta Israelul să dejoace amenințările duşmanilor... Eitan mi-a spus: ăiți cer două lucruri importante. Vrem să ne dai lista agenților americani care lucrează în Israel şi să ne oferi o informație specifică, de natură politică, pentru colegul nostru Ariei Sharon". Eram înmărmurit. M-am gândit: Eu nu-mi voi trăda colegii şi nu-i voi da lui Eitan această listă, pentru că aceasta înseamnă că-mi trădez țara, şi nu voi transmite informația politică, pentru că aceasta nu e treaba mea. Atunci am înțeles că Rafi Eitan este omul lui Sharon."

Halili l-a întrebat pe Pollard de ce i-a cerut Eitan să obțină anumite informații care i-ar fi servit lui Sharon.

„Serviciile secrete israeliene, spune Pollard, adună informații despre toate personalitățile. Ei ştiu care conducător politic se culcă cu minori, cine are conturi ilegale în bănci, cine îşi înşeală nevasta, şi cine transmite informații americanilor. Eitan m-a rugat să găsesc informații murdare despre rivalii politici din Israel ai lui Ariei Sharon, informații care l-ar putea ajuta în viitor, în confruntarea cu aceştia. Adică să spionez în favoarea lui Sharon. Bineînțeles că am refuzat. Eitan m-a privit fix şi mi-a zis: „Vei regreta, cineva o sa te omoare într-o zi", în lumea spionajului, „a fi omorât" poate însemna şi „a fi deconspirat". Am înțeles din amenințarea lui Eitan că aş putea fi deconspirat, dar m-am gândit că e doar aşa, o amenințare oarecare. Apoi, Eitan a devenit simpatic şi mi-a cerut o foto-

grafie de paşaport, mă voi numi de-acum înainte Danny Cohen."

Pollard este acum convins că deconspirarea sa a fost orchestrată din Israel şi că a fost răzbunarea lui Ariei Sharon:

„în vara anului 1985, l-am văzut pentru ultima oară pe Rafi Eitan. Am fost invitat în Israel. El era după o operație şi m-a rugat să vin să-l văd la spitalul Beilinson din Tel Aviv. Mi-a spus că are un cadou pentru mine şi a scos o foaie de hârtie în care erau înscrise toate documentele importante pe care le transmisesem Israelului. Erau notate toate cele 11 întâlniri pe care le-am avut cu oamenii Mossad-ului. Când m-am întors în Statele Unite, nu după multă vreme am fost arestat. Cel care ma denunțat a fost Angi Klacinski, şi acest Klacinski era un prieten bun al lui Ariei Sharon. De fapt se numea losef Barak şi lucra pentru CIA. în 2001, Klacinski-Barak a dat în judecată CIA pentru probleme de pensie, şi a dezvăluit că el a fost acela care i-a ajutat pe americani să-l prindă pe spionul Jonathan Pollard. Ulterior, Ariei Sharon l-a ajutat pe Barak să ajungă în Comisia de Externe şi Securitate a Knesset-ului. KlacinskiBarak trăieşte de câțiva ani în Israel şi am cerut autorităților israeliene, chiar şi ministrului Gideon Ezra şi Controlorului Statului, ca denunțătorul să fie cercetat. Dar nici până astăzi, nimeni nu l-a cercetat pe Klacinski."

în cei 20 de ani petrecuți în spatele gratiilor, Jonathan Pollard a avut timp să tragă multe concluzii. El nu-l poate ierta pe fostul său controlor din Mossad, pe care îl consideră principalul vinovat pentru nenorocirea sa: „Puțină vreme după arestarea mea, a fost trimisă în Israel o echipă de anchetatori ai FBI care a cerut explicații. Israelienii ar fi putut să mă apere, să ajungă la o înțelegere prin care, o dată cu înapoierea documentelor secrete pe care le-am transmis, să fiu eliberat sau sa primesc o pedeapsă uşoară. Dar Israelul a dat înapoi toate documentele care purtau încă amprentele degetelor mele.

Cercetătorii americani mi-au arătat rapoarte cu discuțiile p[e] care le-au avut cu Rafi Eitan, adevărate rechizitorii formulate de acesta împotriva mea. Eitan m-a acuzat tot timpul pe min[e]; de parcă aş fi acționat fără ştirea şi îndemnul său. Alți israelien[1] au făcut depoziții în favoarea mea, spunând că am acționat doar din dorința de a ajuta Israelul, în încheierea discuției cu

Eitan, acesta le-a spus anchetatorilor că, din punctul său de vedere, americanii pot face cu mine orice doresc. Lepădându-se de mine, Rafi Eitan le-a înlesnit să fiu condamnat la închisoare pe viață."

Speranţele unui condamnat pe viaţă

Halili relatează în cotidianul ebraic „lediot Haharonot" că Esther, cea de-a doua soție a lui Jonathan Pollard, s-a întâlnit cu Rafi Eitan şi a rămas înmărmurită când acesta i-a spus că regretă că nu i-a tras informatorului său un glonț în cap înainte ca acesta să încerce să ceară azil politic la Ambasada Israelului.

Rafi Eitan a depus, joi, jurământul de ministru în noul Cabinet al lui Ehud Olmert. El a devenit membru al Guvernului nu pentru succesele obținute în trecutul său tenebros, ci pentru jucăria pe care a inventat-o în preajma alegerilor: Partidul Pensionarilor - care,

culmea!, a obținut şapte locuri parlamentare. Din închisoarea de la 20.000 km depărtare, deținutul 09815 a încercat să împiedice numirea lui Rafî Eitan drept ministru. Avocata Nitzana Darshen-Leitner a remis premierului Ehud Olmert o scrisoare semnată Jonathan Jay Pollard, în care acesta caracterizează numirea lui Eitan ca ministru „o ruşine pentru Israel". Avocata a depus, de asemenea, în numele clientului ei, o contestație la Curtea Supremă de Justiție a Israelului.

Eitan e astăzi un om bătrân, e surd, poartă în ambele urechi câte o capsulă auditivă, Dumnezeu ştie ce mai crede despre omul pe care l-a manipulat şi care zace de decenii într-o închisoare americană. Ca ministru poate că acum va întreprinde ceva pentru eliberarea sa, poate va veni în fruntea unei delegații guvernamentale să-l viziteze. Pollard nici nu vrea să audă de aşa ceva. îl consideră pe Eitan duşmanul său. Apoi, nu crede că noul ministru va îndrăzni să păşească vreodată pe pământul Statelor Unite. Serviciile speciale americane aşteaptă de mult să pună mâna pe el. „FBI se va grăbi să-l aducă pe Rafi Eitan lângă mine în celulă", spune Pollard. „Transmite-i chiar că am destul loc aici, în celulă, pentru el. Nu voi fi niciodată de acord să mă întâlnesc cu o delegație care să-l aibă în frunte pe acest om care a încercat să mă ucidă şi aproape că a reuşit. Rafî Bitam poate acum să facă doar două lucruri: să transmită

premierului Olmert documentul pe care îl ține ascuns, şi astfel să se pună capăt «Cazului Pollard». Al doilea lucru, să se reîntoarcă în Cuba (unde are o vilă şi se spune că face afaceri, n.a.), sau mai bine la Guantanamo - acolo e locul său."

De-a lungul anilor, numeroşi senatori şi congresman!

americani au intervenit în favoarea lui Pollard. Puternicul lobby evreiesc de la Washington îi susține, de asemenea, cauza, arătând că, în fond, Israelul este cel mai bun prieten al Statelor Unite, aşa că nu se poate vorbi, în acest caz, de trădarea intereselor naționale.

Două evenimente de dată recentă îi dau speranțe lui Pollard. Primul a fost demisia lui George Tenet din fruntea CIA. Al doilea a fost moartea lui Caspar Weinberger, fostul secretar american al Apărării în Administrația Reagan, omul care a contribuit decisiv la condamnarea sa pe viață, în 1986, în timpul procesul, Weinberger a predat instanței un raport secret de 46 de pagini în care explica imensele prejudicii aduse de spionul Israelului sistemului de securitate american. Raportul considerat incendiar - a rămas şi în ziua de astăzi clasificat.

Caspar Weinberger a insistat ca verdictul instanței să excludă formal orice posibilitate de eliberare condiționată. Aproape două decenii mai târziu, pe patul de moarte, fostul secretar al Apărării avea, se pare, remuşcări. El i-a mărturisit biografului său, jurnalistul Edward Black, că regretă că, în cazul Pollard, lucrurile au căpătat poporții nemăsurate. Pollard se agață de aceste cuvinte şi speră că ele ar putea să-i schimbe soarta.

în culisele afacerii, a circulat şi varianta unui „schimb de prizonieri": Pollard -

Barghuti. Fostul şef al rezistenţei palestiniene din Cisiordania ispăşeşte o pedeapsă de închisoare pe viaţă, dar se bucură de o imensă popularitate printre conaţionalii săi. în multe cercuri politice, Marwan Barghuti este considerat un posibil lider care ar putea sta cu succes în faţa ascensiunii Hamas-ului. Dar Pollard nici nu vrea să audă de un asemenea schimb: Barghuti are sânge pe mâini. Totuşi, Pollard visează să fie liber. Are 52 de ani, mai poate avea un copil, ar mai putea trăi cu soţia sa Esther ca o familie israeliană obiŞ" nuită, undeva într-o aşezare din Munţii Galileii.

Speranţa moare ultima...

Capitolul 47 ***MISTERUL CELUI MAI BOGAT OM DIN ISRAEL***

Imaginaţi-vă următorul scenariu: un om foarte bogat, cu paşaport israelian, face afaceri în toată lumea. Una din societăţile sale închiriază de la o firmă de aviaţie ucraineană un avion de tip Antonov. După câteva zile avionul *aterizează* la o bază secretă a aviaţiei nord-coreene şi e încărcat cu rachete solsol cu rază lungă de acţiune. De acolo, avionul se îndreaptă spre o bază aviatică irakiană de lângă Bagdad. După câteva săptămâni, rachetele coreene sunt plasate într-o bază secretă în vestul Irakului, fiind îndreptate spre casa din nordul Tel Avivului a omului de afaceri israelian.

Acest scenariu imaginar seamănă foarte bine cu ceea ce i s-a întâmplat, pe cât se pare, doctorului Grigori Luceanski (54 de ani), omul de afaceri misterios, cu paşaport israelian, care susţine că nu ştie ce s-a făcut cu avionul pe care l-a închiriat.

Dr. Luceanski, emigrat în Israel din octombrie 1994, este probabil cel mai bogat cetăţean din ţară. Pe lângă asta a stabilit şi alte recorduri. El este omul de afaceri cel mai controversat, care preocupă un număr record de servicii de spionaj din lume.

Una din întreprinderile sale, „Ural Wagon", este amintită în „Almanahul Guinness", ca întreprinderea care se întinde pe o suprafaţă mai mare decât oraşul Washington.

Dar cel mai impresionant record este acela că dr.

Luceanski a câştigat miliarde de dolari în mai puţin de cinci ani. Uriaşa societate „Nordex" a fost înfiinţată la Viena abia în I990, şi acum rulează între trei şi cinci miliarde de dolari pe an.

Dacă stai de vorbă cu Luceanski, el îţi va spune că a avut mult noroc şi că a profitat de momentul propice al destrămării imperiului sovietic.

Pe lângă asta, a avut şi consilieri de prima clasă. Printre cei care l-au ajutat la

înfiinţarea concernului „Nordex", a fost şi fostul ministru de Finanţe al Israelului, Iţhak Modai. El a mărturisit acest lucru şi n-a dezminţit că a primit sume uriaşe pentru sfaturi în legătură cu înfiinţarea aparatului financiar şi „organizarea" personalului lui Luceanski.

Modai nu mai este însă în serviciul lui Luceanski, deşi acesta se declarase foarte mulţumit de el. Se pare că Mossadul 1-a avertizat că într-un avion al „boss"-ului au fost încărcate rachete Skud în Coreea de Nord, care au fost transportate în Irak. Luceanski n-a negat că avionul îi aparţine, dar a jurat că n-a ştiut nimic despre rachete.

- Cum credeţi că eu, israelian, am să fac aşa ceva? a întrebat el cu nonşalanţă.

Mult mai puţin entuziasmate de succesul spectaculos al societăţii care a apărut pe la sfârşitul perioadei de perestroika şi a rulat în decurs de doi ani un miliard de dolari, au fost în schimb, serviciile de contraspionaj. După cum s-a scris în ziarele austriece, agenţi secreţi şi ofiţeri de poliţie din câteva ţări sunt convinşi că „Nordex" face parte dintr-un sistem uriaş de înălbire a banilor scoşi din fosta Uniune Sovietică. Banii aparţineau marii puteri în descompunere şi în câteva zile au intrat în buzunarele câtorva zeci de şefi ai mafiei ruseşti, ale celor apropiaţi de conducere şi ale şefilor de la KGB.

Zbigniew Brzezinsky, fostul preşedinte al Consiliului Naţional de Securitate al USA, a spus cu o ocazie că la sfârşitul perestroikăi, când Statele Unite au început să pompeze sume uriaşe de bani pentru a salva stabilitatea Uniunii Sovietice, din imperiul sovietic au „fugit" circa 30 de miliarde de dolari. Poliţia israeliană estimează că trei miliarde de dolari din această sumă au intrat în bănci, în societăţi şi în bunuri în Israel. Alte miliarde au fost „spălate" cu ajutorul unor societăţi uriaşe din Europa.

Serviciile de spionaj din Austria, Germania, Marea Bfltanie, Hong Kong, Olanda, Elveţia şi Israel consideră că „Nor~ dex" e una din acele „spălătorii". Luceanski respinge categorlC această presupunere.

Când vorbim de afacerile lui Luceanski, vorbim de sute de milioane de dolari şi de acţiuni care par scoase dintr-un film poliţist.

în toamna lui 1993, Luceanski a încheiat o tranzacţie pentru aprovizionare cu carburanţi între Rusia şi Ucraina. Benzina era pe atunci rară în Ucraina, ca diamantele, şi vânzarea sa făcut pe un teren înconjurat cu sârmă ghimpată, păzit de soldaţi înarmaţi.

Presa ucraineană l-a numit pe Luceanski „Mesia". La un moment dat s-a atentat de cel puţin şase ori la viaţa celui care a condus tranzacţia, deputatul ucrainian Vladimir Borotnik. După ce acesta a fost rănit, Luceanski a trimis avionul său particular să-l transporte pe Borotnik în Austria, şi viaţa i-a fost salvată la un spital din Viena.

Dar Vădim lepisof, directorul adjunct al băncii ruseşti Jagorski, a avut mai puţin noroc. Banca sa îi acordase lui Luceanski un credit de 50 milioane de dolari. La 10 aprilie 1995 s-a tras o rafală de gloanţe în BMW-ul lui lepisof, la o intersecţie de străzi din Moscova. El şi paznicul său au fost ucişi pe loc; şoferul a fost grav rănit.

Cei apropiaţi lui Luceanski sunt convinşi că aceste incidente dovedesc că Mafia sau cine ştie ce servicii secrete luptă contra lui Luceanski şi vrea să se înfrupte din profiturile sale.

Luceanski s-a născut în februarie 1945 la Taşkent, dar şi-a petrecut viaţa la Riga. în

1973, când avea numai 28 de ani, a fost numit rector adjunct al Universității din Riga, fiind persoana cea mai tânără numită vreodată, în Uniunea Sovietică, într-un post academic atât de înalt. La scurt timp după aceea a fost arestat sub bănuiala de a fi furat proprietăți ale statului.

Luceanski spune acum: „Pe vremea aceea nu era nici o problemă să bagi un om în închisoare. Era nevoie numai de ordinul potrivit de la persoana potrivită".

Luceanski spune că furtul de care fusese acuzat era un transport de mobilă în oraşul Togliatti, unde se fabrică maşinile Lada.

- Mobilele erau necesare pentru a mări cota de maşini Necesară universității, explicație care poate fi înțeleasă numai de cine se descurcă în labirinturile comerțului comunist.

în orice caz, acest incident, care s-a terminat în închisoare, a continuat să-l urmărească până azi şi i-a făcut pe canadieni să-i interzică intrarea în țara lor.

După o scurtă perioadă petrecută în închisoare, a fost transferat într-un lagăr de muncă în Ural şi a lucrat la o întreprindere chimică. Acolo a fost uimit de lipsa de eficacitate a producției, şi după ce a fost eliberat, în 1987, şi numit director adjunct la o fermă agricolă, s-a gândit să utilizeze cantitățile uriaşe de potasiu şi alte îngrăşăminte care zăceau acolo, transportându-le pe fluviul Kama. Astfel a reuşit să furnizeze clorură de potasiu cu 15 dolari tona, în timp ce prețul pe piața mondială era de 90 de dolari.

Se pare că această afacere şi altele asemănătoare au stârnit furia marilor oameni de afaceri din Europa şi, după cum susțin prietenii lui Luceanski, „aceştia i-au împroşcat numele cu noroi şi au predat informații eronate serviciilor de spionaj".

După cum reiese din raportul-anchetă al revistei austriece „Săptămâna Economică", întrebarea cea mai importantă este dacă dr. Luceanski a scos ilegal o avere uriaşă pe care a obținut-o jefuind materii prime rămase fără supraveghere după destrămarea Uniunii Sovietice, sau el a fost de fapt un instrument în mâna foştilor funcționari superiori din KGB, care şi-au construit un imperiu economic din banii obținuți ilegal.

Dar dacă în spatele acestui dinozaur al finanțelor ilicite se aflau şi oameni ai Mossadului? De ce, în 1994, când pericolele s-au adunat, Grigori Luceanski a aterizat pe aeroportul „Ben Gurion" din Tel Aviv-Lod, având asupra lui doar o gentuță de mână, plină de carnețele cu scris codificat?

Parcă filmul acesta l-am mai văzut o dată: marele miliardar englez Robert Maxwell, al cărui imperiu economic se întindea pe toate cele cinci continente, nu s-a dovedit, când a fost asasinat, că lucra mână-n mână cu Mossadul? :

Capitolul 48 CE *A CĂUTAT* ARIK *SHARON* f N ROMÂNIA?

La începutul lunii iunie 1982, un avion israelian ateriza la Otopeni, având la bord pe Arik Sharon, soţia sa Lili şi cei doi băieţi ai lor. Erau însoţiţi de doi oameni ai Mossadului.

Nimeni n-a ştiut despre această călătorie. Presa israeliană n-a publicat nici un rând despre vizita lui Sharon în România, iar presa românească a păstrat şi ea secretul.

Poate că nu s-ar fi aflat niciodată despre plimbarea familiei Sharon în România, dacă o zi după sosirea ministrului la Braşov, n-ar fi izbucnit războiul din Liban. Cum este şi firesc, o mulţime de oameni se întreabă astăzi: de ce a plecat Arik Sharon în România cu 24 de ore înaintea pătrunderii tancurilor israeliene în Liban?

Abba Ghefen, fostul ambasador al Israelului la Bucureşti, a scris o carte („O fereastră în cortina de fier") despre cei cinci ani petrecuţi în capitala României. Nu tot ce a văzut şi nu tot ce a auzit Abba Ghefen „a avut voie" să dea publicităţii.

Există însă destulă „dinamită" în cartea fostului ambasador.

Pentru prima oară, se ridică cortina şi reflectoarele surprind în lumina lor viaţa secretă a unui ambasador israelian într-o ţară comunistă.

Despre vizita lui Arik Sharon în România, Abba Ghefen scrie doar câteva rânduri în cartea sa.

Se ştie însă că autorităţile româneşti au fost oarecum neliniştite de vizita lui Sharon şi a suitei sale, dar l-au onorat pe înaltul oaspete israelian. Nu i-au putut refuza dorinţa de a se întâlni cu ministrul Industriei grele, dar acesta nu i-a acordat decât 45 de minute.

Ulterior, întrebat unde a fost în ajunul izbucnirii războiului din Liban, Sharon a declarat că s-a aflat în străinătate,

într-o misiune secretă. De altfel, autorităţile româneşti au condiţionat ca întâlnirile lui Sharon cu oamenii importanţi din ierarhia statală din România să nu fie date publicităţii.

La 5 iulie însă, povesteşte Abba Ghefen, a primit un telefon de la ambasadoarea Venezuelei, care l-a întrebat cu ce scop a fost Sharon în România. Abba Ghehfen nu-şi explică cum a aflat tocmai ambasadoarea Venezuelei secretul. Mai curioasă a fost întâlnirea lui Abba Ghefen cu ataşatul militar al Uniunii Sovietice, care l-a „descusut" pe ambasadorul nostru dacă e adevărat că Arik Sharon s-a întâlnit la Braşov cu şeful statului major al... Armatei Sovietice.

După ce secretul a „transpirat", conform instrucţiunilor, Abba Ghefen a declarat că Arik Sharon a fost cu soţia şi copiii la Braşov, oraşul natal al soţiei sale, într-o vizită particulară, în fond, dorul soţiei pentru locurile natale poate fi uneori un motiv plauzibil de a vizita România, chiar şi pentru un general israelian, ministru al Apărării în guvernul lui Beghin.

întrebarea pe care şi-au pus-o unii este însă cum se face că dorul soției pentru locurile natale s-a manifestat exact cu o zi înaintea izbucnirii războiului din Liban?

Lui Arik Sharon nu i-a convenit să se spună că a părăsit Israelul, armata şi ministerul, tocmai într-un moment atât de greu pentru țară. Aşa că l-a contrazis pe Abba Ghefen şi a declarat că vizita sa în România n-a avut un caracter particular.

Ghefen nu i-a rămas dator lui Sharon. „Cunosc foarte bine amănuntele privind vizita lui Sharon în România, a declarat el, destul de supărat, precum cunosc şi amănuntele contactelor stabilite între industria aeronautică israeliană şi centrul aviatic românesc, în cartea mea am ținut însă seama de problemele de securitate, iar tot ce am scris este adevărul Şi numai adevărul".

Datorită funcției sale, Abba Ghefen s-a întâlnit adesea cu Ceauşescu şi a cunoscut aproape toate secretele privind inițiativele României în vederea aplanării conflictului din Orientul Mijlociu.

Un capitol important al cărții lui Abba tul
Ghefen este

de vârf al asediului Beirutului, Abba itat
Ghefen a fost înv" urgent la Palatul Republicii, de

închinat evenimentelor din Liban. La 9 iulie 1982, în momen

a comunicat conținutul telegramei pe care o primise de la Yasser Arafat. Şeful OEP apela la Nicolae Ceauşescu să le facă cunoscută lui Beghin şi Sharon, precum şi lui Reagan, soluția lui pentru aplanarea crizei Beirutului.

Arafat propunea retragerea simbolică, cu 7-8 km, a trupelor israeliene şi instalarea unor unități armate internaționale între Țahal şi palestinieni. Ulterior, se vor desfăşura tratative privind evacuarea OEP din Beirut şi de pe întregul teritoriu al Libanului. Arafat promitea că organizația sa e decisă să urmeze calea unei soluții politice. La ora 2 după-amiază, Abba Ghefen a transmis la Ierusalim conținutul telegramei lui Arafat. Câteva ore mai târziu, Beghin îi mulțimea lui Ceauşescu pentru efortul şi bunăvoința sa, menționând că Philip Habib, trimisul special al preşedintelui Reagan, se află în Orientul Mijlociu.

Ceauşescu l-a întrebat pe Abba Ghefen dacă din telegrama premierului Beghin se înțelege că, în cazul unui eşec al lui Habib, România ar putea intermedia între israelieni şi palestinieni. Abba Ghefen i-a confirmat acest lucru preşedintelui României.

între altele, Abba Ghefen afirmă că un mesaj al lui Beghin către Ceauşescu, în iulie 1982, a fost primul pas în acțiunea schimbului de prizonieri dintre Israel, Siria şi Arafat.

Vizita lui Arik Sharon în România aminteşte butada diplomatului, după care „secretul este ceea ce odată tot se va afla".

Dacă n-ar fi date publicității, ce preț ar mai avea secretele bine păzite? Şi cum s-ar mai scrie istoria spionajului fără cunoaşterea acestor secrete?

în arhivele fostei Securități româneşti există un dosar care poartă ştampila „Strict secret". Cineva a scris cu roşu:

«Numai cu aprobarea tov. Ceauşescu". Acum, Ceauşescu nu mai e. Dar, probabil,

dosarul mai există...

Capitolul 49 SPIONI EVREI ÎN **CAPITALA SUDANULUI**

Agenţii Mossadului alergau prin străzile aglomerate din Khartum, cu un pas înaintea poliţiei secrete a Sudanului şi a aliaţilor săi libieni. Fuseseră trădaţi de informatori sudanezi, identitatea lor falsă de oameni de afaceri europeni fusese demascată şi sediul lor, ascuns sub firma unui birou de afaceri, fusese compromis. Reuşiseră să-şi ia cu ei doar aparatele de comunicaţie, înainte de a o lua la goană, prin întuneric. Destinaţia lor era locuinţa lui Milton Bearden.

în următoarele 30 de zile, Bearden, şeful CIA la Khartum, i-a ascuns pe cei patru agenţi de autorităţile sudaneze, mutându-i dintr-o ascunzătoare în alta pentru a împiedica prinderea şi executarea lor.

Povestea acestei salvări a agenţilor Mossadului de către CIA nu a fost cunoscută până acum. Ea contribuie la dezvăluirea legăturilor dintre serviciile de informaţii israeliene şi cele americane, relaţii extrem de complexe şi greu de înţeles, în lumea internaţională a spionajului.

Odată cu dizolvarea KGB-ului sovietic, nici o altă agenţie de spionaj nu mai este astăzi atât de învăluită în mister şi intrigi ca Mossadul. în lumea de după Războiul Rece, când agenţiile de spionaj americane par mai mult o reţea birocratică expusă privirilor opiniei publice şi controlului strict al Congresului, Mossadul rămâne un serviciu de spionaj dârz şi îndrăzneţ, care luptă pentru un scop bine determinat: asigurarea supravieţuirii Israelului.

Reputaţia Mossadului pentru acţiunile sale independente şi nemiloase a devenit legendară. Eficacitatea sa s-a bizuit dintotdeauna pe legăturile strânse cu CIA, „fratele mai mare din

Apus". Acum, relaţiile acestea sunt din ce în ce mai des considerate de unii americani din administraţie, drept unilaterale.

Unele surse americane se plâng că Mossadul a făcut prea puţin în ultima vreme pentru a ajuta Statele Unite în eforturile de a da de urma reţelelor internaţionale de terorism, chiar şi în Orientul Mijlociu, în timpul Războiului din Golf, de exemplu, americanii au reuşit să neutralizeze echipe de agenţi irakieni, trimise de Saddam Hussein în vederea comiterii unor asasinate, fără ajutorul Mossadului - după cum afirmă surse din serviciile secrete americane.

Mai rău chiar, unii americani consideră acum serviciile de informaţii israeliene drept

adversari, care au făcut din America primul lor obiectiv de spionaj, atât politic cât şi economic, în condiţiile create după Războiul Rece.

La un deceniu după arestarea lui Jonathan Pollard, un raport al Ministerului american al Apărării privitor la contraspionaj, indică Israelul drept „un adversar netradiţional" în probleme de spionaj.

Acest raport a stârnit indignarea comunităţii evreieşti din Statele Unite, deoarece sugerează că serviciile israeliene de informaţii se bizuie pe „legături etnice foarte strânse" - ceea ce înseamnă că evreii sunt complici în acţiunile de spionaj. Raportul a fost dezavuat rapid de Pentagon şi retras. Atât guvernul israelian cât şi cel american au refuzat orice comentariu. Dar experţi americani consideră că Israelul spionează în America în mod atât de agresiv, tocmai din cauza - dar şi în pofida - faptului că el se bizuie pe America pentru ajutor economic şi militar. Israelul trebuie să ştie încotro se îndreaptă politica americană din punct de vedere economic şi al tehnologiei militare.

Dar, în pofida ambiguităţii relaţiilor, legăturile dintre ofiţeri din CIA şi din Mossad rămân strânse, în 1990, de exemplu, în cadrul unui alt episod nedezvăluit până acum, CIA a acceptat să medieze întâlniri secrete în Germania între Mossad şi palestinieni. Unii observatori sunt chiar de părere că administraţia Clinton este dispusă să ofere mai mult ajutor Israelului în domeniul spionajului, dacă acesta acceptă să se retragă de pe Podişul Golan şi să abandoneze punctele sale importante de interceptare din regiune, ca parte a unui tratat de pacecuSiria. *n? w.i/* u „v<.t,<'i§s .». ,-!>/!.'•',!•,••;-/c. >••• .>••>> •

§ Pe plan personal, Milton Bearden, care s-a retras din CIA în 1994, a declarat că el şi colegii săi au avut un „sentiment de frăţie" faţă de Mossad. Când problema era viaţa sau moartea, orice rivalitate dispărea.

Despre „epoca" Khartum, Bearden îşi aminteşte:

în primăvara lui 1985, un putsch militar a dus la înlăturarea de la putere, în Sudan, a lui Jafaar Numeiri, lider proamerican. Numeiri se afla la Washington în momentul în care s-a produs lovitura de stat, dar mulţi dintre oamenii săi n-au fost atât de norocoşi. Au fost arestaţi rapid şi prin aceasta s-au rupt relaţiile CIA cu guvernul sudanez.

în acelaşi timp, agenţi libieni care lucrau pentru dictatorul Muamar Kadhaffi, au venit în Sudan pentru a sprijini noul guvern islamic. Situaţia a devenit şi mai grea când regimul instaurat de curând în Sudan a descoperit existenţa şi locul unde activa nucleul de agenţi secreţi israelieni de la Khartum.

Toate aeroporturile au fost închise şi nu există nici o altă cale de a ieşi din ţară. Agenţii Mossadului se aflau, aşadar, într-o situaţie fără scăpare. Israelul nu întreţinea relaţii diplomatice cu Sudanul, astfel încât nu avea o ambasadă care să le servească drept adăpost, în disperare de cauză, agenţii i-au căutat pe cei de la CIA, şi în primul rând pe Milton Bearden, superspionul american din Khartum.

Doi agenţi ai Mossadului au bătut la uşa din faţă a reşedinţei lui Bearden, şi-au

descărcat aparatele de comunicaţie şi s-au îndreptat spre dormitorul de la etajul superior. Au fost curând urmaţi de un al treilea, şi la câteva zile după aceea a venit şi al patrulea. Afară, pe străzile capitalei, agenţii sudanezi şi cei libieni erau la vânătoare, pe urmele lor - după cum îşi aminteşte Bearden. Dar CIA a reuşit să afle curând în ce parte a oraşului căutau sudanezii şi îi muta pe agenţii Mossadului, în fiecare noapte, în altă casă. La fiecare câteva nopţi, un minibuz neluminat, al ambasadei americane, îi transporta pe agenţii Mossadului şi pe paznicii lor din CIA, între trei reşedinţe:

reşedinţa lui Bearden, cea a altui ofiţer din CIA şi o casă bine păzită, aparţinând CIA. în cele din urmă, autorităţile sudaneze au devenit suspicioase în privinţa americanilor, după cum povesteşte Bearden. Atunci s-a luat hotărârea ca tehnicienii CIA să construiască patru lăzi, fiecare din ele pentru câte un

1

agent al Mossadului. Lăzile au fost prevăzute cu găuri şi tuburi de plastic pentru ca cei ascunşi să poată respira, dar şi cu baloane de oxigen pentru cazul în care găurile s-ar astupa. CIA a tratat cu echipajul unui avion de marfa să pătrundă în Sudan după redeschiderea aeroporturilor. Un camion al ambasadei americane i-a transportat pe agenţii aflaţi în lăzi, de la reşedinţa lui Bearden la aeroport, cu un ofiţer CIA la volan, în spate se mai aflau doi agenţi, alături de lăzi, şi astfel, şoferul ambasadei şi-a croit drum printre paznicii de pe aeroport.

Planul părea să „meargă" de minune, până în momentul în care Bearden a primit o informaţie conform căreia sudanezii înţeleseseră că el era acela care-i ascundea pe spioni şi încearcă să-i treacă peste graniţă, în Kenya, în acel moment, ofiţerii CIA de pe aeroport au raportat că un helicopter sudanez survola în mod suspect împrejurimile. Bearden a telefonat imediat, cerând echipajului avionului să decoleze pentru a-i scoate de acolo pe agenţii Mossadului.

De îndată ce lăzile au fost încărcate la bord, avionul şi-a luat zborul, în pofida apelurilor disperate de la turnul de control. Decolarea s-a desfăşurat fără nici un accident, avionul a aterizat la Nairobi şi agenţii Mossadului au fost scoşi din lăzi, primind identităţi noi pentru a putea pleca acasă, în Israel.

Curând, Bearden a primit vestea că se plănuieşte un atentat la viaţa sa. O echipă de ucigaşi libieni sosise în Sudan.

Nu şi-a mai pus la încercare norocul: a părăsit rapid Sudanul, îndreptându-se spre alte ţinte şi alte misiuni.

Ai

Capitolul 50 O ENIGMATICĂ AFACERE DE SPIONAJ

Spion îndrăzneț, sau un simplu om de afaceri ghinionist?

S-a înrolat voluntar în serviciile secrete iraniene sau a fost drogat şi răpit în Turcia? S-a predat singur Mossadului israelian sau a fost prins dintr-o inițiativă inspirată?

Mossadul pretinde că Herzl Rad, celibatar în vârstă de 31 de ani, negustor de îmbrăcăminte din Ierusalim, de origine iraniană, care în ultimii ani a locuit la New York, a spionat în favoarea Iranului şi a afectat securitatea Israelului. Rad a mărturisit că a fost în Iran, dar respinge acuzațiile şi pretinde că „Statul Israel m-a trădat".

Cu câtva timp în urmă a sunat telefonul în casa familiei Rad din cartierul ierusalmitean Beka. O voce de bărbat a anunțat:

- L-am arestat pe Herzl, fiul vostru, pe 48 de ore, pentru anchetă.

Mama, Hadas Rad (51 ani), a leşinat. De ce a fost arestat fiul ei? De ce este învinuit? Unde se aflã? Toate întrebările au rămas fără răspuns.

Apoi, încetul cu încetul, au parvenit informații şi familiei Rad i s-a comunicat că e vorba de delicte grave împotriva securității statului. Nici mai mult, nici mai puțin decât spionaj în favoarea Iranului. Dar numai când scandalul a izbucnit în presă şi-au dat seama de gravitatea situației. A fost o lovitură grea pentru ei.

Viața lui Hadas Rad a devenit un infern. Trăieşte nurnai cu somnifere şi antidepresive. Soțul ei, Avraham, s-a îmbolnăvit de inimă. Cele trei surori, Sara, Helen şi lael, nu scot o vorbă, în afara unei declarații comune: „Totul este o minciună". ,.,-,,' , - ., .,,,,,.., ... ,
..

Părinții, care şi-au crescut copiii încă din Iran în spiritul dragostei față de Israel, simt că au fost scuipați în obraz. La şocul şi la suferința prin care trec s-au adăugat amenințările:

„Duceți-vă dracului, trădătorilor!", „întoarceți-vă de unde ați venit!", „O să vă dăm foc casei!".

- Nu-mi vine să cred că băiatul meu, pe care l-am educat să meargă la armată şi să dea totul pentru țară, a făcut aşa ceva, a declarat presei mama lui Herzl. Este o mare dramă pentru noi. Herzl e un copil liniştit, demn de încredere, un om bun care-şi iubeşte familia. El ştie că dacă face rău țării, îmi face rău şi mie. N-a primit bani de la nimeni ca să spioneze, nu şi-a vândut țara. Inima mea e zdrobită.

Acum 17 ani, când familia Rad a venit la Ierusalim, Herzl avea 14 ani. Era al doilea copil într-o familie de şapte suflete. A învățat la liceul „Danemarca" şi apoi s-a înrolat în

armată, la tanchişti. Tatăl, Avraham, spune cu mândrie că Herzl a fost soldat evidențiat. După eliberare, a început să se ocupe cu comerțul cu textile, în ultimii ani a plecat de mai multe ori în străinătate şi locuia la New York.

Cei care l-au cunoscut vorbesc despre el ca despre un tânăr elegant, „ cu clasă", care ieşea cu femei frumoase, mai ales străine, îi plăcea să petreacă, cheltuia bani cu nepăsare şi se lăuda cu succesele sale în afaceri. Acest lucru contrastează cu modestia familiei Rad. Tatăl, farmacist, are o mică prăvălie în centrul „Clăi" din Ierusalim. Mama, Hadas, e casnică.

„Sunt foarte furioasă pe Mossad", spune Hadas. „Herzl a venit la ei din proprie inițiativă să le povestească prin ce a trecut. A fost dus în Iran unde a încercat să se sinucidă, are urme de tăieturi la încheieturile mâinilor, iar pe trup are semne de schingiuiri. Iranienii l-au răpit şi l-au torturat. Dacă a fost spion, de ce l-au arestat în străinătate? De ce nu l-au arestat când a venit în Israel, sau după ancheta pe care el a inițiat-o la Mossad?

De ce l-au arestat abia după ce a luat legătura cu ei a doua oară?"

După cum susține Procuratura, Rad a plecat în Turcia, a intrat la Consulatul iranian de la Istanbul şi şi-a oferit serviciile. El a fost trimis la un ofițer de securitate pe nume Muhssein Karzarazad şi cei doi au stabilit că Rad va fi angajat pentru acțiuni contra Israelului, dar mai întâi va pleca în Iran.

La 12 aprilie Rad a zburat la Teheran cu un certificat de călătorie şi un bilet de avion pe un nume fals.

Anchetat de iranieni, Rad le-a spus că este gata să facă orice pentru ei. Procuratura susține că Rad a transmis amănunte despre serviciul său în Țahal (Armata israeliană). După ce iranienii au înțeles că e gata să lucreze pentru ei,^ împotriva Israelului, au hotărât să-i încredințeze o misiune, în actul de dare în judecată se arată că Rad a semnat un document în care îşi ia obligația „să facă tot ce-i stă în putință pentru patria sa natală, adică Iranul". Rad urma să se întoarcă în Turcia, apoi în Statele Unite şi în Israel. Aici trebuia să pătrundă în baze militare şi să furnizeze amănunte unui om de legătură. După îndeplinirea misiunii, iranienii i-au promis că vor transfera 10.000 de dolari în contul său bancar din Germania. Când pregătirile s-au încheiat, Rad s-a îndreptat cu însoțitorii săi din serviciile de informații iraniene spre granița cu Turcia. Planul a eşuat şi infiltrații au fost prinşi.

în actul de acuzare nu se precizează cum a ajuns Rad în Israel, dar se ştie că a fost arestat şi ținut la izolare.

Rad a înaintat un apel Tribunalului Suprem şi, prin intermediul avocatului său, Zion Amir, a cerut să fie eliberat din închisoare. El a acuzat Mossadul de „anchetă sub presiuni fizice, tendențioasă, amenințări, şi încercarea de a-l convinge să facă declarații mincinoase".

Rad susține că a povestit Mossadului din proprie inițiativă ce s-a întâmplat la Istanbul. El nu neagă că a fost în Iran, dar susține că a fost răpit după ce i s-au pus

droguri în băutură la întâlnirea cu o persoană la un club de biliard din strada Istiklal. I s-a făcut apoi o injecție şi a fost transportat în stare de inconştiență din Turcia în Iran.

Acolo, într-o închisoare din Teheran a fost torturat şi obligat să semneze că va colabora cu Serviciul secret iranian.

De trei ori a încercat să se sinucidă, dar Dumnezeu a vrut să rămână în viață.

„Totul e cusut cu ață albă, a declarat unul din şefii Mossadului. Argumentele cu care se apără Herzl sunt puerile".

Enigmatică afacere...

..;. :C- '
-:..W* M. .

is* **Capitolul 51** '

„DOCTORUL" A f OST LICHIDAT CV CINCI GLOANJE DE REVOLVER

într-o dimineață, în fața hotelului „Diplomat", din cartierul Sliema din Valetta, capitala Maltei, a oprit o motocicletă Yamaha XT, de culoare albastră. Din şa coboară doi tineri „cu aspect oriental" - după cum au relatat martorii oculari -, cu căciuli mari de lână pe cap.

După câteva minute îşi face apariția Ibrahim Shawish (45 ani), posesorul unui paşaport libanez. Acesta era unul din numele folosite de dr. Fathi Shkaki, conducătorul organizației „Djihadul Islamic", de câte ori pleca din Siria, unde se stabilise în ultimii ani.

Shkaki intră în hotel, se înregistrează la recepție şi înainte de ora l iese din nou, probabil să cumpere ceva. Unul din cei doi tineri, într-o bluză neagră şi jeans, se apropie de el din spate şi, sub privirile a zeci de trecători, îi trage de la mică distanță, cinci gloanțe de revolver în cap.

Poliția malteză a alcătuit în câteva ore portretul-robot al asasinului şi al şoferului motocicletei şi le-a difuzat în mica insulă din Mediterana, cerând populației să relateze orice amănunt care poate fi de folos.

Cine era victima îndrăznețului atentat?

Dr. Fathi Shkaki, 45 de ani, conducătorul Djihadului Islamic, fost medic pediatru din Rafiah, figura în listele serviciilor de informații israeliene ca cel mai periculos şef al terorismului islamic fundamentalist. El era întemeietorul, ideologul, liderul politic şi comandantul militar al organizației Djihadul Islamic.

Shkaki, poreclit „doctorul", a locuit în ultimii ani în tabăra de refugiaţi El-Iarmuk din Damasc, înconjurat de gorile care nu-l părăseau nici o clipă. Din biroul său, aflat la etajul trei într-o clădire din centrul lagărului, nu departe de locuinţa sa, el conducea activitatea teroristă a organizaţiei Djihadul Islamic.

Era căsătorit cu Fathia, care a locuit în Ierusalimul de Răsărit şi a avut paşaport israelian. A dus mult timp o luptă juridică pentru a-şi recăpăta buletinul şi a rămâne în teritorii. Soţii Shkaki au 5 copii, cel mai mare în vârstă de 15 ani.

Fathi Shkaki s-a născut la Rafiah, în 1950, într-o familie de refugiaţi veniţi din regiunea Ramalla. Familia sa locuieşte şi acum în Rafiah, iar fratele lui cel mare, dr. Halii Shkaki, activist din Fatah, trăieşte în Tul Karem şi lucrează ca cercetător superior la Institutul de cercetări palestiniene din Şhem. în urma „Războiului de Şase Zile", Fathi s-a înrolat în mişcarea „Fraţii musulmani", ajungând comandant de celulă.

După ce a terminat liceul la Gaza, a continuat studiile superioare de matematică la Universitatea Bir Zeit şi a locuit în casa familiei Hiat din Ierusalimul răsăritean. Acolo s-a îndrăgostit de fiica lor Fathia şi s-a căsătorit cu ea.

în 1973 a plecat să studieze medicina în Egipt, a ieşit din organizaţia „Fraţii musulmani" şi s-a încadrat într-o fracţiune din Djihadul Islamic. După ce s-a specializat în pediatrie, s-a întors din nou să lucreze în Gaza, iar apoi la, spitalul Augusta Victoria din Ierusalimul răsăritean, în acea perioadă, ca urmare a revoluţiei din Iran, a scris cartea „Khomeini - alternativa şi soluţia islamică", în care propovăduieşte doctrina „Războiul sfânt" - Djihad.

Iniţial, organizaţia întemeiată de Shkaki era o mişcare mică, fără pretenţii de dezvoltare masivă. Ea era însă menită să devină cu timpul o avangardă a maselor în drum spre revoluţia islamică şi Războiul sfânt.

Shkaki a fost arestat pentru prima oară în 1979 Ş[1] condamnat la domiciliu forţat. După eliberare, a organizat celule de activişti în organizaţia sa. în 1983 a fost din nou condamnat la 11 luni închisoare.

Când a ieşit din închisoare, „doctorul" şi-a extins activitatea în Fâşia Gaza şi în Regiunea de vest, mai ales la R[a]"

malla. în 1986, acţiunile teroriste iniţiate de Shkaki, au culminat cu o serie de asasinate în Fâşia Gaza.

Shkaki a fost din nou arestat, dar şi-a continuat activitatea din închisoare. Aici a învăţat ebraica şi urmărea emisiunile de ştiri de la televiziune, în februarie 1987 a fost condamnat la 4 ani închisoare efectivă şi 5 ani închisoare condiţionată sub învinuirea de instigaţie la violenţă şi contrabandă cu arme în Gaza. în august 1988, în toiul Intifadei, a fost expulzat din Israel în Liban. De acolo şi-a extins activitatea în ţările arabe şi în Europa, fiind „adoptat" cu bucurie de sirieni. De la Damasc, din biroul său decorat cu fotografii din Ierusalim, a condus direct bandele de terorişti din teritorii. Legătura era făcută prin radio şi telefon. Parte din convorbiri aveau loc direct cu oamenii săi din teritorii, altele erau prin intermediul comandamentului de la Londra.

Sirienii i-au făcut legătura cu Ahmed Djibril, şeful Frontului pentru Eliberarea Palestinei, al cărui post de radio „El Kuds", adresat locuitorilor din teritorii, i-a permis lui Shkaki să-şi transmită mesajele veninoase.

„Doctorul" era considerat unul din cei mai înverşunaţi duşmani ai procesului de pace. El a făcut parte din „Pactul celor zece" - cele zece organizaţii sprijinite de Siria care se împotrivesc acordului de la Oslo.

Răfuila Mossadului cu Shkaki a început în 1986, după asasinarea comandantului poliţiei militare din Gaza, căpitanul Ron Tal. în decursul Intifadei, organizaţia lui Shkaki a dat tonul „modei" atentatelor sinucigaşe împotriva autobuzelor israeliene. Acest gen de terorism a fost - cel puţin la început monopolul „Jihadului Islamic" şi abia mai târziu a fost adoptat şi de organizaţia Hamas. Moartea „Doctorului" la Valetta, în Malta, a dovedit încă o dată că braţul lung al Mossadului poate ajunge pretutindeni...

Capitolul 52 SPIONUL CARE A PLECAT ÎN **„FRIG"**

Spionul Andrei Klicinsky putea să fie o glorie a picturii israeliene. Avea simţul culorii şi desenul inspirat, într-o ţară a „politicienilor polonezi", el, creştinul venit din Polonia, care venise să trăiască botezat ca evreu în Israel, avea toate uşile deschise.

Klicinsky spunea tuturor că s-a stabilit în Israel de dragul acestei ţări miraculoase şi tot din acelaşi motiv trecuse la religia mozaică.

Nu-i suferea pe „stângişti", ba mai mult, se înregimentase în rândurile partidului de dreapta „Likud" (avea un adevărat cult pentru Jabotinsky şi Menahem Beghin) şi, bineînţeles, îi blestema cu orice ocazie pe arabi.

Era un om vesel Klicinsky; îi plăcea un păhărel de vodcă (şi chiar mai multe) şi avea succes la femei. Devenise celebru şi era în legături de strânsă prietenie cu „vârfurile" politice de dreapta. Dur, ceea ce i-a conferit o şi mai mare celebritate, a fost faptul că pentru o anumită perioadă a fost cuscrul lui Moşe Dayan, fiica lui, superbul manechin Smadar Klicinsky, fiind soţia lui Assy Dayan şi mama unuia din copiii lui.

Iată însă că Andrei Klicinsky trăieşte acum într-un apartament obscur închiriat în Brooklyn, cartierul din New York populat de emigranţi din Polonia, împreună cu cea de a patra soţie a sa, Alina. Deasupra patului său atârnă o fotografie mare a Papei şi un crucifix. Pe noptiera de lângă pat, patru plicuri cu medicamente şi o cutie de ţigări Marlboro. El fumează aceste ţigări folosindu-se de o pipă lungă.

Klicinsky, astăzi în vârstă de 62 de ani, poartă cu el o valiză mare, neagră şi grea, în interiorul căreia se află hârtii care ar putea dovedi ceea ce susţine. Anume că a spionat în

Israel pentru CIA, încă din anul 1985 şi că le-a transmis americanilor informaţii

secrete privitoare la armamentul nuclear al Israelului, la modul în care a fost pregătită armata israeliană în vederea unui eventual atac nuclear, la situația Israelului în perioada războiului din Golf; la planurile de colonizări în teritorii, despre moralul soldaților din Țahal, poziția miniştrilor superiori ca şi informații secrete, care după părerea sa au dus la prinderea şi arestarea lui Jonathan Pollard.

- Care au fost sursele dv. de informații în privința lui Pollard?, este întrebat.

- Am avut câteva surse. Povestea lui Pollard nu este cea a unei singure persoane, ci a unei rețele de spioni înființată de israelieni.

- Nu vă simțiți vinovat de ceea ce i s-a întâmplat?

- Nu. Eu nu cred că Statele Unite sunt duşmanul Israelului. Nu poți lua de la americani arme şi bani şi, în acelaşi timp, să le scotoceşti prin sertare. A venit vremea ca Israelul să înceteze de a încerca să conducă America din Mețudat Hazeev.

- Asta le provoacă evreilor americani un sentiment de dualitate, o stare de dublu devotament.

Klicinsky spune că în Statele Unite mai acționează astăzi şi alți spioni israelieni şi el îi cunoaşte personal, doi dintre ei. „Am transmis informații despre ei CIA, dar după câte ştiu, n-au fost arestați. Se pare că după Afacerea Pollard, s-au retras în umbră".

într-un interviu acordat unor reprezentanți ai presei israeliene din apartamentul său din New York, Klicinsky a mai povestit că a fost recrutat în serviciile Statelor Unite de către „un funcționar superior american" şi că numele său de cod efa „Fulgerul american". După cum afirmă, el le-a transmis americanilor, printre altele, un raport din care reiese că afacerea Vanunu a fost o „înscenare plănuită de israelieni".

„Le-am dezvăluit americanilor locul în care se află rachetele nucleare israeliene şi le-am furnizat materiale privitoare la Vanunu. Cazul lui Vanunu nu este decât o provocare israeliană. Spuneți-mi vă rog, un om care lucrează la reactorul atomic din Dimona şi completează un formular de aderare la Partidul Comunist israelian la Beer Sheva, poate reveni la locul lui de lucru, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic? Pentru mine

este clar că Israelul s-a folosit de Vanunu ca să avertizeze lumea arabă că posedă armament nuclear. Asta poate vedea orice idiot. Aceasta a fost părerea mea şi am transmis-o superiorilor mei din CIA".

Klicinsky le-a prezentat reporterilor israelieni zeci de documente, printre care şi carnetul său de eliberare din Țahal cu gradul de caporal, după cinci luni de prestație în serviciul regulat şi 26 de ani ca rezervist; o adeverință că are dreptul să pătrundă în taberele militare; o scrisoare personală de la Menahem Beghin care îl numea „prietenul meu", ca şi alte acte doveditoare că a fost activ în Centrala Likudului şi poseda legături ramificate în rândurile politicienilor de prim-rang".

„Puteam să-mi apropii sau să îndepărtez activişti, în funcție de necesitățile americanilor. Toți miniştrii Likudului din vremea aceea erau sursele mele de informații,

fără să ştie.

Aveam mai mult de 500 de surse de acest gen: miniştri, consilieri, deputaţi, militari. Ei îmi vorbeau deschis, deoarece eram unul de-ai lor, activist în Centrala partidului. Dar informaţiile le transmiteam americanilor. Printre altele, ei voiau să ştie care este „măsura de maleabilitate" a unor personalităţi politice centrale. Existau deputaţi care petreceau la mine în casă cu femei, se îmbătau iar eu fotografiam în acest timp documentele pe care le aveau asupra lor şi le transmiteam americanilor".

După cum susţine Klicinsky, el a transmis şi informaţii de ordin militar, foarte sensibile, dar despre asta nu este dispus să dea amănunte, ci numai să facă aluzii:

„De exemplu, în timpul războiului din Golf, am ştiut că Israelul le-a furnizat arabilor din teritorii măşti de gaze defecte, ştiam de asemeni, de ce rachetele irakiene nu puteau purta focoase nucleare sau chimice, ceea ce a explicat calmul relativ care domnea în conducerea israeliană. Totul a fost transmis, desigur, superiorilor mei din America".

După cum spune, când Klicinsky şi-a dat seama că serviciile secrete israeliene sunt pe urmele lui, a dispărut în Polonia.

Dar fostul şef al Şabakului, lakov Pery, a declarat presei:

„N-am ştiut că Klicinsky ar fi fost vreodată bănuit de spionajCel puţin nu în perioada în care eu am condus Şabakul". El ÎS[1] aminteşte de Klicinsky din vremea când acesta obişnuia sa

manisfesteze în faţa ambasadei germane împotriva instaurării de relaţii diplomatice între Germania şi Israel.

Câţiva ani, Klicinsky a încercat, prin intermediul avocatului său, Richard Gardner, să pretindă despăgubiri de la CIA, susţinând că starea sănătăţii sale s-a deteriorat din cauza serviciilor prestate.

Există o casetă deţinută de reprezentanţi ai presei israeliene, în care avocatul e înregistrat relatând despre întrevederea pe care a avut-o cu avocaţi ai CIA, printre care şi Cathleen McGay. Aceştia au anunţat că refuză să dea curs pretenţiilor de ordin bănesc ale lui Klicinsky, (care a cerut despăgubiri în sumă de 300.000 de dolari).

Avocatul Gardner a declarat presei, într-o convorbire telefonică de la biroul său din Virginia, că este convins că Klicinsky a lucrat pentru CIA: „Problema credibilităţii sale nu s-a pus nici un moment. Cei de la CIA nu susţin că Klicinsky minte, sau că el nu a spionat pentru ei, ci doar că nu sunt dispuşi să-i plătească 300.000 de doalri".

Cathleen McGay, una din juristele CIA, a confirmat în cursul unei convorbiri telefonice că ea cunoaşte numele lui Klicinsky, dar a refuzat să discute despre această afacere. Bill Harley, purtătorul de cuvânt al CIA, care a fost rugat să reacţioneze, a recunoscut de asemeni că numele lui Klicinsky este cunoscut CIA, dar a menţionat că „din motive de ordin juridic" nu are dreptul să dea răspunsuri în privinţa acestui caz.

Intr-o scrisoare trimisă avocatului care îl reprezintă pe Klicinsky, în urmă cu doi ani, Lee Sterling, coordonatorul informaţiilor din rândurile CIA, arată că nu poate confirma, dar nici infirma, că agenţia deţine documente doveditoare că Klicinsky a lucrat ca spion, „însăşi existenţa sau inexistenţa acestor documente este ţinută în secret, din motive de securitate

națională", a scris el.

Klicinsky a simțit probabil momentul când trebuia să dispară din Israel. El s-a reîntors în Polonia şi de acolo s-a grăbit să ajungă în Statele Unite, unde a înaintat o cerere de azil politic şi speră ca cei care l-au manipulat cândva să-l recupereze.

•.t *• • :. r '

Capitolul 53 LUI GHIL II PLĂCEA „DOLCE VITA"

„Cafe de Deux Magots" atrage toată omenirea în vizită la Paris. Aici, la această cafenea, şi-au sorbit, ani în şir, cafeluța şi Perrier-ul, corifeii literaturii franceze şi aşii artei suprarealiste, aşa că, lehuda Ghil se aşeză şi el la o măsuță şi strigă cu glasul său puternic:

- Garțon!

Privi în jur satisfăcut, admiră fotografiile de pe pereții cafenelei şi-apoi, începu să urmărească cu atenție franțuzoaicele din jur. Avea ce să admire.

Chelnerul era indiferent, aşa că, impacientat, Ghil strigă, de data aceasta ceva mai tare: „Garțon!"

- Ăştia nu se grăbesc! - îl auzi pe tipul care aştepta şi el o cafeluța la o masă vecină.

Abia acum Ghil îl văzu. Era un bărbat tânăr, cu pielea puțin măslinie, destul de bine îmbrăcat. „Libanez sau sirian", gândi imediat Ghil.

într-adevăr, tipul sosise la Paris din Damasc.

- Mark, se recomandă Ghil.

- Maghid, spuse sirianul. American?

- Nu, din Canada.

Ghil era un adevărat as în arta de a-şi face instantaneu noi prietenii, tipul bărbatului iubitor de viață, culant, gata să-ți dea ajutor şi oricând dispus la o aventură erotică. Maghid şi-[a] petrecut următoarele zile cu Mark, au mâncat împreună şi tot împreună au făcut orgii cu dane/e blonde şi tinere.

Bineînțeles, într-un apartament închiriat de Mark, bin[e] burduşit cu aparate de filmat. Ghil nu făcea nici un fel ^[e] economie, presimțea că „investiția" ar putea să dea roade-

Maghid era fratele unui general sirian, colaborator apropiat al preşedintelui Siriei, Assad.

Mark i-a destăinuit că firma americană face investiții în țări slab dezvoltate. Aşa, în treacăt, a mai „scăpat" informația că, în calitatea sa de director, personal întocmeşte unele

dosare privind implantarea obiectivelor economice în diferite locuri din lume.

- Şi Siria nu ar interesa firma dvs. canadiană? îl întrebă cu speranță Maghid.

Mark exulta, ştia că-l avea pe sirian în plasă, dar spuse cu indiferență:

- Nu cred, e-o lume nesigură în Orientul Mijlociu. Dar o să mai vorbim...

în acea seară au luat masa la „Crazy Horse", au băut şampanie „Mott" şi s-au despărțit, nu înainte de a-şi fixa o întâlnire peste două luni, tot la Paris. Când Ghil avea să se întoarcă din călătoria de prospecțiuni în Africa Centrală.

Acasă, la Tel Aviv, lehuda Ghil i-a raportat cu lux de amănunte comandantului Mossadului, Zwica Zamir, întâlnirea cu Maghid. Ghil era unul din ofițerii de bază ai Mossadului.

Admirat pentru capacitatea sa extraordinară de a recruta agenți în țări străine şi arta cu care îi manipula, Ghil avea „lipici", mai ales pentru oameni din lumea arabă. Poate şi datorită temperamentului său mediteraneean. Ghil se născuse în 1934 într-un mic orăşel de pe coasta mediteraneeană a Libiei şi sosise în Israel la începutul anilor '50. Despre tatăl său, spunea că a fost ofițer italian în marina lui Mussolini, dar marina militară italiană n-a angajat niciodată marinari evrei.

Apoi, îi mai plăcea lui Ghil să povestească fapte din trecutul său militar, plin de acțiuni „sinucigaşe", în spatele frontului. Avea darul povestirii, oamenii îl ascultau cu gura căscată. Povestea numai ce voia, în rest, viața sa era înconjurată de mister. Fusese căsătorit cu Ruha, o fată din kibuțul Sheraim, şi avea doi copii, dar îi părăsise, că-i plăceau aventurile amoroase şi s-a recăsătorit. Hana Hankin, a doua nevastă, era mult mai tânără ca Ruha, şi Ghil a început o viață nouă la Michmoret, unde era constructor la şcoala de marină.

La Michmoret unii îşi amintesc de Ghil, tânărul plin de viață, plăcut la vorbă, nițel fantezist, care nu ezita, din când în

când, să-şi cotonogească elevii indisciplinați cu pumnii săi ca două ghiulele.

La Mossad, lehuda Ghil a făcut rapid carieră. Vorbea limbi străine, era curajos şi avea un talent deosebit de a intra în contact cu oameni străini, necunoscuți. După ce a fost bine şcolit, în şcolile Mossadului, a început să fie trimis prin lume.

Aşa a intrat Ghil în contact cu Maghid, sirianul. La a doua întâlnire de la Paris, Ghil i-a mărturisit lui Maghid că s-ar putea să-i convingă pe şefii trustului canadian să investească vreo câteva sute de milioane de dolari în Siria. Dar, avea nevoie de unele date, care nu erau secrete de stat, despre economia Siriei şi factorii care influențează deciziile în guvernul sirian. Pentru această treabă, obişnuită în lumea marilor afaceri internaționale, Ghil i-a pus la dispoziția sirianului 20.00 dolari.

- în fiecare lună vei primi câte 20.000 de dolari, un fel de salariu de consilier al firmei noastre canadiene, i-a mai spus Ghil. Nu putem să ne lansăm într-o aventură economică, avem nevoie de date exacte. De altfel, fratele tău ar putea să te ajute să culegi informațiile

necesare. Concurența, adică americanii şi germanii nu trebuie să afle nimic de planurile noastre şi germanii nu trebuie să afle nimic de planurile noastre de investiții. Fii discret.

Maghid a fost discret şi ani în şir i-a furnizat lui Ghil toate informațiile solicitate. Mossadul era mulțumit de „sursa" siriană. Chiar foarte mulțumit.

în perioada aceea Ghil se bucura de multă apreciere din partea superiorilor săi. Era elogiat şi de cei de la Departamentul de informații al armatei, când venea la ei pentru a afla ce informații anume ar trebui să obțină, înaintea întâlnirilor sale cu sursa siriană.

Au trecut vreo 10 ani, „sursa siriană", adică Maghid şi fratele său, generalul, au îmbătrânit şi au ieşit la pensie, încetul cu încetul, informațiile furnizate de ei erau „uscate", din ce în ce mai puțin importante.

Dar Ghil se obişnuise cu Parisul, îi plăcea să soarbă o cafeluță la „Cafe de deux Magots", să dineze în restaurantele super-luxoase pariziene şi să se joace cu sume mari de dolari.

Atunci a inventat el „combina" cu care va reuşi să înşel[6]

Mossadul aproape un deceniu. Ghil, pur şi simplu, a început să „fabrice" informații, ca şi cum ele i-ar fi fost furnizate de „sursa siriană".

Ghil le-a explicat superiorilor săi că, deşi sirianul nu se mai află într-o funcție anume, este încă apropiat de autoritățile din țara sa şi cunoaşte intențiile preşedintelui Assad.

în Mossad era crezut în asemenea măsură încât în 1983, când Menahem Beghin era încă prim-ministru, Israelul a decis să mobilizeze rezervişti în secret, pe baza unei informații pe care o „aflase" Ghil de la sursa sa. Şeful Marelui Stat Major şi primul ministru luaseră atunci decizia să mobilizeze rezervişti după ce şi alte surse de informații au observat deplasări de trupe inexplicabile ale armatei siriene. Ghil a fost trimis imediat să ia contact cu „sursa siriană" şi a raportat, în numele sursei pe care numai el o întâlnise, că preşedintele Assad se pregăteşte de atac. în cele din urmă, s-a aflat că Siria nu intenționase să atace, dar mobilizarea aceea a costat statul milioane de şekeli.

Acesta a fost de fapt modelul permanent după care Ghil inventa informații. La serviciile de informații parveneau ştiri de la Ghil, despre Siria. Ghil era trimis să se întâlnească cu sursa sa, să afle ce se întâmplă „de la origine", înainte de a pleca în Europa pentru a se întâlni cu sursa, întâlniri care aveau loc uneori într-o cafenea celebră, dintr-o capitală europeană, el obişnuia să întrebe ofițeri din Serviciul de informații al armatei despre ultimele ştiri privitoare la Siria pentru a înțelege „de unde bate vântul". Când revenea de la „întâlnirea cu sursa", transmitea un raport care, după părerea sa, era conform cu părerile superiorilor săi. Cu alte cuvinte: Ghil nu făcea altceva decât să retransmită informații pe care le aflase chiar de la Serviciile de informații ale armatei înainte de a pleca în Europa să se întâlnească cu sursa lui, sau transmitea informații pe care le absorbea de la mijloacele de comunicație.

încă nu este clar când a încetat sursa să-i furnizeze informații valoroase lui Ghill şi când a început el să „fabrice" asemenea informații. Se apreciază că el a transmis informații inventate, timp de zece ani. Poate chiar mai mult.

în 1989, lehuda Ghil a ieşit la pensie, exact ca şi sursa lui siriană. Dar cei din

Mossad n-au vrut să renunțe la el. De

aceea îl recrutau din când în când, şi-l trimiteau în străinătate pentru a se întâlni cu „omul lui". Aranjamentul acesta îi era foarte comod: continua să se afle în centrul atenției, i se plăteau bani frumoşi pentru serviciile aduse, ca şi pentru cheltuielile făcute în Europa. Astfel i s-au înmânat sume importante, pe care se presupunea că le transferă „sursei".

Trebuie să menționăm că potrivit unor publicații apărute în străinătate, în Mossad se obişnuieşte ca fiecare sursă să aibă un colector de informații principal şi unul secund, care are rolul să-l înlocuiască pe cel principal la întâlnirile la care acesta nu poate să vină. în Mossad se obişnuieşte de asemeni, ca cel ce acționează o „sursă" să primească de la ea chitanțe pentru fiecare plată ce i se face. Dacă sursa nu este dispusă să dea o chitanță, cel ce o acționează declară superiorilor săi că a plătit suma, şi este dispus să se supună examenului la maşina adevărului pentru a se confirma plata.

într-o anumită fază, pe la începutul anilor '90, superiorii lui Ghill din Mossad au pretins ca el să fie ajutat de încă un agent care să se poată întâlni cu „sursa" lui. S-a cerut de asemeni ca el să aducă chitanțe pentru toți banii pe care îi cheltuia în străinătate ca şi pentru cei pe care îi transfera acelei „surse". lehuda Ghil a refuzat sub motivul că dacă se va acționa cu încă un agent „sursa" va refuza să mai furnizeze informații şi va dispărea.

Acum este clară cauza acelui refuz. Un alt agent ar fi descoperit că „sursa" nu există şi că Ghil inventează informații.

Cei din Mossad erau foarte supărați pe Ghil din cauza acestui refuz, dar ezitau să se atingă de el, ca să nu piardă „sursa". Cel ce se afla în fruntea Departamentului de informații al armatei în acea vreme, generalul Uri Saghi, susține că Ghil a pretins în repetate rânduri ca nimeni să nu se întâlnească cu sursa lui pentru a putea analiza valoarea ei reală. Unitatea de cercetări din Țahal este „estimatorul național" al informațiilor.

Ceea ce înseamnă că este forul care apreciază cel puțin o dată pe an valoarea informațiilor furnizate de diferitele surse. Şeful Mossadului din vremea aceea, Shabtai Shavit, a respin[8] pretențiile lui Saghi şi le-a acceptat pe cele ale lui Ghil. Este foarte posibil ca explicația acestei atitudini să rezide 1° adversitatea puternică existentă între Saghi şi Shavit, situați[6]

care a complicat multe probleme. De altfel, Saghi susține că din 1991 informațiile aduse de Ghil i-au stârnit bănuieli, dar Shavit a respins cererile lui de a se cerceta problema.

Oricum, nici Shavit nu era liniştit. Faptul că Ghil se împotrivea cu încăpățânare ca un alt agent să vină în contatct cu sursa lui, şi faptul că el pretindea de la Mossad bani

suplimentari, i-au provocat şi lui bănuieli. La începutul lui 1995, Shavit a decis că lucrurile nu mai pot continua astfel.

în august 1996, în urma unor informații false aduse de Ghil, au fost mobilizate trupele de rezervişti. Prim-ministrul Beniamin Netanyahu şi ministrul Apărării, generalul Ițik Mordehai, s-au deplasat de urgență la granița de nord şi în ultima clipă a fost evitat un război cu Siria.

La sfârşitul lui 1996, după ce în cursul situației tensionate cu Siria, au apărut îndoieli în privința credibilității „sursei" şi, după ce Ghil a cerut din nou bani pentru „sursa" lui, susținând că fiica acestuia urmează să se căsătorească şi are nevoie de o locuință, şeful Mossadului, Dani Yatom, a decis să dea curs recomandării lui A., şeful departamentului care îl acționa pe Ghil, şi să deschidă o anchetă temeinică.

în cursul acelei anchete, Ghil s-a prăbuşit şi a recunoscut, atât escrocheria privitoare la bani, cât şi fapta, mult mai gravă - transmiterea de informații inventate.

Cât de mari sunt daunele provocate de lehuda Ghil?

Daunele reale n-au fost prea mari. Informațiile aduse de el nu au influențat procesul de pace şi nici capacitatea serviciilor de informații de a aprecia situația privitoare la procesul politic.

Nici în domeniul militar, informațiile acestea nu au avut o influență importantă, de ordin strategic, deoarece informațiile aduse de Ghil erau deținute deja de Țahal. Cea mai mare pagubă directă a fost provocată tocmai în 1983, când Statul Israel a cheltuit milioane de şekeli cu recrutarea inutilă de rezervişti.

Daunele provocate de Ghil privesc mai ales prestigiul profesional al Mossadului, moralul serviciilor evreieşti de informații şi moralul cetățenilor.

Când a fost arestat, s-au găsit în locuința lui Ghil din Hedera 150.000 de dolari. Restul banilor pe care i-a luat de la

Mossad şi nu i-a dat „sursei siriene" au fost probabil cheltuiți de Ghil, adept al „dolcei vita".

La începutul lunii decembrie 1997, lehuda Ghil se pregătea să urce în „Volvo", când doi necunoscuți s-au apropiat de el, s-au legitimat şi l-au rugat să-i însoțească.

- E o greşeală, râse sigur de sine Ghil. Ştiți cu cine aveți

de-a face?

Culmea ironiei: când a fost arestat, lehuda Ghil era aşteptat la Academia Mossadului unde trebuia să conferențieze despre... „arta minciunii în lumea spionajului modern"!

Minciuna, obişnuia Ghil să le spună elevilor săi, viitorii ofițeri ai Mossadului, este unicul lux al agentului secret.

După gratii, Ghil, expertul Mossadului în „arta minciunii", a putut medita în linişte asupra acestei teme subtile...

Capitolul 54

O ORGANIZAŢIE MISTERIOA&C:

„CEI CE *NU* VOR UITA NICIODATĂ"

„Vino, vreau să văd ce impresie îţi face locul acesta", i-a spus Anton Kinzela lui Zukors, şi a apăsat pe acceleratorul micului Volskwagen negru, care a început să lunece pe povârnişul străzii. Oraşul Montevideo era liniştit. O arşiţă puternică bântuia străzile. Omul de afaceri Kinzela îi arăta noului său asociat, Herberts Zukors, biroul cel nou. Zukors era fericit, încă puţin şi i se va împlini visul vieţii. Clienţii vor veni, banii vor curge, iar onoarea pierdută îi va fi redată. Kinzela s-a îndreptat încet spre un cartier liniştit de vile şi a oprit în strada Cartagina. în faţa ochilor lui Zukors a apărut o casă neglijată.

- E doar un sediu provizoriu, până vom găsi ceva mai potrivit, l-a liniştit Kinzela pe asociatul său.

Au coborât amândoi pe cărarea prăfuită. Kinzela a băgat o cheie în broasca uşii şi a deschis. Zukors păşea în urma lui. în momentul în care a trecut pragul, asupra lui Zukors s-au năpustit trei bărbaţi voinici, încercând să-l imobilizeze. Zukors se zbătea ca un animal rănit, încercând să--şi scoată revolverul din buzunar.

- Lăsaţi-mă să vorbesc, striga în germană. Dar unul din bărbaţii aceia a luat un ciocan şi l-a lovit în cap. Sângele i-a ţâşnit în toate direcţiile, iar ochelarii i-au căzut pe jos. Zukors continua să se zbată ţinându-şi cu toate puterile revolverul. Dar unul din bărbaţi i l-a smuls din mâini, l-a îndreptat spre capul lui şi a tras. Kinzela a scos un oftat de uşurare. Un zâmbet satisfăcut a apărut şi pe buzele celor trei bărbaţi. Herberts Zukors, unul din cei mai cruzi criminali nazişti, fusese lichidat.

Cadavrul lui a zăcut 11 zile în vila din Montevideo, fără ᶜa cineva să ştie. Doar o scrisoare semnată de o organizaţie

misterioasă intitulată „Cei ce nu vor uita niciodată", parvenită agenţiilor de ştiri din Germania, a adus poliţia şi presa la faţa locului. Un miros greu, fetid, emana din vila părăsită. Pe pereţi şi podea erau pete de sânge, într-o ladă închisă din dormitor s-a găsit cadavrul înecat în sânge al unui bărbat, având lângă el o scrisoare în engleză, în care se spunea că omul este Herberts Zukors, criminal de război din Letonia, lichidat de „Cei ce nu vor uita niciodată", deoarece era vinovat de asasinarea a 30.000 de evrei. Vestea s-a

răspândit în întreaga lume. Ziarele au început să se întreacă între ele, să ghicească cine va fi primul care îi va descoperi pe lichidatori. S-a presupus că aceştia făceau parte dintr-o organizaţie clandestină de evrei din Argentina. O altă versiune pretindea că criminalul a fost asasinat de o organizaţie nazistă, deoarece încercase să-l ucidă pe Mengele.

Anton Kinzela şedea zâmbind în casa lui din cartierul elegant din Tel Aviv. îl amuzau speculaţiile pe care le citea în ziare. Poliţia din Uruguay arestase câţiva suspecţi, iar el s-a simţit, pentru moment, stânjenit. Dar privirile i s-au oprit asupra unui articol din alt ziar în care se spunea că acel cadavru nu-i aparţinea lui Zukors, ci unui alt criminal nazist, pe nume Anton Kinzela. S-a ciupit singur, ca să-şi dea seama că nu visează.

în cartea „Lichidarea călăului din Riga", pe care a scriso în colaborare cu ziaristul Gad Şomron, Iţhak dezvăluie că acţiunea de lichidare a criminalului nazist Zukors a fost executată de cinci israelieni, dintre care unul a fost el însuşi.

Iţhak a reuşit atunci să se apropie de criminal, să străpungă zidul de suspiciune pe care acesta îl ridicase în jurul său şi să-l scoată din Brazilia, pentru prima oară de când fugise din Germania, aducându-l în casa în care şi-a găsit moartea.

Oricine îl vede astăzi pe Iţhak, nu poate crede că el a făcut aşa ceva. Este un om mărunt, chel, în vârstă de 78 de ani, cu obrazul rotund, ochi albaştri acoperiţi de ochelari şi are la activ două atacuri de inimă. Arată ca un funcţionar de la Histadrut, ieşit de curând la pensie. Nici lui nu-i vine să creadă că a făcut ceea ce a făcut: „Nici dacă mă omori tot n-am sa înţeleg cum de a mers totul strună, când eu sunt un tip atât d timid şi introvertit". A ţinut în el povestea asta timp de 32 de

ani. Le-a spus-o numai nevestei şi copiilor, dar nimeni în afară de ei n-a ştiut nimic. Acum, când disputele în jurul Holocaustului s-au intensificat şi neonaziştii au început să ridice capul, a decis să rupă tăcerea: „Ca să nu se uite că a existat Holocaustul. Şi să nu se uite că evreii se pot răzbuna".

Povestea aceasta este pasionantă, dar încă nu totul poate fi dezvăluit. Numele eroilor sunt false, chipurile estompate.

în urmă cu 32 de ani, când a fost solicitat să participe la acţiune, în sufletul lui Iţhak mai ardea focul răzbunării.

Trecuseră douăzeci de ani de când îşi pierduse tatăl, medic, şi mama, profesoară, într-un lagăr de exterminare şi regreta din suflet că ei nu i-au dat ascultare, în faţa casei lor din Germania se porniseră manifestaţiile de ură. Se spărgeau vitrine, evreii erau bătuţi, în şcoli, profesorii începuseră să arboreze zvastici şi le ordonau copiilor să salute cu „Heil Hitler". Iţhak simţea că urmează să se întâmple ceva rău. Le-a cerut părinţilor să plece cu el în Palestina. Dar când ei au refuzat, şi-a luat o valiză, la cei 15 ani ai lui, şi a plecat din Germania. Apoi şi-a construit o nouă existenţă prin forţe proprii în Ereţ Israel şi astfel şi-a salvat viaţa.

A învăţat la Liceul Real din Haifa, a început să studieze ingineria electrotehnică la Tehnion, a intrat în Hagana, s-a prezentat voluntar în armata britanică, a luptat în Războiul de Independenţă. Abia în 1955, când ajunsese la gradul de colonel de tunari, şi-a dezbrăcat uniforma şi a dispărut în lume să-şi îndeplinească misiunile secrete. Acţiunea

„Zukors" l-a prins la Paris. Era în anul 1964 şi amintirea Holocaustului îi apăsa încă pe evrei. Impresia lăsată de procesul lui Eichmann se ştergea pe zi ce trece, în Europa se auzeau glasuri care cereau să fie lăsată în urmă amintirea Holocaustului, să se pornească pe un drum nou, iar crimele naziste să fie prescrise. „Nu-i cu putință.

Nu este de conceput ca zeci de mii de criminali nazişti care nu şi-au primit încă pedeapsa să poată ieşi acum liberi din găurile în care s-au ascuns şi să-şi continue liniştiți viața. Noi, israelienii şi evreii, avem datoria să oprim această nedreptate", a spus comandantul loav care venise special la Paris să-l întâlnească pe Ițhak.

Ițhak tăcea. Imaginea părinților lui i se perinda prin fața ochilor. Şedea cu camarazii lui israelieni într-un apartament din

fața Senei şi plănuia cu ei acțiunea. Erau acolo loav şi Arie, Osvald şi Dovale, cu toții luptători care cunoscuseră războiul.

Unii din Palmah şi alții din Hagana, unii din Ețel şi alții din Unitatea 101. Numele lui Herberts Zukors nu le spunea nimic.

loav a deschis în fața lor un dosar. Din documente se profila imaginea unui diavol responsabil pentru exterminarea a 30.000 de evrei la Riga. A ucis evrei cu mâinile lui. Călărea pe un cal şi trăgea, sfărâma capete de copii, bătea până la moarte pe oricine îi venea în cale, incendia sinagogi. La sfârşitul războiului a dispărut la Berlin luând cu el ca „poliță de asigurare" o fată evreică a cărei viață o salvase, în 1946, când au ajuns în Brazilia, fata l-a părăsit şi s-a căsătorit cu un evreu, iar el a găsit-o pe Milda. S-au căsătorit şi s-au stabilit la Rio de Janeiro, unde Zukors, ca să aibă parte de linişte, le-a povestit tuturor că este un refugiat leton, agricultor, victimă a comuniştilor. Dar liniştea lui n-a durat prea mult. într-o zi a fost recunoscut de supraviețuitori ai Holocaustului din Riga şi viața i s-a transformat într-un infern. L-au urmărit oriunde mergea şi 1-au obligat să plece din Rio de Janeiro. A rătăcit apoi din loc în loc prestând diferite munci ca să trăiască, în urma presiunilor exercitate de organizațiile evreieşti i-a fost refuzată cetățenia braziliană, dar toate încercările de a fi adus în fața judecății ca criminal nazist, ori să fie extrădat în Germania, sau în Uniunea Sovietică, n-au dat nici un rezultat. După răpirea lui Eichmann din Argentina, se simțea amenințat şi a cerut autorităților braziliene să-l apere. Şi-a înconjurat casa din Sao Paolo cu sârmă ghimpată şi câini de pază, iar poliția secretă îl păzea şi i-a dat chiar o autorizație de port-armă.

„Nu-i uşor să fie lichidat ticălosul. Omul este înconjurat de paznici, bănuieşte pe oricine se apropie de el, e şiret, crud şi periculos", a spus loav. Iar Ițhak i-a replicat: „Atunci e omul meu".

Planul era ca Zukors să fie scos de pe teritoriul Braziliei, cineva să se împrietenească cu el şi să-l aducă în Uruguay.

„Am ştiut că pornesc într-o misiune aproape imposibilă.

Trebuia să mă împrietenesc cu un om deştept, rafinat şi şiret care trăia de douăzeci de ani temându-se de toată lumea, înconjurat de paznici, şi căruia îi era frică să bea ceva în afara casei, ca să nu fie otrăvit. Prietenii mei au vrut să-mi plaseze io

jur puncte de observaţie, ajutoare la dispoziţie şi aparate de transmisie, dar n-am acceptat fiindcă sunt un tip individualist, independent. Am vrut să lucrez singur, fără codiţe după mine", povesteşte Iţhak. Şi-a luat deci rămas bun de la nevastă şi copii şi a pornit la drum.

A doua zi dimineaţa devenise deja Anton Kinzela.

Plănuise să ajungă la Zukors sub masca unui om de afaceri austriac şi să încerce să-l tenteze să-i devină asociat. Burta şi chelia îi dădeau un aspect de om de afaceri onorabil, în afară de asta, Iţhak posedă un extraordinar talent artistic şi ştia să se apropie de oameni. Din clipa în care a intrat în rol, s-a identificat total cu personajul. Şi-a lăsat să-i crească mustaţa, şi-a cumpărat ochelari, a comandat hârtie de scris cu antet şi cărţi de vizită, ba chiar şi un costum.

La 11 septembrie 1964 a urcat în avion spre Brazilia şi a început să-şi pună la punct povestea. La Sao Polo a închiriat o maşină Volkswagen, a învăţat străzile oraşului şi limba. Şi-a închiriat o căsuţă poştală, şi-a deschis un cont la bancă, s-a dus la o societate care construia iahturi şi a cercetat posibilităţile de a face investiţii, „în toate locurile acelea mi-am lăsat cartea de vizită şi am avut grijă ca interlocutorii mei să-şi amintească bine de obrazul meu rotund. Am creat o situaţie în care oricui ar fi vrut să cerceteze dacă există într-adevăr un om de afaceri cu numele de Kinzela şi dacă acesta este dispus să facă investiţii, să i se răspundă da", povesteşte Iţhak.

în tot acest răstimp el a continuat să-şi studieze victima.

Astfel i s-a dezvăluit şi latura frumoasă a caracterului diavolului. A fost surprins când a descoperit că omul în vârstă de 64 de ani, pe urmele căruia mergea, era de fapt o persoană cultivată, care a studiat ingineria aeronautică şi a fost erou în patria sa. în tinereţe a fost pilot în aviaţia militară letonă şi a construit un avion mic, cu care a zburat în Zambia, fapt datorită căruia a devenit erou naţional. Era un om iubit a cărui societate era căutată. Cel mai răspândit ziar din Letonia l-a recrutat în redacţia sa şi l-a trimis în toate colţurile lumii să aducă reportaje. Zukors a plecat în Japonia şi în Turcia, ba chiar şi în Palestina. După Holocaust, când a ajuns în Brazilia, a construit in mic port de bărci la Sao Paolo şi plimba turişti deasupra °raşului, cu un mic avion.

Kinzela a căutat o modalitate de a ajunge la micul port al lui Zukors iară să trezească bănuieli. „Am acţionat treptat, fără să las urme suspecte. Mi-am plănuit în asemenea mod acţiunile, încât ele să pară naturale şi inocente, chiar şi celor mai suspicios! dintre

oameni. Am căutat să ajung la YachtingClubul învecinat şi am avut convorbiri de afaceri cu inginerul responsabil cu proiectul. De acolo puteam urmări micul port al lui Zukors şi îmi puteam pune la cale acțiunile viitoare.

M-am dus apoi acolo şi am intrat în vorbă cu tânăra care şedea la casă şi vindea bilete. M-am prezentat drept un om de afaceri care *analizează* posibilitățile de a face investigații în ramura turistică din regiune. Fata nu s-a speriat în fața mulțimii de întrebări pe care i le-am pus. în curgul discuției am înțeles că este căsătorită cu unul dintre fiii lui Zukors. «Uite ce este, omul acela înalt cu părul alb, care stă acolo, cunoaşte toate problemele şi te poate lămuri şi ajuta mult mai bine decât mine», mi-a spus. Am observat că fata trage cu ochiul la tocul meu şi i l-am dăruit. N-a mai ştiut cum să-mi mulțumească. Iar eu eram mulțumit că mi-am câştigat încrederea unuia dintre membri familiei Zukors", povesteşte Ițhak.

„Am pornit în direcția bărbatului în vârstă, care şedea pe malul apei. L-am recunoscut de la distanță ca fiind Herberts Zukors, călăul din Riga. M-am apropiat de el şi am deschis discuția. N-a fost prea amabil. M-am gândit că ceva bani îl vor face mai prietenos şi l-am rugat să mă ia într-o plimbare deasupra oraşului, într-adevăr, banii au spart gheața. Am pornit în zborul turistic cu călăul din Riga. Nu, nu mi-a fost frică, era un pilot de primă mână. La revenirea pe sol am deschis o discuție privitoare la situația turismului în regiune şi la şansele de investiții, în mod surprinzător, m-a invitat la un păhărel pe puntea ambarcațiunii lui. Am băut, şi convorbirea a ajuns, nu ştiu nici eu cum, la cel de-al doilea război mondial.

„M-a întrebat unde am fost în timpul războiului. «P^ frontul rusesc», am răspuns şi mi-am deschis cămaşa ca sa-i arăt o cicatrice adâncă. Probabil că el a înțeles că am luptat in armata nazistă, şi l-a impresionat. A simțit într-un fel solid*; ritatea războinicilor. Cine ştie cum ar fi reacționat dacă ar "• ştiut că cicatricea aceea provenea de la o operație care mi s'a făcut la spitalul Beilinson din Petah Tikva. Cu convorbir63

aceasta i-am câştigat, oarecum, încrederea, înainte de despărțire m-a invitat să-l vizitez la el acasă. Am înțeles că Zukors a înghițit momeala", relatează Ițhak.

„A fost un război al creierelor. La mii de kilometri distanță de ai mei, într-o țară străină, Iară pază, fără posibilitatea de a mă pune în legătură cu cineva, fără să pot face un plan | prealabil, mă aflam singur în fața unui nazist ieşit la pensie.

Am înțeles că omul acesta a fost odată un fel de Dumnezeu.

Acum îi era dor de zilele sale de glorie când era adjunctul comandantului ghetto-ului din Riga. Omul avusese foarte multă | putere şi o mare avere, pe care a jefuit-o de la victimele sale, j evreii. Voia să fie din nou «cineva». Am făcut tot ce mi-a stat în putință să-i dau senzația că eu eram acela care-l putea scoate din viața obscură pe care o ducea, redându-i statutul de om bogat, respectat, care dispune de putere. M-am comportat ca un pescar, care întinde ața undiței, o eliberează şi iar o întinde. Am creat mereu situații în care Zukors să aibă nevoie de mine, şi nu eu de el. I-am dat impresia că sunt un om corect, demn de încredere, îmi testa mereu credibilitatea. Ne analizam unul pe celălalt, tot timpul", povesteşte Ițhak în continuare.

Vizita la reşedinţa lui Zukors a reprezentat unul din examenele de credibilitate. Kinzela a trebuit să treacă printr-un gard înalt de sârmă ghimpată şi pe lângă un câine de pază aflat la poartă. A trebuit să facă faţă întrebărilor şi privirilor scrutătoare ale oamenilor de pază, ale soţiei, celor trei fii şi norei lui Zukors. Acesta l-a plimbat pe Kinzela în toată casa, mândrindu-se cu medaliile şi armele lui, aflate în toate sertarele.

Deodată i-a făcut o propune imposibil de refuzat: să plece împreună la ferma lui. „Călătoria la fermă a fost adevăratul examen. Ferma aceea se afla într-un loc izolat în inima junglei", spune Iţhak. Zukors a vrut să ştie dacă Kinzela îl va urma acolo, şi el l-a urmat. N-a pus întrebări, n-a ezitat. Astfel i-a dovedit lui Zukors că poate avea încredere în el.

„Adevărul este că n-am fost cu adevărat îngrijorat şi în nici un caz, n-am fost speriat. Dar, nu pot ascunde că m-am gândit la eventualitatea ca el să mă lichideze acolo şi să facă să dispară adevărul. Nimeni n-ar mai fi ştiut ce s-a întâmplat cu mine, dar asta nu m-a intimidat. Eram ferm hotărât să pun mâna pe el, indiferent de ce mi s-ar întâmpla. Ştiam că era

înarmat şi, pentru mai multă siguranţă, am luat şi eu la mine un briceag. Eram pregătit pentru orice eventualitate. M-am gândit chiar la ce aveam de făcut dacă cumva Zukors mi-ar fi propus să facem o escală ca să urinăm în drum. Şi asta e o problemă pentru un israelian pornit la vânătoare în junglă după un nazist.

Ce aş fi făcut dacă individul ar fi descoperit că sunt circumcis?

Mi-am pregătit o poveste logică şi demnă de crezare. I-aş fi spus că, în timpul războiului am vizitat un bordel şi m-am îmbolnăvit de o boală venerică, iar parte din tratamentul medical a fost circumcizia. Spre norocul meu însă, el n-a fost pus în situaţia de a întreba aşa ceva."

„Am ajuns la fermă. Zukors se lăuda că are 120.000 de bananieri."

Plimbarea la fermă i-a legat pe cei doi. Au început de atunci să iasă împreună la restaurante şi cluburi de noapte. Au călătorit prin întreaga ţară în căutare de locuri potrivite pentru investiţii. Când a simţit că îl are pe Zukors în mâini, Iţhak a început să-i bage în cap ideea de a înfiinţa împreună o societate de turism. Zukors a fost entuziasmat. S-a adresat şefului serviciilor de securitate din Sao Paolo, întrebându-l dacă să părăsească sau nu Brazilia. Acesta i-a interzis să plece, dar Zukors nu l-a ascultat.

Kinzela s-a despărţit de el şi a plecat la Montevideo, în Urftguay, „pentru afaceri". A început apoi să pregătească terenul în vederea venirii lui Zukors. A închiriat o maşină, a învăţat străzile oraşului, apoi l-a invitat pe Zukors să-i facă o scurtă vizită „ca să se obişnuiască". De când venise în Brazilia ca refugiat în 1964, Zukors a ieşit atunci pentru prima oară din graniţele acestei ţări pentru a ateriza la Montevideo. „Fericirea lui nu avea limite, dar n-a uitat să-şi ia cu el şi revolverul", îşi aminteşte Iţhak.

Kinzela şi Zukors au pornit împreună să caute un loc pentru „biroul" cel nou pe care îl vor înfiinţa. S-au învârtit printre misiţi, au cercetat mai multe vile. Kinzela îl lăsa pe Zukors să poarte tratativele ca să-i dea sentimentul că are mare nevoie de el. S-au despărţit după câteva zile. Kinzela i-a spus lui Zukors că trebuie să plece de urgenţă în Europa ca să se ocupe de afacerile lăsate acolo. I-a făcut o mulţime de complimente în privinţa modului în care a purtat tratativele şi i-a

promis că se va întoarce peste două luni, cu banii necesari investiţiilor.

La Paris îl aşteptau soţia şi cei doi copii.

Iţhak şi camarazii săi s-au întrunit într-un apartament din bulevardul Versailles şi au început să pregătească în amănunţime planul de lichidare. S-a discutat posibilitatea ca Zukors să fie otrăvit sau împuşcat de la distanţă. Iţhak s-a împotrivit. A propus ca acest călău să fie atras într-o casă şi lichidat acolo cu ajutorul unui grup de agenţi. Membrii grupului de lichidatori au fost informaţi în privinţa caracterului şi comportamentului lui Zukors. Au pregătit şi versiuni adecvate pentru acoperire, au învăţat puţin spaniola şi portugheza şi au primit lecţii de karate.

La 20 ianuarie 1965 Iţhak a găsit în căsuţa poştală o scrisoare de la Zukors. „Dragă Herr Kinzela. Am făcut toate pregătirile după cum mi-ai cerut. Paşaportul e în mâinile mele, cu vize de intrare în Uruguay şi Chile. Când vei veni, vei primi şi alte amănunte privitoare la călătoria noastră de afaceri".

Acesta a fost semnalul fazei finale a acţiunii. Membrii grupului de lichidatori au toastat pentru reuşită şi au pornit spre aeroport.

Au ajuns la Montevideo pe rând şi s-au răspândit prin toate colţurile oraşului. Kinzela a răsturnat lumea ca să găsească o vilă potrivită. Trebuia să fie o reşedinţă foarte elegantă, ca să-l impresioneze pe Zukors. Trebuia de asemeni să fie o vilă izolată, cu căi de acces comode, care să permită reuşita acţiunii. Până la urmă, neavând încotro, au găsit o vilă cam părăginită. în aşteptarea lui Zukors, membrii grupului au repetat iar şi iar acţiunea, înainte de execuţie. La aeroport, Kinzela îl aştepta cu nerăbdare pe Zukors. Când roţile marelui Boeing au atins pământul şi Zukors a apărut pe scara avionului, Kinzela a răsuflat uşurat.

După efuziunile revederii, cei doi au urcat în Volkswagen-ul cel negru al lui Kinzela şi au pornit spre hotelul lui Zukors, ca să-şi lase valizele. Zukors murea de curiozitate să vadă noul birou pe care i-l pregătise asociatul său.

în vilă îl aştepta grupul de lichidatori. Se pregătiseră să-i facă un proces fulger şi să-i citească actul de acuzare în numele celor 30.000 de evrei din Riga şi întreaga Letonie, ucişi de el.

Dar planurile li s-au încurcat când Zukors a început să lupte pentru viaţa sa, şi a trebuit să fie lichidat înainte de a i se fi citit

actul de acuzare:

- Stăteam de pază la uşă ca nu cumva să reuşească să fugă. Aveam un sentiment de

uşurare, dar şi de mândrie, îmi treceau prin fața ochilor chipurile părinților mei şi mă gândeam că dacă n-ar fi fost Zukors şi ciracii lui nazişti, ei ar fi fost în viață, în ziua aceea mi-am încheiat socotelile cu nemții şi mam liniştit. Am simțit că s-a făcut dreptate", spune Ițhak.

L-au închis pe Zukors într-o ladă, au şters toate amprentele digitale şi s-au dus la o cafenea. După câteva ore se aflau deja în avionul care avea să-i ducă în Israel.

Ițhak şi-a ras mustața, a ținut un regim de slăbire drastic şi s-a cufundat în anonimat. Un timp a fost urmărit de momentele pe care le-a trăit, de moartea aceea, dar cu vremea s-a liniştit. După aceea a început să studieze psihologia la universitate ca să înțeleagă ce i s-a întâmplat, cum a putut să ducă la capăt asemenea acțiune cu totul şi cu totul potrivnică firii lui, dar după cum spune, încă n-a înțeles nimic.

După ce s-a odihnit puțin, a dispărut din nou în lume şi abia înainte de a ieşi la pensie s-a întors la casa lui, la grădina şi la iarba lui, la nepoții care i se născuseră între timp. Membrii grupului de lichidare au pornit fiecare pe drumul lui. Unul dintre ei a căzut în războiul de Yom Kipur, altul a devenit doctor în istorie. Ițhak a preferat să se aşeze în fața computerului şi să scrie, pentru nepoți, povestea vieții lui.

•#i.•••'•

Capitolul *55*

MIROSUL DULCE ŞI OTRĂVITOR AL STUPEFIANTELOR

La începutul lunii mai, curând după ce zăpada începe să se topească, pe cărările munților din Pakistan, Iran şi Turcia, firişoare ondulate de fum încep să se ridice deasupra Văii Libanului. Aşa se întâmplă în fiecare an: la sfârşitul iernii, când căile contrabandei cu droguri din Asia se deschid, începe sezonul opiumului şi al heroinei în Valea Libanului.

Până în urmă cu patru ani, țăranii din aceste locuri cultivau, pe zeci de mii de hectare, planta canabis, folosită la fabricarea haşişului, şi cantități enorme de mac, pentru opium.

Dar sirienii şi guvernul libanez îi îngrădesc acum pe cultivatori şi de aceea ei s-au concentrat asupra fabricării de droguri din materii prime importate. Iama, ei lucrează mai puțin, rafinează mai ales cocaină pentru piața europeană din pastă de coca, brută. „Marfa" ajunge la ei pe cale maritimă şi aeriană din America de Sud. Dar, odată cu venirea primăverii, marii traficanți de droguri asiatici şi libanezi, reiau transporturile din zonele în care se cultivă macul pentru opium, în sud-estul şi centrul Asiei. Din acel moment, fabricarea heroinei se află pe prim-plan. Drogul acesta are cea mai mare cerere în

lume.

Materia brută, pasta cafenie care se numeşte „morphine base", ajunge în marile centre de rafinare din Valea Libanului, unde este transformată în heroină albă sau în „coke persan", a cărei calitate este mai proastă.

Reporterul Ron Ben Ishai, de la „Iediot Aharonot", relatează cum lucrează zecile de „laboratoare" de rafinare a drogurilor, în interiorul şi în jurul oraşului Baalbek. Acestora li s-au [a]dăugat şi micile laboratoare casnice care şomau în timpul [le]mii şi şi-au reluat activitatea pentru a face faţă cererii de

„moarte albă", din Europa Occidentală, Statele Unite şi Orientul Mijlociu.

Este vorba de o industrie care produce droguri grele în valoare de 3,7 miliarde de dolari pe an. Fenomenul a trecut din domeniul criminalităţii internaţionale cu droguri, la cel al luptei pe tărâm ideologic, strategic şi economic, pe care o poarta islamismul extremist împotriva Occidentului în general, şj împotriva Israelului, în special. Interesul serviciilor speciale israeliene pentru acest fenomen e de dată recentă.

Până la războiul civil care a izbucnit în 1975, în Liban se cultiva canabis din care se producea haşiş de bună calitate.

Canabisul era în ochii libanezilor un produs agricol ca oricare altul, cum sunt livezile de cireşi şi viile de struguri care cresc de asemeni din abundenţă în Valea Libanului. După ce războiul civil a distrus aproape toate celelalte ramuri de producţie, cea de haşiş a devenit o sursă de export importantă, de care se ocupă aproape toţi factorii şi comunităţile existente în această ţară.

Cotitura cea mare s-a produs odată cu intrarea armatei siriene în Liban, în 1976, în scopul declarat de a „reinstaura ordinea". Valea Libanului a trecut sub controlul unei divizii speciale, „divizia de apărare a revoluţiei", sub comanda lui Rifat Asad, fratele preşedintelui Siriei. Văzând câmpiile de canabis, acesta a înţeles ce potenţial financiar reprezintă ele.

Valea Libanului aflându-se sub stăpânirea lui totală, le-a permis ţăranilor să cultive macul şi opiumul în mod nelimitat, în mai puţin de un deceniu, ramura drogurilor în agricultura libaneză s-a extins de la 10% la 90% din teritoriul cultivat.

Dar nu este suficient ca drogurile să fie cultivate. Ele trebuie să fie şi rafinate, dar mai ales exportate pe căi aeriene şi maritime mai mult sau mai puţin oficiale, care se află toate, sub controlul strict al militarilor şi funcţionarilor sirieni. Astfel s^a dezvoltat o industrie întreagă de mită şi protecţionism. I*[1] fruntea acestei liste „respectabile" se află numele lui Mustafa Tias, ministrul sirian al Apărării care emitea autorizaţii & circulaţie pe şoselele Siriei pentru traficanţii de droguriAceştia transportau „morphine base", trecută prin contrabandă la graniţa cu Turcia, spre Valea Libanului, în vederea rafinăriiHeroina rafinată era dusă înapoi în Turcia, prin Siria. De acol°

lua drumul Europei. Rifat Assad a continuat să facă trafic cu droguri prin intermediul fiilor săi şi după ce a fost expulzat din Siria, la Geneva, în 1984. Şeful serviciilor de spionaj siriene generalul Alli Duba, şi guvernatorul militar sirian în Liban, generalul Aazi Knaan, erau promotorii acestui trafic.

între 1992 şi 1993, când în Valea Libanului se cultivau şi se produceau 720 de tone de haşiş şi 15 tone de heroină, (după aprecierea americanilor), economia siriană a profitat din plin, această industrie aducând bugetului de stat 3-4 miliarde de dolari pe an.

Dar în 1993, a intervenit o schimbare în atitudinea Siriei față de industria de droguri din Liban. Preşedintele Assad, care până în acel moment n-a ridicat un deget pentru a împiedica implicarea țării lui în acest trafic, a decis, în urma presiunilor exercitate de administrația Clinton, să acționeze ferm împotriva contrabandiştilor. (Pentru ca Siria să fie ştearsă de pe lista țărilor care încurajează exportul de droguri). El i-a numit pe fiul său Basel, şi pe generalul Alli Duba, în fruntea acțiunii de distrugere a recoltelor de droguri din Liban.

Soldații sirieni, însoțiți de polițiştii guvernului libanez, au descins pe câmpiile din Valea Libanului şi au distrus sistematic recoltele de droguri. Dar, după aproximativ un an de la lansarea acestei acțiuni, Basel a murit în împrejurări misterioase, într-un accident rutier. Informații parvenite de curând din Occident dezvăluie că nu a fost vorba de un accident şi că Basel a fost victima unei crime plănuite până în cele mai mici amănunte.

Administrația americană n-a rămas datoare, şi a alocat celor două țări, sume importante ca despăgubiri, sume care nau ajuns, desigur, niciodată, la cultivatori. Siria şi Libanul n-au fost totuşi, şterse de pe lista țărilor exportatoare de droguri, deoarece acțiunile lor au continuat. Actualmente în Liban sunt active zeci de laboratoare, aflate sub controlul organizației Hizbullah. Interpolul consideră că Libanul este centrul mondial de depozitare şi prelucrare a unei materii chimice, indispensabile rafinării heroinei.

Hezbullah adună circa 200 de milioane de dolari de pe urma traficului cu droguri. Dar asta reprezintă o sumă modestă

față de profiturile celorlalți factori implicați în această mare industrie.

Organizația sprijinită de iranieini a început să fie implicată în acest trafic imediat după înființarea ei, ca o mişcare de împotrivire la ocupația israeliană la sfârşitul războiului din Liban. Deoarece zona în care se cultivă drogurile este populată de şiiți, Hizbullah a devenit foarte repede principala miliție înarmată care stăpâneşte locul. Familii întregi din rândurile marilor conducători ai organizației se ocupă de aproape toate fazele fabricării şi livrării drogurilor. Cum Hezbullah nu se consideră o bandă înarmată, ci o mişcare socială

şi politică, ea nu cere bani ci droguri în schimbul protecției.

Serviciile secrete nu-i au în obiectiv pe traficanții de stupefiante. Dar, unde miroase a opium, întotdeauna se învârteşte şi un agent secret.

- Unde este opium şi haşiş există şi fărădelege sau terorism, spune M., temutul şef al diviziei operative din Mossad.

Pofta de înavuțire rapidă a atras şi evrei în această lume a crimei.

El dă exemplul israelianului Eli Tamuz, care.a stat într-o închisoare engleză aproape 5 ani. După ce a fost eliberat, Eli Tamuz (în vârstă de 40 de ani), a scris o carte intitulată „Făcându-l să râdă pe Dumnezeu". El dezvăluie peripețiile a trei tineri israelieni care au înființat o rețea de contrabandă de droguri, din Valea Libanului, în Europa. Marile lovituri le-au dat în timpul acțiunii „Pace Galilului", în uniforme ale Țahalului, când treceau cu o maşină închiriată printre bazele şi pozițiile militare, dându-se drept agenți ai Şabakului. La întâlnirea cu un reporter de la „Iediot Aharonot", Tamuz s-a prezentat cu o caschetă gri şi cu ochelari de soare care-i acopereau fața. Azi e un om aşezat, se ocupă de bunuri imobiliare.

Arată bine: deține centura neagră la karate, circulă cu o motocicletă puternică, fumează țigară de la țigară.

Prima întrebare, firească, e, de ce a ținut să scrie cartea, dacă vrea să-şi păstreze anonimatul. Tamuz se mişcă stânjenit în scaun, încercând să arate dur: „A început ca o autoterapie.

De când am ieşit din închisoare am trecut prin multe, am fost cât se poate de sus şi cât se poate de jos. Am scris prietenilor le-a plăcut şi m-am decis să public". ,;;

După cum spune Tamuz, a fost un joc cu sfârşitul cunoscut dinainte. Ştia că va fi prins, şi tocmai de aceea a refuzat să se ocupe de heroină, deşi e mult mai uşor să treci prin contrabandă 200 de grame de heroină, decât două tone de haşiş.

„Eu personal nu fumez haşiş, dar nu cred că e ceva atât de groaznic. Numai că societății nu-i place." Tribunalul englez n-a gândit ca el, când l-a condamnat, pe Tamuz şi pe camarazii lui, la zece ani de detențiune în cele mai straşnic păzite închisori din Anglia, alături de asasini, terorişti şi criminali sexuali. Martorul statului care a depus mărturie împotriva lor a fost un complice la difuzarea drogurilor, un terorist englez din „Brigăzile mâniei", o organizație de extremă stângă care seamănă teroare în Marea Britanie. O temerară încercare de evadare, cu ajutorul unui helicopter, a sporit aureola de care se bucura Tamuz în închisoare. Centura neagră la karate şi respectul purtat Mossadului israelian l-au ajutat şi ele să treacă cu bine detențiunea, (după ce pedeapsa i-a fost redusă, la apel, la patru ani şi jumătate).

Din presa engleză: „Un fost terorist din «Brigăzile mâniei» şi trei rezervişti israelieni au fost condamnați ieri, în total, la 36 de ani de închisoare, după ce şi-au recunoscut participarea la tranzacții de droguri contra arme, în sumă de 5 milioane de lire sterline. Surse de securitate şi-au exprimat convingerea că rețeaua cuprindea şi falangişti libanezi creştini, precum şi membri ai Armatei republicane irlandeze. Două tone de haşiş au fost aduse prin contrabandă în Marea Britanie, întrun compartiment secret al unui cargou care

transporta mobilă italiană. După cât se pare, contrabandiştii renunţaseră la tranzacţia cu falangiştii şi erau dispuşi să vândă oricui altcuiva armele obţinute în schimbul haşişului. I.R.A. era un client potenţial. Bănuind că israelienii vor să încalce acordul, luptătorii libanezi i-aii denunţat, probabil, autorităţilor britanice".

A fost una din cele mai mari cantităţi de haşiş captur[ate] vreodată în Marea Britanie. în urma ei, detectivii vămii au condus o anchetă complicată, care a durat luni în şir. Israelienii au recurs la tactici profesioniste pentru a scăpa din m[al] ..

anchetatorilor, în servieta conducătorului bandei, .[ec]! ^ vămii au descoperit o „listă de cumpărături"^ cupn

rachete de umăr şi rachete sol-aer Sam-7, lansatoare de grenade şi de rachete, ca şi de grenade şi rachete, precum şi mitraliere grele. Toţi cei patru au fost ţinuţi în condiţii de maximă securitate, după ce FBI a avertizat Ministerul de Interne în privinţa unui plan de evadare, cu ajutorul unui helicopter.

Povestea a început în 1978. La şase luni după eliberarea din armată, Tamuz a deschis un atelier de reparat motociclete în cartierul telavivian în care crescuse. De la 14 ani era nebun după motociclete. Le fura şi circula fără permis. La atelier l-a întâlnit pe Ronen, un băiat din cartier. Apoi, cei doi s-au împrietenit cu Zwika, un tip zgomotos şi entuziast. „Ceilalţi doi erau de familie bună, fără nici o experienţă penală", spune Tamuz, „în timp ce eu veneam din altă lume, dintr-o familie săracă. Trebuia să obţin singur tot ceea ce voiam. Când am început să fur motociclete din nordul Tel Avivului, m-am simţit bine, pentru că noi nu aveam nimic, iar ei aveau totul, din belşug".

Au început cu contrabanda de motociclete şi au trecut la contrabanda cu droguri din Gaza. Dar afacerea şchiopăta. Până când a început războiul din Liban, în 1982, Zwika, mobilizat ca rezervist, a venit cu ideea să importe droguri de acolo, după ce văzuse saci întregi care fuseseră găsiţi zăcând, fără nici o supraveghere, pe un debarcader din Sidon. I-a aranjat lui Tamuz un drum în nord, i-a făcut rost de uniformă şi a furat pentru el plăcuţe de identitate: „Am trecut pe la bariera de la Rosh Hanikra. Era un haos total, transportoare de tancuri, autocamioane, soldaţi, tunuri. Am avansat de-a lungul şoselei litoralului. De ambele părţi ale drumului, casele erau distruse, găurite de gloanţe. Şoseaua era plină de militari. Beirutul mi-a amintit de Haifa. în estul oraşului, atmosfera era liniştită.

Noaptea am dormit în casa unui şeic kuweitian, cu robinete de aur în baie. Mi s-a aprins imaginaţia. Libanul era un loc anume făcut pentru anarhişti. Acolo totul era posibil".

A doua zi s-au întors în ţară, după ce studiaseră potecile şi drumurile. După câteva zile au închiriat o maşină, i-au agăţat semne distinctive de vehicul militar şi au revenit în Liban, din nou în uniformă. „Ne-am alăturat falangelor. Comandantul gărzii care ne însoţea, Jojo Hariri, ne-a invitat la el acasă. I-afl[1] spus: „E război, e simpatic, totul e în regulă, dar nu pentru asta

1

am venit noi aici". Au stabilit ca în săptămâna următoare să plece în munți la plantațiile de haşiş. Pe drum, Zwika şi-a notat coordonatele, ca în viitor să poată ajunge singuri în sate şi să încheie afaceri.

S-au înapoiat în țară, au închiriat un jeep şi i-au montat pereți dubli. Peste droguri au pulverizat gaz lacrimogen, pentru a deruta câinii dresați să le caute, în cazul în care vor da peste ei la graniță. Asta nu s-a întâmplat niciodată. Au cumpărat de la nişte traficanți locali şi două puşti M-6, care arătau tocmai potrivite cu uniformele.

Tamuz a devenit de-al casei la Beirut. „Nu eram soldat, nimeni de la armată nu mă căuta, îi vizitam pe traficanții de droguri şi de arme". Când a intrat şi Ronen în acțiune, au închiriat o camionetă Subaru. „Lui Ronen nu-i plăcea să poarte uniformă, aşa că ne-am pus salopete albastre. Am ajuns la gardul cel bun. Am spus că suntem instalatori de macarale, am prezentat autorizații şi am trecut. Drumul era înțesat de convoaie militare. Macarale uriaşe ridicau tancuri arse şi le încărcau pe transportoare. Toată şoseaua era un imens dop de circulație. Ronen a preluat comanda şi, cu mare autoritate, i-a ordonat comandantului trupelor să ne elibereze drumul, deoarece «avem o misiune importantă». Tonul lui şi ochelarii de soare i-au făcut pe oameni să creadă că e de la Mossad".

„în plină noapte, povesteşte Tamuz, ne-am apropiat de litoralul libanez. Ici şi colo, pe

mare se vedeau luminile vapoarelor şi ale ambarcațiunilor de război. Am trecut pe lângă un vas foarte mare, probabil american. Foarte aproape de țărm am dat peste o navă israeliană purtătoare de rachete. A fost un moment de încordare, s-au apropiat de noi şi ne-au luminat cu un proiector, dar n-au controlat mai îndeaproape. Am intrat în portul Djunie. Djamil a anunțat prin radio şi lângă un debarcader ne-a aşteptat un BMW. Am pornit fără probleme spre Beirut, am trecut pe la câteva bariere, dar băieții lui Bashir aveau toate autorizațiile".

„Bashir ne aştepta în vila lui, la Beirut. Cu libanezii totul era simplu. Mobilurile lor erau clare: banii şi puterea. Erau vicleni, fără îndoială, dar nu ipocriți ca băieții englezi. A doua zi am plecat cu Bashir să vedem containerul în care urmau să fie puse două tone de haşiş, pentru a fi trimis la Londra.

Containerul se afla într-o magazie mare, în Beirutul de Vest.

Clădirea era plină de găuri de obuze. Erau acolo paznici cu puşti M-6, în uniformele falangelor. Am verificat treaba. Părea în regulă.

Bashir s-a înțeles cu un ofițer sirian să ne ducă în Valea Bekaa, să controlăm haşişul, în Liban erau zile de încordare:

Hizbullah luase ostatici occidentali şi în Bekaa erau concentrați şiiții. Aş fi preferat ca Bashir să se ducă singur şi să-mi aducă mostre la Beirut, dar el a insistat.

Am pornit cu BMW-ul. Ne precedau, într-un Mercedes, Bashir şi ofițerul sirian. Era întuneric şi ei mergeau destul de repede. Circulam pe şoseaua Beirut-Damasc, şi am văzut pentru prima oară de aproape soldați sirieni. Combinația dintre ofițerul sirian, cu toate autorizațiile, şi Bashir de la falange deschidea în fața noastră toate barierele. Stăteam cu Odelia, libaneza, pe bancheta din spate, şi la fiecare barieră începeam să ne pipăim şi să ne sărutăm".

Şi mai departe:

„Am ajuns la o casă veche, construită ca un mic palat.

M-au prezentat sub un nume englezesc, John Brown. în timpul mesei, Bashir mi-a explicat cum funcționează sistemul.

Pământul era al lor, al familiei creştine a lui Bashir, iar felahii care-l lucrau erau musulmani şiiți. Pe atunci şiiții erau groaza Libanului, dar afacerile sunt afaceri. Bashir cumpăra de la ei în avans toată marfa şi, pământul fiind al lui, o plătea ieftin. De acolo haşişul lua drumul unei fabrici din Bekaa, unde era prelucrat. Cumpărarea şi prelucrarea costau o nimica toată pe lângă ce trebuia plătit pe drum, din Bekaa până la Beirut, pentru a trece toate barierele".

La călătoria următoare după ce şi Ronen s-a deprins cu locurile, au început să pregătească terenul pentru a organiza un transport din Liban în Europa. Lucrurile nu mergeau întotdeauna ca pe roate, „într-un rând, coboram pe şoseaua litoralului.

Lângă Damur ne-am oprit la o barieră a armatei israeliene. în această parte a Libanului atmosfera era cu totul alta. Soldații era încordați şi nervoşi. Cine sunteți? De unde veniți? Unde vă sunt însoțitorii? Ronen şi-a scos ochelarii de soare şi a spus:

«N-avem nevoie de însoțitori, eu îl însoțesc pe el şi el pe mine,

şi în afară de asta avem autorizație». Ne-au lăsat să trecem, crezând că suntem agenții Mossadului.

începuse să se lase întunericul şi înainte de satul Sil neam apucat să căutăm o scurtătură, ca să ocolim bariera israeliană. Ne-am înscris într-un şir de maşini libaneze, şi atunci am văzut deodată că aeroportul din Beirut se afla la dreapta noastră, nu la stânga, ceea ce însemna că ne îndreptam spre Beirutul de Vest, fortăreața milițiilor şiite. Eram într-un ambuteiaj uriaş, la intrarea în oraş, şi nu ne puteam întoarce.

Eram înconjurați de locuitori din vestul Beirutului, adică de musulmani şiiți, aveam o maşină închiriată cu număr israelian şi toți se uitau la noi. Am băgat un glonț în țeava.

O jumătate de oră în ambuteiajul acela ni s-a părut o veşnicie. Am propus să coborâm şi să ne întoarcem pe jos, dar Ronen, cu calmul lui, a spus că nu putem lăsa un vehicul israelian închiriat la intrarea în vestul Beirutului: vom avea încurcături dacă se va găsi aici o maşină abandonată, în cele din urmă am ajuns la o barieră a armatei libaneze. Ne-au oprit şi a început scandalul. Ronen n-avea paşaport, şi au crezut că e neamț, din bandele Baader-Meinhoff. Era un premiu pus pe capul acestora, şi Ronen părea unul dintre ei. în continuare era o barieră a şiiților, care răpiseră câțiva ostatici occidentali, în spate - armata israeliană, căreia nu prea aveam ce-i povesti, între timp au sosit la barieră nişte oameni din miliția musulmană şi au început să se uite la noi. Ronen părea îngrijorat. Sau apucat să ne scotocească prin portbagaj".

în ultima clipă au fost salvați de un traficant de droguri, cu care reuşiseră să ia legătura, după ce-l convinseseră pe comandantul barierei să-i lase să dea un telefon. Individul a izbutit să-i smulgă din mâinile soldaților, recurgând la mijlocul cel mai sigur: mita. Fiul acelui traficant a fost cel care i-a denunțat mai târziu Scotland Yardului, înainte de a fi asasinat.

Prin intermediul legăturilor pe care le aveau libanezii la Londra, au început să organizeze transporturi. Din Valea Libanului haşişul ajungea în portul Djunie cu un convoi, însoțit de un ofițer sirian, care primea 50 de dolari de kilogram.

Plăteau taxa cuvenită falangelor şi drogul era încărcat într-un vapor, în containere. Libanezii erau înțeleşi cu vameşii italieni, greci şi ciprioți, şi din porturile acestora încărcătura pornea

spre diverse destinații, în Egipt, drogul ajungea la bordul unor ambarcațiuni pescăreşti

egiptene, în Olanda - în containere, în Anglia - într-un container cu pereți dubli, în Australia şi Canada - în cutii de conserve.

- Ce te-a îndemnat să faci asta? îl întreabă reporterul pe Tamuz.

- Fantezia de a fi bogat.

- Şi ai reuşit?

- Eram foarte bun, şi nu trebuia să muncesc prea greu, dar milionar n-am devenit.

- Dar afacerile astea pe scară mondială ți-au măgulit ego-ul.

- Da, de aici şi titlul cărții, «Făcându-l să râdă pe Dumnezeu».

înainte de a fi arestați, ne credeam atotputernici.

Aproape că nu ştiam ce-i frica. Totul era ca într-un film de suspence, când imaginile îți trec prin fața ochilor.

- Ți-e dor de Liban?

- Foarte tare, aş vrea să mă întorc acolo şi să-mi revăd prietenii.

- Ai fost cât pe-aci să te însori cu o libaneză.

- Da, au vrut să mă introducă într-o mare familie de traficanți de droguri prin căsătorie, cum se obişnuieşte acolo.

- Sunt bucuros că n-am fâcut-o, altminteri n-aş mai fi ieşit din asta,

- în Valea Libanului domneşte Rifat Assad. Te-ai întâlnit cu el?

- Aproape. Unul din traficanți, care opera mână-n mână cu Assad, a vrut să aranjeze o întâlnire. N-a lipsit mult să se facă, fiindcă Assad socotea că-i va fi de folos în afaceri, dar tocmai atunci ne-au prins.

- Cum se împacă lista de arme găsită la partenerul tău cu afacerile cu droguri?

- Traficanții de droguri cu care lucram erau implicați şi în tranzacții cu arme. Zwika a intrat în povestea asta şi a ajutat la transportul prin contrabandă al unor arme în America de Sud. Eu n-am vrut să ştiu nimic despre asta.

- în cele din urmă, care-i adevărul? Ați avut sau nu vreo legătură cu Mossadul?

-

- Ronen avea un bun prieten cu o poziție înaltă în Mossad. înaintea unor acțiuni mai riscante pe care le făceam, se sfătuia cu el, ca să fim siguri. Cea mai mare teamă a mea era că voi fi acuzat de spionaj, de aceea era important pentru mine ca cineva din Mossad să fie la curent. Când în ziarele englezeşti s-a scris despre aşa-zisele noastre legături cu Mossadul, la noi, la închisoare, şi-a făcut apariția un reprezentant al ambasadei israeliene de la Londra, care ne-a cerut să nu ne facem părtaşi la aceste zvonuri, în perioada aceea, Mossadul făcuse câteva gafe în Marea Britanie. Uitaseră patru paşapoarte britanice false într-o cabină telefonică, şi pentru presă a fost o adevărată sărbătoare. A mai fost «afacerea Vanunu», şi povestea unui palestinian bănuit a fi agent al Mossadului, care era în aceeaşi închisoare cu noi, acuzat de asasinarea unui ziarist palestinian."

Tribunalul i-a condamnat la zece ani de închisoare, după ce un fost terorist englez a apărut împotriva lor ca martor al statului. Soția acestuia era gravidă şi-l amenințaseră că

noul născut le va fi luat pentru adopțiune. După apel, pedeapsa a fost redusă la patru ani şi jumătate. Erau păziți cu străşnicie, deoarece încercaseră dă evadeze. Intraseră în legătură cu un cascador, care încheiase o înțelegere cu un pilot american de helicopter. Dar americanul a denunțat totul FBI. La scurtă vreme după aceea, o bandă de infractori locali a organizat o încercare asemănătoare. Au încercat să-l implice şi pe Tamuz la evadarea lor.

- Am refuzat, deoarece plănuiau să-i pună pilotului un pistol în tâmplă, relatează Eli Tamuz. Evadarea englezilor a reuşit şi a fost pusă în contul israelienilor, care au fost puşi sub o pază şi mai severă şi trimişi în trei închisori separate.

(...) „Am fost în cea mai bine păzită închisoare din Marea Britanie. în jurul meu toți erau fie ucigaşi cu sânge rece, fie criminali sexuali, dar numai eu eram însoțit pretutindeni de paznici vânjoşi, ținut în cătuşe, şi nu mi se îngăduia să stau de vorbă cu nimeni. Asta a făcut o impresie puternică în închisoare. Toți se temeau de mine şi mă respectau". (...)

- Am fost mulțumit să pot închide o pagină nouă, fără partenerii mei, spune Tamuz, care nu ştie nimic despre soarta lor, de când s-au despărțit. S-a însurat încă în timpul detenţiunii

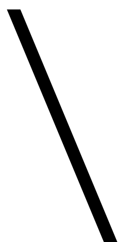
n

cu fata unui preot, dar căsnicia a eşuat, în 1992 s-a întâlnit pentru prima dată cu partenerii săi libanezi. „Cam la un an după ieşirea din închisoare am primit un telefon de la Zwika.

Era în Italia. Mi-a spus că a reuşit să *aranjeze o* întâlnire în Grecia cu «omul cel mare». La un hotel din Atena s-au prezentat la întâlnire Bashir şi un şofer de curse din Canada, care ne ajutase la contrabandă. Amândoi se îngrăşaseră enorm, purtau costume scumpe, lanțuri de aur, inele cu diamante, îmbrățişări, sărutări şi tot tacâmul. Ne-am aşezat şi am stat de vorbă douăspreze ore în şir. Libanezii traversaseră toți anii aceştia fără nici un accident. Odelia, frumoasa libaneză cu care încercaseră să mă însoare, se măritase în cele din urmă cu un traficant de heroină din Franța. Acum - ne-au povestit - trimit heroină în Europa prin România şi Bulgaria. A fost o întâlnire simpatică, şi la urmă ne-au propus să ne ia părtaşi, ca să ne ajute să ne punem pe picioare. Am refuzat politicos".

- Acum, privind înapoi, a meritat să faci tot ce-ai făcut?

- Privind înapoi, probabil că nu.
- Dacă ai putea lua totul de la capăt, ai face acelaşi lucru?
- Fără nici o îndoială.

Capitolul 56

DAGAN - GENERALUL RĂZBOIULUI DIN UMBRĂ .

Generalului (în ebraică „aluf) Meir Dagan, îi place să trăiască în umbră. El se fereşte de ecranele televiziunii, nu caută popularitatea, dar asta nu înseamnă că se închide într-un birou secret şi comandă acțiunile sale de la distanță. Dimpotrivă, în calitatea de şef al serviciului secret antiterorism, aluf Dagan, a preferat de câte ori a fost posibil, să se strecoare el însuşi pe teritoriul adversarilor. Aceste riscuri inutile pe care şi le asuma i-au adus lui Meir Dagan, uneori elogii, alteori admonestări. Dar greu a fost convins să nu mai circule deghizat în țările arabe sau pe teritoriile autonome ale palestinienilor. Dacă nu a fost numit mai devreme şef al Mossadului, faptul se datorează şi flirtului său, exagerat uneori, cu pericolul.

Generalul Dagan s-a considerat dintotdeauna angajat personal în războiul împotriva terorismului islamic. După cum ştim, în acest război multe fapte rămân secrete.

în biografia nescrisă a generalului, întâlnim numele a cel puțin patru unități care au acționat uneori dincolo de granițele țării. Două din acestea sunt unitățile „Rimon" şi „Duvdevan".

Paraşutiştii unității de elită „Duvdevan" acționează uneori şi astăzi în teritoriile palestiniene, în scopul de a zădărnici atentate teroriste pe teritoriul Israelului. Uneori ei

poartă kefia tradițională, vorbesc perfect limba arabă, au înfățișarea specifică a populației palestiniene. Când teroriştii care plănuiesc atentate, cunoscuți de serviciile noastre secrete, sunt descoperiți, soldații din unitatea „Duvdevan" îi imobilizează şi îi aduc în Israel. Acțiunile acestea sunt atât de rapide, încât până ce înțeleg trecătorii ce se întâmplă, totul este deja terminat.

Uneori comandantul Meir Dagan s-a deghizat şi el şi a participat personal la asemenea acțiuni, deosebit de periculoase.

Generalul Meir Dagan ' -din anul 2004 comandantul Mossadului

Tăcut, misterios, trăgându-şi uşor piciorul marcat de o rană veche, Meir Dagan a aspirat să devină şef al Mossadului.

Până să fie numit în fruntea Mossadului, Dagan şi-a construit un „mini-Mossad" personal, într-o clădire veche din Tel Aviv, el şi-a instalat „Comandamentul de luptă contra terorismului", în jurul său s-au aflat trei bărbați, trecuți toți de 50 de ani, pensionari ai serviciilor secrete: A., fratele lui Ami Ayalon, şeful Şabakului, care a deținut o funcție importantă în Mossad şi după ce s-a pensionat a mărturisit că el a fost acela care i-a lichidat pe cei doi palestinieni prinşi vii, după atacul „autobuzului 300"; M., care a fost secretar general al primului ministru; Z., care a fost şeful serviciului operațional în Mossad.

Şeful guvernului, Beniamin Netanyahu, avea încredere în generalul Dagan, iar acesta îi transmitea prin fax toate proiectele sale. Dagan era de părere că în războiul anti-terorist nu există pau/ă, iar metodele convenționale sunt insuficiente.

Când a părăsit Țahalul cu gradul de general, Meir Dagan a decis să facă o excursie cu un jeep, în jurul lumii. El nu era un tânăr oarecare pornit după serviciul militar în aventură, ci a plecat încărcat cu o mulțime de misiuni secrete, „imposibile".

Meir Dagan a fost în Țahal adjunctul comandantului unității de şoc a Marelui Stat

Major al armatei. Ar fi urmat să fie numit şeful Comandamentului de sud al armatei, dar începuseră tratativele de la Oslo şi toți generalii erau ocupați cu planurile de realizare a păcii istorice între Israel şi palestinieni.

Un „şoim" ca Meir Dagan nu-şi mai găsea loc printre porumbeii Statului Major.

Dagan s-a decis pe neaşteptate să se pensioneze şi să plece, vreme de un an, într-o excursie cu jeep-ul în jurul lumii, îl însoțea prietenul său losi Ben Hanan. în primăvara anului 1995, jeep-ul lui Dagan a pătruns în România, pe la granița cu Bulgaria. Cei doi excursionişti păreau nişte turişti veseli, fără griji. Grănicerii români n-aveau cum să-şi imagineze că au în fața lor unul din cei mai străluciți generali ai armatei israeliene.

Revenit în Israel, după asasinarea lui Itzhak Rabin, Meir Dagan, s-a autopropus să preia funcția de şef al Mossadului.

Dar Shimon Peres, ministrul Apărării, a preferat să-l numească adjunct al şefului Şabak-ului, Ami Ayalon.

După venirea lui Netanyahu în fruntea guvernului, acesta i-a oferit şefia Comandamentului de luptă împotriva terorismului. Şefii Mossadului, ai Şabakului şi ai Amanului sau coalizat împotriva acestei numiri. Nici un fel de colaborare între ei şi Meir Dagan n-a fost posibilă. El primise deci un comandament „fără dinți". Dar nimeni nu era mai aproape de inima lui Beniamin Netanyahu decât acest general cu un trecut atât de impresionant de luptă împotriva terorismului. Ceea ce nu i-a oferit Netanyahu a primit de la Ariei Sharon. în 2003, generalul Meir Dagan a fost numit comandant al Mossad-ului.

Capitolul 57 -/ (PRIM-MINISTRUL APROBA - MOSSADU1 E&ECUTA

Otravă, *dinamită, gloanțe* ,«.y-,q f $i rachete *pentru „lichidările selectiv^',*

în editura celui mai răspândit cotidian de limba ebraică, („lediot Ahronot"), a apărut o carte-dinamită: „Nota de plată" de Aharon Klein, corespondentul revistei americane „Time" în Israel şi Orientul Mijlociu. Lucrarea este rodul unor îndelungate activități de observare şi cercetare a războiului israelianoarab, din unghiul atât de sensibil şi de controversat al „lichidărilor selective". Autorul încalcă tabu-uri şi face dezvăluiri şocante. Cum ar fi aceea că aproape toți premierii israelieni au ordonat (sau aprobat) asasinate, executate ulterior de serviciile secrete. Prin metodele cele mai diverse: cu arme de foc, explozibili, sau otravă.

Timp de 30 de ani, nimeni nu a ştiut să numească boala care l-a răpus, în numai câteva săptămâni, pe teroristul palestinian Wadi Haddad. O boală pe cât de misterioasă, pe

atât de necruțătoare. Acum, jurnalistul Aharon Klein oferă răspunsul: Haddad fusese otrăvit de Mossad cu un agent biologic.

Prin anii '60-70, dr. Wadi Haddad trăia la Bagdad. Era un tip învățat, paranoic când era vorba de evrei şi imperialişti, comandant peste un grup de palestinieni oricând gata să-şi sacrifica viața în lupta împotriva statului Israel.Haddad avea o slăbiciune: îi plăcea ciocolata, îngurgita pachet după pachet, mai ales dacă era ciocolată fină, belgiană sau elvețiană. Lăcomia aceasta era cunoscută de serviciile secrete israeliene. Are importanță acest amănunt pentru istorisirea care urmează. Dr.

Haddad a fost primul terorist care a reuşit, la *23* iulie 1968, să organizeze deturnarea unui avion israelian „E1-A1". Avionul a

fost obligat să aterizeze în Yemen. Pasagerii, între care şi mulți israelieni, au fost deținuți de terorişti timp de câteva săptămâni, până ce guvernul israelian de la Ierusalim a acceptat să îndeplinească cererile răpitorilor, eliberând numeroşi terorişti palestinieni deținuți în închisorile din israeliene. Era pentru prima oară când Israelul ceda unui şantaj. Serviciile secrete şi armata nu fuseseră de acord cu schimbul de prizonieri, dar premierul Levi Eshkol hotărâse că viețile ostaticilor erau mai importante decât orgoliul militarilor. Premierul a mai luat în considerație dificultățile logistice ale unei acțiuni militare asupra unui obiectiv aflat atât de departe, într-o țară ostilă.

Câțiva ani mai târziu, în 1972, Haddad a fost implicat în masacrul înfăptuit de un terorist japonez în sala de aşteptare a aeroportului „David Ben Gurion" din Lod-Tel Aviv.

îmbătat de „victoriile" obținute, Haddad a organizat o nouă operațiune, deturnând un avion al companiei „Air France", pe traseul Tel Aviv-Paris. în dimineața zilei de 27 iunie 1976, 228 de pasageri au trăit cu groază asaltul teroriştilor asupra cabinei pilotului care, sub amenințarea pistoalelor, a fost nevoit să aterizeze la Entebbe, în Uganda. Erau orele 4.00 dimineața. Pe aeroport, avionul era aşteptat de alți terorişti. Acțiunea fusese bine pregătită, cu concursul binevoitor al dictatorului Idi Amin şi al armatei nigeriene. în aceeaşi zi, cei 105 pasageri israelieni au fost separați de ceilalți, şi închişi într-o hală, la capătul pistei de aterizare.

Distanța dintre Tel Aviv şi Entebbe era mai mare decât cea dintre Tel Aviv şi Yemen, dar de data aceasta guvernul israelian a decis eliberarea celor răpiți printr-o intervenție în forță. Toate armele au fost mobilizate. Zeci de agenți ai Mossadului au fost infiltrați prin Nigeria şi prin țările africane vecine. Au fost realizate fotografii aeriene ale aeroportului din Entebbe şi ale drumurilor de acces către hala unde erau deținuți călătorii răpiți. Un spital de campanie, complet utilat, a fost aeropurtat în secret, în apropiere de Entebbe. Au fost aduse, m acelaşi mod, şi cinci Mercedes-uri negre asemănătoare cu cele în care călătoreau dictatorul Idi Amin şi suita sa. La 4 iulie 1976, o săptămâna după deturnarea avionului „Air France , patru avioane uriaşe „Hercules" au decolat de pe aeropo „David Ben Gurion" către Entebbe. în fruntea tuturor forțelor

de comando se afla generalul loshua (Shiki) Sheni, comandantul unității de elită a Marelui Stat Major al Armatei israeliene. în cursul luptelor au fost uciși comandantul unității de asalt, Ioni Netanyahu, fratele fostului prim-ministru Benyamin Netanyahu, şi trei dintre ostatici: Ida Borovici, Jean Maimoni şi Pascu Cohen. Unul din luptători, Sorin Herşcu, emigrant din România, lovit de un glonte în şira spinării, continuă să trăiască şi astăzi, având, însă, ambele picioare paralizate.

„Acțiunea Entebbe" a intrat in mitologia națională israeliană şi se studiază în şcolile militare din toată lumea. Ea a avut, însă, şi o urmare secretă. După ce luptătorii s-au odihnit şi comandanții au raportat, serviciile speciale au studiat toate fazele crizei şi, mergând de-a lungul firului către începuturi, 1au identificat pe cel care inițiase şi organizase deturnarea: dr.

Wadi Haddad. Toate serviciile speciale israeliene ajunseseră la concluzia că Haddad trebuie lichidat. Premierul Menahem Beghin şi-a dat, personal, aprobarea - dezvăluie, în permieră, ziaristul Aharon Klein.

O dată aprobată acțiunea, serviciile au căutat să se apropie de Haddad. Cineva şi-a amintit de slăbiciunea teroristului pentru ciocolată. Haddad nu îndrăznea să părăsească Bagdadul, dar oamenii săi care umblau prin Europa îi aduceau întotdeauna dulciurile preferate. Unul din aceste pachete cu ciocolată belgiană trecuse prin mâinile agenților Mossadului. în cremă, fusese injectată o otravă biologică extrem de puternică. Aceasta nu ucidea imediat, ci abia la câteva săptămâni după ingestie.

Nici un doctor nu era în stare să diagnosticheze de ce pacientul slăbea văzând cu ochii şi-şi pierdea lent puterile. Haddad a fost dus într-un spital din Germania, dar nici speialiştii de aici nu au putut să-l salveze. Nici măcar autopsia nu i-a lămurit cu privire la maladia misterioasă. Cauza morții lui Haddad a rămas, timp de decenii, o enigmă.

Războiul biologic fusese lansat! - scrie Aharon Klein.

Acesta susține că, încă în urmă cu 30 de ani, Mossadul a inițiat „lichidări biologice" ale adversarilor. Otrava folosită nu lăsa urme şi nu avea antidot. De fapt, antidotul exista, dar numai israelienii îl dețineau. Aşa a scăpat cu viață, în septembrie 1997, conducătorul Hamas, Khaled Mashal. Agenții Mossad care îl otrăviseră, la Amman, nu au mai reuşit să fugă. Au fost

capturați. Regele Hussein al Iordaniei a acceptat să-i elibereze cu o singură condiție: să producă antidotul. Premierul Benyamin Netanyahu a refuzat, inițial, oferta. Numai presiunile Washingtonului l-au obligat să se răzgândească. Speriat de amploarea scandalului internațional, însuşi preşedintele american Bill Clinton a intervenit pe lângă autoritățile de la Ierusalim.

Antidotul a sosit la timp pentru a-l salva pe Mashal.

întrebat de ziaristul Moshe Ronen (lediot Ahronot) dacă ar trebui să credem că

simptomele morţii lui Yasser Arafat se potrivesc cu tipurile de otrăvuri misterioase folosite de agenţii Mossadului, autorul cărţii „Nota de plată" a răspuns: „Nu am vrut sa fac o asemenea aluzie. Nu mi-a trecut prin minte aşa ceva atunci când am scris capitolul privind otrăvirea liderului Hamas Khaled Mashal. Nu ştiu care a fost cauza morţii lui Arafat."

Există cititori care vor vedea în cartea lui Aharon Klein un rechizitoriu împotriva Israelului, scrie ziaristul Moshe Ronen. Privind cu atenţie în urmă, se poate constata că, în afară de două-trei cazuri, cei lichidaţi au fost personalităţi palestiniene minore, care nu au periclitat Israelul şi nu au avut vreun amestec direct în acţiunile teroriste. Societatea palestineană lea făcut celor ucişi funeralii naţionale, i-a considerat martiri, onorându-i şi proslăvindu-i. „Nu-i judec pe agenţii Mossadului, spune autorul cărţii. „Din punctul lor de vedere, ei n-au ucis fără motiv. Erau convinşi că îndeplinesc o misiune sfântă. Nu aveau informaţii că, de fapt, cei pe care urmau să-i asasineze erau intelectuali palestinieni fără greutate."

Filosoful Wail Zoaytar a fost primul universitar palestinian ucis de agenţii Mossadului. Avea 36 de ani şi era traducătorul în italiană a epopeei arabe „O mie şi una de nopţi".

Premierul israelian Golda Meir a aprobat lichidarea sa, după ce Mossadul a convins-o că învăţatul palestinian era, de fapt, conducătorul celulei din Italia a grupării teroriste „Septembrie Negru". Nimeni nu s-a întrebat cum de era posibil ca un mare comandant terorist să trăiască într-o sărăcie lucie, cu telefonul tăiat pentru că nu avusese bani să-şi plătească factura pe ultima lună. Era o vreme în care spionajul electronic era aproape inexistent, serviciile se bizuiau pe informaţiile personale furnizate de proprii agenţi sau de reţelele lor de informatori.

Care nu erau profesionişti ai meseriei. Dacă vreun informator dorea să obţină o sumă mai serioasă, el inventa povestea unui filosof care pregăteşte un atac terorist de anvergură. Aşa a căzut Zoaiytar între roţile răzbunării Mossadului. Nu a fost singura victimă nevinovată, în iulie 1973, un comando israelian 1-a executat pe Ahmed Bouchiki, un chelnăr marocan din Lillehammer. Acesta fusese identificat de un informator - în mod eronat - ca fiind Aii Hassan Salameh, liderul organizaţiei teroriste „Septembrie Negru".

Misiuni de pedepsire şi asasinate preventive

După masacrarea sportivilor israelieni la Olimpiada de la Munchen, premierul Golda Meir a ordonat declanşarea Operaţiunii „Mânia lui Dumnezeu", menită să-i lichideze pe teroriştii implicaţi în oribilul măcel. A urmat un adevărat val de asasinate, în Europa şi în Orientul mijlociu, în cartea sa, jurnalistul Aharon Klein susţine că, în realitate, dintre cei ucişi de Mossad, numai unul fusese cu adevărat implicat în evenimentele de la Munchen. Acesta era Atef Bassisu şi a fost executat abia în 1992.

Atef Bassisu (42 de ani) era cu adevărat un şef al organizaţiei teroriste „Septembrie Negru". El făcea legătura între liderii Organizaţiei de Eliberare a Palestinei din Tunis şi serviciile secrete occidentale. Aharon Klein descrie pe larg cum a fost lichidat Bassisu în anul 1992. Acţiunea a fost condusă personal de Shabtai Shavit, comandantul Mossadului, care s-a deplasat la faţa locului. Shabtai şi killerii săi s-au instalat în câteva hoteluri din Paris şi Berlin. Shavit verifica totul dintr-un apartament parisian. Agenţii israelieni care îl urmăreau pe terorist, i-au raportat lui Shavit că maşina lui Bassisu s-a angajat pe autostrada Berlin-Paris. O altă echipă de mossadnici l-au aşteptat pe Bassisu în faţa luxosului hotel din Montparnasse unde acesta avea rezervat un apartament.

Bassisu a urcat în apartamentul său şi peste câteva ore a coborât să ia masa la restaurant. Când s-a întors de la masă, doi agenţi israelieni s-au apropiat de el şi i-au tras în cap trei gloanţe dintr-un revolver Beretta cu amortizor. Două ore mai

1

târziu, toţi agenţii, în frunte cu comandantul Mossadului Shabtai Shavit se aflau dincolo de graniţele Franţei.

Asasinarea lui Bassisu a fost un act de răzbunare al Mossadului pentru crime săvârşite de acesta în urmă cu două decenii, susţine Klein, dar următorii responsabili palestinieni au fost lichidaţi pentru a fi împiedicaţi să mai comită atentate.

Cel mai spectaculos asasinat l-a avut drept ţintă pe actorul palestinian Mohammed Budie, propietarul unui teatru din Paris. Concepuse un plan fantezist de aruncare în aer a nouă hotele israeliene în ziua de Paşte a anului 1971. Mossadul i-a luat în serios

amenințările şi Budie bănuia ca ar putea fi lichidat. Se travestea în tot soiul de personaje, când femeie, când bătrân cerşetor, dar nu i-a putut înşela pe agenții Mossadului, care i-au dinamitat maşina Renault, în dimineața zilei de 29 iunie 1973, a dat drumul la motor şi a sărit în aer cu maşina cu tot.

Cine dă ordinul?

Prin culisele serviciilor speciale circulă zvonuri despre existența unei comisii misterioase care ar decide lichidarea duşmanilor Israelului. Autorul cărții „Nota de plată" demontează scenariul acestei misterioase „Comisii X", „în ultimă instanță, decizia uciderii unui şef terorist aparține prim-ministrului", scrie Aharon Klein. El explică: „Nu există nici o Comisie Parlamentară care să aprobe asasinatele. Niciodată nu au fost mai mult de 7 miniştri informați asupra unei acțiuni de lichidare întreprinsă de agenții Mossadului. Deobicei, se întocmesc şapte dosare pe care însuşi comandantul Mossadului le înmânează fiecăruia din cei şapte miniştri. Dosarul cuprinde toate datele despre teroristul care urmează să fie lichidat, câteva fotografii şi un rezumat care explicitează necesitatea execuției. „Cei 7" au dreptul să pună întrebări comandantului Mossadului şi apoi îşi exprimă acordul sau dezacordul cu privire la propunerea de lichidare. Au fost cazuri în care unul, mai mulți sau toți „Cei 7" nu şi-au dat asentimentul. Important este, însă, ca prim-ministrul țării sa-şi dea acordul. Fără aprobarea sa, acțiunea nu demarează. Klein scrie că premierului Levi Eshkol nu-i plăcea să audă despre asemenea execuții fără

judecată şi le-a aprobat arareori. In schimb premierul Golda Meir, fără să ceară prea multe informații, a aprobat cu uşurință lichidarea unor palestinieni bănuiți de organizarea şi asasinarea sportivilor israelieni la Olimpiada de la Munchen. Conducătorilor Mossadului nu le-a plăcut stilul de munca al premierului Itzhac Rabin care cerea nenumărate detalii înainte de a-şi da acordul pentru lichidarea unui terorist. Rabin vroia să ştie tot:

cum se va ajunge la suspect şi cum va fi ucis, ce căi de retragere vor sta la dispoziția agenților israelieni etc.,etc. De multe ori, Rabin a respins planurile, „trimițându-i acasă pe şefii Mossad-ului şi Shabak-ului să-şi refacă temele", scrie ziaristul Moshe Ronen.

O poveste nu tocmai clară s-a petrecut în preajma alegerilor din 1999. Autorul cărții a aflat că laburistul Shimon Peres le-a cerut şefilor serviciilor secrete o listă cu „propuneri de lichidare". Explicația dată de premierul Peres era că se temea de o serie de atentate în timpul alegerilor şi ar fi vrut să fie pregătit să reacționeze imediat. Şefilor comunității informaționale nu le-a plăcut demersul lui Shimon Peres. Ziaristul de la „Iediot Ahronot" l-a întrebat pe Shimon Peres, acum, după şapte ani, dacă povestea e adevărată. „Pură invenție", a răspuns Peres.

Cel mai entuziast susținător al politicii „lichidărilor selective" a fost premierul Itzhac Shamir. Poate că nu întâmplător, înainte de înființarea statului Israel (1948), Shamir a fost unul dintre şefii organizației naționaliste evreieşti „Lehi", organizând numeroase atentate sângeroase împotriva trupelor britanice mandatare în Palestina. Pentru Londrite treburi misterioase.

Capitolul 58

CÂND ASIEL* SHARON ERA *AMENUfțAT CV MOARTEA fti

Când Avi Dichter, şeful serviciilor secrete interne ale Israelului (Şabak) a avertizat că un terorist sinucigaş evreu a pornit deja la drum, ținta acestuia fiind Ariei Sharon, premierul, şocat, a spus: „Este trist pentru mine, ca unuia care toată viața i-a apărat pe evrei, că trebuie, acum, să mă apăr de evrei". Alarma declanşată de Avi Dichter i-a iritat pe politicienii de dreapta.

Deputatul Țvi Hendel, din Partidul „Uniunea Națională", a respins aprecierea lui Dichter. „Dacă Dichter are informații despre cineva că periclitează populația, atunci să-l aducă în fața tribunalului şi să-l trimită la închisoare. Aceste speculații nu sunt decât un instrument pentru a-i compromite pe coloniști", a comentat Hendel. Deputatul l-a criticat în termeni extrem de duri pe premier, apreciind: „Şaron duce la un război fratricid. Dacă vrem ca un asemenea război să nu existe, trebuie să facem un mare efort, şi încă repede, pentru a-l înlocui pe Sharon".

Deputatul Han Leibovici, din Partidul Şinui, a afirmat:"Dreapta extremistă şi rabinii ei şi-au pierdut de mult controlul. Armele lor sunt încărcate, iar un glonte din țevile lor ar putea ieşi în orice moment şi să ducă la o vărsare de sânge".

Părinții câtorva tineri de 16-18 ani au fost contactați telefonic de către membri ai „Şabakului", care i-au invitat la o convorbire specială. Tema: implicarea copiilor lor în acțiuni periculoase ale cercurilor extremiste de dreapta. Scopul:

mobilizarea părinților pentru a-şi aduce copiii pe calea cea bună. Patru tineri au fost invitați, recent, împreună cu părinții lor, la convorbiri, la Poliție. Este vorba de tineri care iau parte la acțiuni ale mişcării extremiste Kah (interzisă de lege), care

îşi exprimă deschis sprijinul pentru Igal Amir (asasinul fostului premier Yitzak Rabin), şi pentru Baruh Goldstein, autorul masacrului din Cripta Patriarhilor.

Retragerea din Gaza i-a scandalizat pe ultranaţionaliştii evrei

Teroristul sinucigaş evreu nu are încă un nume, e un necunoscut, un anonim, poate fi un adolescent exaltat sau un matur religios fanatic, trăind într-una din coloniile evreieşti care au împânzit teritoriile palestiniene ocupate după războiul de şase zile din 1967. Nu-i exclus să fie un orăşean, vânzător de fructe într-un bazar sau, de ce nu, inginer, medic sau profesor, oricine, oricare a înfăptuit crima în gând de zeci de ori, uneori a şi mărturisit-o, dar nu poți condamna pe cineva pentru o crimă înfăptuită doar în gând sau pentru o vorbă scuipată la furie.

S-a mai întâmplat o dată, când vorbele nesăbuite au dus la asasinarea unui prim-ministru. Luni de zile înaintea atentatului din Piața „Regii Israelului" din Tel Aviv, Itzhak Rabin era acuzat de extremişti ca „trădător" care „exagerează", „a trecut liniile roşii", „vinde țara palestinienilor". Exact ce se spune astăzi despre premierul Ariei Sharon. Şi pe Sharon l-a blestemat un rabin cu biblica imprecație „Din rodef'. De la delegitimarea verbală la vărsarea de sânge drumu-i scurt, avertizează responsabilii serviciilor secrete. Asasinul Igal Amir nu avea un brâu cu dinamită când s-a apropiat de prim-ministrul Itzhak Rabin. El a tras câteva focuri de revolver şi s-a lăsat prins, cu zâmbetul pe buze. Credea că aşa a salvat țara de „pericolul" tratatului de pace cu palestinienii, de la Oslo. Acum, după atâția ani de la crima înfăptuită, Igal Amir crede acelaşi lucru şi continuă să vorbească, de după gratii. Crima politică a zguduit atunci Israelul, dar începe să fie uitată. Alți asasini evrei sunt gata să repete crima. De această dată nu e sigur că un politician de stânga ar putea să fie victima. Acum, ținta preferențială este însuşi prim-ministrul Ariei Sharon, preşedintele Partidului Likud, campionul dreptei israeliene, „tatăl" coloniilor evreieşti implementate în teritoriile palestiniene. După atâtea decenii de război cu arabii, generalul Sharon a înțeles că

nu va exista victorie deplină pe câmpul de luptă. Planul premierului e cum nu se poate mai simplu: Israelul se separă de ceea ce va deveni viitorul stat Palestina.

S-a început cu Gaza. Toate coloniile evreieşti din fâşia Gaza vor fi desființate şi, o dată cu ele, vreo patru aşezări din lehuda şi Somron (cum e denumită Cisiordania palestiniană).

Planul de separare e aproape acelaşi Tratat de la Oslo, care se va realiza cu tactica „feliilor de salam", pe bucățele şi cu încetişorul. Numai că însăşi ideea retragerii şi a desfăşurării unor aşezări evreieşti este insuportabilă pentru hiper-naționaliştii evrei, fidelii „Israelului Mare", ai „Israelului biblic".

Mai întâi a avut loc un cutremur în coaliția guvernamentală: două formațiuni extremiste, Partidul Național Religios şi Uniunea Națională, conduse de generalul în rezervă Efi Eytan şi, respectiv, Avigdor Liberman, au ieşit din coaliția guvernamentală. A urmat un referendum printre cei 600.000 de membri ai partidului de guvernământ, Likud, care au respins planul de separare al lui Ariei Sharon şi, în continuare, zeci sau chiar sute

de acțiuni distructive, aproape invizibile, care au măcinat solidaritatea instituției guvernamentale. Buldozerul Sharon merge, însă, înainte. El a constituit un nou Guvern şi planul de separare față de palestinieni încă supraviețuieşte. Pe zidurile unor case, noaptea, necunoscuți scriu lozinci amenințătoare:

„Sharon trădătorul!". Aşa a început şi asasinarea lui Yitzhak Rabin; mai întâi l-au acoperit cu epitete infamante. Comandantul serviciilor secrete israeliene, Avi Dichter, ia în serios aceste amenințări. Serviciile de informații au intrat în alertă generală. Responsabilii spun că le este interzis să mai eşueze încă o dată în asigurarea securității unui prim-ministru.

Trei servicii secrete lucrează, independent unul de celălalt: Mossadul (serviciile secrete externe), Şabak (serviciile secrete interne) şi AMAN (serviciile secrete ale armatei israeliene). Mai există şi alte grupuri de cercetare şi operative, dar instituționalizate sunt cele amintite mai sus. Terorismul palestinian, care a provocat atâtea victime şi pagube materiale, este, de bine, de rău, monitorizat cu străşnicie şi redus la proporții dureroase, dar suportabile. Terorismul evreiesc e însă un monstru quasi-invizibil, cu mii de capete, imposibil de a-i cunoaşte toate înfățişările şi de a prevedea toate formele de

manifestare, în acest domeniu ultra-sensibil, toate serviciile secrete israeliene conlucrează, în cadrul Şabakului activează un departament de luptă împotriva terorismului evreiesc. Numărul celor care lucrează în acest departament a fost, în ultima vreme, dublat şi triplat.

Avi Dichter a declarat zilele trecute: „Eu nu exclud situația că, în țara noastră, un evreu va înfăptui crima, Cm numele salvării IsraeluluiC. Comandantul Şabakului a rostit aceste cuvinte într-o şedință a Guvernului şi a dezvăluit existența unor grupuri teroriste evreieşti în stare să atenteze chiar şi la viața prim-ministrului Ariei Sharon. Miniştrii l-au ascultat mirați şi neîncrezători. Dacă există un asemenea pericol şi grupurile acestea sunt atât de hotărâte să întreprindă acțiuni criminale, de ce nu se fac arestări? - a întrebat Tomy Lapid, ministrul Justiției. Naivitatea ministrului nu provenea din poziții ideologice, nu e el primul care să acopere asemenea activități subversive, (Lapid este preşedintele Partidului liberal-democratic Shinui) dar comandantului Şabakului i s-a părut curioasă întrebarea pusă tocmai de ministrul care răspunde direct de operațiunile de arestări preventive. Ca un trăsnet au căzut, în şedința respectivă, vorbele lui Țahi Hanegbi, ministrul Securității Interne: „Există oameni care au decis deja să-l ucidă pe premierul Sharon". Membrii Guvernului au rămas cu gura căscată:

Cum e posibil ca ministrul responsabil cu Poliția israeliană să cunoască existența acestor potențiali asasini şi să nu decidă arestarea lor? Cunoscutul ziarist Simon Shiffer (de la cotidianul ebraic Yediot Aharonot) scrie că la aceste întrebări există răspunsuri. Imediat după şedința Guvernului au început să sune telefoanele. Şefii coloniştilor au intrat în acțiune, protestând, amenințând. Avi Dichter a fost uimit cât de repede a ajuns la aceşti

activişti extremişti tot ce s-a discutat, în şedinţa guvernamentală, până în cele mai mici detalii. Poate că n-ar fi trebuit să se mire, deoarece el ştie foarte bine cu cine are de furcă: e vorba de o forţă redutabilă de fanatici, oameni învăţaţi şi forţe în rezervă, care nu duc lipsă de mijloace financiare, decişi să „torpileze" orice iniţiativă politică care ar putea să ducă, în cele din urmă, la înfiinţarea unui stat palestinian.

. § ? **Extremismul evreiesc, la fel de primejdios ,.,,... /f.„ ca terorismul palestinian „ ' ?,**

„Nucleul dur" se sprijină pe o masă de circa 200.000 de colonişti, care, firesc, sunt împotriva retragerii. Nu toţi aceşti colonişti au idei extremiste. Ei şi-au construit casele, în Cisiordania şi Gaza, cu sprijin financiar acordat de stat; s-au înfiinţat colonii la „chemarea" diverselor guverne care s-au succedat - de stânga, de dreapta, de uniune naţională. Pe atunci, a te stabili într-o colonie era un gest patriotic, sionist. Acum, după aproape patru decenii de la stabilirea lor în aceste aşezări, li se pare absurd să li se ceară să-şi părăsească gospodăriile înfloritoare.

Planul lui Ariei Sharon prevedea retragerea totală doar din Gaza; zone compacte de colonii din Cisiordania vor fi alipite statului Israel, în timp ce restul va deveni statul Palestina.

O asemenea perspectivă, desenată chiar de Ariei Sharon, l-a transformat, peste noapte, pe idolul dreptei israeliene, în duşmanul ei. Fanatici exaltaţi au trăit dintotdeauna în aşezările evreieşti din Cisiordania şi Gaza. Idealişti puri, dar şi bolnavi psihic au sosit din toate colţurile lumii să reînvie locurile pustii pe unde au umblat, cu 3000 de ani în urmă, regii Israelului.

Unii fabrică planuri mirobolante, criminale, cum să-i alunge pe palestinieni din Hebron şi să curețe Muntele Templului de moscheele sfinte islamice, Omar şi Al Aqsa, pentru a reconstrui Templul lui Solomon. Planuri demente, descoperite înainte de a fi înfăptuite. Uneori, însă, serviciile secrete şi Poliţia au fost neputincioase. Cea mai periculoasă organizaţie teroristă, condusă de rabinul Mair Kahana a fost demantelată şi interzisă prin lege, dar „kahaniştii", au intrat în semi-ilegalitate şi continuă, până în zilele de astăzi, activităţile subversive. Din când în când, fruntaşii kahaniştilor, Baruh Mahzel şi Noam Federman, intră în arest administrativ şi li se interzice să se apropie de satele palestiniene sau să ţină discursuri, dar măsurile sunt paleative, nu atacă răul din rădăcini. Şi nici nu înlătură pericolul unui atentat sinucigaş împotriva demnitarilor ţării şi în special împotriva premierului Ariei Sharon.

Din nefericire, se plânge Avi Dichter, nu există nici o certitudine că „atentatorul evreu izolat", teroristul evreu sinuci-

gas care îl vânează pe Ariei Sharon, va putea fi reperat la timp şi făcut inofensiv de sofisticata maşinărie a serviciilor secrete.

Cum se împacă o asemenea afirmație pesimistă cu imaginea Mossadului atotputernic şi a serviciilor secrete apreciate drept cele mai bune din lume? Israelul a reuşit să infiltreze spioni chiar şi în cercul cel mai apropiat de Yasser Arafat; o vreme spioni evrei au penetrat vârfurile de conducere din Siria, Irak, Egipt. Chiar în faimoasa citadelă a Pentagonului a acționat, ani în şir o „cârtiță" israeliană. Ingeniozitatea şi atotputernicia serviciilor secrete israeliene se ciocnesc ca de un zid impenetrabil când e vorba de lumea ermetică a coloniştilor şi grupărilor extremiste evreieşti. Racolarea de informatori e aproape imposibilă. Şi totuşi...

Yuval Diskin - şeful Şin-Bet din anul 2005

Serviciile secrete au reuşit, cu eforturi considerabile, să strângă informații incendiare. Avi Dichter explică: „Oamenii ar fi şocați dacă ar şti câte resurse şi câtă energie, cât efort mental cheltuie Şabakul şi Mossadul în războiul împotriva teroris-

---

mului evreiesc. Munca noastră vis-a-vis de pericolul extremist evreiesc nu este mai mică decât eforturile depuse pentru lichidarea terorismului palestinian. Şi, uneori, o activitate este în detrimentul celeilalte. Nu pot să apreciez câte vieți am fi putut salva dacă sută la sută din mijloacele noastre operative ar fi fost îndreptate împotriva terorismului palestinian."

Ariei Sharon nu mai este prim-ministrul țării. Dar amenințarea n-a dispărut. Ehud Olmert, noul premier, şi Amir Peretz, ministrul Apărării, au intrat ei acum în vizorul ultranaționaliştilor evrei. Yuval Diskin, şeful Şin-Bet, şi Meir Dagan, comandantul Mossad,

au datoria să-i apere.

Capitolul 59 „DACA VREI PACE, PREGÂTEŞ-IE DE RĂZBOI!"

Mossadul şi-a regândit strategiile după prăbuşirea Irakului lui Saddam Hussein. Dispariţia dictatorului irakian, deşi nu a stopat cursa înarmărilor în zonă, a schimbat harta militară a Orientului Mijlociu, în pofida tratatelor de pace semnate de Israel cu Egiptul şi Iordania, suspiciunile au rămas aproape intacte. Practic nu există relaţii economice, turistice, sau culturale, în Israel puţini cred în trăinicia păcii cu Egiptul.

Atentatele anti-israeliene recente de la Taba, în sudul Sinaiului, nu au făcut decât să sporească neîncrederea.

Deputatul Yuval Steinmetz, preşedintele Comisiei de Securitate a Knessetului (Parlamentului israelian), nu pierde niciodată ocazia de a avertiza asupra pericolului egiptean. Premierul israelian Ariei Sharon a fost chiar nevoit să tempereze zelul anti-egiptean al deputatului. Am dat doar un exemplu cât de "rece" este pacea existentă între statul evreu şi cea mai puternică dintre ţările arabe. Nu mai frapează pe nimeni că în lipsa unui tratat de pace general între Israel şi statele arabe, şi a impasului în care se adânceşte conflictul israeliano-palestinian, acumularea de arme prosperă. "Centrul de studii strategice", care poartă numele generalului Avraham laffe, de pe lângă Universitatea din Tel Aviv, a publicat, zilele trecute, "Raportul anual privind echilibrul militar în Orientul Mijlociu". Fiecare ţară din zonă cu propria sa hartă de forţe armate, soldaţi, tancuri, avioane de luptă, elicoptere, rachete. O contabilitate exactă a morţii. Cifre care ne ajută să imaginăm cum ar arăta un viitor război în Orientul Mijlociu dacă nu se va pune frâu demenţei şi urii. Raportul demonstrează superioritatea militară a Israelului, în special în numărul şi calitatea avioanelor, în ce priveşte calitatea tehnicii de luptă, raportul dezvăluie că numai în armata egipteană există un proces de modernizare şi retehno-

logizare. Mult armament modern se găseşte şi în Arabia Saudită. Sursa principală de armament a ţărilor arabe continuă să fie Statele Unite. Israel a încercat adeseori să împiedice vânzarea de către americani a avioanelor de luptă şi a tehnologiei moderne militare ţărilor arabe, dar fără succes. Totuşi, superioritatea e de partea Israelului. Raportul „Centrului de studii strategice laffe" stabileşte că această superioritate constă nu numai în numărul total al avioanelor şi al altor mijloace moderne de luptă, ci mai ales în capacitatea

de a pune în funcţiune această tehnologie militară sofisticată şi în forţa sistemului informaţional. Şi încă o dezvăluire importantă: decăderea tehnicii de luptă a armatei siriene cauzată de dispariţia Uniunii Sovietice, principalul furnizor al Damascului. Profesorul Şai Feldman, directorul „Centrului de studii strategice laffe", scrie în finalul raportului: „Superioritatea militară israeliană este impresionantă, atât din punct de vedere al armamentului convenţional, cât şi neconvenţional. Israelul se bucură astăzi de superioritate strategică generală în Orientul Mijlociu, ceea ce îi permite să realizeze «Planul de separare de palestinieni» de pe poziţii de forţă". E pentru prima oară când într-un raport al acestui centru semi-oficial e strecurată sintagma "armament neconvenţional».

Armament nou, pericole noi

Raportul nu comentează cele două încercări de lansări cu racheta anti-balistică "Hetz". După cum s-a anunţat, una din lansări a reuşit, a doua a eşuat. "Racheta Hetz" reprezintă cel mai pretenţios şi mai prestigios proiect ştiinţifico-militar israelian dat publicităţii. El a demarat imediat după primul război americano-irakian, după ce 42 de rachete "Scud" au lovit teritoriul Israelului. Sute de milioane de dolari au investit americanii şi israelienii în acest proiect. Racheta "Hetz" este o variantă mult mai sofisticată a sistemului american anti-rachetă "Nautilus". Deşi se află în arsenalul israelian, ambele nu sunt deocamdată pe deplin operative.

Aşezările evreieşti de la graniţa cu Gaza sunt adeseori ţinta unor unor atacuri cu rachete "Kassam", lansate de gherilele palestiniene. Aceste incidente au readus în discuţie fabricarea unor sisteme de interceptare de dimensiuni reduse, capabile să neutralizeze astfel de atacuri. Totuşi, nu rudimen-

1

tarele rachete palestiniene constituie principalul motiv de îngrijorare pentru strategii de la Tel Aviv. Mult mai primejdioase sunt recentele performanțe ale industriei rachetelor din Iran. Teheranul a anunțat efectuarea cu succes a unei lansări cu racheta intecontinentală "Shihab 3", capabilă să lovească orice punct de pe teritoriul Israelului. Pericol amplificat la maximum de capacitatea acestor rachete de a fi înarmate cu ogive nucleare. Iată de ce preocuparea majoră a gândirii militare israeliene se concentrează acum asupra "Hetz"-ului.

Raportul "Institului de studii strategice laffe" din Tel Aviv menționează că, în pofida superiorității militare, Israelul are motive de îngrijorare. Amir Rapaport, comentatorul militar al cotidianului ebraic "Maariv", relatează: "Două pericole neconvenționale amenință Israelul, pericolul atomic iranian şi terorismul internațional, care şi acesta ar putea să obțină şi să folosească arme atomice împotriva Israelului", în ceea ce priveşte Iranul, raportul stabileşte că "în cursul anului trecut a fost înregistrată o dezvoltare periculoasă a programului atomic". Serviciile secrete israeliene susțin că dețin informații privind eforturile întreprinse de rețeaua teroristă Al-Queda de a obține arme nucleare şi a le folosi împotriva Israelului, în această direcție serviciile speciale israeliene cheltuie enorm şi mobilizarea e generală. E adevărat, împotriva terorismului AlQueda israelienii nu luptă singuri, dar nici o coaliție, oricât de puternică ar fi ea, nu e destul de eficace împotriva unui front mai mult invizibil.

i Terorismul, ca şi războiul - în primul rând o problemă politică

Cartierul general al terorismului palestinian (cum îl definesc israelienii), sau al rezistenței la ocupație (cum îl caracterizează palestinienii), se află la Damasc. Sirienii au permis organizațiilor "Jihadul islamic" şi "Hamas" să-şi stabilească sedii la Damasc. Mai mult, armamentul, banii şi ordinele iraniene ajung la forțele "Hezbollah" din sudul Libanului pe filieră siriană. Israelul se pregăteşte de multă vreme să încheie definitiv socotelile cu aceste forțe teroriste, dar alte priorități au amânat acțiunea. Sancțiunile şi avertismentele Washingtonului adresate Siriei l-au îngrijorat în

ultima vreme pe preşedintele Bashar al Assad. El a transmis Ierusalimului că e gata să se aşeze la masa tratativelor, fără condiții prealabile. Autoritățile de la Ierusalim nu vor să ia în considerație nici un mesaj transmis de la Damasc, atâta vreme cât preşedintele

Assad-fiul tolerează activitatea organizațiilor teroriste palestiniene pe teritoriul Siriei. Dacă sirienii renunță la a pune condiții prealabile, atunci de ce Israelul ar condiționa începerea tratativelor? Raportul "Centrului de studii strategice laffe" critică politica Israelului din ultimul an, care face abstracție totală de mesajele Siriei privind disponibilitatea sa de a începe tratative de pace cu Israelul. Profesorul Şai Feldman crede că, în această privință, poziția autorităților de la Ierusalim este complet eronată. El a explicat: "Israelul greşeşte în această privință, israelienii trebuie să verifice posibilitatea scoaterii Siriei din cercul infernal al războiului. Dacă va fi încheiată pacea cu Siria, rezultatele vor fi impresionante: atunci, le va fi foarte greu forțelor Hezbollah să acționeze împotriva Israelului, situația statului evreu se va îmbunătăți în Orientul Mijlociu, urmând ca rezolvarea conflictului israeliano-palestinian să devină posibilă."

Raportul anual al "Centrului de studii strategice laffe" din Tel Aviv se referă şi la Turcia. Eforturile turcilor de a se alătura Uniunii Europene au "răcit" întrucâtva relațiile speciale turco-israeliene. Turcii sunt nevoiți să țină seama de nemulțumirile Uniunii Europene față de politica israeliană.

Analiştii israelieni privesc "răceala" turcă dintr-un dublu punct de vedere: pe de o parte, negativ, deoarece Turcia va trebui să adopte poziția critică a Uniunii Europene, pe de altă parte pozitiv, pentru că numai aşa Turcia, țară musulmană, dar care aspiră la statutul de membru al Uniunii Europene, poate constitui un model democratic pentru lumea Orientului Mijlociu. Un asemenea model ar putea atrage şi alte țări musulmane să meargă pe această cale. Speculații politice există şi în cele mai seci rapoarte şi cercetări ştiințifice, ele nu diminuează "greutatea" cifrelor privind creşterea în permanență a eforturilor pentru înarmare. Deocamdată, militarii au preponderență, în dorința lor de a demonstra justețea vechiului dicton latin: "Dacă vrei pace, pregăteşte-te de război!"

Capitolul 60 DISPARIȚIA MISTERIOSULUI AL-ZARQAWI

Dacă pentru lumea occidentală Ossama ben Laden rămâne cel mai vânat terorist al tuturor timpurilor în Orientul Mijlociu, de fiecare dată când un nou atentat făcea ravagii în regiune, un alt nume se afla pe buzele tuturor. Era vorba despre Abu Musab al-Zarqawi, poreclit de Mossad "Ben Laden numărul 2". Pe capul lui se pusese o recompensă de 25 de milioane de dolari.

Ossama Ben Laden

Al-Zarkawi

Era căutat de unități speciale ale CIA, dar şi de cei mai buni agenți israelieni. Se presupunea că el era liderul teroriştilor străini care acționa pe teritoriul Irakului. "Sfera" sa de activitate era însă mult mai vastă, îi sunt atribuite atentate comise în Turcia, Iordania, Maroc sau Madrid. Cu toate aces-

tea, al-Zarqawi rămâne un personaj extrem de misterios. Noul premier irakian, lyad Allawi, a explicat recent: „El putea să se apropie de oricare dintre noi şi nimeni nu l-ar fi recunoscut".

Serviciile secrete au reuşit să descopere câteva dintre identitățile false pe care liderul terorist le-a folosit: Ahmed Fadil AlKhaluilah, Abu Ahmad, Abu Muhammad, Sark Abu Suwayd etc., şi să pună cap la cap câteva repere biografice.

Atentatele sângeroase atribuite lui al-Zarqawi nu erau îndreptate numai împotriva americanilor. Toți cei care colaborează cu forțele de ocupație erau vizați, fie ei irakieni sau nu. O țintă predilectă erau membrii polițiilor locale, selectați şi antrenați de Autoritatea de Coaliție. După liderul terorist, aceştia erau „ochii, urechile şi mâinile ticăloase ale ocupanților". AlZarqawi s-a aflat în spatele încercării de asasinat a lui Salah Zeidan, fratele lui Nawaf, irakianul care a divulgat americanilor locul unde se ascundeau Uday şi Qusay, cei doi fii ai lui Saddam Hussein. Nawaf şi-a luat în mare grabă soția, cei patru copii şi recompensa de 30 de milioane de dolari şi, la bordul unui avion militar american, a dispărut undeva în Statele Unite.

Dar fratele său, Salah, a rămas în Irak şi a devenit ținta răzbunării lui al-Zarqawi. Răpirea şi uciderea omului de afaceri evreu-american Nicholas Berg au fost organizate de acelaşi alZarqawi. Berg, răpit la Mossul în urmă cu trei luni, avea pe filele paşaportului său şi o ştampilă israeliană, destul pentru a fi suspectat că este agent al Mossadului.

Execuția a fost filmată şi transmisă de terorişti prin Internet. Potrivit serviciilor secrete, al-Zarqawi a fost cel care i-a tăiat capul tânărului american, personal, cu un cuțit de măcelar. Filmul acestei atrocități a şocat întreaga lume.

"Capturarea lui al-Zarqawi nu este o sarcină uşoară", susținea un responsabil al Mossadului. El a explicat: "îl cauți la Mossul, dar te trezeşti cu un atentat împotriva unei sinagogi la Istanbul, alergi după el la Bagdad şi îl identifici în Maroc sau Madrid, în spatele unor acțiuni sângeroase antievreieşti, sau în acțiunea de răpire a celor doi ostatici bulgari. Ura împotriva evreilor întrece demența sa antiamericană. Practic, orice obiectiv israelian sau evreiesc din lume se afla pe lista atentatelor acestui criminal. Obiectivele din Israel în primul rând!"

în iunie 2004, un tribunal din Amman, capitala Iordaniei, a condamnat 15 terorişti din rețeaua lui Abu Musab Zarqawi la câte 15 ani de închisoare pentru organizarea unor atacuri anti-israeliene în regatul haşemit. E adevărat, scrie Samdar Peri în "Yediot Ahronot", al-Zarqawi se află în Irak, dar rețeaua sa teroristă întinde mâini ucigaşe pretutindeni în lume.

Unitatea de elită a Mossadului care se află pe urmele lui al-Zarqawi a primit ordinul să accelereze ritmul. Liderul terorist dorea o bombă atomică pentru a rade de pe fața pământului Tel Aviv-ul sau Eylat-ul, portul de la Marea Roşie.

Sau o armă chimică, pentru a otrăvi apele Lacului Kineret (Tiberiada), principala sursă de apă potabilă a Israelului.

Spre deosebire de Osama ben Laden, care caută massmedia internaționale, lui al-Zarqawi nu agrea publicitatea.

Prefera anonimatul. Niciodată nu a acordat vreun interviu şi a evitat orice contact cu ziariştii, în acest sens a ordonat şi combatanților săi să evite întâlnirile şi discuțiile cu oamenii de presă şi televiziune, indiferent dacă aceştia sunt arabi sau occidentali.

Abu Musab al-Zarqawi s-a născut în urmă cu 37 de ani în localitatea Zarka, din Iordania, într-o familie săracă, cu nouă copii. Familia sa aparține tribului de beduini Bam Hassan, tribul cel mai mare şi cel mai credincios monarhiei haşemite din Iordania. S-a născut cu numele de Ahmed Fadil Hamdan Khalailah, pe care l-a schimbat în Abu Musab al-Zarqawi, după numele satului natal.

La vârsta de 12 ani, Abu Musab a fost dat afară din şcoală şi a găsit adăpost prin taberele de refugiați palestinieni şi în periferiile Amman. Avea vreo 20 de ani când a plecat să lupte în Afganistan împotriva ocupantului sovietic. Acolo a învățat tehnica fabricării bombelor artizanale. După ce a fost antrenat într-o tabără de mujahedini (voluntari din diferite țări din lume), al-Zarqawi s-a reîntors în 1990 în Iordania. La Zarka, trăiesc şi astăzi cele şase surori şi doi frați, soția şi cei patru copii ai săi. Poliția haşemită nu l-a lăsat să-şi pună în aplicare atentatele, şi l-a azvârlit pentru cinci ani după gratii.

După ce a ieşit din închisoare, al-Zarkawi a fugit în Pakistan şi apoi a revenit în Afganistan, în anul 2002, în urma unui schimb

de focuri cu o patrulă americană, al-Zarkawi a fost rănit grav.

A reuşit totuşi să fugă în Irak. într-un spital din Bagdad i s-a amputat un picior. Presa israeliană susține că însuşi Saddam Hussein a plătit ca să i se aducă din Statele Unite o proteză.

După toate probabilitățile, invazia americană l-a găsit pe Abu Musaf al-Zarqawi în Irak. Locul ideal pentru a-şi continua "războiul sfânt".

Jurnalista Samdar Peri, care are bune legături cu Mossadul, scrie că, deşi între cele două centre ale terorismului Al-Queda şi rețeaua lui al-Zarqawi - există multiple legături, natura acestora nu este deocamdată clară. A fost Al-Zarqawi ucigaşul plătit al lui Osama ben Laden? A existat între cei doi o înțelegere de împărțire a lumii în "sfere de acțiune", Al-Queda rezervându-şi obiective americane, iar teroriştii lui al-Zarqawi obiective din Iordania, Irak şi Israel? Este Osama ben Laden "creierul", iar Abu Musab Al Zarqawi a fost "executantul"?

Peri nu are răspunsuri la aceste întrebări, dar Mashari Abdallah teroristul care a încercat să arunce în aer sinagoga din Hamburg, a dezvăluit poliției germane un amănunt extrem de interesant. El a mărturisit că între Ossama Ben Laden şi al-Zarqawi a avut loc o ceartă în legătură cu împărțirea banilor proveniți din donații. Al-Zarqawi ar fi pretins jumătate, în timp ce Ben Laden îi oferea numai un sfert, motivând că "obiectivele iordanianului sunt limitate", în raport cu cele globale ale AlQueda.

în anchetele la care au fost supuşi oamenii lui alZarqawi, dezvăluie "Yediot Ahronot", a reieşit că aceştia aparțin unei noi generații de terorişti. Aidoma profesioniştilor hightech-ului, ei folosesc computere şi lucrează pentru cei ce plătesc salariile cele mai mari. Reuven Paz, directorul israelian al "Proiectului interdisciplinar de cercetare a mişcărilor islamice", declară: "Tineri care s-au antrenat în taberele din Afganistan caută organizațiile teroriste cele mai "generoase" în recompense băneşti. Ei nu au nici o limită, nu țin seama de interdicțiile Coranului, pentru bani ei ucid musulmani, copii şi femei chiar şi în luna sfântă a Ramadanului. în strategia lui alZarqawi, atacurile împotriva evreilor au întâietate.

Joi 8 iunie 2006, o escadrilă de avioane şi helicoptere americane au decolat spre satul Hibhib, din apropierea Baaku-

bei, o aşezare la 60 km de Bagdad. Casa în care se ascundea temutul terorist, împreună cu familia sa fusese reperată de agenții Mossadului. Casa devenise şi comandamentul organizației teroriste. Două bombe de câte 500 kg fiecare au fost lansate asupra casei, apoi au intrat în acțiune helicopterele de atac.

Moartea mega-teroristului Abu Musab Al-Zarqawi este desigur o mare victorie a serviciilor speciale şi a forțelor armate ale Coaliției. Nici nu s-au risipit bine fumul bombardamentului, că speculațiile au început să curgă. De firea sa, massmedia este o ființă

curioasă, prea era nebuloasă toată povestea ca ziariştii să nu se înverşuneze în căutarea şi a altor fapte decât cele oferite cu parcimonie de autoritățile americane şi irakiene.

Ar fi vrut, de pildă, să i se dezvăluie cum a fost descoperit ascunzişul lui Al-Zarqawi, adică cine l-a trădat, cum s-a desfăşurat bombardamentul, cine s-au apropiat primii, după bombardament, de casa în care se ascundea, în ce stare a fost găsit Al-Zarqawi, dacă a mai putut vorbi şi ce a spus, cum a murit şi unde - o uriaşă încrengătură de întrebări pentru care multă lume ardea de nerăbdare să găsească răspunsuri.

La urmărirea, detectarea şi lichidarea lui Al Zarqawi au conlucrat cel puțin cinci servicii speciale: Mossad, CIA, englezii de la MI-5, serviciile irakiene şi iordaniene, dar încă nu se ştie cine a furnizat „informația de aur", cum se spune în mediile informaționale. Serviciile iordaniene s-au grăbit să se laude că oamenii lor au participat la acțiunea de lichidare a lui Al Zarqawi, furnizând date precise asupra locului unde acesta se ascunde. Irakienilor nu le-a plăcut lauda iordaniană şi au respins pretențiile prioritare ale Amman-ului. CIA a intrat în jocul acesta lăsând să se strecoare informația că Al-Zarqawi a fost trădat de „consilierul său spiritual". Culmea speculațiilor:

presupunerea că însuşi patronul Al Qaida, Ossama Ben Laden, a dorit dispariția locotenentului său principal, care devenise prea „neobrăzaf'cu pretențiile sale financiare. Generalul american William Caldwell, purtătorul de cuvânt al forțelor americane din Irak a confirmat că Al Zarqawi era viu când a fost prins şi arestat. Dus pe o targa, la vederea soldaților americani el a încercat să fugă.

Dispariția lui Al Zarqawi încheie o istorie plină de sânge. .;•• «:«;, ><#)..

Capitolul 61

PRIMORDIAL PE *AGENDA MOSSADVLVI:*

BOMBA ATOMICĂ IRANIANĂ

încă din 2004, noul comandant al Mossadului, generalul Meir Dagan, a atras atenția executivului politic asupra pericolului iranian. De arunci, "Dosarul iranian" a devenit primordial în agenda serviciilor speciale. Dosarul unei eventuale confruntări israeliano-iraniene s-a îmbogățit în ultima vreme cu date noi şi interesante. Ele dezvăluie o schimbare radicală în modul cum apreciază guvernul responsabilii de Ia Ierusalim amenințarea Teheranului. Schimbarea este evidentă în primul rând în discursurile clasei politice şi ale premierului Ehud Olmert.

Brusc, amenințările preşedintelui iranian Mahmud Ahmadinejad cu ştergerea de pe hartă a „Israelului sionist" au început să-i irite pe responsabilii evrei. Premierul israelian

Ehud Olmert l-a caracterizat pe Ahmadinejad drept „un psihopat antisemit, la fel de periculos ca Hitler. Sper că niciodată Ahmadinejad nu va ajunge să provoace răul pe care l-a făcut Hitler, şi niciodată nu i se va da prilejul să-şi pună în practică ameninţările. Avem de-a face cu un psihopat din cea mai joasă speţă, un antisemit, un conducător de stat extrem de periculos.

Dumnezeu să ne păzească şi să nu permită ca acest om să posede vreodată bomba nucleară care să-i permită să facă ce vrea." O declaraţie la fel de şocantă a venit din partea rezervatului Shimon Peres: „Nu propun politica ochi pentru ochi, dar Israelul se va apăra în orice condiţii. Şi Iranul poate fi şters de pe harta lumii." Ce se ascunde în spatele acestor replici total nediplomatice? Simplă exasperare omenească, sau o schimbare de strategie? Asistăm la un efort de pregătire a opiniei publice israeliene (şi internaţionale) în vederea unui atac-surpriză împotriva industriei nucleare iraniene? Acest scenariu a stat la

baza unei „simulări" strategice organizate recent de cotidianul ebraic "Maariv".

Atacurile violente la adresa preşedintelui Ahmadinejad au părut curioase analiştilor politici şi militari. Până acum, Israelul nu a reacţionat oficial la ameninţările demente ale preşedintelui iranian, totul fiind lăsat în sarcina americanilor şi a conducătorilor europeni, în fond, înarmarea atomică a Iranului este o problemă globală, ea trebuie rezolvată în comun de lumea liberă a democraţiei. Aceasta a fost şi părerea exprimată până acum de premierul Ehud Olmert. întrebat de un jurnalist dacă e momentul să se întreprindă o acţiune militară împotriva Iranului, Olmert a răspuns extrem de precaut: „E o întrebare foarte delicată. Voi spune doar atât: ţările occidentale, în frunte cu Statele Unite, trebuie să aibă grijă ca Iranul să nu ajungă să posede armament neconvenţional. Preşedintele american George W. Bush e un om foarte curajos, el înţelege foarte bine despre ce este vorba. Las americanilor, germanilor, francezilor şi englezilor să decidă cum să-i oprească pe iranieni din cursa nebună a fabricării bombei atomice. Ei ştiu ce au de făcut." Schimbarea sa de atitudine este, deci, cu atât mai şocantă. Este, oare, şi înţeleaptă? - se întreabă analiştii politici. Israelul a ştiut, până acum, să nu reacţioneze la ameninţările lui Ahmadinejad. Tăcerea Israelului a exprimat puterea sa. Cu cât Israelul tăcea, cu atât creştea furia preşedintelui iranian. Iată, însă, că, din motive necunoscute, dar care pot fi bănuite, premierul s-a abătut de la „consemnul tăcerii" impus de fostul premier Ariei Sharon.

Declaraţiile lui Olmert şi Peres marchează o escaladare bruscă şi teribil de îngrijorătoare, de parcă Cutia Pandorei s-a deschis brusc şi toate stihiile războiului se pregătesc să se abată asupra noastră.

Am putea lega avertismentele israeliene de lansarea pe orbită a noului satelit israelian

de spionaj „Eros B". Este cel deal treilea satelit israelian care se învârte în Cosmos, dar acesta are, cu precădere, toate obiectivele concentrate asupra teritoriului iranian. De la o înălțime care variază între 480 şi 600 kilometri, „Eros B" fotografiază cu mare precizie chiar şi copaci înalți de numai 70 de cm. Satelitul a trecut deja de multe ori

deasupra Iranului, obținând informații prețioase despre progresul proiectului atomic iranian.

Ce informații deosebit de grave a furnizat satelitul „Eros B" de a radicalizat discursurile politicienilor şi a dat apă la moară militarilor care cer insistent „stârpirea şarpelui înainte ca acesta să devină dragon"?

Numărătoarea inversă

Nimeni nu ştie exact ce se întâmplă în subteranele atomice ale Iranului, specialiştii apreciază diferit capacitatea actuală a cercetării şi industriei nucleare iraniene. Generalul Amos Yadlin, şeful serviciilor secrete militare (AMAN) a declarat în fața Comisiei de Externe şi de Securitate a Knessetului, (Parlamentul israelian), că la sfârşitul acestui deceniu, în 2010, Iranul va experimenta o bombă atomică. Iranienii au reuşit într-un timp foarte scrut să îmbogățească uraniul 3,5%, ceea ce atestă un înalt nivel tehnologic, a declarat generalul. O zi mai târziu, din direcția generalului Meir Dagan, şeful Mossad-ului, a venit o corecție. Specialiştii Mossadului consideră nu tocmai convingătoare informațiile potrivit cărora prima bombă atomică iraniană va putea fi asamblată abia peste 4 sau 6 ani. Totuşi, aceasta este părerea majoritară a comunității internaționale a atomiştilor, care cred ca oamenii de ştiință iranieni nu au reuşit încă să stăpânească procesul de îmbogățire a uraniului până la gradul de 90%, puritatea necesară în aplicațiile militare. Ca să obțină combustibilul necesar unei singure bombe nucleare, iranienii ar trebui să pună în funcțiune 1000 de centrifuge, capabile să dezvolte 1000 de rotații pe secundă, vreme de un an întreg. Cu materia primă, Teheranul nu are probleme, solul iranian e bogat în uraniu 238. In apropierea oraşului Natanz, a fost construit un uriaş bunker subteran care poate adăposti între 1000 şi 5000 de centrifuge.

Nu există rachete sau bombe convenționale capabile să penetreze zidurile bunkerului.

Informațiile cu privire la arsenalul iranian abundă în presa israeliană. Şi nu doar cele cu privire la programul nuclear. Tabloul este mai mult decât îngrijorător. Se vorbeşte despre o unitate secretă, denumită „Grupul armamentului", ca-

re se ocupă cu proiectul fabricării, ansamblării şi transportării bombei atomice.

Avioanele ruseşti „Suhoi 24", care se află în arsenalul iranian, ar putea transporta încărcături nucleare. Ele însă zboară prea jos, devenind ținte relativ uşoare pentru rachetele israeliene. De aceea, o altă unitate secretă construieşte rachetele „Shihab 3" cu rază de acțiune până la 1500 km, capabile să transporte ogive nucleare. Specialişti ruşi mercenari îi ajută pe iranieni să mărească raza de acțiune a acestor rachete până la 2880 km. Teheranul a achiziționat şi 10 rachete sol-sol BM-25, de fabricație nord-coreeană, capabile să lanseze focoase nucleare la o distanță de 2000-2500 km. Nu numai Israelul se află în raza lor de acțiune, ci şi Turcia şi sud-estul european. Ca să-şi completeze arsenalul ofensiv, Iranul a cumpărat din Ucraina, prin intermediul unor generali corupți, 12 rachete care pot lovi ținte aflate la 2500 km. Practic orice oraş din Europa poate fi distrus cu o asemenea rachetă cu focos nuclear. Serviciile speciale israeliene spun că acestor rachete le lipsesc câteva componente, pe care hoții ucraineni au „uitat" să le sustragă din bazele militare, dar insistă că ele pot fi înlocuite de specialiştii iranieni.

Ahmadinejad şi întoarcerea imamului dispărut

Ron Ben-Ishai, un gazetar foarte bine informat şi cu legături speciale în lumea serviciilor secrete, avansează, în cotidianul ebraic „Yediot Ahronot", o teorie curioasă: în spatele declarațiilor lui Ahmadinejad de ştergere a Israelului de pe harta lumii, s-ar afla o străveche credință şiită referitoare la reîntoarcerea pe pământ a imamului Muhammad Al-Mahdi, „Mesia shiiților". Al Mahdi a fost al 12-lea şi ultimul imam shiit, coborâtor din Mahomed. Tradiția spune că Al-Mahdi a dispărut la Samarra, în anul 941 era noastră, şi de atunci shiiții se roagă şi aşteaptă reîntoarcerea sa. Numai Al-Mahdi va alunga suferințele şi va aduce fericirea pe pământ. Jurnalistul Ron Ben-Ishai susține că există informații conform cărora Mahmud Ahmadinejad ar face parte din gruparea mistică „Hogiat" sau „Mahadiwiat", care propăvăduieşte iminenta întoarcere a „imamului dispărut", în cel mult doi-trei ani.

Pentru ca acest lucru să se petreacă, credincioşii trebuie să

urmeze întocmai preceptele religioase, să facă fapte bune şi saşi sacrifice viața în lupta împotriva necredincioşilor. Ron BenIshai scrie că în vechea tradiție shiită se vorbeşte despre revenirea „imamului dispărut" într-o baie de lumină orbitoare, care ar aminti de o explozie nucleară. „De fapt, o reprezentare apocaliptică a bătăliei finale dintre Islam şi necredincioşi", explică prof. Bernard Louis, un specialist american în civilizația Orientului Mijlociu. Cine crede în apropiata revenire pe pământ a „imamului dispărut" e în stare de orice sacrificiu personal şi de orice grozăvie, căci nimic nu mai are importanță dacă poate grăbi reîntoarcerea lui Al Mahdi. Profesorul Emanuel Sivan (Universitatea Ebraică din Ierusalim) şi prof.

Martin Kremer (Universitatea Tel Aviv) resping explicația fundamentalistă a lui Bernard Louis, considerând că strădaința Iranului de a se înzestra cu armament atomic nu are

izvoare religioase, ci pure raţiuni strategice. Profesorul Sivan explică:

„Ahmadinejad vrea bomba atomică din trei motive: visează la o hegemonie în zonă, vrea să-i ţină la respect pe americani şi să-şi şantajeze vecinii. E destul pentru a nu mai complica lucrurile cu dinamită religioasă."

Cotidianul Maariv a invitat şase reputaţi specialişi în problemele Orientului Mijlociu să participe la un „joc strategic", după modelul simulărilor militare. Ei au fost invitaţi să răspundă unor întrebări-cheie: Are Israelul capacitatea militară de a distruge industria atomică iraniană? Dacă da, ar trebui să treacă la fapte? Cum ar reacţiona marile puteri ale lumii într-o astfel de eventualitate?

Rolurile au fost împărţite. Israelul a fost reprezentat de generalul (în rezervă) Yaakov Amidror (fostul şef al Cercetării din AMAN (serviciile secrete militare, fost secretar militar al ministrului Apărării, astăzi vicepreşedinte al Institutului „Lander" din Ierusalim). Iranul - de David Manshari (şeful Centrului de studii iraniene şi decan al Universităţii din Tel Aviv).

Statele Unite au fost personificate de Hirsh Gurman (cercetător la Centrul de studii strategice „Jaffe" al Universităţii din Tel Aviv, fost redactor-şef al publicaţiei „Jerusalem Report"), în numele statelor arabe a vorbit Eyal Zisser (şeful catedrei de Istorie a Orientului Mijlociu de la Universitatea din Tel Aviv).

Punctul de vedere al Uniunii Europeane a fost susţinut de dr.

Sharon Pardo (şeful Centrului de politică europeană al Universităţii Ben Gurion din Beer-Sheva). Profesorul Amnon Sela, de la Şcoala de Administraţie de Stat de la Hertzlia, a reprezentat Rusia.

Simularea putea începe. Scenariul: Israelul atacă prin suprindere facilităţile nucleare iraniene. Raidurile sunt anunţate întâi de mass-media internaţională. Câteva ore mai târziu, premierul israelian confirmă, într-o conferinţă de presă, distrugerea instalaţiilor atomice iraniene şi regretă moartea sutelor de civili nevinovaţi.

Generalul Yaakov Amidror s-a arătat foarte încântat de atacul-surpiză împotriva Iranului. El a explicat: „într-un fel, Israelul ar trebui să-i mulţumească lui Mahmud Ahmadinejad că ne-a silit să renunţăm la politica naivă, în ultimii 11 ne-am străduit să explicăm lumii că Iranul a optat pentru bomba atomică. Pe la jumătatea anilor '90, americanii ne priveau cu suspiciune şi ne spuneau: „Dacă Irakul nu vă mai este duşman, atunci inventaţi pericolul iranian?" Aşa s-a pierdut ocazia de a acţiona împotriva Teheranului când acest lucru s-ar fi putut face mult mai uşor."

Generalul Amirdor nu a părut deloc îngrijorat de consecinţele unui atac israelian unilateral: „Lumea se teme că, dacă Iranul va fi atacat, răzbunarea iraniană va provoca mii de victime. Nu e aşa, am să dau un exemplu: am fost ameninţaţi că, dacă îl vom lichida pe şeicul Ahmed YaŞin, moartea acestuia va incendia Orientul Mijlociu. Ceea ce nu s-a întâmplat."

Alte raționamente îl tulbură, însă, pe Yaakiv Amirdor:

„Israelul are capacitatea militară de a ataca Iranul, dar când e vorba de distanța mare pe care trebuie s-o străbată avioanele noastre, încărcate cu tone de explozibil, trebuie să ai în vedere şi drumul înapoi acasă. Avioanele vor trebui să zboare deasupra câtorva țări. Ei bine, se poate, dar va fi foarte, foarte greu. Dacă vom primi ajutor logistic american, treaba va fi mai lesnicioasă. Mai trebuie ținut seama şi de apărarea anti-aeriană iraniană, de aceea întrebarea e grea: poate plăti Israelul prețul militar în vieți omeneşti şi prețul economic al unei asemenea acțiuni, care este teribil de costisitoare, pentru a lichida pericolul atomic iranian?" întrebare mai mult retorică pentru că, în jocul strategic, atacul a fost deja efectuat. '-y t .

Statele Unite reacţionează prudent

în jocul strategic propus de Maariv, reprezentantul Statelor Unite se pronunță ferm împotriva unui atac preventiv israelian: „Un asemenea atac nu numai că va dăuna Israelului, dar nici nu este necesar. Am văzut ce reacții au provocat în lumea musulmană câteva caricaturi ale profetului Mahomet. Să ne imaginăm ce cutie cu şerpi se deschide. Un atac israelian nu e necesar pentru simplul motiv că Israelul are cu ce se apăra.

Să spunem că Iranul are două-trei bombe atomice. Spionul Mordehai Vanunu a dezvăluit că Israelul dispune de peste 200 de bombe nucleare, în plus, Israelul are un arsenal mare de rachete „Hetz": împotriva fiecărei rachete iraniene „Shihab", Ierusalimul poate lansa 20 de „Hetz"-uri pentru a o distruge în zbor."

„Există prea multă isterie în legătură cu pericolul atomic iranian" este de părere Hirsh Gurman, cel care vorbeşte în numele Statelor Unite. El explică: „Israelul nu trebuie să uite că un atac nuclear iranian va provoca şi moartea a sute de mii de arabi care trăiesc între granițele sale, va duce la contaminarea radioactivă a apelor de care se folosesc locuitorii arabi din țările vecine, la dispariția a jumătate din poporul palestinian şi la distrugerea Moscheelor sfinte El Aqsa şi Omar de pe Muntele Templului. Nici măcar un ayatollah beat nu şi-ar permite să ia o decizie atât de periculoasă."

Israelul posedă armele de apărare şi se bucură de angajamentul solemn al preşedintelui american care i-a promis protecția Statelor Unite, a amintit Hirsh Gurman.

în plus, Israelul posedă mijloace de spionaj care îi permit să detecteze imediat orice lansare de rachete şi orice avion iranian care s-ar îndrepta spre granițele țării, în final, Gurman avertizează că Ierusalimul ar face mai bine să nu pomenescă prea des de non-proliferare, atâta vreme cât propriul său program nuclear naşte invidii în întreaga regiune:

„Noi, americanii, ne străduim să minimalizăm interesul lumii pentru capacitățile nucleare ale Israelului. Orientul Mijlociu nu are nevoie de arme atomice. Avem probleme în acest sens cu Egiptul şi Arabia Saudită. De aceea, un atac israelian asupra Iranului e ca şi cum ai arunca şi copilul o dată cu apa din baie."

Reprezentantul Iranului (prof. Manshari) a fost categoric: „în timpul războiului cu Irakul, Iranul nu a precupețit sacrificiile omeneşti, oricât de mari au fost ele. Dacă îi ataci pe iranieni şi le lezezi onoarea națională, Iranul va răspunde cu toate mijloacele pe care le posedă. Rachetele iraniene vor lovi Israelul, în problema nucleară, există în Iran un consens național, la care subscriu chiar şi iranienii care trăiesc în străinătate. Nu-i numai problema unui ayatollah beat. Nu Mahmud Ahmadinejad a inițiat programul atomic iranian, ci Khatami cel moderat şi reformist. Khatami a fost acela care i-a obişnuit pe occidentali cu discuția privind armamentul atomic.

Occidentalii atribuie Iranului toate păcatele lumii. Ceea ce vrea Iranul, Israelul şi alte țări posedă de mult. Nu există nici un motiv ca Iranul să fie amenințat cu arme atomice de țări precum India, Pakistan şi Israel, şi nouă să ni se impună încetarea cercetării nucleare. Iranienii nu sunt proşti. Ei se ocupau cu diplomația înainte ca Statele Unite să fi luat ființă.

Amestecul de negustori de bazar şi ayatollahi fundamentalişti naşte politicieni unşi cu toate alifiile. E vorba de o țară serioasă, cu oameni care ştiu să meargă până la marginea prăpastiei, chiar şi cu un picior în aer. în ultimii doi ani, aceştia au dat adevărate lecții Europei. Ei au în fața lor o țară ca Statele Unite, care astăzi este slabă, prea mult încurcată în Irak, şi o Europă scindată. Iranul este o țară cu resurse petrolifere fabuloase, fiecare dolar în plus la un baril de țiței aduce încă un miliard de dolari în vistieria Teheranului, în plus, Iranul ştie că Rusia şi China nu îl vor abandona, înainte de ataca, Israelul care este o țară mică - trebuie să gândească de mai multe ori.

Un atac nu va servi Israelul şi va fi rău pentru lumea occidentală."

Şi cum va reacționa lumea arabă? Profesorul Zisser subliniază: „Sintagma lumea arabă nu e potrivită discuției, 'ările arabe susțin cauza iraniană nu din simpatie pentru regimul de la Teheran, ci ca pe o ocazie de a ataca Israelul. Dincolo de opinia populației, conducătorii arabi pro-occidentali sunt îngrijorați de perspectiva bombei atomice iraniene. Dacă Israelul va ataca, ei vor protesta ca de obicei şi vor cere să fie pus în discuție arsenalul nuclear israelian. Şi cu aceasta totul se va încheia. Există forțe în universul arab, precum Siria şi Hezzbo-

llah, interesate ca Iranul să posede arme atomice. E greu de crezut, însă, că va exista vreo reacție militară siriană, sau din partea Hezzbollah, în cazul unui atac israelian împotriva Iranului."

Reprezentantul Rusiei în jocul strategic propus de ziarul „Maariv" a surprins criticându-i pe israelieni într-o manieră foarte ciudată. El a întrebat Israelul de ce în ultima vreme vorbeşte atât de mult şi răspunde cu amenințări la amenințările lui

Ahmadinejad? „Dacă trebuie să tragi, trage, nu vorbi" - a spus „rusul". Pe de altă parte, ONU şi Consiliul de Securitate nu au epuizat resursele diplomatice pentru a ajunge la o înțelegere cu Iranul. Există mari interese economice ale Rusiei şi Chinei în Iran. Rusia a primit un miliard de dolari pentru participarea ei la construirea Reactorului de la Boshaher. Cu alte 700 de milioane de dolari, iranienii au cumpărat de la ruşi armament sofisticat, inclusiv rachete. Dar cel mai mare proiect economic ruso-iranian îl reprezintă conducta de petrol IranPakistan-India. Specialiştii ruşi care lucrează în Iran se bucură de influență în sferele cele mai înalte, aşa că Moscova speră că va putea convinge Teheranul să adopte o poziție pragmatică în conflictul nuclear. Cât priveşte China, 13 la sută din importul său de țiței provine din Iran, un argument forte în strategia politică a Beijingului.

Se confirma până la cele mai mici detalii sinteza Mossadului care recomanda excutivului politic o acțiune militară împotriva Iranului. I-a fost cum nu se mai poate de limpede reprezentantului Israelului că în clipa adevărului, nu se poate aştepta la vreun sprijin salvator de la europeni, nici Rusia nu va face nimic, China va amuți, iar Statele Unite, ca întotdeauna, vor avea tot felul de opreliști juridice care le vor întârzia reacția, în fața pericolului, Israelul a fost nevoit să decidă şi să acționeze singur.

Şi a atacat! •>

TEŞU SOLOMOVIGI

BIBLIOGRAFIE SELECTIVA

ANDREW, Christopher and GORDIEVSKY, Oleg: KGBthe Inside Story, London, 1990

ADAMS, James: Secret Armies. The Full Story of SAS Delta Force...London, 1987

B AH B AH, Bishara: Israel and Latin America. The Military Connection, NY, 1986

BAR-ZOHAR, Michael and HABER, Eitan: The Quest for the Red Prince, Lond., 1983

BAR-ZOHAR, Michael: Pod deasupra Mediteranei, Tel Aviv, 1965 (în ebraică)

BAR-ZOHAR, Michael: Isser Harel şi serviciile de securitate israeliene, Ierusalim, 1970 (în ebraică)

BARNABY, Frank: The Invisible Bomb. The Nuclear Arms Race in the Middle East, London, 1989

BARRON, John: KGB. The Secret Work of Soviet Secret Agents, New York, 1974

BEER, Israel: Securitatea Israelului. Ieri, astăzi, mâine, Tel Aviv, 1966 (în ebraică)

BEGIN, Menahem: Revolta, Tel Aviv, 1968 (în româneşte)

BEIT-HALLAHMI, Benjamin: The Israeli Connection.

Who Israel Arms and Why, NY

BLACK, Ian & Beni MORRIS: Israel's Secret Wars, New York, 1991

BLITZER, Wolf: Territory of Lies, New York, 1989

BREECHER, Michael: Decisions in Israel's Foreign Policy, London, 1974

BREECHER, Michael: The Foreign Policy System in Israel, London, 1972

COOKRIDGE, E.H.: Gehlen - Spy of the Century, New York, 1971

DAYAN, Moshe: Breakthrought, a personal account of the Egypt-Israel Peace Negociations, N.Y. 1981

DEACON, Richard: The Israeli Secret Service, London, 1979

EISENBERG, Dennis a.o.: Operation Uranium Ship, Tel Aviv, 1978

EISENBERG, Dennis a.o.: The Mossad, Israel's Secret Inteligence Service, New York

EL-AD, Avri: Decline of Honor, Chicago, 1976

ESHED, Hagai: Omul Mossadului-Reuven Shiloah, tatăl serviciilor secrete, Ierusalim

ETTINGER, Amos: Povestea lui Yeshayahu (Shaike) Dan, Tel Aviv, 1986 (în ebraică)

FRIEDMAN, Thomas: From Beirut to Jerusalem, New York, 1989

GABRIEL, Richard: Operation Peace for Galilee. The Israeli-PLO War in Labanon, NY

GEHLEN, Reinhardt: The Service, New York, 1972

GENTRY, Curt: Edgar Hoover - the Mân and the Secrets, Boston, 1991

GOLAN, Matti: The Road to Peace. A Biography of Shimon Peres, New York, 1989

GOREN, Dina: Secrete, Securitate şi Libertatea presei, Ierusalim, 1976 (în ebraică)

GREEN, Stephen: Taking Sides. America's Secret Relations with a Militant Israel, NY

HABER, Eitan: Astăzi izbucneşte războiul. Amintirile generalului Israel Lior, consilierul militar al primminiştrilor Levi Eshkol şi Golda Meir, Ierusalim, 1988 (în ebraică)

HAREL, Isser: Securitate şi Democrație, Ierusalim, 1985 (în ebraică)

HARARI, Shmuel: în ghearele Securității, Tel Aviv (în ebraică)

, HAREL, Isser: Casa din strada Garibaldi, Hasefer, Bucureşti (în româneşte)

HAREL, Isser: Spionajul sovietic. Comunism in Israel, Ierusalim, 1987 (in ebraica)

HART, Alan: Arafat - Terrorist or Peacemaker?, London, 1984

HENDERSON, Bernard: Pollard. The Spy' Story, New York, 1988

HILLEL, Shlomo: Operațiunea Babylon, Ierusalim, 1985, (în ebraică)

MANN, Peter şi Uri DAN: Eichmann în mâinile mele, Tel Aviv, 1987 (în ebraică)

JONAS, George: Vengeance. The True Story of a Counterterrorist Mission,London

KESSLER, Ronald: F.B.I., AH, Bucureşti, 1998 KISSINGER, Henry: Years of Upheaval, Boston, 1982

KLIEMAN, Aaron: Israel's Global Reach-arms sales as Diplomacy, Virginia, 1985

KNIGHTLEY, Ph.: The Second Oldest Profession - the Spy as Bureaucrat, Patriot Fantasist and Whore, London, 1987

KOEHLER, John O.: STASI - fața ascunsă a poliției secrete est-germane, 2 voi. Bucureşti, 2001

LAQUEUR, Walter: A World of Secrets. The Use and Limits of Intelligence New York, 1985

LOTZ, Wolfgang: The Champagne Spy, New York, 1972

MELMAN, Yossi: The Maşter Terrorist. The True Story Behind Abu Nidal, London, 1987

. ti-,

MELMAN, lossi: Raportul CIA despre Comunitatea informațională israeliană, Tel Aviv, 1982 (în ebraică)

MELMAN, lossi si Eytan HABER: Spionii, Tel Aviv, 2005 (în ebraică)

MELMAN, lossi: Profilul unei organizații teroriste, Tel Aviv, 1984 (în ebraică)

NAKDIMON,Shlomo: Tamuz în flăcări, Ierusalim, 1986 (în ebraică)

NINIO, Marcelle: Operation Susannah, New York, 1978 NIXON, Richard: The Memoirs, New York, 1978

OFER, Zvi si Avi KOBER: Serviciile de Informații şi securitatea națională, Tel Aviv, 1987 (în ebraică)

OSTROVSKI, Victor & Claire ROY: Mossad Top Secret.

Devenirea şi sfârşitul unui agent al Mossadului, Bucureşti, 1998

OSTROVSKI, Victor: Leul din ludeea, Bucureşti, 1993

PERI, lacov: Următorul pe lista lichidării, Ierusalim, 1999 (în ebraică)

PERLMUTTER, Amos ao.o.: Two-Minutes over Baghdad, London, 1982

POLMAR, Norman & Thomas B. Allen: Spy Book. The Encyclopedia of Espionage, New York, 1997

RAVIV, Dan & Yossi Melman: Every Spy a Prince, New York, 1991

RONEN, David: înțepătura albinei. Povestea unui spiondublu, Tel Aviv, 1988 (în ebraică)

SCHIFF, Zeev: A History of Israeli Army, New York, 1985

SEGEV, Samuel: Singur în Damasc. Viața şi moartea lui Eli Cohen, Tel Aviv, 1986 (în ebraică)

SEGEV, Samuel: The IRanian Triangle. The Secret Relations Between Israel-Iran-USA, Tel Aviv, 1986 (in ebraica)

SHARON, Ariei: The Autobiography, New York, 1989

SHIFFER, Shimon: Bulgărele de zăpadă. Povestea Războiului din Liban, Ierusalim, 1984 (în ebraică)

STEVEN, Stewart: The Spymasters of Israel, New York, 1980

SOLOMOVICI, Teşu: Securitatea şi Evreii, vol.l-Despre călăi şi despre victime,

(pref. acad. Răzvan Theodorescu şi Sorin Roşea Stănescu), Ed. ZIUA, 2003;

vol.II-Teroare. Crime. Turnători. Colaboraţionişti, Editura TE§U, 2004

SOLOMOVICI, Teşu: Lung e braţul Mossadului, Bucureşti 1995

SOLOMOVICI, Teşu: Războaiele Mossadului. 50 de ani de spionaj evreiesc, Bucureşti 1998

SOLOMOVICI, Teşu: Pacepa - un dosar incendiar, Bucureşti, 2005

TADMOR, Joshua: The Silent Warriors, New York, 1970

TĂNASE, Stelian: Anatomia mistificării, ed.II, Humanitas, Bucureşti, 2003

TOYNBEE, Arnold J.: Studiu asupra istoriei, 2 voi., Humanitas,Bucureşti

WEST, Nigel ed. :The Faber Book of Espionage, London, 1993

YAARI, Ehud: Fatah, Tel Aviv, 1970 (în ebraică)

ZAK, Moshe: Israel şi Uniunea Sovietică. 40 de ani de dialog, Tel Aviv, 1988 (în ebraică)

Cotidiene israeliene în limba ebraică: lediot Aharonot, Maariv, Haaretz

Cotidiene israeliene în engleză: Jerusalem Post

Cotidiene israeliene în limba română: Ultima Oră, Viaţa Noastră

ti. …,„ / . .

•• - - - f s *!

"•' ,^A - ...^L CUPRINS 'K.Mto<.

. ,.. .

1

..$„

8.EMIL CIORAN: Evreii - un popor de singuratici

9.LYON FEUCHTWANGER: Evreul Siiss

10. ALEXANDRE DUMAS: Romanul lui lisus

11. BRAM STOCKER: Dracula (cu ilustraţii)

12. ALMANAH ISTORIC MAREŞAL ION ANTONESCU

13. MĂRIA, REGINA ROMÂNIEI: Măşti. Romanul unei iubiri imposibile

14. CONSTANTIN NOICA ş.a.: Istoria filozofiei moderne

15. ÎNVĂŢAŢI RAPID LIMBA EBRAICĂ

16. MARTA SOLON: Amorurile unui Rege. Carol II

17. ENCICLOPEDIA EROTICA (cu ilustraţii)

18. HAIM COHEN: Arestarea, procesul şi moartea lui lisus Hristos (Ediţie nouă, completată cu 5 capitole noi)

19. GEORGE CĂLINESCU: Viaţa lui Mihai Eminescu (ed.

20. princeps)

21. VIATA PREAFERICITULUI BULĂ DE LA NAŞTERE ŞI PANĂ CE A DEVENIT MINISTRU (în 1000 de bancuri)